

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



DAYS OF VENGEANCE

VINES & VENOM
BOOK 2

RACHEL MAYS



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



İntikam Günleri

Rachel Mays

Telif hakkı © 2025 Rachel Mays

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Kapak

Tasarımı: Artscandare

ISBN'ler:

e-Kitap: 979-8-9872089-8-4

Ciltli: 979-8-9872089-9-1

Ciltli: 979-8-9998524-1-0

Bazen şiddet çözümdür.

Yazarın Notu:

Bu hikaye, şiddet, ölüm, travma sonrası stres bozukluğu, cinsel saldırı, rıza dışı ve şüpheli rıza gibi grafiksel tasvirler ve referanslar dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, tüm okuyucular için uygun olmayabilecek içerik barındırmaktadır.

rızaya ilişkin grafiksel tasvirler ve atıflar içerir. Lütfen ruh sağlığınıza dikkat edin!



LOT ROVA



İçindekiler

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu Bölüm](#)
- [11. On Birinci Bölüm](#)
- [12. Onikinci Bölüm](#)
- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. On Dördüncü Bölüm](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On altıncı bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
- [37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
- [38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
- [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
- [40. Bonus Bölüm](#)
- [Teşekkürler Ayrıca](#)
- [Rachel Mays](#)
- [tarafından](#)

Birinci Bölüm

Ladon

"EMİLİE," diye boğuk bir sesle haykırdım ve ona doğru uzandım. Uzuvarım çok ağırdı ve elini tutmak için inanılmaz bir çaba sarf etmem gerekti. Gözleri hareketlerimi takip ediyordu, ama vücudunun geri kalanı hareketsiz kalmıştı. Bulanık silüetler, saldırmaya hazır avcılar gibi etrafımızda dolaşıyordu, ama odaklanabildiğim tek yüz onunkidi.

"Yardım et," dedi, sanki bu kelimeler ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

Ona yaklaşmaya, kollarımı ona dolamaya çalıştım, ama ayaklarım yere yapışmış gibiydi, karşı koyamadığım sihirli bir güç tarafından tutunuyordum. Ne kadar uğraşırsam, o kadar uzaklaşıyor gibiydi.

"Yardım edin," diye tekrar bağırdı.

"Deniyorum," dedim, ama sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz sustu. Sanki görünmez bir bariyer bizi ayırmış ve sesimi boğmuştu. Silueti, sanki yağmurlu bir pencereden onu izliyormuşum gibi bulanıklaştı. Ona ulaşma ihtiyacı içimde yanıyordu, ama bedenim ve sesim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Onun uzaklaşmasını izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

O bulanık silüetler vücudunu sarmaya başladı ve görüntü bozuk olsa da, ona dokunduklarını anlayabiliyordum. Onu işkence ediyor ve tecavüz ediyorlardı. İkimize de bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim şeyler.

Ama bunu engelleyemedim.

"Ona dokunma!" diye boşuna haykırdım.

Arkamdan rahatsız edici bir kahkaha sesi geldi. Dönüp bakamadım ama kime ait olduğunu biliyordum.

"Reyna," diye homurdandım. "Onu bırak."

"Ben izlemeyi tercih ederim. Gösteriden zevk almıyor musun?"

Ellerim yanlarımda sıkıştı ve vücudumdaki görünmez tutuşa karşı direndim. "Seni öldüreceğim."

"Tsk, tsk. Beni tehdit etmemeyi öğrendiğini sanıyordum. Belki de sana eğitilemeyen evcil hayvanlarıma ne olduğunu öğretmenin zamanı gelmiştir." Parmaklarını şıklattı ve sıcak bir his damarlarımdan ve omurgamdan geçti. Uzunlarıma ağırlık geri döndü, vücudumun kontrolü yeniden bana geçti. Emin olmak için kollarımı büküp, Emilie'yi beni ayıran görünmez bariyere doğru koşmadan önce kollar

İki adım attıktan sonra ayaklarım tekrar yere yapıştı ve neredeyse düşüyordum. Aşağıya baktığımda, yerden siyah sarmaşıklar çıktığını gördüm. Sarmaşıklar ayak bileklerimi sardı ve bacaklarımdan yukarı doğru kaydı.

Onların tutuşuna karşı koymak için çektim ve çevirdim, ama onlar yayılmaya devam ettiler ve yayılırken dikenler çıkardılar. Dikenler derimi deldi, ama ben acıyı engelledim. Beni parçalara ayırsalar da fark etmezdi; Emilie'ye ulaşmam gerekiyordu.

Asmalar belimi sardıkça, tüm bunların imkansızlığı yavaş yavaş kafama dank etmeye başladı. Cam duvarın arkasından Emilie'yi aradım, ama diğer taraf kararmıştı. O yabancılar ve onların kirli niyetleri onu benden çalmıştı.

Çığlık attım ve hala büyüyen, omuzlarımı saran ve pazılarımı aşağıya doğru sürünen sarmaşıklara tırmandım. Sarmaşıklar yayıldıkça hareket etmek daha da zorlaşıyordu.

Sert sarmaşıklar boğazımı sıktı. Çenemden aşağısı tamamen sabitlenmişti ve sarmaşıklar her saniye daha da sıklaşıyordu.

Onlar yüzümün üzerinde sürünmeden önce, Reyna gözlerinde şeytani bir parıltıyla ortaya çıktı. "Davranışlarına dikkat edememen çok yazık. Seninle biraz daha oynamak isterdim. Ama Emilie için endişelenme. Arkadaşlarım ona iyi bakacaklar."

Sonunda sarmaşıklar beni tamamen sardığında görüşüm karardı.

Dik bir şekilde ayağa kalkarak göğsümü tuttum, kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyordu. Boynumu tuttum, sarmaşıklar bekliyordum ama sadece ısınmış bir cilt ve şiddetli bir nabız buldum. Perdeler yumuşak gece esintisiyle dalgalanmasına rağmen alnımda ter birikmişti. Soğuk hava içeri girerek cildimde tüylerimi diken diken etti. Nefes almaya çalışırken omurgamdan bir ürperti geçti.

Kendimi etrafa bakmaya zorladım — burayı hatırlamak için.

Murvort'un karanlık, harap dağlarında değil, evimdeydim. Burası benim odam ve yatağımdı, kitaplarım odanın diğer ucundaki tozlu masanın üzerinde yığılmıştı ve gardırobum aralık duruyordu. Yere atılmış eski, yumrulu bir şilte ve içindeki her şeyin yaşamını emen çorak taş duvarlarla çevrili hapishane odası değildi burası. Bileklerimde sarmaşıklar yoktu — ama bir zamanlar oldukları yerde hala beyaz izler vardı — ve tavandaki giderden sürekli damlayan su da yoktu.

Güvendeydim. Güvendeydim.

Titrek ellerimi siyah ipek battaniyenin üzerine indirip, parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirirken kendimi bu gerçeğe geri döndürmeye çalıştım — taş kalemizi çevreleyen duvarlar ve muhafızlar tarafından korunduğum, güvende olduğum gerçeğine.

Burada kimse bana dokunamazdı. *Hiç kimse.*

Osavian'a döndüğümünden beri, en kötü kabuslarımdaki gölgelerle savaşıyor soğuk terler içinde uyanmadığım tek bir gece bile olmamıştı. İstenmeyen ellerin ve rahatsız edici sözlerin anıları rüyalarımın sızıyor, onlardan kaçamayana kadar beni kovalıyordu. Beni bitkin ve rahatsız hissettiriyorlardı.

Battaniyeyi çekip yataktan atlardım. Karanlıkta sendeleyerek özel banyoma doğru ilerledim ve duvar aplikini yaktım, ani ışık patlamasına gözlerimi kırıştıtararak.

Gözlerim alıştığında, aynada tanınmaz bir yansıma ile karşılaştım. Yüzüm zayıflamıştı ve gözlerimin altındaki torbalar her zamankinden daha belirgindi. Sanki gözlerimin altında morluklar varmış gibi, soluk tenimi mor bir renk bozuyordu. Her zaman uyku sorunu yaşamıştım, ama kaçırıldıktan sonra, dinlenme benim için yakalayamadığım efsanevi bir yaratık haline gelmişti. Beni terk eden tanrılar kadar yakalanması zordu.

Musluğu açtım ve yüzüme soğuk su serptim, ellerimle su toplayıp küçük bir yudum aldım. Ateş yutmuş ve kül solumuş gibi hissettim. Yanan boğazımı yatıştırmak için bir yudumdan fazlası gerekti. Bitirdikten sonra ellerimi havluyla kuruladım ve tezgaha yaslandım. Kenarını kavrayarak, kendi çelik mavisini gözlerime baktım. Akıllıca olan şey, yatağa geri atlayıp sabah ışığına kadar uyumaya çalışmak olurdu. Bunu yapmazsam, acı dolu bir dünyada, Baş Komutan olarak görevlerimi yerine getirip Cyrus'un yerini doldurmak için bir gün daha mücadele etmek zorunda kalacaktım.

Ama kafamın içindeki küçük bir ses, kabuslarımı sona erdirecek tek şeyi aramamı söyledi: beni anlayan, benim gibi acı çeken tek kişiyi.

Emilie.

Onun adını düşünmek bile dudaklarıma hafif bir gülümseme getiriyordu, ama bu gülümseme çabucak kayboluyordu. Uykusunda şeytanlarla savaştığını, yatağının ayak ucunda yorganların buruşuk bir top halinde olduğunu ve dalgalı kahverengi saçlarının karışık bir şekilde dağınık olduğunu hayal ettim.

İkimiz de normale dönmek için mücadele ediyorduk. Ama bu beklenen bir şey değil miydi?

İkimiz de aylarca esaret altında kaldık. İşkence gördük, aç bırakıldık, tecavüze uğradık ve akla gelebilecek her türlü istismara maruz kaldık. Görünür ve görünmez yaralar, en beklemediğim anda yeniden açılma alışkanlığı vardı ve bana bir an bile huzur vermiyordu.

Sanki bu travma hiç yaşanmamış gibi yaşamak imkansızdı.

Ve annem... O da bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Her gün yüzündeki endişeyi görüyordum, ama onu sakinleştirecek sözler bulamıyordum. Birkaç hafta önce Emilie'yi ve beni kütüphanede yakaladığı anı düşünerek içimden güldüm. O kadar... hayal kırıklığına uğramıştı ki. Yine de bana bağırmadı ya da azarlamadı. Bunun yerine, beni oturtup açıklamamı istedi, ama ben yapamadım. Yapamadım işte.

Emilie'nin benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatmak, yaşadığımız her şeyi ona anlatmak anlamına gelirdi ve bunu itiraf edecek gücüm yoktu. Boğazım düğümlendi ve utançtan başımı eğdim. Annem yaşadıklarımızın yarısını bile bilseydi, kalbi kırılırdı. Onu kendimi koruduğum kadar koruyordum.

Olayları anlatamayacağımı anladığında, kolunu bana doladı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ne olursa olsun beni sevdiğini ve konuşmaya hazır olduğumda yanımda olacağını söyledi. Ayrıca, gençken gittiğim gibi bir zihin terapistine gitmemi önerdi, ama henüz ne zaman ne de cesaret bulabilmişim.

O konuşmanın hatırası gözlerimi yakıyordu, ama bu duyguyu bir kenara ittim. Benden memnun değildi, ama sabrı ve bana olan sevgisi, hayal kırıklığını gölgede bırakıyordu.

O günden beri Emilie hakkında konuşmamıştık. Annemin ne sonuca vardığını bilmiyordum, ama şimdilik konu kapanmıştı. Muhtemelen en iyisi böyleydi, çünkü Emilie, Cyrus'a haber verene kadar "arkadaşça" davranmak istiyordu.

Ancak iki buçuk hafta sonra Cyrus hala komadaydı. Şifacılarımız ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı, ancak yaraları için sihirli bir tedavi bulamamışlardı. Kardeşimin beni kurtarmak için kendini feda ettiğini bilmek midemi bulandırıyor. Ondan bunu asla istemezdim.

Ama kardeşim iyi tanıyordum ve sonucu bilerseniz bile, yine de bu yolu yüz kez seçerdi. O, dünyadaki en özverili insandı, bu özelliğini derinden takdir ediyordum ama taklit edemiyordum.

Arkamı dönüp, sinirli bir şekilde yatağıma baktım. Sorumlu davranmak, annemin benden yapmamı isteyeceği şey, yatağıma geri dönmektir. Beladan uzak durmak. Ama ben her zaman kendi kafama göre hareket eden birisiydim, bu yüzden tek bir hedefle kapıya doğru yöneldim.

Sessiz kale koridorlarında ilerledim, dokunmuş halılar ayak seslerimi bastırıyordu. Büyücü ışığı yanıp sönüyor, varlığımı algılıyor ve önümdeki yolu aydınlatıyor, ardından arkamda sönüyordu. Kimseye rastlamadan, Emilie ve Cyrus'un yatak odalarının bulunduğu kanatta buldum kendimi.

Cyrus'un kapısının önünde durdum. O içeride değildi, durumu değişirse izlenebilmesi için hala şifacının koğuşundaydı, ama bu beni soğuk taşa elimi koymaktan alıkoymadı, sanki bu şekilde onunla bir şekilde bağlantı kurabilirdim. Onu çok özliyordum.

Koridorun diğer tarafında, Emilie'nin kapısı beni bir mıknatıs gibi çekti. Kapı koluna uzandım ve kolun döndüğünü hissettiğimde şaşırmadım.

elimdeydi. Castelli olmanın avantajları... Bu kale, Emilie'nin odası da dahil olmak üzere istediğim her odaya girmeme izin verecek şekilde büyölüydü. Bunu hiç bu kadar bencilce kullanmamıştım, ama bu gece onurlu tavrımı bozmak için iyi bir zaman gibi geldi.

Yavaşça kapıyı açtım, sonra arkamdan sessizce kapattım. Gözlerimin alışması biraz zaman aldı, ama alıştığında Emilie'yi yatağında, ay ışığında parıldayan ince gümüş bir kanopi ile çevrili olarak buldum. Önce karnının üstüne, sonra sırt üstüne dönüp, kolunu alnına koyarak kıvranışını izlerken keskin bir nefes aldım. Tam da hayal ettiğim gibiydi, battaniyeleri kenara itilmiş, geceliği bir omzundan kaymış ve sarkmıştı.

İkimiz de iyi uyum sağlayamıyorduk. Romantik bir ilişkimiz olmasa da – bu onun isteğiydi, benim değil – yine de her gün beni bulup birlikte vakit geçirmeyi başarabiliyordu. Kimse anlamıyordu. Günlük hayatı sürdürmenin ne kadar imkansız olduğunu anlamıyorlardı. Ama Emilie'nin yanında, acımı açıklamama gerek yoktu ve o da acısını saklamak zorunda değildi. Onun varlığı bana rahatlık veriyordu.

Karışık çarşafların arasında yatarken, küçük bir inilti çıkardı. Bu, onun yanına koşmam için yeterliydi.

Yatağa yanına uzanarak, elini tutup yüzünden çektim. "Emilie," diye fısıldadım.

Göz kapakları daha da sıkı kapandı ve alnı kırıştı.

"Emilie," dedim tekrar, terden ıslanmış saçlarını okşayarak.

Kıpırdadı ve gözlerini açmadan bir eliyle bana uzandı ve çıplak göğsümü okşadı. Sonra bana doğru döndü, nefesi düzensizdi. Onun kabusları da benimkiler kadar sıkı.

Yüzünü avuçlarımla kavradım. "Emilie, aşkım. Gözlerini aç."

Huzursuz hareketlerini kesip yavaşça gözlerini açtı. Ama hala beni göremiyordu. Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle elini yüzüme uzattı. Merakla cildimi okşadı.

"Ben gerçeğim, prenses." Nazikçe parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve uyku ile bilinç arasındaki orta noktayı geçmesini bekledim

bilinç arasındaki orta noktayı geçmesini bekledim. Vücudunu bana bastırıp keskin bir nefes aldığı anda, bunu başardığını anladım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Omuzlarımı hafifçe kaldırdım. "Senin için buradayım."

Beni bırakıp geriye yaslandı, böylece gözlerindeki belirsizliği görebildim. Odası karanlıktı ama ay ışığı, tenini süt mavisi bir renge boyamaya yetiyordu, büyük ela gözlerinde yıldızlar parlıyordu.

Dudaklarını yaladı, bakışlarımı oraya çekti ve ben de onları en son öptüğüm anı fazla düşünmemeye çalıştım. O kadar da uzun zaman önce değildi. Esaretim sırasında o benim bağımlılığım olmuştu ve yoksunluk dayanılmazdı.

Lanet olsun Emilie ve doğru şeyi yapma konusundaki saçma özlemi.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi geri çekildi. Kararsızlığı yerini kararlılığa bıraktı. "Burada olmamalısın."

"Ama buradayım."

Gülümsedi ve ben de karşılık olarak dudaklarımı yukarı doğru kıvrıdım. Vücut dili ve ifadeleri, kullandığı tüm kelimelerden daha anlamlıydı.

Parmakları tekrar göğsüme uzandı, cildimin üzerinde eğri çizgiler çizdi ve pijamalarımın hemen üzerinde durdu. İçini çekip bana özlemle baktı.

"Bana dürüstçe bir şey söyle," dedim, onun muhteşem zihninde neler olup bittiğini bilmek istiyordum.

"Eğer birlikte olmak zorunda kalmasaydık, kim olurduk diye düşünüyorum. Sence birbirimizi bulabilir miydik?"

Bu düşünce beni rahatsız etti — onunla benim aşık olma şansımız olmayan bir dünya vardı. O benim kardeşimle evlenmiş ve ikimiz de aramızda bu kadar güçlü bir kimya olduğunu fark etmemiştik. O onun çocuklarını doğurmuş, ben de hayatımın sonuna kadar bekar bir hayat sürmüş olacaktım. Belki ona olan nefretim zamanla azalırdı... ya da belki Renoa'ya sanki orası ona aitmiş gibi giren kadına sonsuza kadar kin beslerdim.

Onunla ilgili ilk anımı hatırlayarak gülümsedim — o kadar kendinden emin ve iyimserdi ki. Onun kibirli ve uçarı olduğunu düşünerek yanılmıştım. O sadece ne istediğini ve neye sahip olduğunu çok iyi bilen bir kadındı.

Esaret altında geçirdiğimiz zamanları yeniden yaşamak ister miydim? Tanrılar, hayır. Ama ona ulaşmamı sağlayacak tek seçenek bu olsaydı...

Hayır. Mutluluğumuza giden tek yolun Reyna olduğunu kabul etmeyi reddettim. Siktir et onu, siktir et.

Onu sıkıca sararak, "Yüz hayatımda da seni bulurdum" dedim.

Kafasını salladı ve gözlerini devirdiğini gördüğüme yemin edebilirim. "Beni bulacağından o kadar eminsin ki. Peki ya ben seni bulsaydım?"

Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Hmm. O zaman belki de giderim ve sen beni yatağımda bulana kadar beklerim."

Emilie dudağını ısırды, gözleri benimkilerle buluşup ayrıldı. Tanrım, bu duygudan asla kurtulamayacaktım. Onunla aynı havayı soluma ihtiyacı. Her düşünceyi ve dürtüyü, sanki o benim bir parçammış gibi paylaşma ihtiyacı.

Eğilip battaniyeyi omuzlarına kadar çekti ve çenesinin altına sıkıştırdı. Bizi ayıran kumaşı lanetledim. Ama belki de bu, kendi yatağıma dönüp o hazır olana kadar beklemem gerektiğinin bir işaretiydi.

İç geçirdim ve yatağın kenarına doğru yaklaştım. Ama ayaklarım yere değmeden önce, Emilie'nin eli bileğimi kavradı. Geri dönüp baktığımda, onun aç ve şehvetli gözlerle bana baktığını gördüm.

Neden bekliyorduk ki?

İçimde duygularımızı gizli tutmak isteyen tek bir parça bile yoktu. Annem zaten biliyordu. Diğerleri önemsizdi. Önemli olan tek kişi Cyrus'tu ve uyanır uyanmaz öğrenecekti. Bunu kendim sağlayacaktım.

"Neden buradasın?" diye sordu Emilie

tekrar. "Uyuyamadım."

O şaşırmadan başını salladı. Sonra battaniyesini kaldırarak yanına girmem için yer açtı ve ben de hiç vakit kaybetmeden yanına uzandım. Yatağı, tıpkı teni gibi yumuşak ve sıcaktı ve ben onu kendime doğru çekip kucakladığımda, o da mutlu bir şekilde

beni kucakladığımda mutlu bir şekilde bana sarıldı — ait olduğumuz yere geri dönmüştük.

Hemen rahatladım. Onun yanında kendimi bu kadar güvende hissetmem garipti. Onun yanında kendimi bu kadar rahat hissetmem garipti. Bir saat önce, kabuslar ve endişeli düşüncelerle boğuşuyordum, ama Emilie'nin yanında kaslarım gevşedi ve zihnim daha hoş duygulara yöneldi.

Başka biri bana dokunduğunda, ister el sıkışma olsun ister sırtıma hafifçe vurma olsun, gerginleşirdim. Kendi annem bile, bedenimin bana ait olmadığı zamanları hatırlatmadan bana sarılmak için cesaret edemezdi. Emilie'nin dokunuşu, tahammül edebildiğim tek dokunuştı. Cildimi kazımak istememe neden olmayan tek dokunuştı.

Saçlarını kenara çekip, şakağına nazikçe bir öpücük kondurdum. Vücudu yarım saniye gerildi ve Cyrus uyanana kadar ilişkimizi platonik tutma isteğini görmezden gelip gelmeyeceğini beklediğini anladım.

Ama sınırları zorlamayacaktım, en azından bu gece değil. Sadece onunla birlikte olmak ve varlığını hissetmek istiyordum. Elimi sırtında gezdirirken tekrar gevşedi ve başını boynumla omzumun arasına soktu.

Bir an için dudaklarının boğazımı okşadığını hissettiğimi sandım, ama onun hassas hassasiyetiyle bunu anlamak zordu. Belki de sadece hayal etmiştim.

Gözlerim ağırlaşmaya başladı ve Emilie'nin göğsünün benim göğsüme bastırmasını, başını çenemin altına sokmasını, elini sırtıma dolmasını memnuniyetle karşıladım. Onun düzenli, ağır nefes alıp verişini duyana kadar bekledim, sonra kendimi uykuya dalmaya bıraktım.

Onunla birlikteyken, her şey yolundaydı.

İkinci Bölüm

Ladon

Renoa'ya döndüğümünden beri çoğu gün olduğu gibi, annemle kahvaltıyı atlardım. Bunun yerine, sabah koşusuna çıkmadan önce bir hizmetçiye hafif bir şeyler getirmesini söyledim. Döndükten sonra, hızlıca yıkandım ve koyu gri bir pantolon ve omzunda altın Castelli arması işlemeli siyah bir ceket giydim. Kumaş boynumu kaşındırıyordu ve en çok istediğim şey antrenman kıyafetlerimi giyebilmektir.

Ama naip olarak, bu göreve uygun görünmem gerekiyordu.

Yatak odamın kapısının yanındaki aynaya baktım ve beyaz saçlarımı geriye doğru düzeltmeye ve ceketimi düzeltmeye çalıştım. Yansımam, etkilenmemiş gri-mavi gözlerle bana bakıyordu. Benimle alay ediyor ve gülünç göründüğümü söylüyordu, ben de saçlarımı karıştırdım ve üst düğmeyi açtım.

Yeterince iyiydi.

Ayakkabılarım mermer merdivenlerde tıklıyordu, kalenin en yüksek kulesine, Kralın Postası'nın bulunduğu kuleye tırmanıyordum. Bu kale ayakta olduğu sürece, tüm önemli toplantılar Kralın Postası'nda yapılırdı.

Merdivenler beş kat yüksekliğinde gökyüzüne doğru spiral şeklinde uzanıyor ve duvarları olmayan dairesel bir odada son buluyordu — sadece kubbe tavana bağlanan altı sütun direği olan mermer bir korkuluk vardı. Kralın Kulesi'nde

mavi gökyüzünden korunmasız gibi görünse de, kulenin etrafını saran sihirli bir bariyer yağmur ve kuşları uzak tutuyordu. Tarihimizde Kral'ın Kulesi'ne yapılan tek bir saldırı kaydı vardı ve bariyer, bir ok yağmurunu da engellemişti.

Merdivenleri çıkarken, Cyrus'un neden sabah koşularımda bana hiç eşlik etmediğini aniden anladım. Her gün bu merdivenleri inip çıkmak başlı başına bir egzersizdi. Ayrıca, Kral'ın Konklavı'ndaki danışmanların neden hala oldukça gençken istifa ettikleri de mantıklı geliyordu. Dizlerim ve kalçalarım ağrımaya başladığında bu merdivenleri çıkmayı hayal edemiyordum.

Konklavda zirveye ilk ulaşan bendim ve güneşe bakan sandalyeye oturdum. Diğer üyeler benim varışımdan kısa bir süre sonra geldikçe diğer on sandalye de yavaş yavaş doldu.

Oda sessizdi ve Cyrus odadayken de böyle mi davranıyorlardı diye merak etmeden edemedim. Küçük sohbetler yapmazlar mıydı? Ona gününün nasıl geçtiğini sormazlar mıydı? Yoksa bu çekingen tavırlarını sadece benim için mi saklıyorlardı? Cyrus yatak döşek yatarken benim gelmeme nasıl tepki vereceklerini bilmedikleri açıktı.

Dürüst olmak gerekirse, ben de nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Boğazımı temizledim ve sağımdaki kadın bana kısa bir baş sallama yaptı, diğer birkaç kişi de gözlerimi karşıladı. "Başlayalım mı?"

Liam ilk konuşan oldu ve her birimize, benim anlamadığım rakamlar ve kelimelerle dolu kağıtlar dağıttı. "Bunlar geçen ayın mali tabloları. En üstte görebileceğiniz gibi, geçen aya göre yüzde dört daha fazla gelir elde ettik..."

Hemen onu dinlemeyi bıraktım. Kar ve yüzdelerle ilgili konuşmaları dinlemek başımı döndürüyor ve gözlerimi kurutuyordu. Bunun önemini anlıyordum, ama verileri anlayamıyordum. Kral olarak birçok görevim beni yetersiz hissettiriyordu, ama hiçbirisi finans kadar değil.

"Liam," dedim, o sübvansiyonlar ve boş konutlar hakkında konuşmaya başlarken sözünü kestim.

"Evet, Majesteleri?" dedi, gözlüklerini yukarı iterek.

Sandalyeimde kıpırdanarak oturdum ve yakamdaki kumaş yine boynumu kaşındırdı. Bir düğmeyi daha açıp ensemdeki rahatsız edici kumaşı gevşetme isteğine direndim. Odadaki herkes

düzgün ve düzgün giysileriyle dik oturuyorlardı. Bunu nasıl başarıyorlardı? "Sana söyledim, bana öyle hitap etmene gerek yok."

Teknik olarak benim lakabımdı, ama bana yakışmıyordu.

"Evet, efendim..."

Cebime uzandım ve Murvort'taki çocuk kurbandan aldığım yüzüğü parmaklarımla oynadım. Bu boş hareket sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu.

"Sanırım hepimiz sayılarla aramın iyi olmadığını biliyoruz," dedim, yuvarlak masanın etrafına bakarak.

Karşımda oturan adam birkaç kez gülümsedi ve hatta hafifçe güldü. Liam sadece başını salladı. Onun uzmanlık alanına karşı sabırsızlığımdan pek hoşnut değildi. Koyu kahverengi, boncuk gibi gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu, ama dilini tuttu.

"Sana güveniyorum, Liam. Ne önerirsen öner, ben onaylayacağım."

Liam daha dik oturdu ve önündeki kağıt yığını üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Efendim, bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben bir danışmanım, kral değil."

"Ben de kral değilim," dedim. Ellerim titredi ve ceketimin düğmelerini açmak için uzandım, ama son anda kendimi durdurdum.

Masada birkaç gergin bakış alışverişi oldu ve ben her birini dikkatle izledim. Bu danışmanların bana karşı duydukları her şüpheye karşılık, benim şüphelerim iki kat daha fazlaydı. Nitelikli olmadığımı, savaş dışında deneyiminin çok yetersiz olduğunu biliyordum. Ben bir kral değildim. Hiçbir zaman kral *olmak* istememiştim.

Liam'ın yanındaki kadın, Nicola, keskin bir nefes aldı. "Efendim, bu pozisyona itilmenin zor olduğunu biliyoruz. Kral Cyrus'un yokluğunda bu görevi devralmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama..." Diğer danışmanlara baktı ve ben, onların arkamdan benim hakkımda konuştuklarını hissettim. "Kral gibi davranmanızın en iyisi olacağını düşünüyoruz. Her ihtimale karşı... bilirsiniz, Kral Cyrus'un..."

Nicola'nın sözleri kesildi ve yüzü doğal olmayan bir şekilde soldu. Gözlerinden anlayabiliyordum, fazla konuşup konuşmadığını hesaplıyordu.

"Cümleni bitir," dedim, çenemi sıkarak. "Bitir."

Ağzını hafifçe açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Aslında, konuşma yeteneğini tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu.

Elbette ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu, ama ses tonumda açık bir tehdit vardı.

Oda tamamen sessizleşti, o kadar sessizdi ki boğazımın yutkunma sesini duyabiliyordum. Gözlerim masadaki herkesi tararken, herkes aniden ellerine, pencerelere veya komşularına bakmaya başladı. Hiçbiri yarım saniyeden fazla bakışlarımı karşılayamadı.

Öne eğildim, dirseklerimi masaya dayadım ve parmak uçlarımı birbirine değdirdim. "Açıkça söyleyeyim. Ben kral *değilim* ve asla da olmayacağım."

Rahatsız edici bir sessizliğin ve bir dizi bakış alışverişinin ardından, Konklav üyeleri anlayışla başlarını salladılar. Bu konuşmayı son kez yaptığımı umuyordum, ama içimden bir ses yakında bunu tekrar duyacağımı söylüyordu.

"Şimdi," dedim iç çekerek, sandalyeme yaslanarak. Bu toplantılar çok yorucuydu. Benim ilgilendiğim tek bir konu vardı... belki iki. "Murvort ve Reyna ile ilgili gelişmelerden bahsedebilir miyiz?"

İkinci komutanım Xavier koltuğunda kıpırdadı. Zeytin yeşili gömleğinin kollarını sıvadı ve dövme cildini gösterdi. İçgüdüsel olarak ceketimin manşetlerini çektim ve eski dövmeLERimin izlerinin gizlendiğinden emin oldum.

"Reyna ve yakın çevresindeki destekçileri kaçtığından beri, Murvort'ta iktidar mücadelesi yaşanıyor. Çok sayıda iç çatışma yaşandı ve çeşitli gruplar tahtı ele geçirmek için birbirlerini öldürmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Nüfusun onda biri yok olmuş olsa bile şaşırmam.

"Son raporlarımıza göre Jesse Holden ve kız kardeşi Jade iktidarı ele geçirmiş. Bu bizim için iyi haber çünkü onlar genç bir kardeş ikilisi ve yıllardır Reyna'yı eleştiriyorlar. Reyna babalarını idam ettirdiğinden beri sessiz kalıyorlardı ama Reyna'nın ortadan kaybolmasıyla, bir değişiklik umuduyla genç kesim arasında hızla popülerlik kazandılar."

Başımı salladım. "Onlarla bir görüşme ayarladık mı?"

Yapabileceğimiz en iyi şey, Reyna geri dönmeden önce hızlıca bir anlaşma yapmaktır. Onların sadakat ve barış karşılığında iktidarlarını korumalarına yardım edebiliriz.

"Henüz değil, ama isterseniz bir mesaj gönderebilirim."

"Evet, teşekkürler. Peki ya Reyna? Henüz bulunamadı mı?"

Xavier'in dudakları çatıldı. "Üzgünüm efendim, ama hayır. Yüz mil çapındaki her kasabayı casuslarımız tarıyor, ama şu ana kadar ortaya çıkmadı. Görünüşe göre kıtayı terk etmiş."

"Öyleyse..."

"Kral Marsden'a mektup yazmanız gerekecek," diye araya girdi Nicola. "Wyland'a gitmişse, onu iade etmek için onun izni gerekecek. İsterseniz ben halledebilirim. Onunla yıllardır yazışıyorum."

Evet, Osavian'ın dışişleri danışmanı olarak Nicola, Wyland'ın kraliyet lideriyle en iyi ilişkiye sahip kişi olurdu. Onu tanımıyordum, ama kardeşim tanıyordu. Ve duyduğum kadarıyla, kendisi için bir çıkar olmadığı sürece başkalarıyla iyi çalışmazdı.

"Lütfen ona en kısa sürede bir mesaj gönderin. Teşekkürler, Nicola."

Birkaç uyku getirici konuyu daha dinledikten sonra, Konklav sona erdi. Üyeler ayağa kalkarken sandalyeler zemini sıyırdı ve oda birkaç dakika içinde boşaldı. Xavier en son çıkan kişiydi ve eşyalarını toplamak için makul olmayan bir süre harcadı, sanki bir şey kaybetmiş gibi odaya bakındı.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordum. Oyunlar ve belirsizlikler için havamda değildim.

"O kadar belli mi?"

"Karaya vurmuş bir balina kadar belli, evet."

"İncelik hiç benim güçlü yanımdı, sanırım. Efendim, misafirlerimiz hakkında sizinle konuşmak istedim..."

"Misafirler mi?"

"Zindandakiler..."

Ah, o misafirler. Aşağıda tuttuğumuz canavarları neredeyse unutmuştum — Murvort'taki savaştan sonra esir alınan bir avuç düşman askeri.

Xavier, benim yetişmemi beklerken yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Onlar ne olacak?" diye sordum.

"Onlardan daha fazla bilgi alabileceğimizi sanmıyorum. Aklımıza gelen her şeyi denedik, ama başka bir şey biliyorlarsa da söylemiyorlar."

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bize verdikleri tek bilgi, Reyna'nın Sage Harbor'da önemli bağlantıları olduğu idi, ama şu ana kadar casuslarımız onu kasabada veya çevresinde görmemişti.

Düşünürken başımı salladım. Belki de doğruyu söylüyorlardı ve başka bir şey bilmiyorlardı. Daha fazla bilgi olsaydı, Xavier kesinlikle onlardan öğrenebilirdi. O, istihbarat elde etme konusunda benden daha yetenekliydi. "Artık işimize yaramıyorlarsa, onlardan kurtulmanın zamanı geldi."

Xavier benim emrimden şaşırılmış görünmüyordu. Zindandaki mahkumlar iğrenç suçlar işlemişlerdi. Reyna'nın Emilie ve bana yaptığı gibi, onları acı çekmeleri için yanımda tutmayacaktım. Ama merhamet gösterip onları serbest bırakmayacaktım da. Onları ortadan kaldırmak tek çözümdü.

"Gün bitmeden halledilir," dedi Xavier, son eşyalarını toplayıp merdivenlere doğru yönelirken.

Odayı geçtim, ama kuleden aşağı inmeden önce, bir an durup parıldayan denizi seyrettim. Güneş neredeyse en yüksek noktasına gelmişti ve beyaz benekler yumuşak dalgalarda yansıyor. Gözlerimi kör edici parlıttan korumak için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Buradan bakınca su çok huzurlu görünüyordu. Sakin ve durgun. Kıyı şeridi boyunca, dalgaların kumla buluştuğu yerde deniz kabukları arayan bir kadın ve çocuğunu gördüm. Daha ileride, balıkçılar oltalarıyla iskeleye dizilmiş, bir sonraki öğünlerini ya da hafta sonu pazarında satmak için fazladan balık yakalamayı umuyorlardı. Sokağa daha yakın bir yerde, genç bir satıcı arabasını kuruyor, tentesi kaldırıyor ve renkli kutuları ve şişeleri sergilediği tezgahını tatmin olana kadar düzenliyordu.

Buradan bakınca, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Onları kışkandım.

Keşke onların sahip olduğu basit hayata sahip olsaydım. Zindanlardaki mahkumları ve düşman sınırları içindeki liderlik değişikliğini düşünmek istemiyordum. Bir krallığı yönetmek istemiyordum. Sevdiğim kadınla huzur ve sükunet içinde yaşamak istiyordum.

Kule gürledi, ayaklarımın altındaki zemin titredi ve ben yüzümü buruşturarak korkuluğu bıraktım. Uzun süre güçsüz kaldığım için, onu kontrol altında tutmayı sürekli unutuyordum. Dikkatli olmazsam, bu kaleyi inşa eden mermer ve taşları kazara parçalayabilir ve ölümcül bir düşüşe geçebilirdim.

Belki de bu bir kurtuluş olurdu...

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle, gözlerimi kapatarak.

Yaşamak zor olsa da, yaşamak için çok nedenim vardı. Bu zorluklar geçiciydi. Reyna'dan kurtulabilirsem, her şeyden kurtulabilirdim.

Gözlerimi açtığımda, bakışlarım ufuktaki bir şeye takıldı. Sadece minik beyaz bir lekeydi, ama hızla yaklaşıyordu. İzledikçe zaman hızlandı ve sonunda beyaz nokta tam boy bir gemiye dönüştü.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Kıyıdaki insanlar işaret edip bağılıyor, kimin karaya çıkacağını görmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bizimkilerden biri değildi, Osavian kraliyet arması taşımıyordu.

Yeterince zaman kaybetmiştim. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak beş katı bir çırpıda indim, açık kemerli geçitten keskin bir sağ dönüş yaparak bahçelere girdim.

Birkaç hizmetçi, sabırsız adımlarımı görünce yolumdan çekildi. En son uğraşmak istediğim şey, beklenmedik bir ziyaretçiydi. En azından onların bir tehdit oluşturmadığını biliyordum. Twin Beacons'daki donanma filomuz, ufukta görünmeden çok önce onları durdurmuş olacaktı.

Sonsuz sıralar halinde açan çiçekler ve mükemmel bir şekilde budanmış çalıların arasından geçtim, taş merdivenlerden aşağı koşarak yumuşak, beyaz kuma ulaştım. Gemi artık o kadar yakındı ki, üzerinde gümüş bir haç bulunan orman yeşili bir bayrak görebiliyordum.

Dreslen? Neden bir gemi gönderdiler ki...?

Marinaya vardığımda, gemi demirini indirmişti ve insanlar daha sığ sularda ilerleyebilen daha küçük bir botun içine tırmanıyorlardı

ayaklarımın altındaki esnek tahta plakalar, iskelenin sonuna doğru yürürken gıcırdıyordu. Kollarımı kavuşturdum ve botun kıyıya ulaşmasını beklemek zorunda kaldım.

"Çok güzel bir gemi, değil mi? Böyle bir gemiyi pek sık görmezsin."

Döndüğümde, derisi buruşuk ve alt dişlerinden biri eksik yaşlı bir adamın devasa gemiye bakarken gördüm. Bir elini alnına koymuş, üzerimize vuran güneşten gözlerini koruyordu.

"Hayır, yok."

Gemi, gördüklerimin çoğundan çok daha süslüydü; pruvada oymalar ve porthole'lar ile güverte korkuluğunun etrafında uyumlu yeşil süslemeler vardı. Ne kadar uzun bakarsam, o kadar karmaşık detaylar buluyordum.

Sonunda, tekne rıhtıma yaklaştı ve yanımdaki adam onlara rehberlik etmek için bir halat attı. Tekne bağlandıktan sonra, gülümsedim ve tekneden ilk inen kişiyi selamlamaya hazırlandım — görmeyi beklemediğim tanıdık bir yüz.

Adam, çarpık bir gülümsemeyle bakışlarımı karşıladı. "Merhaba, Adrien. Seni beklemiyordum."

Adrien dağınık sakalını eliyle düzeltti. Yüzü ve kıyafetleri kirliydi, berbat görünüyordu. Ceketinin bir kolunda yırtık vardı ve yakasının kenarları yıpranmıştı. Kaptanlığını yaptığı geminin tam tersiydi. Ne kadar süredir denizde olduğunu bilmiyordum ama karaya neden döndüğünü biliyordum.

"Seni görmek güzel Ladon, ama ben başka birini görmeye geldim. Küçük kardeşim nerede?"

Üçüncü Bölüm

Emilie

"Gece çiçekleri hakkındaki kitabı gördün mü? Önünde siyah bir gül olan... biraz tozlu ve parçalanmış olanı?"

Cevap alamayınca, elime aldığım ders kitabından başımı kaldırdım. Harpy buralarda bir yerdeydi, ama önümdeki masanın üzerindeki kitap yığınları arasında onu görmek zordu. Castelli kütüphanesindeki binlerce kitabı okumuş olmalıyım, ama hiçbirisi Cyrus'un tedavisini bulmama yardımcı olmamıştı. Bu noktada, araştırma başarılı bir bilgi arayışından çok, hoş olmayan anılardan uzaklaşmak için bir uğraş haline gelmişti.

Koltuğumda öne eğildim, kitap yığınlarının ötesine bakarak Harpy'nin nereye kaçtığını aradım. O, benim cevap arayışında bana yardım etmesi gerekiyordu, ama ben masada otururken onun etrafta dolaştığı biliniyordu. Belki başka bir kata gitmişti.

Kitabımın içine buruşuk bir parşömen parçası koyup kapattım ve ayağa kalkarak bacaklarımı uzattım. Ne kadar zamandır burada oturuyordum? Esnedim ve boynumu uzatarak duvardaki yaldızlı saati aradım. Saat henüz erkendi, ama ben saatlerdir uyanıktım.

Oda, bir kütüphane için bile sessizdi, ama kulaklarımı dikip ayak sesleri veya raflarda kayan kitapların sesini dinledim — yalnız olmadığımı gösteren herhangi bir işaret.

Solumdan bir ses duyduğumda, hiç düşünmeden sesin geldiği yere doğru gittim. Köşeyi döndüğümde, Harpy'yi yerde otururken buldum, siyah kanatları vücudu ile yaslandığı raf arasında garip bir şekilde sıkışmıştı. Gözleri kucağındaki kitabın sayfalarını tararken tüyleri kabardı.

Ben yaklaşırken de, yanındaki sert zemine oturduğumda da başını kaldırmadı. "Ne buldun?"

Sonunda, gözlerini kitaptan ayırdı ve büyük, ürkek gözleriyle bana baktı. Sık sık onun hikayesinin ne olduğunu merak ederdim, ama Reyna ile geçirdiği zamandan öncesini pek hatırlayamıyordu. Nereli olduğunu ya da ailesinin kim olduğunu hatırlayamıyordu.

Onun için çok üzıldüm. Tek hatırladığı şey işkence ve esaretti. Umarım Renoa'da yeni anılar biriktirebilir.

Kitabı nazikçe ellerime verdi ve bir yeri işaret etti.

Masumları korumak ve kırılanları iyileştirmek için göklerden gönderilen ay tanrıçasının masalını gözden geçirdim. Omuzlarım çöktü ve kaşlarımı çattım. "Bu bir çocuk masalı. Cyrus'u iyileştirmek için hayali bir figüre güvenebileceğimizi sanmıyorum."

Ama Harpy başını salladı, sayfadaki mürekkebi ve sonra göğsünü işaret etti. Sayfadaki bir kelimeyi iki kez tıklattı ve gözleri benimkilerle buluştu, bir mesaj iletmeye çalışıyordu.

Paragrafı tekrar okudum. "Selene? O ne olmuş?"

Avuç içini kalbinin üzerine koydu ve yüzüne bir sükunet dalgası yayıldı. Yüzündeki ifade artık ürkek değil, huzurluydu.

"Bu... bu *senin* adın mı?" Onun adını hatırlayamadığı, hafızasıyla birlikte adının da elinden alındığı izlenimine kapılmıştım.

Omzunu silkti. "Emin değil misin?"

Kısa bir baş sallama.

"Ama... doğru gibi geliyor, değil mi?" Tekrar başını salladı.

"Hmm." Belki de o ismi görmek, içinde bir şeyleri harekete geçirmiş, unutmuş olmasına rağmen ona seslenmişti. "Öyleyse, bence sana öyle demeliyiz. Selene."

Bu isim duyulduğunda gözleri parladı ve ben bunun ona uygun isim olduğunu anladım. Kaderinde korumak ve iyileştirmek olan bir tanrıçanın isminin ona verilmesi çok uygun düşüyordu. Murvort'ta hayatta kalmamın büyük bir kısmı ona borçluydum.

Elini elime alıp gülümsedim. "Şimdi, araştırmamıza geri dönelim mi?"

Selene utanmış görünüyordu. Yanakları pembeye dönmüş, gözleri yere bakıyordu, sanki bu kadar önemsiz bir şeyle dikkatinin dağılması aptalca bir şey gibi.

Ama bu önemli bir şeydi.

"Utanma," dedim. "Bu önemli. Sen önemlisin, Selene."

Küçük olmadığını, kimsenin kuklası olmadığını anlayana kadar adını binlerce kez söyleyecektim. O tam bir insandı ve yerini hak ediyordu. Reyna onu bir tasma ile tutmuştu, ama artık özgürdü. Ve umarım bundan sonra her gün bunu hissedirdi.

Önce ben kalktım ve onu da kaldırdım, masaya dönmeden önce kısa bir süre gülümsedik. Kitap yığını şimdi bir şekilde daha da ürkütücü görünüyordu. Ben yokken büyümüş müydü acaba?

Önümdeki uzun gün hakkında fazla düşünmeye fırsat bulamadan, kütüphanenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Bu olağan dışı bir durum değildi — soylular gündüz saatlerinde sık sık kütüphaneyi ziyaret ederlerdi — ama yine de onlarla aynı mekanı paylaşmak beni tedirgin ediyordu. Beni gördüklerinde hep bakıp fısıldaşırlardı. Murvort'ta olan biten her şeyi bilmiyorlardı, ama bu onların dedikodu yapmasını engellemiyordu. Onların bakışları beni rahatsız ediyordu.

Ayak sesleri yankılanarak yaklaştı ve Ladon yüksek bir rafın arkasından ortaya çıktı. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu ve Selene'nin kanatları o anda çırpınmasaydı, kendimi onun gözlerinde kaybedecektim.

Boğazımı temizledim. "Ladon, burada ne yapıyorsun? Senin... kralın yapması gereken işlerin yok mu?"

İçimden, zekamın bu kadar yetersiz kalmasına utandım. Tüm zamanımı kütüphanede geçirmek ve Ladon'un yakışıklı yüzü arasında, beynim tamamen boşalmıştı.

Ladon sadece sorgulayan bir kaş kaldırdı. "Sabahki kral görevlerimi tamamladım. Araştırma nasıl gidiyor?"

En yakınındaki kitapların sırtlarını parmağıyla okşayarak, sahte bir ilgiyle onları inceledi. Cevabın ailesinin kütüphanesinde bulunmayacağını bildiğini biliyordum. Ona göre, bu kitapların hepsini okumuştı, ama tüm bu bilgileri aklında tutması imkansızdı. Ya Cyrus'u kurtarabilecek en küçük ayrıntıyı unutmuşsa?

Nedense, başarısız olduğumuzu bilmesini istemiyordum. Belki de umudunu kaybetmesini istemiyordum. "İyi gidiyor," dedim, umarım cesaret verici bir ifade takınmışımdır.

Kitap yığınının başını kaldırdı ve parlak gözleri doğrudan ruhuma delici bir bakış attı. Sonra midemi altüst eden, her şeyi bilen bir sırıtış attı. "Doğru... Aslında buraya bir haber vermek için geldim."

Bu haberin gizli olup olmadığını merak ederek başımı Selene'ye çevirdim. "Bu yığını alıp ait oldukları yere geri koyabilir misin?"

Ağzını sıkıca kapatarak gülümsedi, sonra tutabildiği kadar çok kitabı aldı ve görevini yerine getirmek için yola çıktı.

"Teşekkürler, Selene," dedim, o uzaklaşırken.

"Selene?" diye sordu Ladon, yaklaşarak. Başka bir kitaba uzanırken kolu kalçama değdi, sayfaları çevirirken gözleri benden hiç ayrılmadı.

"Onun adı bu."

"Ne zamandan beri?" diye sordu, sinir bozucu derecede çekici bir gülümsemeyle. "Şu andan itibaren."

"Hmm." Yavaşça yaklaştı, göğsü omzuma değene kadar alanımı işgal etti. Aniden, elindeki kitap bir çarpma sesiyle kapandı.

Ben sıçradım. Onun yakınlığı beni tedirgin ediyordu, ama hoşuma da gidiyordu. Sesinin kalbimi hızlandırması ve bacaklarımın birbirine kenetlenmesi hoşuma gidiyordu. Ama şimdi bunun sırası değildi.

"Paylaşacak bir şeyin olduğunu mu söylemiştin?"

Tanrılar lanet olsun, sanki birdenbire halka açık bir yerde olduğumuzu ve aramızdaki elektriği herkesin görebileceğini hatırlamış gibi geri çekildi.

. Kitabı yere koydu, diğerleriyle aynı hizada ve düzgün durana kadar itti.

"Evet." Sağına baktı ve mükemmel dudaklarını yaladı. "Aslında, bir göz atsan daha iyi olur."

Başparmağını omzunun üzerinden işaret etti ve ben de bu hareketi takip ederek rafın etrafından dolaştım. Küçük çalışma alanım, etrafa dağılmış masalarla dolu ve üzerlerinde uyumsuz büyücü ışıkları yüzen kütüphanenin avlusuna açılıyordu. Kapının yanında, kütüphaneci tezgahın üzerine eğilmiş bir erkek müşteriyle sohbet etmekle meşguldü. Adamın kendi alanına girmesinden dehşete kapılmış, ona geniş gözlerle bakıyordu.

Kadını iyi tanıyordum. Alanının düzenli ve temiz olmasını severdi, ama bu adam tam tersiydi. Saçları dağınıktı ve ceketinin sağ omzunun yanında bir delik vardı. Giydikleri botlar sanki bir bataklıkta ya da domuz ahırında yürümüş gibi görünüyordu. Buradan, domuz ahırına gibi kokup kokmadığını anlayamıyordum. Muhtemelen kokuyordu.

Ama sonra yana döndü ve ben onun profilini görebildim — belirgin çene hattı ve burun köprüsündeki çıkıntı, bana doğru dönünce gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar.

"Adrien," diye bağırdım, atriyumda koşarak.

"Koşma," diye azarladı kütüphaneci.

Bu sırada Adrien beni yakalamak için kollarını açtı. Çarpıştığımız anda kollarını bana doladı ve beni yerden kaldırdı. "Seni görmek çok güzel. Bir an için endişelendirdin bizi."

"Burada ne yapıyorsun? Annem ve babam ne oldu?" diye sordum, odayı tarayarak. "Biz" demişti, ama başka kimseyi görmedim.

"Burada ne mi yapıyorum?" diye homurdandı. "Tabii ki senin için buradayım. Kaçırıldın ve seni eve karşılamak için burada olmayacağımı mı sandın?"

"Teknik olarak, değildin," dedim ona, ama bu beni rahatsız etmiyordu. Doğrusu, kimseyi görmeye hazır olmak için birkaç gün kendime zaman ayırmam gerekmişti. Ama şimdi buradaydı. Önemli olan buydu.

Elini sallayarak beni uğurladı. "Detaylar. Daha erken gelirdim, ama kötü bir fırtınaya yakalandık. Dalgalar altı metre yüksekliğindeydi.

"Kulağa korkunç geliyor."

Gözlerini devirdi ve başını geriye attı, onun dramatik tavırlarını ne kadar özlediğini hatırlattı bana. "Önemli değil. Biraz tehlike olmadan hayat neye benzer ki?"

"Eh, hayatta kaldığına sevindim."

"Aynı şekilde," dedi, gözleri tekrar benimkilere dönerek.

Bir an sessizce durduk. Beni değerlendiriyor, morluklar ve izler, yani travmanın fiziksel belirtilerini görmeyi bekliyordu. Ama bileklerimi ve ayak bileklerimi saran soluk beyaz izler dışında, tüm yaralarım içseldi.

Rahatsız bir şekilde kıpırdadım. O benim kardeşim olsa da fark etmezdi; yine de gözlemlenmekten hoşlanmıyordum. Bu beni karanlık, kalabalık bir odaya ve beni tamamen yutan bir gözler denizine geri götürdü. Boynumdaki tüyler diken diken oldu ve başka yere bakmak zorunda kaldım.

Ladon yakınlarda, elinde bir kitapla bir sütuna yaslanmış duruyordu. Kitabı okuduğunu sanmıyordum. Daha çok, benim iyi olduğumdan emin olmak için dinliyordu. Bana kendi başıma sorunlarımı çözmem için alan tanıdığı, ama ihtiyacım olursa bir saniyede yanımda olabilecek kadar yakın kaldığı için minnettardım.

Kardeşıme döndüm. "Annem ve babam da burada mı?"

Dişlerini sıkarak nefes aldı. "Korkarım hayır. Ama zaten onların burada olmasını istemezsin. Babam sıkıcı olur, annem de saçınla uğraşır." Kaşlarını çatarak, bir tutam saç dokunmak için elini uzattı. "En son ne zaman saçını kestirdin?"

Elini itekledim. "Hiç komik değilsin."

Gülümsedi ve gözleri, çocukluğumuzu hatırlatan bir gençlikle doluydu. Sonra ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Sanırım haklısın," dedim. "Annem ve babam ortamı bozardı. Ne kadar kalacaksın?"

"Ne kadar istersem o kadar. Kendi gemimin kaptanı olmanın avantajları. Kararları ben veririm." Kolunu omzuma attı ve beni kapıya doğru çevirdi. "Hadi, buradan gidelim. Biraz daha kalırsam, buradaki güzelim kriz geçirebilir."

Kütüphaneciye göz kırptı ve kızın kulakları kızardı, gözleri kısıldı. Bir kitap fırlatmak üzereymiş gibi görünüyordu.

kendi ahlaki değerlerine aykırı olacaktı.

Ben yüzümü buruşturup ona özür dilercesine gülümsemeye çalıştım, ama o bunu kabul etmedi.

"Gidelim," dedim. "Biri incinmeden önce."

"Arkadaşın ne olacak?" diye sordu Adrien, omzunun üzerinden bakarak. Onun bakışını takip ettim ve Ladon'un hala yakınlarda dolaştığını gördüm, ama artık yalnız değildi. Selene elleriyle bir şeyler işaret ediyordu ve Ladon şaşkınlıkla onu izliyordu. Ladon başını sallamaya devam etti, ama bu Selene'yi caydırmadı. Hareketlerini daha da abarttı, tüylerini kabarttı ve Ladon geri atladı. Komik bir durumdu. göz alıcı bir manzara.

Ben burnumdan soludum. "Burada iyi olacak."

Adrien elini salladı. "O zaman yol göster."



Arnavut kaldırımli sokaklar, kahverengi taş binalarla çevriliydi, yanlarında büyüyen sarmaşıklar, bileklerimde kalan izlerden çok daha pastoral bir görüntü oluşturuyordu. Kapıların üzerinde reklamlarla dolu renkli afişler asılıydı, ahşap tabelalar ise geçtiğimiz her dükkânın adını gösteriyordu. Üstümüzde, yolun üzerine parıldayan ışıklar asılmıştı, ancak gün ışığında pek fark edilmiyorlardı.

Esir alındığımdan beri ilk kez şehirde yürüyordum ve neyse ki sokaklar çok kalabalık değildi. Kalabalık bir ortamla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Henüz değil.

"Peki, nereye gitmek istersin?" diye kardeşim sordu.

"Bilmiyorum. Burası artık senin şehrin, değil mi? Nereye gitmek istersin?"

Burası benim şehrim gibi gelmiyordu. Osavian'da Murvort'ta geçirdiğim zamandan daha az zaman geçirmiştim. Herkes Cyrus ile evleneceğime inanıyordu, ama benim için bu nişan çoktan bozulmuştu. Krala sırtımı dönüp Ladon'u seçtiğimi öğrendiklerinde bu şehir hala beni kabul edecek miydi?

"Peki ya... burası?" Solumdaki ilk dükkânı işaret ettim.

Adrien bir bakış attı ve kaşlarını çatı. "Kitapçıya mı gitmek istiyorsun? Az önce bulunduğumuz devasa kütüphanede bulunan tüm kitaplar sende yok mu zaten?"

Haklıydı.

"Tamam, o zaman." Daha iyi bir alternatif bulmak için bir daire çizerek döndüm ve omzunun üzerinden bir şey işaret ettim. "Peki ya bu?"

Arkasını döndü ve kaşlarını çatmış hali bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi benim dilimi konuşuyorsun. Silahlara ilgi duyduğunu bilmiyordum."

"Bu yeni bir gelişme," dedim, gözlerim vitrinde, kabzasına zümrüt taşlar işlenmiş bir kılıca takılı kalmıştı.

Dükkanın içi sessiz ve loştu. En değerli parçaların üzerinde spot ışıkları asılıydı, böylece parıldayarak müşterileri çekiyorlardı. Amaçlandığı gibi işe yarıyordu. Adrien, bir kaideden diğerine uçarcasına dolaşarak her silahı hayranlıkla inceliyordu.

"Özel bir şey mi arıyorsunuz?" diye sordu tezgahın arkasında saklanan dükkan sahibi. Dışarı çıkıp bizi gördüğünde yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. "Ah, Bayan Emilie. Sizi dışarıda görmek ne güzel. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin."

"Sadece bakınıyorum," dedim. Bu sırada kardeşim adama belirli bir tür kılıç sordu. Anlaşılan onunki tuzlu ve nemli deniz havasından dolayı aşınmıştı. Korozyona daha dayanıklı bir şeye ihtiyacı vardı ve dükkan sahibi memnuniyetle yardım etti.

Amaçsızca dükkanda dolaştım, sadece arka köşeye ulaşana kadar etrafa bakındım. Duvarda muhteşem bir bıçak ve hançer sergisi vardı, her biri düzenli sıralar halinde sergilenmiş ve en küçükten en büyüğe doğru boyutları artıyordu.

Gözüm özellikle bir tanesine takıldı: avucuma tam oturan, siyah saplı kısa bir bıçak. Ona uzandım ve ağırlığının ellerimde heyecan verici bir his yarattığını itiraf etmeliyim. Tam kıvamındaydı. Çok ağır değildi, ama ileriye doğru itip hedefimi vurmak için yeterli ağırlıktaydı.

Onu ters çevirdim ve sapta bıçağa kadar uzanan spiral desenli kabartmayı hayranlıkla inceledim — sert malzemenin ametist kaplı çukurları. Hem güzel hem de kullanışlıydı.

"Bir Şey buldunuz mu, hanımefendi?" D kk n sahibi arkamdan sessizce yaklaştı. Ben dikkatim dağılmışken Adrien'e yardımını bitirmiŐ olmalıydı.

"Evet."

"Ah, m kemmел seąim. Bu, bir bıąak setinin parąası. Geri kalanını da çıkarayım mı?"

"Evet, lütfen. Faturayı kaleye gönderir misiniz? KardeŐimin seątiđi ürünlerin faturasını da.

D kk n sahibinin arkasında, Adrien bana başparmağını kaldırdı, ben de gülümsemeyle karşılık verdim.

Beni kontrol eden tek kişi o olduğu için en azından bunu yapabilirdim.

Dördüncü Bölüm

Ladon

ŞİFACI BÖLÜMÜ personel ile dolup taşıyordu. Sadece Cyrus yaralanmamıştı, diğer askerler de son savaşta yaralanmıştı ve Renoa'daki tüm şifacılar görev başında gibiydi.

Tabii ki, kardeşim uzun bir koridorun sonunda, bir köşeyi döndükten sonra, ikinci bir koridorun sonunda, koridorun dışında nöbet tutan muhafızların bulunduğu özel bir odaya yerleştirilmişti. Ekstra önlemler olmasa da güvende olacaktı, ama bu annemin sinirlerini yatıştırdı.

Muhafızlar, ikinci koridora girerken bana hafifçe başlarını salladılar. Cyrus'un kapısının önünde durdum, elim kapı kolunda donakaldı, sonra bir ses duydum.

Yapmamam gerektiğini biliyordum, ama annemin konuşmasını duymak için daha yakından eğildim.

"O iyi değil, Cyrus. Hiçbirimiz iyi değiliz. Sen bu aileyi bir arada tutan sütunsun ve sen olmadan... Sana ihtiyacım var, Cyrus. Ailenin sana ihtiyacı var. Ladon... o da acı çekiyor. Bunu açıkça söylemiyor olabilir, ama bunun onun için zor olduğunu biliyorum. Ve o, yaşadıklarından henüz kurtulamadı... şey, yaşadıklarından..."

Sesi fısıltıya dönüştü ve sonraki sözlerini duymak için kulak kabarttım.

"Bunun hakkında konuşmuyor, biliyorsun. Onu sonsuza kadar kaybetmiş olabileceğimizden korkuyorum. Burada... ama iyi değil. Ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum

ona yardım edeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden bize geri dönmen gerekiyor, çünkü o seni dinliyor ve sana hayranlık duyuyor. İki oğlumun da tekrar iyi olmasını istiyorum."

Boğazıma bir yumru oturdu. Annem keskin ve gözlemci biriydi, ama Cyrus bilinçsiz bir şekilde yatarken onun bana bu kadar odaklanmasını beklemiyordum. Yaralarım ikincil öneme sahipti.

Duygularımı bastırıp yüzüme hoş bir ifade takındım, sonra kapıyı çaldım ve açtım.

Annem hemen gözlerindeki yaşları sildi ve titrek bir nefes aldı. Bakışları benimle, göğsüne kadar örtülü ve başının arkasında kabarık bir yastık olan Cyrus arasında gidip geldi. "Uğrayacağını bilmiyordum."

"Planlamamıştım. Son anda karar verdim. Uzun zamandır burada mısın?"

Yarısı yenmiş bir yemek tepsi masanın üzerinde duruyordu ve dizlerinin üzerine zeytin yeşili bir battaniye serilmişti. Arkasına yerleştirilmiş yastığın köşesini zar zor görebiliyordum. Tahminimce, burada uyuyor ve tüm yemeklerini buraya getirtiyordu. "Dinlenmek istersen, ben onunla burada kalabilirim," dedim ona. Bu sağlıklı bir durum değildi. Ben kaybolduğumda da aynı şeyi mi yapmıştı? Boş yatağımın yanında oturup umutsuzca dönmemi mi beklemişti?

"Hayır, yapamam. Burada kalmam gerek."

Annemle tartışmak hiçbir zaman benim lehime sonuçlanmazdı, bu yüzden uğraşmadım bile. Onun yanındaki koltuğa oturdum ve o battaniyesini çekip benim bacaklarımın üzerine de örttü.

"O nasıl?"

"Dün olduğu gibi. Sen nasılsın?"

Sırıttım. "Dün olduğu gibi."

O nazikçe bacağıma vurdu, ben de elini tuttum.

"Ben iyiyim." Onu rahatlatmak için elini sıktım, ama o sadece cam gibi gözlerle bana baktı. "Gerçekten, iyiyim. Eskisi gibi değilim ve bir daha eskisi gibi olabileceğimden emin değilim, ama iyiyim. Söz veriyorum."

Gözleri, sanki benim çökmemi bekliyormuş gibi kısıldı. Ben çökme belirtisi göstermeyince, sonunda pes etti. "Sen hiç

duygularını gösteren biri olmadın, ama döndüğünden beri seni anlamak benim için daha da zorlaştı. Eğer bir sorun varsa bana söyler misin?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Annenle paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Ne hakkında...?" Murvort'ta olanlar hakkında soracağı soruları hayal ederken kalbim hızla çarpmaya başladı. Hala bu konu hakkında konuşmaya hazır değildim ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman hazır olacağımı da sanmıyordum. Emilie, nasıl hissettiğimi anladığı için güvenebileceğim tek kişiydi. Bakışlarım bileklerimi saran beyaz sarmaşıklara düştü.

"Kahverengi saçlı, muhteşem gözleri olan zeki bir kız hakkında... Onu kütüphanede görmüş olabilirsin. Sanırım şu anda orada yaşıyor."

Murvort hakkında konuşmak istememesine sevindim, ama ağzımı sıkı tuttum. Yüzümden bir şey anlaşılmış olmalı ki, konuşmaya devam etti.

"Hâlâ orada hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam mı edeceğiz? İkinizin kütüphanede oynadığını görmemişim gibi mi?"

"Öpüşüyor muyduk?" Sesimdeki eğlenceyi gizleyemedim.

Yine bacağıma vurdu ve bu sefer ben de irkildim. "Ah." "Ne demek istediğimi biliyorsun. O konu kapandı mı?"

Elimi yüzüme sürdüm. Umduğum hoşgörü ve sabır tamamen yok olmuştu. "Biz..."

Hemen sözlerimi sorguladım, çünkü kaşları doğal olmayan bir şekilde yükseldi.

"Biz diye bir şey olmamalı."

"Ama var," dedim kararlı bir şekilde ve o geriye yaslandı. "Bir 'biz' var. Bir 'Emilie ve ben' var. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum, ama bu gerçeği değiştirmez. Cyrus anlayacaktır. Anlamak zorunda."

Kardeşıme, bu konu onu uyandırabilirmiş gibi baktım, ama o huzur içinde uyumaya devam etti. Onun anlayışlı olacağına çok emindim, ama yanılıyor olma ihtimalim de çok yüksekti.

Annem benim korkularımı dile getirdi. "Ya anlamazsa? Ya bu, Dreslen ile olan ittifakımızı bozarsa? Sence, bu nişan bozulursa, onun ailesi nasıl tepki verecek?"

Nasıl bir kız için bu riski göze alabilirsin?"

Gözlerimi devirme isteğine direndim. Dreslen'in ittifakımıza hiçbir katkısı olmadığını ve onun yokluğunun kimseyi etkilemeyeceğini görmezden gelen annem, sanki çocukluk aşkıma sıırıslıkam olmuşum gibi konuşuyordu. Ama Emilie bundan çok daha fazlasıydı. "Onun için hayatımı riske atarım."

Yüzünün rengi soldu ve ne diyeceğini bilemeden hızla gözlerini kırıştırdı. Sonra tekrar öne döndü. Belki de onu bu kadar hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bana bakmaya dayanamıyordu.

"Ona gerçekten aşıksın."

O kadar sessizce söyledi ki, neredeyse duymayacaktım. Bu bir soru değil, bir ifadeydi, ama yine de cevap verdim.

"Öyleyim."

Bu bilgiyi sindirirken zaman durdu. Sonunda bana tekrar baktığında, yüzünde mutlulukla karışık bir korku ifadesi vardı. Gözlerinde paradoksal bir neşe ve keder gördüm.

Bunu çok iyi biliyordum. Emilie'ye her dokunduğumda bunu hissediyordum, onu benim olarak adlandırmanın bedelini biliyordum.

Konuşurken alt dudağı titriyordu. "Bir çaresini buluruz."

Başka yapabileceğim bir şey olmadığı için başımı salladım. "Emilie, Cyrus uyanana kadar birlikte olmamamız gerektiğini düşünüyor."

"O akıllı bir kadın." Ben hoşnutsuz bir ses çıkardım ve annem güldü. "Bu doğru. Şimdilik ikiniz de bunu gizli tutarsanız herkes için en iyisi olur. Cyrus uyandığında, eğer uyanırsa, bunu ailece nasıl halledeceğimize karar verebiliriz."

"Hey," dedim, annemin dikkatini çekmek için. "O uyanacak. Pes edemezsin. Beni pes etmedin, değil mi?"

Annem içini çekip, yarı yürekli bir gülümsemeyle, "Tabii ki vazgeçmedim," dedi.

Ona daha fazla şey söyleyebilmeyi dilerdim — Cyrus'un iyi olacağına onu ikna etmek için — ama dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Ayrıca, kapının çalınmasıyla ikimiz de en son gelen ziyaretçinin kim olduğunu görmek için döndük. Sadece ailenin ziyaretine izin verilmesi konusunda kesin talimatlar vermiştik. En son ihtiyacımız olan şey, meraklı soyluların ve meraklı sivillerin

onun etrafında dolaşmasıydı. Annem ve ben dışında, şifacılar onun bulunduğu yerde serbestçe dolaşabilen tek kişilerdi.

Kapı yavaşça açıldı ve Emilie içeri girdi. "Oh, pardon. Rahatsız mı ettim?"

Annemin yanımda gerginleştğini neredeyse hissedebiliyordum. Kendi kendime "Nazik ol" diye mırıldandım.

"Hiç de değil," dedi. "Buraya her zaman hoş geldin, Emilie. Cyrus, onun sağlığı için endişelendiğini bilse çok mutlu olurdu."

Emilie'nin ağzı hafifçe açılırken, ben dişlerimi sıktım. "Um, onu çok önemsiyorum, Sophia."

Annem mırıldandı, bunun onaylayıcı bir mırıldanma mı yoksa değil mi olduğunu anlamak zordu. Koltuğundan kalkarak Cyrus'un yatağının etrafından dolaştı ve dar alanı geçerek Emilie'nin önünde durdu.

"Bu akşam yemeğe gelin. İkiniz de," dedi, dönüp bana bakarak. "Ve hiçbir mazeretinizi duymak istemiyorum. Yalnız yemekten bıktım."

Beklediğimden tamamen farklı bir şey için beni suçlu hissettirmek anneme kalmış. Emilie'ye olan hislerimi kabul edebiliyordu ama tek başına bir yemek daha yiyemiyordu.

Emilie'nin yüzü şaşkınlıkla doluydu. "Kardeşim ziyarete geliyor. Emin değilim ki..."

"Onu da getir. Akşamüstü görüşürüz. Ben gidip kendimi toparlayayım."

Annemin nihayet şifacının odasından çıkacağı gerçeğinin sevincine kapılmıştım, kapı arkasından kapanana kadar bu akşam yemeğinin ne kadar rahatsız edici olabileceğini düşünmemiştim.

"Şey, bu..."

"Beklenmedik mi?" diye sordu

Emilie. "Evet."

"O biliyor, değil mi?" "Nasıl anladın..."

Emilie sinirlenerek ellerini kaldırdı. "Bu çok açık. Sophia bana her zaman çok nazik davrandı ve şimdi Cyrus'un benim ona değer verdiğimi bilmekten memnun olacağına dair

Cyrus'un benim ona değer verdiğimi öğrenince ne kadar mutlu olacağını söylüyor ve bizi birlikte akşam yemeği yemeye zorluyor. Ona ne dedin?"

"Hiçbir şey demedim," dedim savunmacı bir tavırla.

"Bir şey söylemiş olmalısın," diye tartıştı, endişeyle kaşlarını çatarak. "Sophia benden nefret edemez. Buna dayanamam."

İç çekerek ayağa kalktım ve odayı geçip ona sarıldım. Yaklaştığımda, sanki dokunmam onu ateşe verecekmiş gibi birkaç adım geri çekildi, ama sonunda kollarımı ona dolamama izin verdi.

"Annem senden nefret etmiyor. O da bizim gibi bu durumu nasıl idare edeceğini bulmaya çalışıyor. İnan bana, o hala seni çok seviyor."

Emilie'nin omuzları çöktü. "Öyle görünmüyordu."

"Sevmeseydi seni yemeğe davet etmezdi."

Emilie benden uzaklaştı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, akşam yemeği. Adrien bilmiyor."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Ona önceden söyleyecek misin?"

"Hayır. Yani... Herkese söylemeye hazır olana kadar ona hiçbir şey söylemeyi planlamamıştım, ama sanırım bu durumu değiştirdi." Kaşlarını çatı ve beyinde binlerce senaryo geçip, Adrien'i en iyi şekilde idare etmek ve bir kral ile nişanını bozduğunu ona nasıl söyleyeceğini düşünmeye başladığını görebiliyordum.

Başını kaldırdı ve bana gözlerini kısarak baktığında stresi öfkeye dönüştü. Başını yana eğip sordu, "Neden gülümsüyorsun?"

Omuz silktim. Kaçınılmaz olanla karşı karşıya olduğumuzda endişelenmenin bir anlamı yoktu. Çok daha kötülerıyla karşılaşmış ve hayatta kalmıştık. "Korkarken gerçekten çok sevimlisin."



Belki Emilie'yi sakinleştirmek için daha iyi bir iş çıkarabilirdim. Yemek masasında karşımda oturmuş, sanki kaçacakmış gibi çatalını sıkıca tutuyordu. Yirmi dakikadır tabağında somonu itip kakıyordu ama neredeyse hiç dokunmamıştı.

Masanın altında, ayağını hissedene kadar bacağımı uzattım. İki kez vurdum ve bana baktı.

Sakin ol, diye sözsüzce söylemeye çalıştım. Onun cevabı sessizce "*Yapamıyorum*" diye bağıırıyordu.

Masadan uzanıp onu kucağıma almak istedim, ama bu durumun pek de yardımı olmazdı.

"Beni yemeğe davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim Bayan Castelli," dedi Adrien. "Yemekler harika. Aylardır bu kadar lezzetli bir yemek yememiştım."

"Lütfen bana Sophia deyin." Annem köpüren şarabından bir yudum aldı. Üçüncü kadehine geçmişti, ama bu onun için normal bir şeydi.

"Ailenin gelememesi çok kötü," diye araya girdim. Ama hiç de üzölmüyordum. Emilie'yi tanıdığım süre içinde, ailesinden nefret etmeye başlamıştım. Onu en yüksek teklifi verene satmışlardı ve aylarca esir tutulup en kötü zulümlere maruz kaldıktan sonra, onun için ortaya çıkma zahmetine bile girmediler. Bana kalırsa cehennemde çürüsünler.

Adrien başını salladı. "Evet, babam işleriyle meşgul ve annem Renoa'ya tek başına gidemez."

"Evet, yolculuk çok zor olmalı. Aylarca esaret altında tutulmak, kötü muameleye maruz kalmak ve en kötü kabuslarında bile hayal edemeyeceğin şeyler yaşamaktan çok daha zor."

Annem öksürdü ve Emilie nefesini tuttu. Hemen, patlamamdan pişman oldum. Nadiren sinirlenirdim, ama Emilie'nin bir tanrıça yerine bir rahatsızlık gibi muamele görmesi beni öfkelen-dirmişti.

"Özür dilerim," dedim. "Eminim daha az zahmetli bir zamanda tekrar ziyaret edeceklerdir."

Emilie'nin çatalı tabağında sürtündü ve Adrien endişeyle onun hareketlerini izledi.

"Haklısın, burada olmaları gerekirdi. Gelememeleri için gerçekten geçerli bir mazeret yok. Son yazışmamda da bunu onlara söyledim." Emilie'ye dönerek ekledi, "Gerçekten çok üzgünüm."

Emilie zoraki bir gülümseme attı, ama gülümseme geldiği gibi çabucak kayboldu. "Önemli değil."

Adrien iç geçirdi. "Önemli. Ama belki düğün hazırlıkları devam ederken yakında tekrar ziyaret ederler. Annemin bu tür şeyleri ne kadar sevdiğini bilirsin. Sana fikrini söyleme fırsatını kaçırmaz," dedi yumuşak bir kahkaha atarak.

Masaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Emilie çatalını tabağının yanına düzgünce koyarken, annemin bardağı dudaklarına yarı yolda dondu.

Birinin konuşmasını beklerken nefesimi tuttum. Bu Emilie'nin kardeşi idi ve bizim hakkımızda ne zaman ve nasıl bilgi alacağına karar vermesi gereken kişi oydu. Şimdi doğru zaman olduğuna karar verirse onu desteklemeye hazırdım.

Ama yanaklarından pembe renk kaybolurken, onu kurtarmak için müdahale etmem gerekip gerekmediğini sorguladım. Masada tekrar ayağına dokunmaya çalıştım, ama beni fark etmedi. Kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

Onun dikkatini çekmek için eğildim, ama hareketim sadece Adrien'in dikkatini çekti. O da benim bakışımı takip etti ve yüzünde merak dolu bir ifade belirdi. "Ne oldu?"

Annem boğazını temizledi ve bardağından tekrar bir yudum aldı. Neredeyse hiç kalmamıştı ama yavaşça yudumlamaya devam etti.

"Emilie," dedim alçak sesle.

Bana bakmadı. Gözleri önündeki tabağa sabitlenmiş haldeydi, göğsü gergin nefeslerle inip kalkıyordu.

Panik atak geçireceğinden korktuğum için sandalyemden kalktım, ama o anda nihayet bana baktı. Dudaklarını yaladı ve odaklanmamış ifadesini gözlerini kırparak silkeledi. Bana başını salladığında, bunu tekrar oturmam için bir işaret olarak algıladım.

"Ne oluyor?" diye sordu Adrien, gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu.

Emilie birkaç nefes aldı ve omuzlarının titrediğini gördüğüme yemin edebilirim, ama ağzını açtı ve sakin bir şekilde "Nişan iptal oldu" dedi.

"Ne demek istiyorsun? Neden? Cyrus..."

"Cyrus iyi olacak," dedim, istemeden daha savunmacı bir tavır takındım.

Emilie, kendi itirafından açıkça şaşkına dönmüş bir şekilde, iki eliyle ağzını kapattı.

Adrien eğilip kolunu onun omuzlarına doladı. "Hey, ne oldu? Ne olursa olsun, her şey yoluna girecek, Emilie. Bana söyle, düzeltmek için elimden geleni yaparım."

Kendimi tutamadım. Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. "Bunun düzeltilmesine gerek yok."

Adrien bana baktı ve kafasını karıştırılmış bir şekilde salladı. "Ne düzeltilmeye gerek yok? Biri bana burada neyi kaçırdığımı söylesin." Sesini alçaltıp Emilie'ye döndü. "Bana söyleyebilirsin. Renoa'dan kurtulmana yardım etmemi ister misin? Sana bir şey mi yaptılar?"

Kaşlarımı çattım. O sadece koruyucu bir ağabey gibi davranıyordu, ama hayal gücünün onu götürdüğü yer hoşuma gitmemiştii. Ben Emilie'ye asla zarar vermeyecektim, annem de öyle.

Emilie başını salladı. Sonra, biraz tereddüt ederek, kardeşine döndü. Sesi titremezdi: "Cyrus'la evlenmeyeceğim çünkü Ladon'a aşığım."

Beşinci Bölüm

Emilie

"BU KORKUNÇTU. Daha kötüsü olabilirdi ki?" diye sordum, Ladon'un yatak odasındaki devasa pencerenin önünde volta atarak. Ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra başımın arkasına uzandım ve saçlarımı topuz yaptım. Kontrolü kaybetmiş hissetmek tüylerimi diken diken etmişti ve saçlarımın boynumdan uzaklaşması gerekiyordu.

"Adrien o kadar da kötü almadı," dedi Ladon, ayakkabılarını çıkarıp şöminenin önündeki kanepeye uzandı.

"Orada öylece oturdu, sanki ona... Bilmiyorum... sanki ona aileden reddettiğimi söylemişim gibi. Sen onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun. İnan bana, şok olmuştu. Belki de inkâr da ediyordu."

Kardeşim her zaman aklındakini söylerdi. Şaşkınlıktan sessiz kalması endişe vericiydi. O bu haberi bu kadar kötü karşıladıysa, annemle babam nasıl tepki verecekti?

Ladon'un odasının köşesindeki bar arabasına yavaşça yaklaştım ve her şişenin üstünü parmağımla okşadım. Bir tanesi dikkatimi çekti: tabanında beyaz çizgilerle süslenmiş uzun mavi bir şişe. Onu aldım ve kapağını çevirdim.

Ladon'un sesi uyarıcı bir şekilde gürledi. "Bu çok güçlü."

"Ve?" diye sordum. Sesimin huysuzluğunu duyabiliyordum, ama umursamadım. Bu duyguyu uyuşturacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Seni yatak odana taşıyacak mıyım?"

Omuzlarımı silktim ve kapağı bir kenara attım. "Emilie," diye uyardı. "Bunu yapmak istemezsin." "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Teknik olarak söyleyebilirim. Şu anda kral benim. Benim kalem, benim kurallarım, prenses." Gözümün ucuyla onun sırtışını gördüm. Ona ya da başka birine itaat etme fikrinden nefret ettiğimi biliyordu.

Ama başka bir şey beni daha da rahatsız ediyordu. *Prenses*. Aylar önce bana taktığı o lanetli lakap, zamanla sevimli bir şey haline gelmişti. Ama bu uygun bir unvan değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Cyrus'un yanında kraliçe olmam gerekirken, şimdi hiçbir şey değildim.

Kaşlarımı çattım ve kendimi meşgul etmek için alkole dökmek için bir bardak aradım.

"Ne oldu?"

Yanağımı ısırdım ve onu görmezden geldim, umarım konuyu kapatır diye düşündüm. Daha iyi bilmeliydim.

Eli belimin alt kısmına dokundu ve ben derin bir nefes aldım. "Haklısın."

Ladon başını yana eğdi, gümüş rengi gözleri beni dikkatle izliyordu.

"Ben tamamen güçsüzüm. Bana ne yapmamı istersen, itaat etmek zorundayım. Çünkü ben bir prenses değilim ve gelecekteki bir kraliçe de değilim. Ben bir hiçim."

Ladon başını salladı. Yavaşça yere çöktü ve önümde diz çöktü. Ellerimi ellerine aldı ve başını geriye attı, koyu kirpiklerinin arasından bana baktı; bu manzara nefesimi kesti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, aniden gerginleşerek.

Hafifçe bileğimi çevirdi ve dudaklarını nabzıma, cildimde iz bırakan beyaz yara izlerine bastırdı. Göz kapakları titreyerek kapandı ve karnımın içinde bir yerde, sıcaklık ve acıtan bir arzu oluştu.

O mırıldandı ve titreşim beni neredeyse onunla birlikte dizlerimin üzerine çökertiyordu. "Sen kraliyet ailesinden olmayabilirsin Emilie, ama sen benim tanrımsın. İnandığım tek şey sensin."

Soluk ay ışığı keskin elmacık kemiklerini öptü ve gözlerinde parladı. Elimi çekip parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirdim

saçlarını okşadım, yüzünü düzgün görebilmek için geriye doğru ittim. O kadar çarpıcı bir yakışıklıydı ki, tanrı gibi bile denilebilirdi. Dokunuşuma doğru eğildi, gözleri benden hiç ayrılmadı.

Yine içkiye uzandım ve şişeden direkt içtim. Ladon, sarsılmaz bir ilgiyle izliyordu. Sert ama canlandırıcıydı. Yıldırım ve buz gibi tadı vardı — o kadar soğuktu ki, saniyeler içinde donmaya neden olabilirdi.

Elimden şişeyi aldı ve dudaklarına götürdü. O dudaklar şişeyi beni kışkandıracak şekilde okşadı. Camı elimden alıp yerine ağzımı koymak istedim. Dilimi.

Sınırlarımı korumamın ne kadar zor olduğunu biliyor muydu? Cyrus iyileşene kadar yakınlaşamayacağımızı söylediğinde, onun dokunuşunu bu kadar özleyeceğimi fark etmemiştim. Hayatım boyunca bundan mahrum kaldığım için, o kadar da kötü olamaz diye düşünmüştüm.

Ama öyle oldu. Her geçen gün ona direnmek daha da zorlaşıyordu. Onu özliyordum. Ona yakın olmak istiyordum. Kendimi tamamen ona vermek istiyordum.

Belki ona olan çekiciliğimdendi. Ya da belki Ladon, karanlık düşüncelerimin ilacı olduğu içindi. O, göğsümdeki acıyı dindiren bir ilaç gibiydi. Kimse onun gibi sürekli var olan keder ve kalp acısını anlamıyordu.

Şişeyi aldım ve bir yudum daha içtim, sıvı boğazımdan geçip göğsüme inerken titredim.

"Emilie..." dedi, hala bana saygıyla bakarak.

Ayağa kalkarak şişeyi almaya çalıştı, ama ben onu göğsüme sıkıca bastırdım. Sonra bir yudum daha aldım. Ben içki içen biri değildim ve muhtemelen duyularımı ve çekingenliğimi köreltmek çok uzun sürmezdi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Omuz silktim, yanından geçip giderken bir yudum daha aldım. Yanmanın etkisini hissettikten sonra cevap verdim, "Belki de bu gece iyi kararlar vermek istemiyorum. Belki de kaygısız olmak istiyorum."

Şişeyi, onun lüks koltuğunun yanındaki sehpaye koydum. Kendimden şüphe duymadan önce, süveterimin eteğini tutup başımdan geçirdim ve altındaki ince saten kolsuz bluzu ortaya çıkardım. Cildim çoktan kızarmıştı, ama şişeyi tekrar elime alıp bir kez daha içtim.

"Orada durup izleyecek misin yoksa bana katılacak mısın?" diye sordum, kanepeye oturup kol dayama yerine yaslanarak.

Ladon tereddüt etti ve ben bunu kişisel almamaya çalıştım. Ona bir şey söyleyip, eylemlerimle onu başka bir yöne yönlendirmek benim hatamdı.

Hareket etmediğinde, "Ladon," dedim.

Boğazını temizledi ve bana doğru bir adım attı. "Geliyorum." İçki bana cesaret verdi. "Henüz değil."

Ladon durakladı ve dudakları şakacı bir gülümsemeye dönüştü. Kanepenin etrafından dolaşıp yanıma oturdu ve ayaklarımı kucağına çekti. "Onu bana ver," dedi ve şişeye uzandı.

Ona verdim ve bir yudum daha almasını izledim. Bileşi bana geri vermek yerine, şişeyi diğer ucundaki masaya koymayı tercih ettiğini fark ettim. Muhtemelen en iyisi buydu, çünkü etkisini çoktan hissetmeye başlamıştım.

O ayaklarıma masaj yaparken ben iç çekip yumuşak yastıklara gömüldüm. Bu kadar stresli ve tahrik olmasaydım, uykuya dalabilirdim. Bunun yerine, ellerinin vücudumun başka yerlerinde dolaştığını hayal ederek bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

Ancak Ladon sakin ve rahat görünüyordu. Yükten kurtulmuş gibiydi. Onu görmeye alıştığım halinden çok farklıydı.

"Bana dürüstçe bir şey söyle," dedim. "Önce sen."

"Bu işler öyle yürümüyor."

Gülümsedi ve doğru yerlerde kaslarımı sıkmaya ve ovmaya devam etti.

"Peki," dedim. "Dokunuşunu özledim."

"Şu anda sana dokunuyorum," dedi, sesi düşük bir gürültü gibiydi. "Senin istediğin şekilde değil."

Hareket etmeyi bıraktı ve yutkunduğunda boğazının hareketini izledim. Sonra yavaşça dönüp bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, prenses, sana hayır diyebilecek kadar güçlü değilim."

Vücudumda bir karıncalanma hissettim ve oturarak, ellerimi boynuna dolayarak ve kalçamı kasıklarına bastırarak üzerine oturdum.

O sabırlıydı, sinir bozucu derecede sabırlıydı. Ladon'un kontrolü ele almasına ve tüm hamleleri yapmasına alışkındım. Ama tek istediğim onun giysilerimi yırtıp beni vücuduyla örtmesiydi, o ise benim isteklerime saygı duymak için elinden geleni yapıyordu.

Elleri uyluklarımdan yukarı kaydı ve kalçalarımın dinlenme yeri buldu, sonra nazikçe sıktı. Aınlarımız birbirine değene ve göğüslerim onun göğsüne değene kadar yaklaştım. O kadar yakındım ki, nefesinden gelen buz gibi likörün tadını neredeyse alabiliyordum. Bu, baştan çıkarıcı, lezzetli bir işkenceydi.

Bir kolunu belimin etrafına dolayarak, diğer koluyla başımı okşadı ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Onu öptüm, dillerimizin çarpışması ve alt dudağını ısıtırken çıkardığı inilti beni sonsuza dek çılgına çevirdi. Kendi iniltilimin sesi beni hazırlıksız yakaladı ve kalçalarımı salladım, sertleşen penisini hissetmek için can atıyordum.

Dilinde likörün tadını aldım, ama *onunla* kıyaslanamazdı. Ladon, şimdiye kadar tattığım en sarhoş edici şeydi. Sadece birkaç hafta olmuştu, ama yoksunluk dayanılmazdı.

Elinin sırtımdan aşağı kayıp kalçamı kavradığını hissettim. Pantolonumun kumaşı sinir bozucu derecede kalındı; hiç engel olmasaydı daha iyi olurdu. Sinirli bir nefes verdi ve onun da benimle aynı şeyi hissettiğini anladım.

Dudakları ağzımdan boynuma doğru kaydı ve o benim cildimi emip dişleriyle tırmalarken midem sıkıştı.

"Emilie," diye inledi, kulak mememi ısırды ve boğazımdan çılgınca bir inilti kopardı.

Saten iç çamaşırımı çıkarmak için yeterince geri çekildim ve pembe dantelli bir sütyen bıraktım. Kumaş o kadar inceydi ki, süslü dikişlerin arasından tenim görünüyordu ve Ladon'un gözlerinin parladığını gördüm. O göğsümden boğazıma kadar yalarken ben de başını okşadım.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Kollarını uyluklarımdan etrafına dolayarak ayağa kalktı ve beni kaldırıp yatağa taşıdı. Beni nazikçe yatırdı, ama uzaklaşmasına izin vermedim. Kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına dolayarak, onu vücuduma sıkıca bastırdım.

O kadar harika hissettiriyordu ki... Güçlü kasları, geniş omuzları, pantolonunun dikişine baskı yapan sert penisi. Onu serbest bırakmamın tek nedeni, kıyafetlerini çıkarabilmesi içindi. Ben de onun teninin sıcaklığını ve yumuşaklığını hissetmek istiyordum.

Ladon kemerini çözmek için acele etmedi. Dudaklarını yaladı ve "Bundan emin misin? Pişman olmayacak mısın?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hayır, bunu istiyorum. Söz veriyorum." "Çok fazla içmedin, değil mi?"

"İlk yudumu almadan önce bunu istiyordum."

Bu itiraf, yüzünde hafif bir gülümseme yarattı, ama hemen gizledi. "Tamam." Sonra, daha derin, daha şehvetli bir ses tonuyla, "Giysilerini çıkar" dedi.

Emri nefesimi kesti, ama hemen harekete geçtim, pantolonumu çözdüm ve bacaklarımdan aşağı indirdim. Sonra sütyenimi başımdan çıkardım. Parmaklarımı iç çamaşıma takamadan Ladon beni ayak bileklerimden yakaladı ve yatağın ucuna sürükledi.

Oturdum ve pantolonunun düğmesine uzandım, o gömleğini başından çıkarınca bir an dikkatim dağıldı. Parmaklarımı onun pürüzsüz teninde gezdirip karın kaslarının hatlarını izleme dürtüsüne karşı koyamadım. Dokunuşuma hassasmış gibi irkildi, belki de öyleydi. Ellerimi yakaladı, karnına düz bir şekilde yerleştirdi ve pantolonunun kenarına takılana kadar vücudunda aşağı doğru kaydırıldı.

Dudaklarımı ısırarak, başladığım işi bitirdim ve pantolonunu çözdüm, kalçalarından aşağı çekerek yere düşene kadar indirdim. Koyu gri külotunun içinden bile, penisinin hatlarını görebiliyordum ve bu, ağzımın suyunu akıtıp içimi titretmişti.

Ona zar zor dokunduğumda, bileğimi yakaladı ve beni yatağa itti. Onun bu ölçsüzlüğünden memnuniyet duymaktan kendimi alamadım. Daha önce duyduğu tereddütler artık çoktan yok olmuştu.

Vücudunun ağırlığı üzerime çöktü ve bileklerimi başımın üstüne sabitleyerek, istediği her yere öpücükler kondurdu. Onun merhametine kalmıştım ve başka hiçbir yerde olmak istemezdim. Ona daha iyi erişebilmesi için boynumu uzattım. Dudaklarının cildimi ısırma şekli, beni kontrolümü kaybetmeme neden olan bir şey vardı.

Ladon kalçalarını salladı ve ben daha fazlasını isteyerek inledim. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. İçime girerken kaslarının gerilip titrediğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Ladon, lütfen."

"Sabırlı ol, prenses."

Bileklerimi bıraktı ve bir elini aramıza, külotumun içine kaydırды. Parmakları klitorisime dokunduğunda, eline sürtündüm ve gözlerimi sıkıca kapattım, ta ki onun kaygan kıvrımlarımın arasında kayışını hissedene kadar.

"Mm," diye inledim, alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek. Onun altında eridim, ona mükemmel bir şekilde uymak için kendimi şekillendirdim.

Parmakları amımın içine girdiğinde, ben nefesimi tuttum ve tırnaklarım onun tricepsine battı. Ellerimi çektiğimde kırmızı hilal izleri kalacağından emindim, ama o acı çektiğine dair hiçbir işaret göstermedi. En azından, parmaklarının ve başparmağının klitorisime yaptığı dikkatli hareketleri durdurmadı.

O kadar ıslanmış ve ona o kadar çaresizce ihtiyaç duyuyordum ki, parmakları içime kolayca girip çıkıyordu. Yavaş yavaş hızını artırdı ve tam ben doruğa yaklaşırken, elini çekti, geri çekilip kızarmış yüzü ve şehvetle dolu gözleriyle bana baktı.

Sadece bir an için beni hayranlıkla seyretmek için durdu, sonra elleri uyluklarımdan yukarı kaydı ve külotumu yakaladı, tek bir yumuşak hareketle bacaklarımdan aşağı çekti. Kendi iç çamaşırını da çıkardı ve penisini kavradı, parmaklarıyla yukarı aşağı hareket ettirdi — benim uyarılmamla ıslanan parmaklarıyla.

Bu manzara uyluklarımı kasılmaya zorladı, ama o bacaklarımın arasında dururken fazla hareket edemediler. Eğer o hemen bir şey yapmazsa, ben...

Aman Tanrım.

Ladon hiç çaba harcamadan içime girdi; ona o kadar istekliydim ki.

Üstüme düştü, ön kollarını başımın iki yanına dayadı ve kalçalarını sallamaya başlamadan önce dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

Nefesi kulağımda sıcak bir şekilde, "Siktir, Emilie. Ne kadar harika hissettirdiğini biliyor musun?" dedi.

Bu, onun hissettiğinin yarısı kadar iyi olabilirdi, beni gererek aramızda en lezzetli sürtünmeyi yaratıyordu. O, olabildiğince derine girmişti.

gittim, ama hala ondan daha fazlasını istiyordum. Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve dişlerimi omzuna geçirdim. Keskin nefes alışı beni gülümsetti.

Ladon kontrolünü kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu, ama ben onun vahşi olmasını istiyordum. Bu yüzden ağzımı çene hattının yakınındaki hassas noktaya götürdüm, boynunu ve kulak memesini sırayla emdim. Boğazı onaylayan bir iniltiyle titredi ve hareketleri daha çılgın hale geldi. Vahşi ve takıntılı.

Tanrılara şükür.

Birkaç saniye sonra, beni itti ve tekrar yatağın ayak ucuna geçti. Sonra bacaklarımı yakaladı, ayak bileklerimi omuzlarına attı ve kırım neredeyse yataktan sarkacak kadar beni aşağı çekti. Uyluklarımın arkası gerilene kadar öne eğildi ve içime tekrar tekrar girdi.

O artık ulaşabileceğim mesafede olmadığı için çarşafı sıkıca tuttum. Yeni açı ve sıkılık neredeyse dayanılmazdı — böyle hissedebileceğimi bilmiyordum.

Gözleri bana dikilmişti, sanki vücudumun her kıvrımını ve çıkardığım her sesi ezberliyormuş gibi odaklanmıştı. Çok geçmeden çenesindeki kaslar gerildi ve gözleri geriye devrildi. Boşalırken inledi, ellerini kalçalarımın sıkıca tutturdu ve birkaç kez daha içime girdi.

Elini bacaklarımın arasına sokup klitorisimle oynadığında, kolayca boşaldım. Nefes nefese, sırtımı kavisledim ve çarşafı tırmaladım. Ladon, beni sınırlarımın ötesine iterek, ecstasy ve işkence arasında bir yerde kaybolana kadar hassas tomurcuğumu okşamaya devam etti.

"Ladon," diye nefes nefese kaldım. Bir elimle aşağı uzandım ve elini klitorisimden çektim.

O kıkırdadı. Derin gürültü, kendinden ne kadar memnun olduğunu bana gösterdi. Eğer yarı baygın olmasaydım, bana bu kadar işkence ettiği için ona bir tokat atardım.

Yavaşça içimden çıktı ve ben yanıma döndüm, başımı yastığa dayayabilene kadar yatakta yukarı kaydurdım. Bir anlığına gözlerimi kapatmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Ladon'un beni battaniyeyle örtmesi ve yanıma yatmasıydı.

kollarını belime doladı ve beni sıcak göğsüne yasladı.

Kafamın içindeki küçük bir ses bana kalkıp odama dönmem gerektiğini söylüyordu, ama ne anlamı vardı ki? Çizdiğim sınırlar artık geçerli değildi. Az önce seks yapmıştık, onun yatağında uyumak da o kadar kötü bir şey miydi?

Sanki Ladon düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, boynuma fısıldadı, "Beni terk etme."

İç geçirdim ve kaslarım gevşedi. "Hayatta yapmam."

Altıncı Bölüm

Emilie

"Daha fazla kalamayacağından emin misin?" diye sordum, kardeşimin gömleklerini özenle katlayıp yıpranmış deri valizin içine koyarken. Adrien, odada kaybolan bir eşyayı ararken dikkatini kaybetmişti — bir madalyon, bir yüzük ya da başka bir mücevher. Onun bu kadar lüks eşyalara ilgi duyduğunu bilmiyordum.

"Adrien," dedim, dikkatini çekmek için.

"Ne? Oh, üzgünüm. Daha fazla kalamam, küçük kardeşim. Ekibim doğu adalarına bir seyahat için görevlendirildi ve reddedemem."

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Renoa'da sadece bir haftadır kalmıştı ve durumumu konuşmak için daha fazla zamanımız olmasını dilerdim. "Yakında geri dönecek misin?"

Yastıkları çekip rastgele yerine koyarken sadece yarı kulakla dinledi. "Vaktim olursa. Denizdeki hayatın pek de eğlenceye uygun olmadığını biliyorsun."

"Sanırım." Son gömleğini valizine koydum ve sonra çorapları katlamaya başladım. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen hala çoraplarını çift olarak saklamayı öğrenmemişti. Öğrenmiş olsaydı, yarım düzine çorap kaybolmazdı. "Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun."

Ailemizi yatıştırmak ve orada yerleşik askerlerle ilişkiler kurmak için Twin Beacons'a gitmişti — Dreslen'de iktidarı ele geçirdiğinde müttefikleri olacaktı. Birkaç yıl sonra

sonra kendi gemisi ve zengin hazine avcılarını için sık sık özel görevler üstlenen sadık bir mürettebatı olduğunda ne kadar şaşırdıklarını hayal edin. Ailemize açıkça karşı gelmemiştir, hala nüfuzlu kişilerle arkadaşlık kuruyordu, ama kendi yolunu bulduğu için onunla gurur duyuyordum.

"Aha!" diye bağırdı ve ben neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Dönüp baktığımda, ucunda süslü bir madalyon sallanan narin bir altın zinciri tuttuğunu gördüm. Ağır ve gösterişli görünüyordu. Onun böyle bir şey taktığını hiç görmemiştir.

"Aradığın şey bu mu?"

Gözleri bana kaydı ve hemen hazinesine geri döndü. Onu cebine koydu ve omuz silkti. "Benim için önemli."

Muhtemelen maceralarından birinden aldığı bir hatıraydı. Daha fazlasını paylaşmak istemiyorsa, ben de kurcalamayacaktım. Mahremiyetinin ihlal edilmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Giysileri katlamaya geri döndüm. Bir dakika sonra, Adrien yanımdaki yatağa uzandı ve bir yığın çorap yere düştü. Ona hoşnutsuz bir bakış attım. "Eşyalarının düzgünce paketlenip paketlenmediğini umursuyor musun?"

"Pek değil. Bir haftadan az bir süre sonra kabinimde dağınık olacaklar. Ama çabana teşekkür ederim," diye ekledi, benim kızgın ifademi görünce.

Vazgeçerek, valizini kenara ittim ve yanına oturdum. "Peki, o zaman her şeyi bir yığına at ve işini bitir."

"İşte böyle," dedi geniş bir gülümsemeyle. Onun kaygısız tavrı bulaşıcıydı ve ben de gülümsedim. "Ve ne olursa olsun, ben de seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi kısarak baktım. "Dinlediğini sanmıyordum."

"Tabii ki dinliyordum," diye cevapladı, sanki onu bir hançerle vurmuşum gibi elini kalbinin üzerine koydu. Sonra elini indirdi ve sahte tavrını bırakıp samimiyetle devam etti. "Kendi kararlarını verdiğin için seninle gurur duyuyorum. Ladon'la olan bu... şey... Seni mutlu ettiğini görebiliyorum. Bu hafta ikinizi izledim ve seni hiç bu kadar parlak gülümserken görmemiştir. En azından çocukluğumuzdan beri."

"Teşekkür ederim." Sesimdeki titremeyi saklamadım. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Annen ve babanın senin yanında olmayacağını bildiğine göre, birinin senin yanında olması gerekir. Onların senin için kurdukları umutları ve hayalleri mahvetmeden önce bana danışmalıydın."

Gülerek, "Sen bunu çok iyi biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Evet, biliyorum. Twins Peak'ten ayrılacağımı söylediğimde annemin bana nasıl konuştuğunu duymalıydın. Aslında bir mektup yazmıştı, ama öfkeli el yazısından sesini duyabiliyordum."

Omuzlarım gülmekten titredi. "Ben de sert bir mektup bekliyorum."

"Bu adil olur. Mektup geldiğinde bana haber ver. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim ve birlikte yakmak için bir şenlik ateşi yakabiliriz."

Öne doğru atıldım ve o beni kucakladı. "Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim, Adrien. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."



Adrien'in yelken açmasını izlemek beklediğimden daha zordu. Beyaz yelkenler ufuktaki bulutların arasında kaybolana kadar iskelede bekledim ve sonra da rüzgâr saçlarımı hafifçe dalgalandırırken kollarımı kucaklayarak durdum. Onu ne zaman tekrar göreceğimi, hatta tekrar görebilecek miyim diye tahmin etmek zordu. Denizler acımasızdı, özellikle de keşfedilmemiş sulara açıldığında.

Eski ahşap iskeleden uzaklaşıp kaleye geri dönmemin tek nedeni, midemin guruldaması ve bütün gün hiçbir şey yemediğimi fark etmemdi. Adrien'e eşyalarını toplamasına yardım etmekle o kadar meşguldüm ki kahvaltı ve öğle yemeğini atlamıştım.

Mutfağa adımımı attığım anda hizmetçiler beni karşıladı.

"Bayan Emilie, istediğiniz zaman size bir şeyler getirebileceğimizi söylemiştim. Buraya gelmenize gerek yok."

"Önemli değil. Ben..."

Başka bir adam sözümü kesti: "Akşam yemeğini hazırlıyoruz, burada olmamalısınız. Ateşler yanıyor ve insanlar bakmadan koşturuyorlar

. Bu tehlikeli olabilir. Fazladan insan, fazladan engel demektir."

Cümlesini bitirir bitirmez, arka planda duyulan tabak sesleri onun haklı olduğunu kanıtladı. İki adam birbirlerine çarpmış ve biri buharlı su dolu bir tencereyi düşürmüştü.

"Tamam," dedim yüzümü buruşturarak. "Bana yiyecek bir şeyler getirir misiniz?"

"Ne istersiniz?" "Beni şaşırtın."



Lezzetli bir kızarmış tavuk salatası ve kremalı sebze çorbası yedikten sonra, kardeşimle birlikte aldığım yeni hançerleri aldım ve antrenman sahasına doğru yola çıktım. Çoğu savaşçı sabahları antrenman yapıyordu, bu yüzden saha neredeyse tamamen bana kalmıştı — tam da istediğim gibi.

Sahanın sol tarafında, karşı tarafta kullanmam gereken hedeflerden uzakta, tahta kılıçlarla dövüşen iki adam vardı. Ben çukura girdiğimde bana bakmadılar bile. Tribünlere baktım, yukarıdan da kimse izlemiyordu.

Omuzlarım gevşedi ve her biri farklı mesafe ve boyutta olan üç hedefin önünde durdum. Bana en yakın olanla ısındım ve birkaç atıştan sonra, ölümcül bir isabetle hedefin merkezini vurdum ve gülümsedim.

Başka bir hançer aldım ve orta hedefe fırlattım, dış halkaya isabet etti. Merkeze isabet ettirebilmek için birkaç deneme daha yapmam gerekti, ama yeni hançerlerime giderek alışıyordum. Avucuma tam oturuyorlardı ve ağırlıkları sanki vücudumun bir uzantısı gibiydi. Bıçağı istediğim yere kolayca fırlatabiliyordum.

Bir sonraki hançeri en uzak hedefe attığımda, ilk denememde merkeze isabet ettim ve memnuniyetle iç geçirdim.

"Bu konuda oldukça yeteneklisin."

Ladon'un sesini duyunca irkildim. Onun antrenman alanına girdiğini görmemiştim. "Teşekkürler. Birisi bana bir keresinde nefret ettiğim kişiyi hayal etmemi ve hançeri içimden geçirmemi söylemişti. Meğer haklıymış."

O bana atmayı öğrettiği anı hatırlayarak gülümsedim, ama o zamanlar hayali yüzüme hançerler atıyordu. Şimdi ise Reyna'yı ve bana elini süren herkesi hayal ediyordum. Onların bedelini ödemelerini istiyordum.

"Akıllı bir hocan varmış," diye övündü.

"Doğru, ama biraz kendini beğenmiş biriydi."

Ladon başka yere baktı, ama ben onun gülümsemesini yakaladım. Geri döndüğünde, dudaklarını ısırarak gülmesini engelliyordu. Biraz yaklaştı ve yanımdaki standın üzerinde duran hançerleri fark etti. Süslü detayları ve mücevherleri inceleyerek, düşük bir ıslık çaldı. "Yeni bıçaklar mı aldın?"

"Evet. Adrien ve ben onları kasabadaki bir dükkanda bulduk." "Bluebell's mi?"

"Olabilir. Adını hatırlayamıyorum."

"Renoa'da silah bulmak için en iyi yer orasıdır, kaliteli ve fiyatları da uygun. Faturayı bana gönderdikleri için biliyorum."

"Oh," dedim yumuşak bir sesle. "Sorun olduysa özür dilerim. Ben sadece... Her şey olmadan önce, ben..."

"Emilie, sorun değil." Kıkırdadı. "Cyrus ile yaptığın... anlaşma ne olursa olsun, sen hala buradaki misafirsin ve sana iyi bakılmasını sağlayacağım. İzin verir misin?" diye sordu, hançerlerden birini eline alarak.

"Devam et."

Önüme geçti ve omuzlarını dikleştirdi. Mükemmel bir hareketle bıçağı en uzak hedefe doğru fırlattı. Bıçak benimkine o kadar yakın düştü ki, gümüş sapların çınlaması havada yankılandı.

"Sen doğuştan yeteneklisin," dedim.

"Hayır, çok fazla pratik yaptım."

Bu son hançer olduğu için, hedeflerden hepsini topladım ve Ladon'a geri döndüm.

Antrenmana o kadar dalmıştım ki, sahada bir düzineden fazla savaşçının çeşitli becerileri çalıştığını fark etmemiştim. Üçlü sırayla yayla atış yapıyordu, iki çift göğüs göğüse dövüşüyordu,

başka bir çift kondisyon çalışması yapıyordu. Ve sonra kenarda, altı kişi daha ayakta durmuş izliyordu... beni ve Ladon'u izliyorlardı.

Hemen yanaklarım kızardı ve boynumdan ter damladığını hissettim. Üzerime dikilen bakışları, cildimi delen iğneler gibiydi. Yaptığım her hareket yaraları açıyor, yavaşça yırtıp açıyordu, ta ki tamamen açığa çıkana kadar. Sadece cildim değil, kaslarım ve organlarım da. Kemiklerim.

Titredim ve dengemi kaybettim, tökezleyerek Ladon'un uzattığı kollarına düştüm.

"Ne oldu?" Sesinde panik vardı, ama ben ne diyeceğimi bilemedim. Dünyanın üzerime çöktüğünü, onların delici bakışlarına dayanamadığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

"Sanırım kusacağım," dedim, saniyeler sonra ikiye katlanıp öğle yemeğimi çıkardım.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde, Ladon'un yanıma oturduğunu hissettim. Elini omurgamda gezdirirken, yer gözümün önünden kayboldu. Her şey bulanıklaşıp kaybolurken, ona uzandım — beni yere sabitleyip dünyanın dönmesini durduracak herhangi bir şeye uzandım.

"Her şey yoluna girecek," dedi, ben kusmaya devam ederken saçımı geri çekerek. "Ben buradayım prenses. Ben buradayım."

Görüşüm netleşene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bir ara kusma durdu ve kendimi Ladon'un kucağında buldum. Onu net olarak gördüğümde, gözleri parlıyordu - gümüş mavisi neredeyse tamamen siyahla kaplanmıştı. Yanaklarındaki renk de kaybolmuştu.

"Hey," dedi sessizce. "Benimle misin?"

Hala mide bulantısı hissederek başımı salladım. Ağzımı açarsam ne çıkacağından korkuyordum. Vücudum zayıflıktan titriyordu ama hafif bir esinti yaratacak gücü buldum, bu da beni serinletti ve nefes almamı kolaylaştırdı.

Sonunda Ladon'un yardımıyla oturdum.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece o insanların bakışlarını gördüm..."

Savaşçı kalabalığı artık bizim yönümüze bakmıyordu ve ben de onların hiç bizim yönümüze baktıklarını mı yoksa her şeyi hayal mi ettiğimi merak ettim.

Ladon bakışlarımı takip etti ve yine de gözleriyle onlara bıçak gibi bakışlar attı. "Onlara gitmelerini söyleyebilirim."

"Hayır, sorun değil. Hayatım boyunca, ben etrafta olduğumda herkesin odayı boşaltmasını isteyemem."

"Yapabilirsin," dedi yarı gülümseyerek.

Elini buldum ve başparmağımla elinin arkasını okşadım. "İstemiyorum."

Beni daha sıkı tuttu ve seyirciler olmasaydı, onun beni sonsuza kadar tutmasına izin verirdim. Çukurda antrenman yapan diğerlerine bir kez daha bakmaya cesaret ettim ve hiçbiri bizim yönümüze bakmıyordu.

Bazen anılar, o zorlu deneyimi yaşamaktan daha yoğun geliyordu. Sanki vücudum artık güvende olduğumu biliyordu ve bu yüzden parçalanmakta özgürdü.

"İyi olacak mısın?" diye sordu. "Bana anlatabilirsin. Seni anlayabilecek biri varsa, o da benim."

"Biliyorum," dedim, pantolonumdaki kiri silkelerken. İkimiz de ayağa kalktık ve onun beni yanında tutmak ve bana destek olmak istediğini anlayabiliyordum, ama bana kendi başıma ayakta durmam için alan tanıdı.

"Beni korkuttun," diye itiraf etti.

Kendimi korkutmuştum. Yönümü kaybetme hissinden nefret ediyordum, en kötü kabuslarımı yaşarken düzinelerce gözün üzerimde olduğu o zamana ve yere geri dönmekten nefret ediyordum.

Başarmıştık. Artık güvende ve mutlu olmamız gerekiyordu, ama geçmiş hala bizi takip ediyordu. İstenmeyen bir gölge gibi kalmış, en parlak anlarımızı karartıyordu.

Ladon konuşurken sesinde acı vardı. "Beni Murvort'taki ilk güne, çit labirentine geri götürdü. Hatırlıyor musun?"

Keşke yapmasaydım. Sisle kaplı, çitlerle çevrili bir yolda uyandığımı hatırlıyorum. Bizi kovalayan canavarlardan kaçtık, ama sonunda onlar kazandı.

"O gün kollarımda öleceğini sandım," diye devam etti. "Çok acı çekiyordun ve hayatın senden yavaş yavaş kaybolduğunu görebiliyordum."

Onun için bunun nasıl bir şey olduğunu hiç sormamıştım. Reyna'nın yılanı Vessina'nın zehrinin acısını hatırlıyorum. Dişleri derime battığında

Vücudumda hissettiğim dayanılmaz acı. Ama ondan sonrası bulanıktı, sonra ne olduğunu hiç sormadım.

"Seni korumak için her şeyi yapacağıma yemin ettim," dedi Ladon yumuşak bir sesle. "Seni kurtarmak için."

Nedenini sormama gerek yoktu. O zamanlar benden nefret ediyor olabilirdi, ama Ladon hiçbir zaman bir canavar olmamıştı. Kahraman olmak için çaba sarf etmese bile kahramandı. Bu onun doğasında vardı.

"Reyna bana o panzehiri attığında hissettiğim rahatlama... Tarif edilemezdi. Bir yanımda bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum, ama başka seçeneğim yoktu. Ölümden saniyeler uzaktaydım ve başka seçeneğim yoktu."

Zihnimin derinliklerinde, uzun zamandır unutulmuş bir anı gibi bir şey parladı. "Ben baygındım."

Ladon başını salladı. "Doğru. Zar zor hayatta kalıyordun."

"Bilincim kapalıydı," dedim tekrar, biraz daha yüksek sesle ve daha kararlı bir şekilde. "Ladon, zehirlenmişim ama hala hayattaydım."

Tıpkı Cyrus gibi. Bu bir tesadüf olamazdı. Aynı duruma yol açan kaç çeşit zehir vardı?

"Evet," dedi yavaşça, sanki yine bir kriz geçirecekmişim gibi bana bakarak. Benim kurduğum bağlantıyı o kurmamıştı.

"Anlamıyor musun? Ben baygındım. Cyrus baygın. Cyrus, Vessina'nın zehriyle zehirlenmiş."

Yedinci Bölüm

Ladon

Çözümün bu kadar basit olduğuna inanamıyordum. "Harpy, bunun Vessina'nın zehri olamayacağını söylemişti. Zehirin ölümcül olduğunu ve zehirlenenlerin birkaç dakika içinde öleceğini söylemişti."

"Öyle mi dedi?" Emilie'nin heyecanı söndü. "Doğru. Selene'nin böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum."

"Bu, ilk düşündüğümüz şeylerden biriydi. Sonuçta, Vessina'nın zehrine ulaşmak en kolay yoldu."

Emilie düşüncelere dalmış, işaret parmağını dudağına dokundurdu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum, ama bu kadar kolay olamazdı. Kolayca pes etmedi ve "Ya bir katkı maddesi varsa? Etkisini yavaşlatan bir şey?" diye sordu.

Dişlerimi sıktım. "Mümkün. Her şey mümkün, ama bu olasılık anlamına gelmez."

"Yine de en mantıklı olan bu," diye tartıştı. "Anahtar, Reyna'nın malikanesinde bir şey olmalı. Panzehiri olmadan ölümcül bir karışımı elinde bulundurmazdı."

Bu konuda haklıydı, ama konklav somut kanıt olmadan bizi Murvort'a göndermezdi.

"Mülkte herhangi bir sera veya bahçe gördüğünü hatırlıyor musun? Çitler dışında?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Neden?"

"Zehri yavaşlatmak veya etkisini azaltmak için kullanılabilecek otlar veya bitkiler olabilir mi diye düşünüyordum. Borealis kökü veya pyxis balmumu gibi."

Her ikisi de inanılmaz derecede nadirdi. Ancak bu sefer şans bizim yanımızdaydı. "Reyna'nın elinde hangisi vardı bilmiyorum, ama seralarımızda borealis kökü yetiştiriyoruz."

Emilie'nin gözleri parladı. "Gerçekten mi? Neden daha önce kontrol etmeyi düşünmedim bilmiyorum. Lourova'ya özgü olmadığı için sizde olmayacağını düşünmüştüm. Bu işleri kesinlikle kolaylaştıracak."

Onun iyimserliğine kapılmamak için kendimi zor tuttum. "Hemen danışmanları çağırayım, Murvort'a gidelim."

Bu sözleri söylemek bile tüylerimi diken diken etti ve belki de bu yüzden Vessina'nın zehirinin en mantıklı seçenek olduğunu kabul etmekte bu kadar isteksizdim. Düşman topraklarına geri dönme fikri nefesimi kesiyordu. Ama Cyrus'un hayatı buna bağlıydı.

"Öylece mi?" diye sordu.

"Geldiğimizi haber vermek için önceden bir mesaj göndereceğiz, ama evet. Kardeşimin o yatakta çürümesine izin vererek bir gün daha boşa harcamayacağım."

Emilie bunun bu kadar kolay olacağına şaşırmış gibiydi, ama Regent olarak istediğim her şeyi yapabilirdim. Bir kez olsun, bundan keyif aldım.

Sözümü tutarak, eğitim alanını ve Emilie'yi geride bıraktım. Gördüğüm ilk hizmetçiye danışmanları toplayıp acil bir toplantı için Kral'ın Postanesi'nde benimle buluşmalarını emrettim. O önden koştu ve ben dört kat merdiveni çıkıp geldiğimde, koltukların yarısı dolmuştu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra, geri kalan koltuklar da doldu. Toplantıyı çağırdığımda danışmanların çoğu yakınlarda olduğu için bu çok uygun oldu.

Gösteriş yapmadan başladım. "Murvort'a gitmek için bir konvoyla ihtiyacım var."

Masada gergin bakışlar dolaştı ve Nicola konuşacak kadar cesur olan tek kişi oldu. "Majesteleri... şey, efendim. Bu gezinin amacı nedir?"

"Cyrus'un hastalığının tedavisi Murvort sınırları içinde yatıyor." Daha da tedirgin bakışlar izledi. Boğazımı temizledim. "Reyna'nın zehirli bir yılanı vardı, ben de onu iş başında görmüştüm. Onun

zehir kurbanın bilincini kaybetmesine neden olabilir, ancak bir tedavisi vardır."

"Neden daha önce bundan bahsedilmedi?" diye sordu Nicola.

"Bu fikir daha önce reddedilmişti, ancak yeniden değerlendirdik ve en uygun çözüm olduğuna inanıyoruz."

"Ne değişti?"

Emilie ile konuştuklarımızı ve vardığımız sonucu anlattım. Kahverengi tenli, kısa siyah saçlı, orta yaşlı bir adam olan Marco onaylayarak başını salladı. "Doğru malzemelerle, bir şeyler başarabilirsiniz." Alkimya konusunda bilgisi olan ve panzehir hazırlama konusunda oldukça bilgili olan Marco, bu konuda haklıydı. "Peki bu yılan... Türünü belirleyebilir misiniz?"

"Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Kesinlikle Lourova'ya özgü bir tür değildi. Yirmi fit uzunluğundaydı ve gece kadar siyah pulları vardı. Gözleri bile gölge gibiydi ve ağırlığı benim üç katım olmalıydı. Gözden kaçması zor bir yılan."

Marco başını sallarken, diğerleri sanki en kötü kabuslarını anlatmışım gibi bakıyorlardı. Yılan korkusu yaygındı, ama Vessina başka bir seviyedeydi. Sırf korkutarak bir insanı felç edebilirdi.

"Eğer sakıncası yoksa konvoyla katılmak istiyorum," dedi Marco.

"Tabii ki. Seni ekibin değerli bir üyesi olarak görüyorum." Gönüllü olan tek kişi oydu, ama bu beni şaşırtmadı. Diğerleri Renoa'daki şımartılmış hayatlarından çok memnundular.

"Daha kaç taneye ihtiyacın var?" diye sordu Xavier.

"Bir düzine," dedim. Daha fazlası tehdit olarak algılanırdı. Murvort'a kavga çıkmadan gitmeyi umuyordum, ama daha azıyla da seyahat etmek istemiyordum. Fort Malek'teki son olaydan sonra, Emilie ve benim yakalanmamızla sonuçlanan olaydan sonra. "Onları ayırabilir miyiz?"

Xavier kafasında bazı hesaplamalar yaptı ve bir süre düşündükten sonra bana kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "Evet, ama ben de seninle geliyorum."

"Gerek yok. Sana burada ihtiyacım var."

"Efendim, ısrar ediyorum. Bu tehlikeli bir görev ve sizi korumak için en iyilerin en iyisine ihtiyacınız olacak."

"Risklerin çok iyi farkındayım Xavier, bu yüzden sana burada ihtiyacım var. Cyrus tehlike altında ve bana bir şey olursa

taç anneme geçerse, onun istikrara ihtiyacı olacak.
senin öne çıkıp onu ve bu krallığı korumanı istiyorum."

Yutkundu ve kaşlarını çattı. Tartışmaya devam etmek istiyor gibi görünüyordu ama vazgeçti, muhtemelen haklı olduğunu fark etti. Onu yanımda olmaktan çok Renoa'da ihtiyacım vardı.

"Ben iyi olacağım," diye onu temin ettim.

Sonunda başını salladı. "Sana eşlik etmesi için en iyi savaşçılarımızdan bir düzine göndereceğim."

"Mükemmel. Başka soru veya endişesi olan yoksa, herkes gidebilir."

Murvort'a dönüş yolculuğuna hazırlanmak için bir sonraki durağım, şifacının koğuşunun özel bir köşesiydi. Annemin nerede saklandığını sormama gerek yoktu. Hâlâ Cyrus'un yanında olduğunu zaten biliyordum.

Odasına girdiğimde, gözleri benimkilerle buluştu. "Ne oldu?" diye sordu, benden bir değişiklik sezdiği belliydi. Sanki vücudu sandalyeye çok alışmış ve ondan kalkmakta zorlanıyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı.

"Önemli bir şey olmayabilir," dedim. "Ama Cyrus için bir ipucumuz var."

Yüzüne rahatlama yayıldı ve göğsünü tuttu. "Tanrılara şükür. Öyleyse neden biri ölmüş gibi görünüyorsun?" Eli eteğinin kumaşını buruşturdu ve bilekleri ve parmaklarının etrafındaki kemiklerinin ne kadar belirgin olduğunu fark etmeden edemedim. Son birkaç ayda kilo veren tek kişi ben değildim.

"Belki oturmalısın," diye önerdim.

Kaşlarını çattı ama sandalyesine geri döndü ve konuşmamı beklerken sandalyenin kenarına oturdu.

Sözleri ağzımdan çıkarmak beklediğimden daha zordu. Boğazımda takılmış gibiydiler. Cyrus ona beni kurtaracağını söylediğinde de böyle mi olmuştu? Bir oğul karşılığında diğerini mi?

Ama bu sefer öyle olmayacaktı. İkimiz de ona geri dönecektik.

"Cyrus'un bir yılanın zehriyle zehirlendiğini düşünüyoruz," diye başladım, "ve bu zehrin panzehiri var."

"Bu iyi haber. Kutlama yapmadan önce bu ipucunu doğrulamanız gerektiğini anlıyorum, ama bu... bu önemli bir şey," dedi, temkinli ama umutlu bir şekilde. "Haftalardır elimizde hiçbir şey yoktu. Neden bu kadar gerginsin?"

"Çünkü tedavi Murvort'ta. Ve ben geri döneceğim."

Onun yüzündeki dehşet ifadesini görünce boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım.

"Kesinlikle

olmaz." "Anne..."

"Kesinlikle *olmaz*." Ayağa kalktı ve bana uzandı, ellerini kollarımın etrafına doladı ve beni salladı. "Beni dinle, bir daha o cehennem gibi yere yaklaşmayacaksın. Burada, benimle güvende kalacaksın. Bir daha gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Anne," dedim yumuşak bir sesle. "Ben çocuk değilim ve gitmemi engelleyemezsin. Bana güvenmelisin. Bunu yapabileceğime ve Cyrus'u diriltebileceğime güvenmelisin. Bu aileyi yeniden bir araya getireceğim. Tamam mı?"

Gözleri doldu ve alt dudağı titredi. "Hayır. *Hayır*."

Gözyaşları yüzünden akmaya başlamadan önce onu kucakladım. "Ben iyi olacağım. Söz veriyorum."



Xavier rekor sürede bir düzine savaşçı topladı. Huzursuz bir gece uykusunun ardından, onlarla kale kapısında buluştum. Orada atlara iki hafta yetecek kadar erzak yüklediler. Murvort'a yolculuk birkaç günden fazla sürmemeliydi, ama herhangi bir gecikmeye karşı hazırlıklı olmak istedim.

Saatin erken olması nedeniyle, kapıda toplanan tek kişiler bana eşlik edecek savaşçılar, bir avuç hizmetçi, Xavier ve annemdi. Bir kez olsun, annemin şifacının odasında kalmasını diledim. Ona veda etmek, ona görevi haber vermekten daha da zor olacaktı.

"Herkes hazır ve hazır, efendim," diye bilgilendirdi beni Xavier.

"Bu asker grubunu bir araya getirmek için bu kadar çabuk çalıştığın için teşekkür ederim. On dört at da getirdin."

"On beş," diye düzeltti.

Kafamı salladım. "On iki asker, Marco ve ben... Sadece on dört kişiye ihtiyacımız var." Umarım o da bizimle gelmeyi planlamıyordur. Renoa'da kalmasının önemini ona zaten vurgulamıştım.

"Ve ben," diye şarkı gibi bir ses atların arkasından geldi. Emilie ortaya çıktı, üzerine tam oturan deri pantolon, ağır botlar ve dirseklerine kadar sıyrılmış uzun kollu bir üst giyiyordu. Murvort'a yaklaştıkça hava soğuyacaktı, ama Renoa'da sabah keyifliydi.

"Hayır," dedim açıkça.

Başını eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Hayır da ne demek?"

"Demek istediğim, sen gelmiyorsun."

Xavier rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Özür dilerim efendim. Bunu bildiğinizi ve onayladığınızı sanıyordum."

"Onun onayına ihtiyacım yok," diye homurdandı Emilie. Neden onun tavrı kalbimin atışını hızlandırdı? Beynim bunu, o sinirlenene kadar ona karşı koymak için bir fırsat olarak algıladı. Onu kızdırmanın verdiği heyecanı muhtemelen asla unutamayacaktım.

Xavier izin isteyerek ayrıldı ve ben Emilie'ye yaklaştım. İki atın arasında saklanarak, uzanıp dalgalı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyduktan sonra yüzünü avuçlarımla kavradım. "Güvende olacağın ve senin için endişelenmeme gerek kalmayacağı bu yerde kalman için sana yalvarmamın bir anlamı var mı?"

"Beni daha iyi tanıdığınızı biliyorum."

Öyleydim, ama bir kez olsun beni dinleyeceğine dair ufak bir umudum vardı. "Peki, ama benden uzaklaşma." Bana bir bakış attığında, aceleyle ekledim, "Korunmak için."

Gülümsedi. "Korunmak için mi? Benim arkadaşlığımdan hoşlandığın için değil mi?"

Etrafa bir göz attım ve yakınlarda kimseyi görmeyince, "O da var" dedim.

Kısa bir süre sonra konvoyumuz hazırды ve yola çıkmaya hazırды. İki savaşçı önden giderken, Emilie ve ben ortada, yanlarımızda ve arkamızda daha fazla savaşçı ile birlikte gidiyorduk.

Boş sokaklarda ilerlerken Renoa hâlâ sessizdi. İçerideki çalışanlar açılışa hazırlanırken sadece birkaç ışık dükkanları aydınlatıyordu. Daha uzakta, dükkanların yerini çeşitli büyüklüklerdeki evler almıştı, ama hepsi aynı kumtaşı rengindeydi. Parlak mavi, yeşil ve kırmızı tonlarında boyanmış kapılar ve pencere kepenkleri bej rengi denizini bozuyordu. Buna evlerin arasına dikilmiş rengarenk çiçekler ve ağaçlar da ekleniyordu.

Yavaş yavaş evler seyrekleşmeye başladı, ta ki şehir sınırının sonunu belirleyen köprüyü geçene kadar. Burada, serin sabah havasında ve geniş açık alanda, sırtımdan bir ürperti geçti. Sonunda Murvort'a döndüğümüzü fark ettim - bu sadece deli bir adamın yapacağı bir şeydi.

Boğazım düğümlendi ve boynumdaki ceketı gevşettim. Nefeslerimi sayarak, önümdeki yola odaklandım. Atımın telaşsız tırıs sesine. Yükselen güneşle pembe ve turuncu renklerin maviye karışmasına. Uzaklardaki dağlar ve içimdeki kabuslar dışında her şeye.

Emilie'nin varlığını ve bana bakışlarını hissettim.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldandım. Ama başka seçeneğimiz yoktu. Cyrus'un hayatı buna bağlıydı ve o da benim için aynısını yapardı. Benim için yaptı ve ona olan sevgim ve bağlılığım beni ilerlemeye devam ettirecekti.

"Bunu atlatacağız," dedi Emilie aynı yumuşaklıkla. "O orada değil. Bize zarar veremez."

"Olmaması ne yazık. Onu öldürüp kardeşimi kurtarabilirdim."

Bu sözler Emilie'yi hafifçe güldürdü ve ben de sonunda ona baktım. Sıcak ışık cildini aydınlatıyordu ve çilleri yanaklarında ve burnunda parıldayan pırlantalar gibiydi. Beni incelerken gözleri parıldıyordu. "Yani yeni lider..."

"Jesse Holden."

"Doğru. Geldiğimizi biliyor mu?"

"Evet, önceden bir şahin göndermiştim. Geldiğimizi haber verdim, sınırda bizi karşılamak için kendi konvoyunu göndereceğini umuyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Kendi topraklarında bizim çılgınca davranmamıza izin veremez, değil mi?" "Doğru..."

Sessizlik ortalığı kapladı ve ben bu sessizliği bozma isteğine direndim. Onun aklından başka neler geçtiğini merak ediyordum — benim gibi mücadele ediyor muydu? — ama konuşmaya hazır değilse onu zorlamayacaktım.

"Ya o Reyna'dan daha kötüyse?" diye fısıldadı sonunda.

"Değil." Kimse olamazdı. "Holden ailesi yıllardır Reyna'ya karşı çıkıyor."

"Bu onlara güvenmek için yeterli mi?"

"Hayır," diye kabul ettim. "Ama onların odak noktasının Murvort'u istikrara kavuşturmak olduğunu da biliyoruz. Ve eğer finansal veya başka bir şekilde yardımcı olabilirsek..."

"O zaman bizimle görüşmek ve istediğimiz her şeyi vermek için bir nedenleri olur."

"Aynen öyle."

Ona güven verici bir gülümseme attım, ama o düşüncelere dalmış gibiydi. Keşke onun şüphelerini gidermek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı, ama her şey belirsizdi. Kararlarım sınırlı bilgilere dayanıyordu ve sadece en iyisini umabiliyordum. Başka ne seçeneğimiz vardı ki?

Emilie ve ben, aksi takdirde sıkıcı geçecek olan yolculuk boyunca sırayla birbirimizin dikkatini dağıttık. Yola devam etmeden önce sadece bir kez mola verip hızlıca bir şeyler yedik ve tuvalet ihtiyacımızı giderdik. Osavian sınırları içinde güvende olsak da, yine de gece yolculuk yapmak istemiyorduk. Sınıra yaklaştıkça dağlar daha da büyüdü, sanki üzerimize çöken dev canavarlar gibi.

Güneş batmak üzereyken, dağın gölgesinde bir yapı gördüm: Malek Kalesi. Kuleleri ağaçların üzerinde yükseliyordu ve en yüksek kulelerde Osavian bayrakları rüzgarda dalgalanıyordu.

Yanımda Emilie nefesini tuttu. Terli avuçlarımdaki dizginler bir santim kaydı ve ben onları daha sıkı kavradım. Emilie ve benim kaçırıldığımız geceye dair görüntüler zihnimde dönüp duruyordu. Fort Malek'te, her yer cesetlerle dolu bir tuzağa düştükten sonra pusuya düşürülmüştük. Yüksek Komutan olarak pek çok şey görmüştüm ama bu, karşılaştığım en korkunç manzaraydı.

Kale restore edilmiş ve cesetler toprağa verilmişti, ama ben hala onların hayaletlerinin varlığını hissedebiliyordum. Kaybedilen her can benim için kişisel bir kayıptı. Hepsi, onları güvende tutamadığının hatırlatıcılarıydı.

Kardeşimi koruyamadığım için... Emilie'yi koruyamadığım için...

Ona dönüp baktığımda, yüzünün solduğunu fark ettim. Nefes alıyor muydu acaba? Atımı ona yaklaştırdım. "İyi misin?"

Dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırdı ve başını salladı. "Kale içinde kalmak zorunda değiliz," dedim ona. "Başka nereye gidebiliriz ki?"

"Duvarların dışında bir kamp kurabiliriz. Birkaç muhafız gece boyunca nöbet tutabilir." Bu bizi zayıf ya da aptal gösterirse de umurumda değildi. Emilie daha rahat hissedecekse bunu yapardım.

O başını salladı. "Hayır, bence içeride kalmamız en iyisi. Murvort için bir alıştırmadır."

"Hazırlık mı?"

"Biliyorsun... cehennemin kapılarından girmek, Osavian kalesinde birkaç gece kalmaktan çok daha kötü olacak. Eğer bunu atlatamazsam, Murvort topraklarına adım atmamam gerekir, dağlardaki Reyna'nın malikanesine girmekten bahsetmiyorum bile."

"Bu şekilde düşünmemiştim."

"O zaman içeride kalacağız," dedi kararlı bir şekilde, çenesini dik tutarak. Bu neredeyse yüzüme bir gülümseme getiriyordu, ama cildimde soğuk bir esinti hissettim ve bunun kayıp ruhların hayaletlerinin bize geri dönmemizi söylediğine yemin ederdim.

Geri dönmeyecektim. Aklımı kaçırabilirdi, ama bir şekilde kardeşimi kurtaracaktım.

Sekizinci Bölüm

Emilie

"Hatırladığımdan farklı görünüyor."

Ladon'un cevabı şaşkınlıktı. "Tanrılar, öyle olmasını umarım, Emilie."

Fort Malek'e son seyahatimizde, yere yayılmış parçalanmış cesetleri düşünen tek kişinin ben olmadığım açıktı. Karşılama salonu artık neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Tavandan mumlarla dolu avizeler sarkıyor ve odayı sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu. Tozlu taş zemin, gri ve kahverengi tonlarının karışımıydı ve hatırladığım koyu kırmızı lekelerden çok farklıydı.

Uzun masalar bir zamanlar muhtemelen düzgün sıralar halinde dizilmişti, ama şimdi yerlerinden itilmiş ve hafifçe eğilmişti. Askerler etrafta toplanmış, gruplar halinde yüksek sesle konuşuyorlardı. Bazıları ellerinde bira bardakları tutarken, diğerleri yemek tabaklarına odaklanmışlardı.

"Görevde olmadığımız zamanlarda çoğumuz burada takılırız," dedi Ladon, salonun önüne yaklaşırken. Bazıları bize doğru dönerek Ladon'a saygıyla başlarını eğerek selam verdiler. Ben de, Renoa'ya gelmeden önce Fort Malek'in onun evi olduğunu hatırladım. Bir süredir ortalarda yoktu ama o, onların Yüksek Komutanı ve belki de bir şekilde arkadaşlarıydı.

"Bunu özledin mi?" diye sordum. Buradaki bazı kadınların oldukça güzel olduğunu fark etmeden edemedim. Onlardan herhangi biriyle ilişkisi olsa bile şaşırmazdım. Yine de, herhangi bir kıskançlık hissetmek zordu. Hiçbiri Ladon ve benim aramızdaki bağı paylaşamazdı.

Bir de erkekler vardı. Elbette bazıları Ladon'un arkadaşıydı. Onu akşam geç saatlerde bir masada oturmuş, oyun oynayarak vakit geçirirken kolayca hayal edebiliyordum. Keşke onu o zaman görebilseydim, ama belki de burada olduğumuz süre içinde eski hayatına bir göz atabilirdim.

"Bazen," dedi Ladon, beni düşüncelerimden kopararak. "Kendi başıma olmayı ve kardeşimin gölgesinde olmamayı özlüyorum. Annemi seviyorum, ama bazı günler onun yanında hala bir çocukmuşum gibi hissediyorum. Sanırım bağımsızlığımı özlüyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Ben gülümsedim. "Ailemin beni Renoa'da tek başıma bıraktığı gün, hayatımın en güzel günlerinden biriydi, sanırım."

Ladon gülümsedi ve kahkahasını zorlukla bastırdı. Acaba o da benim gibi o günü hayal ediyor muydu? O gün, ilk kez birlikte antrenman yaptığımız gündü. O zamanlar beni kucaklamak yerine boğazımı sıkma ihtimali daha yüksekti. Ladon beni birkaç basamak aşağı indirene kadar kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum. O zamanki halim bugünkü halimi görseydi, böyle bir adama aşık olduğuma kesinlikle inanmazdı.

Odayı neredeyse bitirmişken, Ladon tekrar konuştu. "En çok özlediğim şey, kendimi yetkin hissetmek. İşimde *iyiydim*. Şimdi ise her gün kendimi kaybolmuş hissediyorum. Sahte bir kral olmak beni tüketiyor. Tekrar kendim gibi hissetmek için her şeyi verirdim."

Elini tutup sıkmak için her şeyi verirdim, ama insanlar izliyordu. Onun kimlik krizinin geçici unvanının ötesine geçtiğini hissediyordum. Murvort sonrası yaşam, sisli bir rüya gibiydi. Her şey gerçek dışı geliyordu, sanki bu halimiz sadece benim zihnimde var olan bir şeydi ve ben hala o dağın içinde kilitliydim. O zamandan beri olan her şey, beynimin bununla başa çıkma şekli gibiydi.

Bunların hiçbiri gerçek miydi? Bu toplantı salonu gerçek miydi?

Yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki avuç içlerimde hilal şeklinde izler kaldı. Acı keskin ama geçiciydi.

Bu gerçektir.

İkimizin de tekrar normal hissetmesi ne kadar sürecekti, normal olmak mümkün müydü, emin değildim, ama onun eski rutinine ve Fort Malek'teki evine dönmenin neden cazip olabileceğini anlayabiliyordum. Hayatım esaretimizden önce kökünden sökülmişti, bu yüzden normal olmak benim için çok uzak bir hayaldi.

Dikkatim salonun ön tarafına yöneldi. Orada üç kişi, yükseltilmiş bir platformun üzerindeki uzun bir masada oturuyordu. Arkalarındaki duvarda, çapı en az dört fit olan devasa, dairesel bir ahşap oyması bulunuyordu. Detayları karmaşık ve hayranlık uyandırıcıydı ve Fort Malek'in tarihini anlatıyor gibi görünüyordu. Üzerinde ordularca asker ve savaş sahneleri tasvir edilmişti. Bir köşede, Malek Kalesi'nin temellerinin atılmasıyla başlayan ve zaman içinde bugünkü devasa altyapıya dönüşene kadar ilerleyen bir dizi sahne vardı. Ahşaba dokunmuş o kadar çok hikaye vardı ki, gözlerimi ondan ayırmak istemedim.

Ancak ortada duran, koyu tenli ve kurnaz gözlü, vahşi güzelliğe sahip kadın ayağa kalkıp konuşmaya başladığında, ona dikkatimi vermek zorunda kaldım.

"Gözlerimi okşayan bir manzara. Eve hoş geldin Ladon." "Aubrey," dedi, bir adım yaklaşarak masanın üzerinden elini tuttu.

"Umarım koltuğumda çok rahat etmemişsinizdir."

Ciddi tavrı geniş bir gülümsemeye dönüştü ve mükemmel beyaz dişleri ortaya çıktı. "Sadece sizin için sıcak tutuyorum, efendim." Elini bıraktıktan sonra, düzinelerce uzun örgüden oluşan saçlarını omzunun üzerinden itti ve bir adım yana çekildi. Diğer iki asker de onu takip ederek Ladon ve seyahat grubumuzdaki diğer herkes için yer açtılar.

Oturduktan sonra, birkaç garson yan kapının arkasından çıkıp önümüze tabaklar koydu. Buhar yükseldi ve beraberinde tereyağı, sarımsak ve diğer baharatların kokusu geldi. Avuç içim kadar büyük bir biftek ve kızarmış patatesleri görünce ağzım sulandı. Bize en yakın birkaç asker boyunlarını uzatarak yemeklerimizi görmek için uzandılar ve kaşlarını çatmalarından, bize özel muamele yapıldığını anladım. Malek Kalesi'nde görevli elli kadar askere düzenli olarak biftek servis edilmesi pek olası değildi.

"Bal şarabını da getirebilir misin?" diye sordu Aubrey. Ladon'un diğer tarafındaki Aubrey'i görmek için öne eğilmem gerekti.

"Ben yokken paramı böyle mi harcıyorsunuz?" diye sordu Ladon, ama sesinde sadece sıcaklık vardı.

"Buraya iyi bakmamı söylemiştin, ben de öyle yaptım," diye cevapladı. Gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. Ladon'un tabağına hiç aldırmadan uzanarak elini bana uzattı. "Ben Aubrey, Fort Malek'in kaptanıyım."

"Sakıncası var mı?" diye sordu Ladon. Elindeki çatal, Aubrey'in uzattığı koluna saplanacak kadar tehlikeli bir mesafedeydi.

"Ben Emilie," dedim ve elini hızla sıktım, böylece kolunu güvenli bir yere çekebilsin.

"Tabii ki. Gelin adayı. Bu geziye katıldığını görmek beni şaşırttı, ama sanırım nişanlının iyileşmesini görmek için sabırsızlanıyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve yanaklarım pembeye döndü. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, bu yüzden ağzıma bir parça patates attım ve sadece başımı salladım.

"Mektuplarında ondan bahsetmemiştin," dedi Ladon'a. "Bilseydim, başka bir oda hazırlatırdım."

"Son anda eklendi, ama merak etme. Benim odamın yanındaki misafir odasında kalabilir."

Aubrey başını salladı.

"Mektuplardan bahsetmişken, Holden'lardan haber var mı?"

"Henüz değil, ama çok da umutlanma. Son birkaç hafta içinde gönderdiğimiz tüm mesajlar cevapsız kaldı."

"Jesse'nin iktidarı ele geçirdiğini öğrendiğimizden beri sınırda barış görüşmeleri yapmak için birkaç girişimde bulunduk," diye açıkladı Ladon.

Aubrey beni görebilmek için öne eğildi. "İlgi göstermiyorlar gibi görünüyor."

Gülümsedim. Karakoldaki zorlu koşullar, her an saldırı tehdidi ve kötü durumlara rağmen, Aubrey insanları rahatlatmayı başarabiliyordu.

"Bu sefer durum farklı," dedi Ladon. "Müzakere teklifini yapan benim."

"Kendini çok fazla abartıyorsun," dedi Aubrey.

Ben güldüm ve Ladon bana sert bir bakış attı. "Hain," diye fısıldadı.

Akşam boyunca askerler gelip gitti. Bazıları baş masaya yaklaşıp eski dostlarını selamladı. Diğerleri ise saatler geçtikçe odalarına çekildi. Oda dönmeye başlayacak kadar bal likörü içmiştim, ama en azından yanaklarımın kızarmasını alkole bağlayabilirdim, Ladon'un bana yan gözle bakmasına değil.

Bir ara masalar odanın kenarlarına itildi ve dört kişilik bir asker grubu yaylı çalgılar çalarak sarhoş şarkılar söyledi, diğerleri ise çılgınca dans etti. Ben trans halinde izledim. Mutlulukları bulaşıcıydı.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu Ladon.

"Hayır." Ben gülerek cevap verdim. En son istediğim şey, aptal gibi dönüp herkesin bana bakmasıydı. Spot ışığından uzak durmayı tercih ediyordum. Ladon'a dönüp baktığımda, beni okunamaz bir ifadeyle inceliyordu. "Neden? Sen dans etmek ister misin?"

Onu dans eden bir tip olarak görmüyordum, ama belki de onun hakkında her şeyi bilmiyordum.

Gülerek başını salladı. "Hayır, ama en azından sormadan geçmek kabalık olur diye düşündüm. Ne zaman yatmaya hazır olursan bana haber ver. Seni odana götüreyim."

İlk düşüncem bu olsa da, onun odasında kalmayı tercih ettiğimi söylemedim. Bizi birlikte gören olursa çok uygunsuz olurdu ve Cyrus iyileşene kadar arkadaş kalma anlaşmamıza aykırı olurdu. Bu yemini bir kez tutamamıştık ve bunu alışkanlık haline getirmek gibi bir niyetim yoktu.

Ağır bardağı dudaklarıma götürdüğümde, son damlasını da içtiğimi fark ettim. Bardağı yerine koyup Ladon'a döndüm. "Artık hazırım."

Ladon beni toplantı salonundan dışarı çıkardı, temiz gece havasına ve üstü kapalı bir geçide doğru yürüdük. Başka bir kapı açtı ve önce benim girmem için eliyle işaret etti. Oda loş ışıklıydı ve dikkat çekici bir dekorasyonu yoktu, Renoa'daki kalenin ihtişamına hiç benzemiyordu.

Ladon'un kişiliğine uyuyordu. O, Renoa'nın sunduğu lüksü çok daha pratik ve kayıtsız bir şekilde karşılıyordu. Burası bir şekilde ona çok *yakışıyordu*.

Sessizce uzun, dar bir koridordan geçtik ve daha kısa, bağlantılı bir koridora döndük.

Ladon sağimdaki kapıyı işaret etti. "Bu senin odan."

Bana küçük bir pirinç anahtar uzattı, ben de anahtarı kilide sokup kapıyı açtım ve koyu renkli ahşap zeminli, lacivert duvarlı sade bir oda ile karşılaştım. Ortasında uzun bir çatlak olan tek bir pencere vardı ve bu çatlak, aksi takdirde güzel olan gece gökyüzünü bozuyordu. Mobilyalar sadece gerekli olanlarla sınırlıydı: bir yatak, bir komodin ve bir şifonyer, ama en azından yatak kalın bir yorgan ve dolgun yastıklarla süslenmişti.

Çantam yatağın üzerinde duruyordu; akşam yemeği yerken birisi eşyalarımızı getirmiş olmalıydı. Yorgunluğuma yenik düşebilmek için rahat bir şeyler giymek için sabırsızlanıyordum.

"Koridorun sonunda bir banyo var. Ne yazık ki, sadece bir odada özel banyo var," dedi Ladon.

"Tahmin edeyim, seninki mi?"

O sırtıttı. "İsterseniz kullanabilirsiniz."

Sonra odayı geçip, yatağımın karşısındaki duvara rahatça yaslandı.

"Ne yapıyorsun?"

Dudakları yaramaz bir gülümsemeye dönüştü. Ne oldu ona? Yeterince uzun kalırsa, onu yatağıma davet edeceğimi mi umuyordu? Daha fazlası olabileceğini mi?

Yoksa yalnız kalmaktan mı korkuyordu? İkimiz de birbirimiz olmadan uyumak neredeyse imkansızdı, ama Renoa'daki odama gizlice girmek yeterince büyük bir riskti. Biri onu burada benimle geceyi geçirirken yakalarsa, cevaplayamayacağımız kadar çok soru sorulacaktı.

Onun ne düşündüğünü anlamaya çalışırken, karanlık bir silüet belirdi — yerden başlayan ve her iki yanında yukarı doğru uzanan iki çizgi, içe doğru kıvrılarak başının üstünde bir noktada birleşti.

Çizgiler birleşir birleşmez, arkasında tam bir kapı oluştu.

Ağzım açık kaldı. "O da ne?"

Ladon duvardan uzaklaştı ve bir elini kapıya koydu. Kapı, oluştuğu kadar kolay bir şekilde parçalandı, ancak bu sefer duvar yeniden ortaya çıkmadı. Bu sefer, kapının olduğu yerde bir açıklık kaldı ve içeride, benimkine benzer sadeliğinde, ancak kişisel eşyalarla dolu başka bir yatak odası görebiliyordum. Sanki gerçekten biri orada yaşıyormuş gibi.

"Senin odan benim misafir odam," dedi. "Bağlantı kolaylık için, ama sadece ben izin verdiğimde kullanılabilir."

Çünkü herhangi birine odasına girme izni vermek akıllıca olmazdı, diye düşündüm. Fort Malek'te görev yaptığı süre boyunca misafirleri dostlarından düşmanlarına kadar çeşitlilik gösteriyordu ve onun en son isteyeceği şey, gece yarısı boğazına bıçak dayalı bir şekilde uyanmaktı.

O kapıdan içeri girdi, ben de onu takip ettim, Fort Malek'teki yatak odasını daha yakından görmek için meraklıydım. Tanıdığım bu adam hakkında ne tür ipuçları vereceğini görmek için.

İlk fark ettiğim şey duvarlar oldu. Duvarlar benim odamdakilerle aynı mavi renkteydi, ama onun odasındakiler resimlerle kaplıydı. Bazıları karanlık ve korkutucuydu, onları incelerken kalbim hızla çarpmaya başladı. Diğerleri ise daha sıcaktı, umut ve güç uyandıran kırmızı ve sarı renkler kullanılmıştı. Her biri farklı manzaraları tasvir ediyordu: Osavian'ı çevreleyen sert dağlar, Renoa'daki kumsallar, Fort Malek'i çevreleyen ormanlar.

Hemen sağımdaki tabloyu inceledim, fırça darbeleri loş ışıktaki bile görülebiliyordu. Sol alt köşede iki harf vardı.

L.C.

"Bunları sen mi çizdin?" diye sordum.

Ladon arkama kaydı, elleri kalçalarımı buldu ve beni göğsüne çekti. Kulağımın altındaki yeri o kadar nazikçe öptü ki eriyip gideceğimi sandım.

"Evet," diye fısıldadı.

"Senin bir sanatçı olduğunu hiç tahmin etmezdim."

Arkamda omuz silktiğini hissettim. "Bunlar eski. Artık resim yapmıyorum."

"Neden?" diye sordum, yüzünü görebilmek için onun kollarında döndüm.

Kafasını salladı ve saçları alnına düştü. "Bu, zihin terapistimin babamın vefatıyla başa çıkmam için bana verdiği bir egzersizdi. Bir süre keyif aldım ama yaşlandıkça buna ayıracak vaktim azaldı. Bunların çoğunu, yapacak pek bir şeyin olmadığı yağmurlu günlerde yaptım. En son ne zaman bir manzara çizdiğimi gerçekten hatırlamıyorum."

"Tekrar başlamalısın. Oldukça yeteneklisin," dedim. "Hiç insan çizdin mi? Yoksa sadece manzaralar mı?"

Ladon, vücudumu ısıtan sinsî bir gülümseme attı. "Hiç insan çizmeyi denemedim, ama öğrenmeye hazırım. Benim ilham perim olmak için gönüllü mü oluyorsun?"

"Bunun için ne gerekiyor?"

Gözleri vücudumda gezindi ve sonra tekrar benim gözlerime baktı. "Uzun saatler. Sadece ikimiz. Doğru oranları anlayabilmen için, en az giysi giymen gerekir. Belki de hiç giyinmemen."

Gülümsememi tutamadım. "Cazip."

O, sanki hemen başlamak için hazırmış gibi bana baktı, ama ben yatak odama döndüm. Onun kasırgasına kapılamazdım, en azından henüz.

"Emilie," dedi arkamdan. Kapıda tereddüt ettim. "Evet?" "Benimle kal."

Dokuzuncu Bölüm

Ladon

TOPLANMA SALONU, geldiğimiz akşamki kadar kalabalık değildi. Bu sabah, seyahat grubumuzun dışında sadece birkaç asker vardı. Diğerleri normal görevleriyle meşguldü.

Malek Kalesi'nde sadece bir gün geçirdik ama ben şimdiden endişelenmeye başlamıştım. Kardeşimi uyandırmak için bir çare bulmak için sabırsızlanıyordum ama hâlâ Murvort'tan cevap bekliyorduk. Elbette, bu kadar çabuk cevap vermelerini beklemek mantıksızdı. Bir yanımda, izinsiz olarak onların topraklarına dalmak istiyordum ama bu, sonunda istediğimizi elde etmemize yardımcı olmazdı.

Üç zar masaya düştü, biri boş tabağımın hemen yanına. Marco ve başka bir asker, Jensen, aynı anda inlediler. Emilie elini uzattı ve ikisi de sırayla birer eşya verdiler. Marco ona küçük bir deri para cüzdanı verdi — içindeki tüm paraları ona vermişti zaten — ve Jensen ona inci işlemeli bir kolye verdi.

Onun neşeyle kazandıklarını toplayıp cebine koymasını izledim. "Tekrar oynamak ister misin?" diye sordu.

Marco'nun yüzü düştü ve Jensen cebinde bahis için kullanabileceği bir şey aradı ama bulamadı. Sonra kalamayacakları için bahaneler uydurdular.

"Dax ile buluşmam gerektiğini unuttum."

"Dax ile buluşmam gerektiğini unutmuşum."

"Bir şeyler yemeye gidiyorum."

Masadan biraz fazla hevesle kaçtılar ve Emilie dirseğini masaya dayayarak öne eğildi ve çenesini avucuna dayadı. Kendinden oldukça memnun görünüyordu ve neşeli ruh halinin kazançlarından daha fazlası olduğunu hissettim.

"Daha önce hiç oynamadığını söylediğini sanıyordum." Gülümsedi. "Oynamadım."

Gözlerimi kısarak baktım, ama o kararlı duruşunu bozmadı. "Yani, tamamen şans eseri onların ceplerini boşalttığına inanmam mı gerekiyor?"

Gözleri büyüleyici bir şekilde parladı ve beni kendine çekti. "Daha önce *hiç oynamadığımı* söyledim. Ama kardeşim ve arkadaşlarının birçok kez oynadığını izledim. Beni hiç oyuna almadılar, ama izleyici olarak yeterince öğrendim."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarımdan içten bir kahkaha kaçtı. "Emilie Duval, onları dolandırdın mı?"

Omuzlarını silktili. "Dolandırmak mı, yoksa onlar doğru soruları sormadılar mı?"

"Seni asla küçümsememem gerektiğini hatırlat bana."

"Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olacağını düşünürdüm," dedi hafif bir gülümsemeye.

Ah, Emilie. Onun hakkında yüzlerce şey öğrenmiştim ve yüzlerce şey daha öğrenmek istiyordum.

Ona yaklaşıp, onun alanına doğru eğildim. "Öğrendim."

Gözleri yaramazlıktan daha düşünceli bir ifadeye dönüştü ve ben onun zihninin içinde olmak için her şeyi verirdim. Tek bir parça dürüstlük istemek için. Ama o anda, Aubrey'in sağ elinde küçük bir zarfla masaya yaklaştığını gördüm.

İsteksizce Emilie ile aramıza biraz mesafe koydum ve o da bunu fark etti, omzunun üzerinden geri çekilmemin nedenini anlamak için bana baktı.

"Aubrey," diye selamladım. "Bana haberin mi var?" "Bir şahin az önce getirdi," diyerek mektubu bana uzattı. Ben mührü yırttı ve parşömeni açtı.

"Ee, ne yazıyor?" Aubrey, ben ilk satırı bile okumadan sordu.

Sevgili Ladon,

Seni evimde ağırlamaktan ve karşılıklı refahımızla ilgili önemli konuları görüşmekten onur duyarım. Ancak, maiyetini beş kişiden fazla olmamak üzere sınırlamanı rica ediyorum. Durumumuzun ne kadar hassas olduğunu anladığından eminim ve bölgemizi güçlendirip yeniden inşa etmeye çalışırken, bölgemize uyumsuzluk getiremeyiz. Bu koşulları kabul edersen, iki gün içinde Fort Malek yakınlarındaki sınırda seni bekleyen rehberler bulacaksın.

Saygılarımla,

Jesse Holden

"Bizimle görüşeceğini söylüyor." Mektubun tarihine baktım ve "Yarın" diye ekledim.

"Bu harika bir haber," dedi Emilie.

"Ama sadece beş kişi benimle gelebilir."

Gözlerini kısarak, "Bu saçmalık. Güvenli değil. Onları buraya kadar getirmemizin tek amacı buydu," dedi.

Kaşlarımı çattım ve mektubu tekrar okudum. Haklıydı, ama başka seçeneğim var mıydı? Jesse görüşmeye ve konuları medeni bir şekilde tartışmaya hazırlarken hayır diyemezdin. Cyrus'un hayatını kurtarmak bu riski almaya değirdi.

"Cidden sadece beş askerle Murvort'a gidecek değilsin, değil mi?"

"Üç," diye cevapladım.

Kaşları komik bir şekilde yukarı kalktı.

"Benimle gelmek isteyeceğini düşündüm. Marco da gelmeli, çünkü onun uzmanlığına ihtiyacımız var. Yani üç asker için yer var."

"Bu delilik."

Başımı salladım. Bu kadar az savunma ile geri dönme düşüncesi beni tedirgin ediyordu; belki o da aynı şekilde hissediyordu. Sesimi alçaltarak, "Korkuyor musun?" diye sordum.

İçimdeki bir ses bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyordu, ama ben bunu görmezden gelme alışkanlığım vardı. Bu, Yüksek Komutan olmanın getirdiği bir şeydi. Her karar, benimki de dahil olmak üzere ölümcül sonuçlara yol açabilirdi,

benimki de dahil, bu yüzden kötü önsezileri görmezden gelip aklımı kullanmayı öğrenmiştim.

"Ben... çok korkuyorum." Ona geride kalmasını söylemeden önce parmağını göğsüme doğrulttu. "Ama ben gidiyorum."

"Gitmek zorunda değilsin. Eğer çok zor gelirse, burada kalabilirsin."

"Sen düşman topraklarına girerken ben geride kalmayacağım. Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Etrafa bakınıp kimse izliyor mu diye baktım, sonra bir tutam saçını kulağının arkasına attım. Annem dışında, benim iyiliğimi bu kadar önemseyen birini hatırlamıyordum. Emilie'den gelince bu çok daha sevimliydi. "Seni geride bırakmayacağım."

"Bu bir söz mü?" diye sordu ve gözlerindeki soru bu anın çok ötesini ifade ediyordu.

Beni asla geride bırakmayacağına söz ver. Her zaman beni seçeceğine söz ver. Ne pahasına olursa olsun.

"Söz veriyorum."



Grubumuz ertesi gün şafak sökmeden yola çıkmaya hazırdı. Emilie, Marco ve üç askerle birlikte sınırda beklerken dünya ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Atlarımız dinleniyor, yakındaki dar dereden su içiyorlardı. Önümüzdeki taş köprü, kilometrelerce boyunca tek geçiş noktasıydı. Bir zamanlar iki ülkeyi birbirine bağlayan bu köprü, artık yıkık dökük ve yabancı otlarla kaplıydı.

Hatırladığım kadarıyla yolculuk iki gün sürecekti. Reyna'nın pençesinden kaçtıktan sonra kısmen kendimden geçmişim, ama Osavian topraklarına geçmeden önce dağlarda en az bir gece geçirdiğimizi hatırlıyorum.

"Sence daha ne kadar sürer?" diye sordu Aven, tırnaklarının altındaki kiri karıştırarak. Eğitimsiz bir göze sıkılmış gibi görünüyordu, ama o benim en iyi istihbarat askerlerimden biriydi. Ortalama bir vücuda sahipti, biraz kaslıydı ve boyu da dikkat çekecek kadar uzun değildi. Kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı, ayırt edici dövmeleleri, yara izleri veya diğer

işaretleri yoktu, bu da onu unutulması kolay bir kişi yapıyordu. Nereye giderse gitsin ortama mükemmel uyum sağlıyordu ve kulağına gelmemesi gereken konuşmaları dinleme alışkanlığı vardı. Başkalarının fark edemediği şeyleri fark etmeye meraklıydı, bu yüzden onu bu görev için seçmiştim.

"Buraya geleli sadece on beş dakika oldu," diye cevapladı Bianca.

Bianca'yı iyi tanımadığımı itiraf etmeliyim, ama Emilie onu savaştan hatırlıyordu ve ona güveniyordu. İkimiz de en büyük korkularımızdan biri olan Murvort'a dönmekle karşı karşıya olduğumuz için, Emilie'ye güvenebileceği bir kişi daha vermek doğru gelmişti.

"Zaman belirtmediler," dedim. "Gerekirse bütün gün bekleriz."

Neyse ki, çok fazla beklemek zorunda kalmadık. Yaklaşık yarım saat sonra, derenin diğer tarafında yapraklar hışırdamaya başladı ve hepimiz yüksek alarm durumuna geçtik.

"Orada," dedi Mira, tam önümdeki bir noktayı işaret ederek.

Gözlerimi kısarak, sesin kaynağını bulmak için elimden geleni yaptım, ama gölgeler yeni gelen ziyaretçilerimizi iyi gizlemişti. Kafamı salladım ve Mira'ya döndüm. "Hiçbir şey görmüyorum."

Neredeyse siyah sayılabilecek kadar koyu mavi saçları ensesinde bir topuz halinde toplanmıştı ve ceketinden sarkan, kulağının etrafında kıvrılan bir dövmenin ucunu görebiliyordum. Biraz sert bir yapısı vardı ama güvenilir ve görevimiz için değerli bir müttefikti.

O da benim gibi toprak kullanıcısıydı ve onun benden çok daha güçlü olduğunu kabul etmekten gurur duymuyordum. Onun elementleri kullanma yeteneği toprak ve çamurla sınırlı değildi. Onun taşı bir düzine cirit haline getirip kolaylıkla fırlattığını görmüştüm.

Mira gizli figürleri bulmama yardım etmeden önce, yüzlerinin yarısını kapatan maskelerle siyah pelerinler giymiş üç kişi ağaçların arkasından çıktı. Birkaç saniye sonra, soldan üç kişi daha çıktı ve sağdan da üç kişi daha görüldü.

Tehditkar bir yarım daire oluşturdular ve hayatımın çoğunu orduda geçirmemiş olsaydım, korkabilirdim. Yüksek Komutan olduğum için, gerekirse onları alt edebileceğimizden emindim.

Ortadaki kişi birkaç adım öne çıktı ve başlığını ve maskesini indirdi, saçsız ve çenesinde sadece gri sakalları olan bir adam ortaya çıktı. Yüzünün yarısı, sanki ciddi bir yanık geçirmiş gibi şekli bozulmuştu.

"Ladon Castelli mi?" Sesinde bir kısıklık vardı ve yemek borusunun da alevlerin izlerini taşıdığını merak ettim.

Çenemi kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim. "Ben Ladon."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Gözleri grubumuzu taradı, Jesse'nin sınırlı sayıda refakatçi emrine uyduğunu kontrol etmek için saydı. "Hazırsanız, beni takip edin."

O tamamen arkasını dönmeden önce, "Affedersiniz. Bana adınızı söylemediniz," dedim.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, "Benim adım yok." dedi.

Emilie ile göz göze geldik ve o da benim kadar temkinli görünüyordu. Dudaklarını yaladı ve cesur bir ifade takındı, çantasını alıp atına doğru ilerledi.

İsimsiz adam elini kaldırdı. "Onlara ihtiyacınız olmayacak." "Atlara mı?" diye sordu Marco.

"Evet. Yol bu hayvanları taşıyamaz. Onları burada bırakmanız gerekecek."

İç geçirdim. Geçen her saniye bu görevi sorgulamama neden oluyordu. Bana sadece beş suç ortağı verilmişti ve şimdi atlarsız devam etmek zorundaydık. Kaçmamız gerekirse bu hayvanlar çok özlenecekti.

"Peki," dedim dişlerimi sıkarak. Atımın kulağının arkasını okşadım ve "Eve dön" diye mırıldandım.

Sözcükleri anlamamış olabilir, ama niyetimi anlamıştı. Yüksek tiz bir kişnemeyle koşmaya başladı, diğer atlar da hemen arkasından, ben ise diğerleriyle birlikte isimsiz atı takip etmek için dereyi geçtim.

Atları neden geride bırakmamız gerektiğini anlamam çok uzun sürmedi. İsimsiz, benim hiç bilmediğim bir yola girdi. Köprüye bağlanan eski, terk edilmiş yolu kullanmak yerine, hemen yoldan saparak ormana girdik. Buradaki çam ağaçları koyu renkteydi, kabukları neredeyse siyah

ve lacivertten menekşe rengine kadar değişen yaprakları vardı.

Ölü ağaçlar seyrekleşince dağlar görünmeye başladı. Zemin hızla taşla dönuştü, bu da dağ silsilesinin başladığı yeri açıkça belirtiyordu.

İsimsiz adam iki sırt arasında zorlu bir yürüyüşe çıktı ve hızlı bir eğime doğru ilerledi. Atımı özlesem de, onun toynakları bu mermer gibi taşla karşı hiçbir şey yapamazdı. Ben bile ayakta durmakta zorlanıyordum. Bir ara Marco kaymaya başladı, ama Mira onun altındaki taşı hızla mükemmel bir basamak haline dönuştürdü ve Marco dengesini yeniden kazanabildi. Ondan sonra, dağ yamacında tırmanmamızı kolaylaştıran mükemmel çentikler belirdi ve ben de Mira'nın maaşına bir ikramiye eklemeyi aklımda not ettim.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden, gittikçe daha yükseğe tırmandık. Murvort üzerinde yoğun bulutlar vardı ve zamanı anlamak imkansızdı. Ayak parmaklarım ve ellerim buz gibi olmuştu ve kimse şikayet etmese de, diğerlerinin de bu sert rüzgardan rahatsız olduklarından emindim.

Emilie önümde tökezledi ve ben onu elimle destekledim. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi, bana zar zor bir bakış attı. Dikkatini önündeki tehlikeli yola vermişti, ama ben onun hemen arkasında kalmaya devam ettim.

"Neredeyse vardık," diye bağırdı isimsiz adam önümüzden.

Neredeyse vardık mı? Bu mümkün değildi. Yolları kullanmamış olsak bile, Lemaire malikanesine yaklaşmış olmamız düşünülemezdi.

Bu hızı nasıl başardığımızı düşünürken, altımdaki zemin düzleşti ve kendimi dağın içine oyulmuş devasa bir arduvaz grisi kapının karşısında buldum.

Arkadaşlarımın yanından geçerek isimsiz kapıya yaklaştım ve arkamdaki insanları korumaya hazırlandım. "Bu nedir?"

"Bu, tünellere açılan birçok girişten biri. Anladığım kadarıyla, bu tür yeraltı yollarını biliyorsun."

"Evet." Bu kadar uzandıklarını fark etmemiştim. "Ne kadar uzağız?"

"Tüneller bir kestirme yol, ama Sir Holden'la buluşmamıza hala bir günlük yol var."

Kaslarım gerildi. Aylarca kabuslarımı süsleyen karanlık mağaralarda dolaşarak, dağların altında bütün bir gün seyahat ettim. Bu varış noktası kaçınılmazdı, ama zihinsel olarak hazırlanmak için bir günüm daha olduğunu sanıyordum.

Arkamda bir şeyin, ya da birinin hareket ettiğini hissettim. Dönmeden de, gölgemde duranın Emilie olduğunu biliyordum. Onu hissedebiliyordum, herkesin önünde bana dokunmaktan kaçınsa da, elinin rahatlatıcı dokunuşunu hissedebiliyordum.

Birlikte. Bunu birlikte yapacaktık.

Onuncu Bölüm

Ladon

Taş kapının açılmasını beklemiyordum, çünkü hareket ettirilemez görünüyordu, ama isimsizlerden ikisi tüm ağırlıklarıyla kapıya çarptıklarında tam da bu oldu. İsimsizlerin yarısı önce içeri girdi, diğerleri ise bizi bekledi.

Onlara sırtımı dönmekten nefret ediyordum, ama bize başka seçenek bırakmadılar. Aven ve Bianca önde giderken, Emilie ve ben arkada, Marco ve Mira da aramızda kalakaldık.

Herkes tünele girdikten sonra, kapıyı yavaşça kapattılar. Tamamen karanlık çöktü ve Emilie keskin bir nefes aldı. Görüşümüz kısıtlı olsa da, diğer tüm duyularımız keskinleşmişti. Ayak sesleri duydum, küflü bir koku aldım ve bir vücudun bana yaslandığını hissettim. Çenemi gıdıklayan saçların dokusundan onun Emilie olduğunu anladım ve onu sabit tutmak için kolunu tuttum.

Mavi bir ışık belirdi. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Refakatçilerimizin ellerinde asılı duran dokuz büyücü lambası sayesinde, nihayet bulunduğumuz alanı görebildim — ki pek de geniş bir alan değildi. Tünel yaklaşık 1,5 metre genişliğinde ve 2 metreden az yüksekliğindeydi. Elimi kaldırdığımda, başımın üstündeki sarkıtları dokunabiliyordum. Bazıları yüzüme çarpacak kadar alçakta asılı olduğundan, yürürken adımlarıma dikkat etmem gerekiyordu.

Soğuk rüzgardan uzaklaşıp içeri girmek rahatlatıcı olmalıydı, ama bu tünellerde kaçınılmaz bir soğukluk kemiklerime işledi. Sadece birkaç dakika geçmişti, ama ben çoktan buradan çıkmak için can atıyordum.

"Ne bekliyoruz?" diye mırıldandım.

Emilie, kolumun üzerindeki elimi kendi eliyle kapattı. Dokunuşu biraz rahatlatıcıydı, ama duvarlar hala üzerime çöküyordu. Neyse ki ilerlemeye başladık.

Tünel rastgele dönüyordu ve bazı bölümleri daha genişken, diğerleri daha dardı. Dar bölümlerde, tünel tekrar genişleyene kadar tek tek ilerlemek zorunda kaldık. Bu çok zordu ve bu duvarların içinde boğulduğumun belli olmaması için nefes almama konsantre olmak zorundaydım. Henüz isimsiz olanları nasıl değerlendireceğime karar vermemiştim, ama dost mu, düşman mı, yoksa ikisinin arasında bir şey miydiler, zayıflığımı onlara göstermeyecektim.

Periyodik olarak Emilie'ye bakıyordum. Benim ne kadar acı çektiğimi bildiğim için, onun da acı çektiğini varsaymak zorundaydım. Özellikle tek sıra halinde yürümek zorunda olduğumuz bölümlerde sık sık elimi tutmaya çalışıyordu ve ben de ona elimi vermekten çok mutluydum.

Son seferden sonra, onun ne kadar şiddetli titrediğini hissedebiliyordum, bu yüzden elini bırakmadım.

"Ben yanıdayım prenses," dedim ona sessizce, ilerlerken.

Sonunda, geceyi geçirebileceğimiz kadar büyük bir mağaraya ulaştık. İsimsizler, karanlık taş duvarlardan çıkıntı yapan direklere büyücü ışıklarını astılar. Bu oda, sık olmasa da daha önce kullanılmış gibi görünüyordu.

"Bu gece burada kalacağız," dedi isimsizlerin lideri gibi görünen kişi, uyku tulumunu sererken. Grubum karşı köşeye yerleşmeye başladı.

"Sırayla nöbet tutmalıyız," dedi Aven, isimsizlerin duyamayacağı kadar alçak sesle. Jesse ve adamlarına, bizimle buluşmayı kabul etmiş olsalar da, hâlâ şüpheyi yaklaşıyorduk.

"İlk nöbeti ben alırım," dedim, bu tünellerin içinde, yanımızda yabancılar varken uykuya dalmamın ne kadar imkansız olduğunu bilerek. Nemli soğuğa rağmen, dumanın çıkması için uygun havalandırma olmadığı için ateş yakmadık. Isıtma olmadan yemek pişiremediğimiz için

kurutulmuş et ve oda sıcaklığında çorba yemek zorunda kaldık. Askerlerim şikayet etmedi; çoğu, ideal olmayan koşullara alışkındı.

Gece yatma vakti geldiğinde, bir koltuğa oturdum ve sırtımı duvara dayadım. Bu pozisyon, isimsiz adamı gözetlemek için olduğu kadar Emilie ve diğerlerini de gözetlemek için de mükemmeldi.

Emilie, Mira ve Bianca'nın arasında yatıyordu, herkes uykuya daldıktan çok sonra bile gözleri hala açık ve tavana bakıyordu.

"Emilie," dedim yumuşak bir sesle ve gözleri bana doğru kaydı. "Uyu."

Rahatlamak için göğsü inip kalkıyordu. O kadar sessiz konuştu ki, sözlerini zar zor duyabildim. "Yapamıyorum."

Ben de uyuyamadığım için bunu önermek aptalcaydı. Kendi yatağında bile zor uyuyabiliyordum, bu koşullar altında uyumak ise imkansızdı. "Dene," diye ısrar ettim.

Gözleri kapandı ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama sonunda düzenli nefes alıp verişini duyduğumda, nihayet uykuya daldığını anladım.

Zaman, daracık bu alanda başka bir şey düşünmeye çalışırken, acı verici bir yavaşlıkla akıyordu. Kafesimize geri götüren karanlık derinlikler. Geride bıraktığımız parçalarımız...

Tanrılar yardımcımız olsun. İçeri girip Vessina'nın zehrini alıp, aklımı kaybetmeden Murvort'tan çıkmaya her zamankinden daha kararlıydım.

Birisi kıpırdadı ve bu beni rahatsız edici düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. Mira yavaşça oturdu ve gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?"

Kafamı salladım. "Emin değilim. Tahmin etmek gerekirse, sabaha kadar birkaç saatimiz var. Biraz daha dinlenmeye çalışmalısın."

"Bütün bu zaman boyunca uyanık mıydın?" diye sordu, sesinde endişe vardı.

"Evet."

Battaniyeyi çekip matından kalktı, uzuvlarını gererek bana yaklaştı. "Benim yerime geç. Yeterince uyudum, seni rahatlatmaktan mutluluk duyarım."

"Sorun değil," dedim. "Şu anda uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Anlamış gibi başını salladı, ama sonra şöyle dedi: "En azından dene. Yarın önemli bir gün ve dinlenmen gerekiyor. Hepimizin ihtiyacı var."

Daha önce yattığı yere baktım ve Emilie'nin battaniyeyi göğsüne daha sıkı sarıldığını fark ettim. Muhtemelen sağ tarafındaki sıcaklığı özliyordu. Uyuyamıyorsam, en azından onu rahat ettirebilirdim.

"Teşekkürler," dedim Mira'ya. Sonra Emilie'nin yanına uzandım.

Ona istediğim kadar yakın olamıyordum, ama kolumu battaniyenin altına sokup elini tuttum. Parmakları bir an gerildi, sonra tekrar gevşedi ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. Uyuyor olmasına rağmen, bir şekilde kimin dokunduğunu anlamıştı.

Bu bana huzur verdi ve ben de gözlerimi kapatıp, ben de uykuya dalana kadar başparmağımla elinin arkasını okşadım.



Emilie'nin ellerinin omuzlarımı nazikçe sallamasıyla uyandım. "Ladon, uyan."

Kaşlarımı çatıp birden oturur pozisyona geçtim. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Hiçbir şey," dedi yumuşak bir sesle. "Yakında yola çıkacağız. Bir şey yemek ister misin?"

Başımı salladım ve gözlerimdeki uykuyu silkeledim. Diğerleri çoktan kalkmış ve yola çıkmaya hazırlanıyorlardı. İsimsizler heykel gibi duruyorlardı ve Emilie'den küçük bir torba fındık ve kuru meyve alırken, acaba hiç yemek yiyorlar mı diye merak ettim. Bizi ilk karşılayan kişi dışında, diğerlerinin maskelerini çıkardığını hiç görmemiştim.

Bizi mağaradan dışarı çıkarmadan önce bunu düşünmek için çok az zaman vardı. Hızla matı sardım ve Mira'nın onu sırt çantasına geri koymasına yardım ettim. "Teşekkür ederim," dedim ve çantayı bağlarken, "Çok minnettarım."

"Önemli değil."

Tünel, sonsuz bir uçuruma doğru eğimli bir şekilde devam ediyordu. Buradaki hava daha ince, hatta zehirli gibiydi. Ama etrafa bakındığımda, nefes almakta zorlanan tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

Sadece endişem beni ele geçirmişti. Geçmişim beni rahatsız etmeye başlamıştı.
İçeri gir. Tedaviyi al. Çık dışarı.

Tünellerden geçerken bu mantrayı defalarca tekrarladım.

"Nasılsın?"

Yanımda Emilie'nin sesini duyunca neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Onun yaklaştığını fark etmemiştim.

"Pek iyi değilim," diye

itiraf ettim. "Mola vermek

ister misin?"

"Hayır. Bunu bir an önce bitirip Osavian'a dönmek istiyorum."

"Ben de."

Ona dönüp baktım. "Peki ya sen? İyi misin? Gelme kararından pişman oldun mu?"

Onu kızdırmak için yaptığım girişim, yarım bir gülümsemeyle sonuçlandı. "Hiçbir şeyden pişman değilim. Hayatım geçip giderken saklanmayı reddediyorum. Korkumun beni ele geçirmesine izin verirsem, o kazanır. Hayatımı geri istiyorum."

"Azminizi takdir ediyorum, Emilie."

O, şaşırılmış gibi yaptı. "Bu bir iltifat mıydı? Senin böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum."

"Sadece senin için, prenses. Sadece senin için."

Ayaklarımızın altındaki zemin yükselmeye başladı ve ben dik durarak önümdeki yolu görmeye çalıştım. Pürüzlü duvarlar daha büyük bir odaya açılıyor gibi görünüyordu ve ben rahat bir nefes aldım. "Yaklaşıyor olmalıyız."

Bunu söyler söylemez, isimsiz kişi tünelin önünde durdu.

Başlarının üzerinden görmek zordu, ama taş mağaraya oyulmuş kemerli bir kapının üst kısmını zar zor seçebiliyordum. Kapı, açıklığa kaba bir şekilde sıkıştırılmış devasa bir taş bloğu ile kapatılmıştı. Daha fazla ayrıntı görebilmek için gözlerimi kısarak baktım, ama kapının yanındaki iki büyücü lambası girişini aydınlatmaya yetmiyordu.

Bunun yerine önümüzdeki hışırtıları dinledim. İsimsizler aralarında fısıldaşıyorlardı, ta ki aniden ayaklarımızın altındaki zemin gürlemeye başlayana kadar.

Emilie kolumu tuttu. "Ne oluyor?"

Cevap veremeden kapı eridi. Üstten başlayarak, isimsizlerin toplandığı yerden artık göremeyeceğim kadar aşağıya doğru battı. Sarsıntı durduğunda Emilie kolumu bıraktı.

Eşiği geçip Reyna'nın kalesinin tanıdık koridorlarına girdiğimizde, kalbim hızla çarpmaya başladı ve midem düğümlendi. Murvort'un yeraltı dünyasında kaldığımız sürece huzur bulamayacaktım.

Hatırladığım gibi görünüyordu: karanlık, nemli, kemiklerime işleyen bir soğukluk vardı. Yeraltında olmamıza rağmen, bir esinti ensemdeki saçları gıdıkladı ve bana sürekli birinin bizi izlediği hissini verdi. Belki de dağ bizi gözetliyordu, bizi bağlayabileceğini umuyordu, bizi serbest bıraktığına kızgındı.

Reyna artık bu koridorlarda yürümüyordu, ama yine de onun varlığını hissedebiliyordum. Emilie yanımda tedirgin bir nefes verdi ve onun da bunu hissedebildiğini düşündüm.

Keşke ona uzanıp elini tutup, her şeyin yoluna gireceğini söylemek için sıkabilseydim. Onu kollarıma alıp göğsüme bastırmak, endişesi geçene kadar başının üstüne öpücükler kondurmak istedim, böylece benim endişem de geçecekti.

Ama yalnız değildik. Ve kalbimin arzusunu gerçekleştiremezdim.

Yürürken, yanımızdan geçen iki kişi beni durdurdu. Diğerleri ilk başta fark etmedi, ama benim her hareketimi takip eden Emilie fark etti. "Doğru mu gördüm?"

Onun sorusu grubumuzun geri kalanının dikkatini çekti, ama ben isimsizlerin liderini aradım, omzumun üzerinden bakarak ve işaret ederek.

"Neden buradalar?" diye fısıldadım.

O, az önce yanımızdan geçen iki kadını bulmak için etrafıma baktı —vücutlarını sarmaşıklarla kaplı iki genç kız. Sadece boyunlarındaki dövmeler

boyunlarındaki dövmeleer görünüyordu, ama havuzda vücutlarının ve uzuvlarının da dövmeleerle kaplı olduğunu görecek kadar yeterince görmüştüm.

Elim kılıcıma doğru kaydı, ama isimsiz adam elini kaldırdı.

"Düşündüğün gibi değil."

"Açıkla."

"Onları serbest bırakmaya çalıştık. Aslında, onları pratikte mülkten zorla çıkardık, ama bunu yaptığımızda çığlık attılar ve kemikleri çatırdamaya başladı. Reyna'nın onlara ne tür bir lanet koyduğunu bilmiyorum, ama büyük bir acı çekmeden mülkü terk edemiyorlar. Hâlâ bir çözüm üzerinde çalışıyoruz, ama şimdilik kalmak zorundalar."

İki hizmetçi kızın huzur içinde yürümeye devam ettiği yere baktım. Onları görmek midemi bulandırdı, ama eğer doğruyu söylüyorsa, Holden ailesine kızamazdım. "Nereye gidiyorlar?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Arazide serbestçe dolaşmalarına izin veriliyor. Size doğruyu söylüyorum, burada tutsak değiller."

Emilie'ye baktım ve o da onların görüntüsünden rahatsız olmuş gibi görünse de başını salladı. "Ona inanıyorum. Devam edelim."

Liderin yanına dönerek, ona ilerlemesini işaret ettim. Sonunda, koridor, dağdan kaba bir şekilde oyulmuş siyah sütunlarla süslenmiş ve otuz fit yüksekliğindeki tavandan sarkan büyücü ışıklarıyla donatılmış büyük bir odaya açıldı. Bu odaya daha önce hiç adım atmamıştım, ama buranın bir taht odası olduğunu anlayabiliyordum. Renoa'daki odaya oldukça benziyordu, ancak burası daha karanlıktı ve terk edilmiş bir havası vardı. Doğal ışığın olmaması ve ön duvarı kaplayan kemik mozaikleri, ilk izlenimimi değiştirmeye pek yardımcı olmadı.

Odanın başında, açık zeytin tenli, siyah saçlı ve kalın kaşlı genç bir adam tahtta oturuyordu. Tahminimce, Cyrus ile yaşıtlardı. Kıyafetleri, sakalları kadar özenle kesilmişti. İlk düşüncem, koyu saçları ve kontrast oluşturan teniyle bana Reyna'yı hatırlattığıydı, ama Reyna'nın asla başaramayacağı nazik bir gülümsemesi vardı.

Onunla birlikte olan tek kişi, solunda duran bir kadındı. Kadın benim yaşlarıma yakındı, yirmili yaşların sonlarında, siyah saçlı ve yuvarlak yüzlüydü. Sol kaşını kesen bir yara izi

kaşını kesen bir yara izi, sert tavırlarına katkıda bulunuyordu. Yanındaki adamın aksine, kadının yüzünde nazik bir gülümseme yoktu. Hatta, biz yaklaşırken yüzünü buruşturdu.

Onları tanıtmaya gerek yoktu: Jesse Holden ve kız kardeşi Jade.

Durdum ve Emilie de yanımda durdu. Arkadaşlarımın geri kalanı arkamda yerlerini alırken, ayak seslerinin uzaklaştığını duyabiliyordum.

İsimsizler ayrılıp salonun iki yanına geçtiler, liderlerinin emrini bekleyerek izliyorlardı. Onun güvenliğini sağlamak için gölgelerden gözlemleyeceklerdi.

Ona zarar verme niyetim yoktu. Tabii işbirliği yapmayı reddetmedikçe.

Jesse ilk konuşan oldu. "Murvort'a hoş geldin, Ladon Castelli."

On Birinci Bölüm

Ladon

"Aslında bu benim ilk seferim değil," dedim, sesimdeki acıyı gizleyerek.

Jesse kaşlarını çatı. "Ah, unutmuşum. Talihsizliğin için üzgünüm. Reyna birçok kişi tarafından hor görülüyor, bu yüzden artık iyi bir arkadaşın olduğuna emin olabilirsiniz. *Düşmanımın düşmanı*, ya da öyle bir şey." Boş bir atasözü hatırlamaya çalışırken zayıf bir gülümseme attı, ama bu benim güvenimi kazanmaya yetmedi.

Kız kardeşi, sanki ona eğlence borçluymuş gibi zoraki bir gülümseme attı. Ancak bu kısa sürdü ve şahin gibi bakışları bana ve arkadaşlarıma geri döndü.

"Benim adım Jesse, senin adın da Ladon, ama lütfen diğer arkadaşlarını da tanıtır mısın? Misafirlerimizin kim olduğunu bilmek isterim."

Boğazımı temizledim ve önce Emilie'yi işaret ettim. "Bu Emilie, arkamda ise Marco, Bianca, Aven ve Mira var." Onların isimlerini söylerken, hepsi nazikçe selam verdiler. Jesse bir kral olmadığı için bu gerekli değildi, ama biz buraya bir iyilik istemek için gelmiştik. İhtiyacımız olanı alıp güvenle eve dönene kadar saygı ve onur gösterilirdi.

Jesse gülümsedi ve bu samimi görünüyordu. Sonra yanındaki kadına el salladı. "Bu benim kardeşim Jade."

Kadın gülümsemedi. Bunun yerine başını kaldırdı ve burnunun ucuyla bize baktı.

"O pek konuşkan bir kadın değildir," diye ekledi Jesse.

Ben de öyleydim. "Affedersiniz, ama zamanla yarışan bir mesele için buraya geldik ve her ne kadar takdir etsem de..."

"Ah, evet," diye sözünü kesti. "Mektubunda Reyna'nın evcil yılanını aradığını söylemiştin. Gözleri ürkütücü, iğrenç bir yaratık. Kaleyi ele geçirdiğimizde birkaçımız onu öldürmeye çalıştık, ama kaygan yaratık kaçmayı başardı."

"O gitti mi?"

Vessina gitmişse neden buradaydık ki?

"Öyle demedim," diye cevapladı. "Dağın alt katlarına kaçtı ve onu orada bıraktık. Reyna'nın çok sevdiği diğer iğrenç yaratıklarla birlikte hapsedildi."

"Diğerleri mi?" diye sordum. Köpekleri ölmüştü. Başka hangi hayvanları besliyordu?

Jesse yüzünü buruşturdu. "Evet. Bilmiyor muydun? Reyna mutasyonlarla deney yapmaktan hoşlanıyordu. Zindanları doğal olmayan yaratıklarla dolu: kanatlı fareler, iki başlı yılanlar, bu tür şeyler. Daha da kötüsü, açıkça başarısız olmuş deneyler. Bacakları olmayan kuşlar ve gözleri görmeyen kedigiller. Kafesler onlarla dolu."

Şaşırmamam gerekirdi. Reyna, şimdiye kadar tanıştığım en acımasız insandı. "Vessina da onlarla birlikte kilitli mi?"

Bir kez başını salladı.

"Bize yeri göster," dedim ve ekibime hazırlanmaları için işaret ettim.

"O kadar acele etme," dedi Jesse ve kız kardeşi bir kez olsun içten bir gülümseme gösterdi. "Senin bu kadar çok istediğin şeyi teslim etmeden önce, bizim için ne gibi bir çıkarımız olacağını konuşmak istiyorum."

"Ne istiyorsunuz?"

"Murvort'un çoğunun yoksulluk içinde yaşadığını biliyorsunuzdur. Osavian, ülkeye giren ve çıkan neredeyse tüm ticaret yollarını kesmiştir. Diğer kıtaları bizimle ittifak kurmamaları için tehdit ettiniz. Krallığınız yüzyıllar olmasa da on yıllardır bizi kanatıp duruyor ve ben halkıma daha iyi bir gelecek sunmaya kararlıyım."

"Hâlâ Sage Harbor var," diye karşılık verdim. Orası, donanmamız tarafından sıkı bir şekilde korunan tek giriş noktasıydı, ancak

Murvort için değildi. Babamın hükümdarlığından önce, batı kıtası Wyland ile yapılan müzakereler nedeniyle açılmıştı.

"Ben yağmur fırtınası isterken, sen yavaşça damlayan yağmurdan bahsediyorsun."

Dişlerimi gıcırdattım, sabrım tükeniyordu. "*Tam olarak* ne istiyorsun?"

"Doğu ve güney sınırlarının yeniden açılmasını istiyorum. En azından Osavian ve Dreslen'e açılmasını. Ve askeri gemilerinizi kıyılarımızdan çekmenizi istiyorum. Halkımın sınırsız seyahat etmesini istiyorum. Ve yeni bir ticaret anlaşması istiyorum. Halkım açlık çekiyor ve onların iyi beslenmesini istiyorum. Haftalık sevkiyatlar yeterli olacaktır."

Ben güldüm. "Hepsi bu mu?"

"Hayır." Jesse gülümsedi. "Yeni bir barış antlaşması istiyorum." "Çünkü sonuncusu çok iyi sonuç verdi, değil mi?"

Ticaret yollarımızın tahrip edilip çökmeye terk edilmesinin bir nedeni vardı. Gemilerimizin kalıcı olarak doğu denizinde konuşlandırılmasının bir nedeni vardı. Murvort'a güvenilmezdi; ilk fırsatta bizi ihanet edeceklerdi.

Gülümsemesi kayboldu. "Ben Reyna değilim, ne de onun babası ya da dedesi. Murvort'ta yeni bir döneme giriyoruz, bu dönemin barış getireceğine ve halkımın acılarına son vereceğine inanıyorum. Bir yabancı olarak çok az şey gördün ve aceleci yargılarda bulunuyorsun. Murvort'ta bize karşı önyargılısın. Belki de bu kadar kötü koşullarda yaşamayı hak ettiğimizi düşünüyorsun. Ama ben bunu *yaşadım*. Reyna gibi bir şatoda büyümedim. Onun ailesinin şato duvarlarının dışında yaşayanlardan çaldığı her şeyin faydalarından yararlanmadım. Lemaires ailesi, kendilerini kurtarmak için sahip olduğumuz az şeyi aldılar ve seçmenlerini bir kez bile düşünmediler. Kendi bencil çıkarları için bizi feda ettiler, ama bu benimle sona erecek."

Niyetleri onurlu görünüyordu, ancak sınırdaki bir ömür boyu savaştıktan sonra, bunların doğru olduğuna inanmakta zorlandım.

"Sana inanmak isterim," dedim. "Ama istediğin her şeyi sana vermek istesem bile, o kadar gücüm yok."

Jesse tahtında öne doğru eğildi, ellerini kolçaklara dayayarak gözlerinin içine baktı. Kötü niyetle değil, hayal kırıklığıyla, sanırım.

"Sen Regent değil misin? Osavian'ın Vekil Kralı? Kral Cyrus'un her geçen gün ölüme bir adım daha yaklaştığı söylendi bana."

Jesse'nin sözlerinin acısını fark etmeden önce, yüzümü buruşturdum ama çabucak toparlandım.

"Bu müzakereleri yapamıyorsan," diye devam etti, "o zaman belki de onun sıcak cesedini ziyaret etmeliyim."

Bu sefer dudaklarımdan çıkan hırıltı çok belirgindi. Kardeşimin durumunu tanımlamak için kullandığı bu seçkin ifadeye duyduğum tiksintiyi gizleyemedim. "Buna gerek yok."

Koltuğuna yaslanarak rahatladı. "Güzel. Şimdi, hemen bir karar vermeni beklemiyorum. Düşün. Danışmanlarınla görüş. Yapman gerekeni yap, sonra daha sonra tekrar bir araya geliriz."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Bunun için vaktimiz yok." Jesse kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bir cevabın var mı?"

Omuzlarım çöktü. Beş saniyeden fazla düşünmeden böyle bir karar veremezdim. Ama Cyrus ölüme yaklaşıyordu ve kaybedecek vaktimiz yoktu. Yumruklarımı sıkıp beşe kadar saydım ve sonra bıraktım. "Bana bir gün verin."

"Tamam." Dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Jade, misafirlerimizi akşam için barınağa götürebilir misin?"

Emilie ve ben, zihnimde görüntüler belirirken birbirimize hızlıca baktık. Bu sınırlar içinde son kez kaldığımız yeri, bir hapishane hücrecini, kısaca hatırladım.

"*Burada* kalmayacağız, değil mi?" diye sordum, rahatsızlığımı gizlemek için elimden geleni yaparak.

Bana cevap veren Jade oldu. "Hayır, sizi surlarımızın hemen dışındaki bir hana götüreceğim."

Emilie rahat bir nefes aldı ve ben de sakinleştim.

Jade bizi dışarı çıkarırken kalenin geri kalanına fazla dikkat etmemeye çalıştım. Ne kadar az gözlem yaparsam, bu dağda geçirdiğim işkence dolu geceleri o kadar az hatırlardım. En azından öyle umuyordum. Duyularım hala tetikteydi ve yüzüme tekrar temiz hava değene kadar rahatlayamadım.

"Tanrım," diye fısıldadı Emilie, dışarı çıktığımızda. "Buranın bu kadar...

"Yok edildi mi?" Bianca sözünü

bitirdi. Emilie başını salladı.

"Evet."

Bazen savaşın ortasında böyle şeyler olabilirdi. Anılar bulanıklaşır, ayrıntılar çabucak unutulurdu. Özellikle de bizim yaşadığımız kadar travmatik bir deneyim söz konusu olduğunda. Ama o haklıydı. Durum, benim hatırladığımdan çok daha kötü görünüyordu.

Dışarısı neredeyse tanınmaz haldeydi. Soğuk ve nemli havada dumanlar yükselen en az dört yığın enkaz saydım. Ara sıra, biri yaklaşıp yığınların üzerine daha fazla çöp atıyordu.

"Temizlik için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, ama gördüğünüz gibi, hala devam ediyor," dedi Jade yürürken. "Sizin tarafınız burayı bu kadar tahrip ettikten sonra, iç savaşların patlak vermesi yıkıma daha da katkıda bulundu. Artık kardeşim durumu kontrol altına aldığına göre, tüm enkazı kaldırıp yeni yapılar için yer açıyoruz."

Sol tarafta, yüksek bir çit duvarından geriye kalanları görebiliyordum. Birkaç sivil, kurumuş dalları kesip ateşe atarak yangını canlı tutmaya çalışıyordu.

Yol çamurlu çamur ve kaygan çakıllardan oluşuyordu. Neyse ki botlarım tam da bu tür yürüyüşler için tasarlanmıştı. Yanıma baktım ve Emilie'nin de aynı derecede sağlam ayakkabılar giydiğini görünce sevindim.

Ancak yaşlı bir kadının yanından geçerken, kadının ayakları süt rengi kahverengi su birikintilerine battı. Bir adım daha attığında, ince, düz terlikleri tamamen sıırılsıklam oldu.

Herkesin dikkati dağılmışken, sihrimi dışarıya doğru iterek su birikintisinin altındaki toprağa girdim ve yol düzleşene ve su kenara çekilene kadar onu yukarı doğru ittim.

Yanımdan anlaşılmaz bir ses geldi ve döndüğümde Emilie'nin gülümsemesini sakladığını gördüm.

"Ne?"

"Gördüm," diye fısıldadı. "Hiçbir şey görmedin."

Sonunda Jade bizi gördüğüm en küçük kasaba merkezine götürdü. Sadece üç bina vardı. İlki binadan çok, ön tarafında büyük bir açıklığı olan bir çadır gibiydi. Bulunduğum yerden, insanların tek sıra halinde içeri girip, buharlı çorba kaseleriyle çıktıklarını görebiliyordum.

İkinci bina yapısal olarak daha sağlamdı, ancak bu pek bir şey ifade etmiyordu. Çeşitli uzunluk ve genişliklerdeki hurda tahta plakalardan yapılmış gibi görünüyordu. Çadırın aksine, binanın düzgün bir kapısı vardı, bu yüzden içeriyi görüp işlevini değerlendiremedim.

Son bina, varış noktamız gibi görünüyordu. O da hurda malzemelerden yapılmıştı, ancak çift kapısı açık duruyordu ve ön tarafında küçük bir masa vardı.

Jade bizi içeriye götürdü ve masanın önünde durarak parmak eklemlerini masanın yüzeyine vurmaya başladı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu genç bir adam, belki de bir genç.

"Misafirlerimiz için bir oda lazım," dedi Jade, bize hızlıca bir bakış atarak.

Genç adam bir çekmeceyi açıp aramaya başladı. "Bir oda mı?" diye sordum. "Biz altı kişiyiz."

Jade gözlerini genç adamdan ayırmadı. "Bir tane yeter. Fazladan odamız yok. Jesse'nin yönetimi devraldığı haberi yayıldığından beri, insanlar ilk yardım isteyen olmak umuduyla buraya akın ediyor. Çocuklu insanlar. Hasta insanlar. Hepsi çaresiz durumda." Sonunda bana döndü. "Bu yüzden, sahip olduğumuz çok az sayıdaki odadan sadece birini almanıza izin verdiğimiz için bizi affetmelisiniz."

"Bu yeterli," diye cevap vermeden önce Emilie dedi. "Cömertliğiniz için teşekkür ederiz."

Emilie'nin benim adıma konuşması en iyisiydi. Onda doğal olarak bulunan karizma ve sabır bende yoktu.

Buna rağmen Jade etkilenmemiş görünüyordu. Hâlâ bize, yok edilmesi gereken zararlı böceklermişiz gibi bakıyordu.

Bana uyar. Buraya arkadaş edinmeye gelmemiştik. İhtiyacımız olanı alıp gitmek için gelmiştik. Jesse'nin yeni kurulan ittifak fikri sadece yolumuzdaki bir engeldi.

Genç adam masanın üzerinden uzanarak bana bir anahtar uzattı. "Oda E. Koridorun sonunda sağda. Burada ortak bir banyo var, şuradaki kapıdan girebilirsiniz."

"Teşekkürler," dedim, anahtarı alıp grubuma döndüm. Hiçbiri, düzinelerce başka kişiyle banyoyu paylaşmak istemiyor gibiydi, ama bu geçici hanın en azından akan suyu olduğu için minnettardım.

"Yarın öğlen Jesse ile olan toplantının için seni almaya geleceğim." Jade, ben başka bir şey sormadan ya da ona teşekkür edemedenden dönüp hanı terk etti.

"Odalarımızı kontrol edelim," dedim iç çekerek.

Beklediğim kadar kötü değillerdi. Altı kişi tek bir odaya sıkışmış olsak da, oda bütün aileleri barındıracak şekilde tasarlanmıştı. Üç adet ranza vardı: ikisi sol tarafta, biri sağ tarafta. Sağdaki ekstra alan, kıyafetler ve diğer eşyalar için uyumsuz çekmecelerle doluydu. Bunun dışında oda boştu. Hiç dekorasyon yoktu ve tek pencere, duvarın tavana birleştiği yerin üst kısmında ince bir çita idi. Aslında, biraz daha uzun süre baktıktan sonra, bu çitanın kasıtlı mı yoksa ucuz ve hızlı bir şekilde inşa edilen hanın bir kazası mı olduğundan emin olamadım. En azından temiz hava sağlıyordu.

"Bunu ben alıyorum," dedi Aven, çantasını sağımızdaki alt ranzaya atarak.

Marco ve Bianca hemen sol altta bulunan ikisini kapattılar.

Onlara inanamadan baktım ve göğsümü işaret ettim. "Ben sizin Yüksek Komutanınız ve Naibinizim. İlk seçme hakkı benim olmalı."

Bianca, bir sonraki öğününü sabırsızlıkla bekleyen bir at gibi bir ses çıkardı. "Sen mükemmel bir komutansın Ladon, ama astlarının sırf sen istediğin için her zaman sana boyun eğeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Savaş emirlerine güveniyor ve itaat ediyorum. Uyku düzenin mi? Orası başka bir konu."

Askerlerime sırayla baktım. Aven hızla başka yöne döndü, Mira ise ellerini kaldırdı. "Hey, bana bakma. Ben henüz yatak seçmedim."

Ama içimden bir ses, alt katta yatak bulabilseydi bunu yapacağını söylüyordu.

Marco boğazını temizledi. "İsterseniz, benimkini size bırakabilirim."

Heyetimizdeki tüm insanlar arasında, Marco alt katı en çok hak eden kişiydi. En yaşlısı olduğu için, yatağa girmek için tırmanmasına gerek yoktu.

Kafamı salladım ve onun üzerindeki yatağı işaret ettim. "Sorun değil. Ben bunu alacağım."

Mira çantasını Aven'in yatağının üzerine attıktan sonra, Emilie'nin çantasını alıp benim yatağımın yanındaki ranzaya koydum.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Bianca, yolculuk sırasında çözülen saçlarını yeniden örerek. "O çadırda ne servis ediyorlardı acaba?"

"Muhtemelen yenmeye değer bir şey yoktu," dedi Aven. "Fazla bir şeyleri yok gibi görünüyor, ama bunu zaten biliyorduk."

Evet, Murvort'un zengin olmaktan uzak olduğu herkesin malumuydu. Reyna'nın sahip oldukları az şeyi istiflediği gerçeği, onu ve takipçilerini daha da nefret etmeme neden oluyordu.

Yemek çadırının önündeki kuyruk, ilk geçtiğimizden beri kısalmıştı, ama sıra bize gelene kadar hala bir düzine kişi bekliyordu. Mira ve Bianca menüde ne olacağını konuşurken, benim aklım Jesse'nin teklifine takılmıştı.

"Bu anlaşmayı yaparsam, konklav buna uyacak mı?" diye sordum Marco'ya, orada bulunan tek konklav üyesine.

"Muhtemelen. Bunun neden gerekli olduğunu açıklamak zorunda kalacaksın. Ama çok fazla direneceklerini sanmıyorum. Buraya gelme amacımızı biliyorlardı. Cyrus görevine dönene kadar sen naip olacaksın. Tek seçeneğimiz Cyrus'u kurtarmak ve onun yokluğunda yaptığın anlaşmaya uyup uymayacağımıza karar vermesini sağlamak ya da Cyrus'un ölmesine izin vermek. Bu durumda naip olmaktan kral olacaksın ve onlar senin emirlerine uymak zorunda kalacaklar."

Şakaklarımı ovuşturdum. Bu kararları veren kişi olmaktan *nefret ediyordum*. Yönetme niyeti benim yetiştirilme tarzımın bir parçası değildi. Bana, bana güvenen herkesi etkileyecek antlaşmaları imzalamak için gereken özgüveni kimse aşılammıştı. Cyrus bunu nasıl başarmıştı? Kendine bu kadar güvenerek nasıl yönetmişti? Benim tek sahip olduğum şey şüpheydi.

"O halde onların şartlarını kabul etmeliyiz sence?" diye sordum.

Marco dudaklarını yaladı ve uzaklara bakarak düşüncelere daldı, sonra tavsiyesini verdi. "Bence bu tek seçenek olabilir. Ama ben olsam karşı teklif yapardım. Müzakerelerin ilk kuralı, ilk teklifi asla kabul etmemektir. Teklifini daha cazip hale getirecek bir şey var mı bak."

Bunu düşündüm. Ama Jesse'nin bende isteyebileceğim neyi olabilirdi ki? Bekleyip görmek zorundaydık sanırım.

Onikinci Bölüm

Emilie

BİR ŞEY BENİ UYANDIRDI, ama birkaç saniye sessizce dinledikten sonra, bunu hayal ettiğime emin oldum. Belki de kendi kalbimin çarpıntısı ya da kafamın içinde yankılanan düşüncelerimdi. Reyna'nın dağına döndükten sonra her zamankinden daha gürültülüydüler.

İç geçirdim ve gözlerimi kapattım. Dışarısı hala karanlıktı; daha fazla uyumam ya da en azından dinlenmem gerekiyordu. Ladon, yarın Jesse ile bir anlaşmaya varmayı planladığını doğrulamıştı, bu da umarım Reyna'nın sığınağına girip saklanan canavarı bulabileceğimiz anlamına geliyordu. Bu süreçte başka ne tür canavarlar keşfedeceğimizi kim bilebilirdi ki?

Ama bu günlerde, bir kez uyandığımda tekrar uykuya dalmak neredeyse imkansızdı. Sağıma, sonra soluma döndüm. Sonra tekrar iç geçirdim ve ince yastığıma gömüldüm. Ladon ve benim esaret altında kaldığımız sırada kullandığımız yastıkla neredeyse aynıydı, bu da düşüncelerimin daha hızlı dönmesine neden oldu.

Aniden, bir el benim elimi kavradı ve ben bir çığlık attım. Ladon'un ranzası benimkinin yanındaydı ve başlarımızı aynı tarafa koyarak yatmaya karar vermiştik. Onun da uyanık olduğunu bilmeliydim.

Başparmağı elimin arkasında yatıştırıcı dairesel hareketler yaptı ve ben rahatladım.

"Ladon?" diye
fısıldadım. "Evet,
prenses?"

Ne söylemek istediğimi bile bilmiyordum. Sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı. Uzun süre öylece, el ele yatarak, çatının yanındaki çatlaktan içeri giren rüzgârın uğultusunu dinledik. Ladon'un zihnimi ve bedenimi rahatlatma yeteneğini her zaman takdir ederdim. Ne içki ne de meditasyon, bana onun verdiği huzur duygusunu veremiyordu. Sonunda tekrar uykuya daldım.

Bir sonraki uyanışında kendimi dinç hissediyordum ve gergin olmama rağmen günü atlatmaya hazırdım — umarım Vessina'nın zehri elimde ve kafası bedeninden ayrılmış olarak.

Sıcak yulaf lapası ve çaydan oluşan kahvaltımızı yedikten kısa bir süre sonra Jade söz verdiği gibi bizi karşıladı. Fazla bir şey değildi ama midemi yatıştırdı ve buradaki insanların ne kadar az şeye sahip olduğunu düşününce, bizim için bir şeyler ayırdıkları için minnettardım.

Kaleye girdiğimizde, Jesse tahtında oturmuş bizi bekliyordu.

"Günaydın," dedi parlak bir gülümsemeyle.

Onu tam olarak anlayamıyordum; sevinci gerçek miydi, yoksa sahte miydi? Belki bir yıl ya da birkaç ay önce tanışmış olsaydım, bu kadar şüpheli olmazdım. Ama vatanım dışındaki kısa yaşam deneyimim, en masum insanlara bile güvenmemem için yeterliydi. Ona bir şans vermek benim için zordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

Hevesli olmayan bir onay korusu onu memnun etmeye yetti.

Ancak Jade etkilenmemişti. Kardeşinin yanında durmuş, bize tepeden bakıyordu. Delici bakışları beni tedirgin ediyordu, ama bu günlerde çoğu bakış beni tedirgin ediyordu. Bana yönelen her bakış tüylerimi diken diken ediyordu, ama onun bakışları daha da fazla.

Nedenini bilmiyordum, ama daha fazla düşünmeden Jesse tekrar konuştu.

"Bir karar verdin mi?" diye sordu, dirseğini tahtının kol dayanağına koyup çenesini yumruğuna dayadı. Eğer onu iyi tanımiyorsam, bu toplantının sonucunu umursamadığını düşünürdüm.

Ama umurundaydı. Halkı için çok şey buna bağılıydı. Osavian'ın desteğı olmadan yerine getirmesi zor olacak birçok söz vermişti.

"Kararımı verdim," dedi Ladon. Grubumuzun önünde duruyordu, bu yüzden konuşurken yüzünü göremedim. Omuzları geriye çekilmişti ve ev sahiplerimizin önünde dik, hatta asil bir şekilde duruyordu. Kendine güveni çok doğal ve büyüleyiciydi. "Sınır geçişlerini yeniden açacağız, ama nöbetçi kulübeleri olacak. Ve gerekli seyahat belgelerini de tartışmalıyız."

Jesse başını salladı ve Ladon'a devam etmesini işaret etti.

"Batı denizinden tamamen çekilmeyeceğiz, ama gemi sayısını yarı yarıya azaltacağım."

Jesse'nin gözleri ilk kez kısıldı. "Yüzde yirmi." "Yüzde kırk," diye karşılık verdi Ladon.

"Yüzde otuz."

Ladon bir an durakladı ama sonunda kabul ederek başını salladı. "Son olarak, ticaret meselesi."

Jesse koltuğunda daha dik oturdu ve Jade de daha dikkatli görünüyordu.

"Ayda bir kervan göndereceğiz."

Jade alaycı bir şekilde güldü ve sabırsızlıkla arkasını döndü. Kardeşı daha ölçülü davrandı. "Haftalık sevkiyat istedim."

"Ben ise aylık gönderiyi teklif ediyorum."

Jesse'nin çenesinin hayal kırıklığıyla titrediğini gördüm. "İki haftada bir."

Ladon tavrını değıştirmede. Elbette bu müzakerelerden çekip gitmek istemiyordu, değil mi? Kardeşinin hayatı tehlikedeydi; bu gerçeğı hepimiz, Jesse ve Jade dahil, çok iyi biliyorduk.

Hepimiz onun cevabını beklerken sessizlik giderek uzadı. Kim daha sabırlı ve metanetli olduğunu görmek için bir çekişme yaşandı ve Ladon kazandı.

Jesse iç geçirdi. "İki haftada bir olması için ne gerekiyor? İsteddiğin başka bir şey olmalı."

"Ne teklif edebilirsin?"

Jesse kız kardeşine döndü ve ona kulağına fısıldayabilmek için eğildi. Kız kardeşı kaşlarını çattı ve Jesse'nin söylediklerini düşündü.

Ayaklarımla ileri geri sallanarak, başka ne takas edebileceklerini merakla dinledim.

Jesse tekrar bize dönmeden ve Jade odadan çıkmadan önce, birkaç fısıltılı kelime ve yapmacık ifadeler daha alışverişinde bulundular. "Sizi ilgilendirebilecek bir şey sunabilirim. Biraz alışılmadık bir şey ama. Normal şartlar altında, böyle bir şeyi asla düşünmezdim, ama Murvort'un bu kaynaklara çok ihtiyacı var; yokmuş gibi davranmanın bir anlamı yok."

Merakım uyandı. Koltuğunda kıvranırları beni de sabırsızlandırdı. Tehlikeli bir şey miydi? Yoksa kıt bir kaynak mı? Murvort için pratik olmayan, ama Osavian'daki zenginler için ilgi çekici olabilecek antika veya sıra dışı bir şey mi?

Jade geri dönene kadar gergin bir şekilde bekledik. Dört muhafız onu takip ediyordu ve aralarında zincirlenmiş iki mahkum sürükleniyordu.

Keskin bir nefes aldım. İlk fark ettiğim şey, kirle kaplı yırtık pırtık giysileriydi. Saçları ve tenleri de berbat durumdaydı, neredeyse onlara acıyacaktım. Neredeyse... çünkü ilk mahkum başını kaldırdığında onu hemen tanıdım.

Onu bu malikanede birçok kez görmüştüm. Şu anki haliyle bile, çarpık burnu ve rahatsız edici bakışlarını gözden kaçıramazdım. Elleri vücudumun her yerinde dolaşmıştı. Rahatsızlığım karşısında gülüşünü ve beni saran ağır uzuvlarının izlerini çok net hatırlıyordum.

Hızla döndüm ve karnımı tuttum. "Sanırım kusacağım."

Ladon kolumu tutarken Bianca da elini sırtıma koydu. "Ben hallederim," dedi Bianca, Ladon'a işi ona bırakmasını işaret ederek. Ama Ladon kolumu bırakmadı.

Bacaklarım titriyor ve kalbim deli gibi çarpıyor olsa da onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sorun yok. İyileşeceğim."

O başını salladı ve beni bıraktı, Bianca da kolunu belime dolayarak beni sabit tuttu. Onun desteği ve tepkimi sorgulamaması için ne kadar minnettar olduğumu ifade edemedim. Bacaklarım tekrar güçlenene kadar beni sadece tuttu.

Dikkatimi tekrar mahkumlara çevirip, ikincisine iyice baktım. O da tanıdık geliyordu, ama ben onun seçtiği oyuncağı değildim. O Ladon'u tercih ediyordu.

İlk içgüdüm, elini tutup iyi olup olmadığını kontrol etmektir, ama o bu durumu benden çok daha iyi idare ediyor gibiydi. Anılar, ben onlarla mücadele edemediğim gözlerimi doldurdu ve ben nefes almakta zorlanırken onun acısını nasıl gizlediğini anlayamadım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu. İki mahkumun beni ne kadar derinden etkilediğini bilmelerini istemedim. Bize bakarlarsa, kendimi parçalara ayırmamalıydım. Duruşumu düzeltmek ve çenemi kaldırmak çok fazla çaba gerektirdi, ama yine de yaptım. Bianca hala bana destek olmak için kolunu omzuma atmıştı, ama kararlılığımın geri geldiğini görünce bana biraz mesafe verdi.

"Zayn ve Clarise'i tanıyor musun?" diye sordu Jesse.

Kadının adı tanıdık geliyordu, ama adamın adını daha önce duymuş muydum, hatırlayamıyordum. Onları tanımak benim için hiç önemli olmamıştı.

Ladon başını salladı.

Jesse'nin esaret altında geçirdiğimiz süre hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğu belli değildi. İkimizi tarafsız bir ifadeyle inceledi. Ladon tek başına olsaydı, Jesse'yi iki tutsağı tanımadığımızı ikna edebilirdi.

Ama yüzümde endişem okunuyor olmalıydı. Soğukkanlı kalmak için elimden geleni yapmama rağmen hala titriyordum. Jesse, sessizliği bozmadan önce beni bir süre daha acı verici bir şekilde süzdü.

"İlginç. Reyna'nın en yakın iki *arkadaşı* oldukları için onları tanıyor olabileceğini düşünmüştüm. Onları daha önce görmediğinden emin misin?" Ladon'un cevabını beklemek yerine, gözlerini bana dikti.

Ve dünyanın ağırlığı beni ezdiğini hissettim. Nefes almak neredeyse imkansızdı ve bu mağaradan çıkmazsam, yakında hiperventilasyona gireceğimden korkuyordum.

İlk ben pes ettim ve ayaklarıma baktım. Taş siyah ve pürüzlüydü. Şimdi bayılırsam, kesikler ve çürükler alacaktım. Belki Ladon veya Bianca beni önce yakalayacaktı.

"Hmm. Görünüşe göre içinizden biri onların yüzlerini hatırlıyor," dedi Jesse. Ladon, Zayn ve Clarise salona girdiklerinden beri ilk kez arkasını döndü ve benim yüzümü görünce rengi attı.

"Emilie." Sesi endişeyle doluydu — acaba hissettiğimden daha kötü mü görünüyordum? — ve gözleri Bianca'ya çevrildi. "Onu hanına geri götür. Onu buradan çıkar."

"Hayır," dedim, Bianca'nın belimden çekmesine direnerek. "Hayır, kalmak istiyorum."

Ladon iç geçirdi ve başını eğdi. Tartışmak istediğini anlayabiliyordum. Birbirimizi çıldırtmak en sevdiğimiz eğlencelerden biriydi, ama bu kavgayı kazanamazdı. Önemli kararlar alınacaksa, ben de orada olmak istiyordum. Ne pahasına olursa olsun.

Sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle konuştum. "Hiçbir yere gitmiyorum Ladon. Burada olmaya hakkım var. Ben iyiyim."

Bir an şaşırmış gibi göründü. "Ben... Tabii ki kalmaya hakkın var. Sadece senin iyiliğin için endişeleniyorum."

Derin bir nefes aldım. "Ben iyiyim."

Sesim hissettiğimden daha kendinden emin geliyordu ve belki o da bunu hissetmişti. Ama dikkatini bir kez daha Jesse'ye çevirdi ve birkaç dakika öncesine göre bana belirgin bir şekilde daha yakın duruyordu.

"Tamam. Haklısın. Emilie ve ben Murvort'ta rehin tutulurken yollarımız ara sıra kesişti. Bunun bizim anlaşmamızla ne ilgisi var?"

Jesse sakın ve hatta ilgisiz görünüyordu. Yine, Murvort'ta geçirdiğimiz zaman hakkında ne kadar bilgisi olduğunu anlayamadım. Reyna'nın bize yaşattıklarını, bu iki mahkumun katıldığı *partileri* biliyorsa da, bunu söylemedi. Mahkumları *nasıl* tanıdığımızı umursamıyor gibiydi ve sormadı.

"Zayn ve Clarise, Reyna'nın destekçileri arasında bulabildiğimiz tek iki kişi. En azından hayatta olanlar." Jesse ve Jade bu söz üzerine birbirlerine gülümsediler. "Onları kendi amaçlarım için kullandığımı itiraf ediyorum, ama anlaşmamız ve ticaret anlaşmamız için onları teslim etmeye hazırım."

"Onları teslim etmek mi? Peki ben onlarla ne yapacağım?" diye sordu Ladon.

Jesse omuz silkti. "Sen nasıl istersen. Onlardan yararlı bir bilgi alamadım, ama belki sen daha başarılı olursun

başarılı olursun. Ya da onları öldürebilirsin. Hangi amaca hizmet edeceklerine karar vermek sana kalmış."

Boğazım o kadar kurumuştı ki, yutkunmakta zorlanıyordum.

Zayn Jesse'ye öfkeyle baktı, Clarise ise ayak bilekleri ve bileklerindeki zincirler her hareketinde şingırdayarak ileri geri süründü. Gözlerim kendi bileklerime kaydı, beyaz izler hala soluk sarmaşıklar şeklinde cildimi kaplıyordu. Hayatımın geri kalanında onlarla yaşamak zorundaydım.

Onları Renoa'ya geri götürüp... tam olarak ne yaparsak, kendimle yaşayabilir miydim? Onları işkence mi ederdik? Bize yaptıkları gibi onları küçük düşürür müydük? Onları öldürür müydük?

Sonuçta, yapabildim. Damarlarımda dolaşan öfke, rahatsız olan midemi yatıştırmaya yetti. Bunun kendimi daha iyi hissettirip hissettirmeyeceğini bilmiyordum, ama kendimle yaşayabileceğime emindim. Hak ettikleri buydu.

Gözlerim Ladon'unkilerle buluştu ve o bir şey söylemeden önce biliyordum ki o da yapabilirdi.

On Üçüncü Bölüm

Ladon

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Mira biraz endişeli bir şekilde sordu.

Alt odalara giden tünelin çöktüğü devasa bir moloz yığınının dibinde duruyorduk. Karanlıktı; tek güvenebileceğimiz ışık Bianca'nın elindeki tek bir büyücü lambasıydı.

Enkaz duvarının ötesine geçip Vessina'yı bulmaya hazırdım, hatta heyecanlıydım. Kardeşimi Emilie'nin kollarında baygın halde bulduğumdan beri ilk kez umut hissettim. Ona ihtiyacı olan yardımı sağlamaya çok yakındık.

"Gidelim," dedim. Emilie, Aven, Bianca ve Marco sırayla taşları tutup kenara atarken, Mira ve ben büyü kullanarak daha büyük kayaları kaldırdık. Büyü parmak uçlarımdan havaya yayıldı, en ağır taşların altına daldı ve onları kolaylıkla kaldırdı.

Marco başka bir kayayı kaldırmaya giderken homurdandı. Onun toprak bükücü olmaması benim sorunum değildi. Marco benim kardeşim gibiydi —bir ateş kullanıcısıydı. Sanırım bazı taşları eritebilirdi, ama bu, elle kaldırmaktan daha uzun sürerdi. Aşardı bunu.

Umduğumdan daha hızlı bir şekilde yolu temizledik ve Bianca fenerini alıp öne geçerek yolu gösterdi.

Emilie, Jesse'nin anlaşmayı imzaladıktan sonra bize verdiği, elle çizilmiş küçük bir harita parçası taşıyordu. Ne Jesse ne de Jade bizimle birlikte alt katlara inmeye razı olmadılar.

"İyi şanslar," dedi gülerek veda edip uzaklaşmadan önce.

Şansa ihtiyacım yoktu. Nefretim vardı. Ve öfkem. Ve intikamım. Şans, içimdeki güdüye sadece bir bonus olurdu.

Emilie, büyücü lambasının loş ışığında haritayı inceledi. "İlk sağa dönüp tünel eğimli hale gelene kadar düz gitmeliyiz."

Herkes ona tamamen güvenerek başını salladı.

Vessina mağaralarda hapsoldükten sonra serbestçe dolaşabildiği için nerede olduğunu kesin olarak bilmek mümkün değildi. Ama Jesse, Reyna'nın laboratuvarının onun saklandığı yer olabileceğinden emindi.

Jesse ve destekçileri, alt katları kapatmadan önce orada fazla zaman geçirmemiş oldukları için harita mükemmel olmaktan uzaktı. Ancak Jesse, tünelleri terk etmeden önce haritacılık projesine başlamış ve daha sonra hafızasını kullanarak bazı boşlukları doldurmuştu.

Emilie'nin önerdiği gibi ilk sağa dönüşü yaptık ve çok geçmeden zemin eğimli hale geldi. Başlangıçta eğim hafifti, ancak sonra ayakkabılarımızın altındaki gevşek çakıllarda kaymamak bir zorluk haline geldi.

"Buraya," dedi Emilie, solunu işaret ederek.

Emilie ve Bianca öncülük ederken, dağın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettik. Tünellerin daha da karanlık, havanın daha da ince olabileceğini düşünmemiştim. Hiç bilmediğim bir ürkütücülük vardı.

"O ne?" diye sordu Aven.

Onun işaret ettiği yere baktım. Küçük, sarı-turuncu bir ışık karanlığı deliyor, ara sıra titriyordu.

"Ateş mi?" diye sordu Bianca. "Terk edilmiş bir tünelde ateş yakılı bırakmazlar, değil mi?"

Bunu yapsalardı, inanılmaz derecede aptalca olurdu. Murvort'u ele geçirmek için bu kadar çaba sarf edip, sonunda mülkü küle çevirmek...

Holdens ailesi, bunun olmasına izin vermeyecek kadar hırslı ve akıllıydı.

Işığa dikkatlice yaklaştık, Bianca, bu manzaraya neden olan şeyi görebilecek kadar yaklaştığımızda köşeyi gözetledi. Hızla başını geriye çevirdi, gözleri korkuyla büyümüştü.

"Ne gördün?" diye sordu Emilie.

Bianca dudaklarını yaladı ve sanki yanındaki kasada ne varsa onu rahatsız etmekten korkuyormuş gibi yumuşak bir sesle konuştu. "Ejderhalar."

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye tısladı Aven.

Ejderhalar dünyamızda vardı, ancak Lourova'da yüzyıllardır görülmemişlerdi. Bildiğim tek ejderhalar, birkaç araştırma karakolu dışında, büyülü canavarlarla dolu ve insanlığın yaşamadığı vahşi kıta Moridia'da yaşıyordu. Ancak Reyna'nın bir şekilde Murvort'a bir ejderha getirmesini hiç de imkansız bulmuyordum.

"Emin misin?" diye sordu Mira.

"Daha önce hiç görmedim, ama siyahlar ve ateş püskürtüyorlar mı?"

Mira ve Aven'in uygunsuz zamana rağmen gülmemek için kendilerini zor tuttuklarını anlayabiliyordum.

"İmkânsız," dedim. "Bu mağaralar ejderhaların sığabileceği kadar büyük değil."

"Belki de yavrudur," dedi Mira.

"Çok büyük değil," diye itiraf etti Bianca. "Bir taydan daha küçük."

Kafamı salladım. Canavarlar konusunda uzman değildim, ama bir yavru ejderha bile bir taydan daha büyüktü. İleri doğru ilerleyip Bianca'nın yerine geçtim ve köşeye yaklaşarak kendim bakmak istedim.

Boynumu uzatıp yan odaya baktığımda, Bianca'nın gördüğü şeyi hemen fark ettim. Ama bu bir ejderha değildi. Aslında, tanımadığım üç, hayır, dört küçük uçan yaratık vardı. Geri çekildim ve kaşlarımı çattım.

"Ee? Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Bianca burnunu çektirdi.

"O bir ejderha değil. Ne olduklarını bilmiyorum. Görünüşleri... Yarasa gibiydiler. Ateş püskürten, aşırı büyümüş yarasalar gibi."

"Reyna'nın hayvanlar üzerinde deney yapmayı sevdiğini söylemişlerdi, değil mi?" diye sordu Marco.

"Bu korkunç," dedi Emilie, öfkeyle yüzünü buruşturarak.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Mira.

Aven hemen cevap verdi. "Onları öldürün."

"Hayır!" Emilie ve Marco aynı anda haykırdılar. Tünelde bir yankı yankılandı ve umarım bu küçük yaratıkları rahatsız etmemişsinizdir. Saldırgan mıydılar? Yoksa bir tehdit hissettiklerinde kaçacaklar mıydı?

"Onlar masum," diye ekledi Emilie. "Onları öldüremeyiz."

"Şahsen, bir tanesini Renoa'ya götürüp incelemek isterim," dedi Marco.

Emilie ona öfkeyle baktı, ben ise gülümsedim. Öfke ona yakışıyordu. Sinirlendiğinde onu çok seviyordum. Muhtemelen bu yüzden onu uzun zamandır takılıyordum ve bugün de takılmaya devam ediyordum.

Kendime geldim ve Marco'ya döndüm. "Eve dönerken fazladan yolcu almayacağız. İki mahkum yeter de artar bile."

Loş ışıkta anlamak zordu, ama benim onaylamamama tepki olarak omuzlarının düştüğüne yemin edebilirdim. Aşacaktır.

"Onları dondurabilirim," dedi Bianca. "Bu onları öldürmez. Sadece onları yere sabitleyip uçmalarını engeller. Ve bize doğru alev püskürtmelerini engeller."

"Bunu yapabilir misin?" diye

sordum. "Deneyebilirim."

Bu yeterli olmalıydı. Başka seçenek göremiyordum

—en en hiç bunu onları onları hayatta ve

Emilie'nin Emilie'nin haklılığını.

Ona onay için baktım ve o başını salladı. "Yap,"

dedim Bianca'ya.

Pozisyonlarımızı değiştirdik, böylece o tekrar odaya en yakın olan kişi oldu. Yavaşça köşeyi döndü ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını uzattı. Sıcaklık hızla düşmeye başladı ve parmaklarının buz gibi maviye döndüğünü gördüm.

Ateş püskürten yarasalar ilk başta olanları fark etmediler, ama fark ettikleri anda kulakları sağır eden bir ılık attılar. Alevler odayı aydınlattı, ama ben sadece ışığın saklandığımız yere sızdığını görebiliyordum.

Bianca'nın büyüü titreşiyor ve uğulduyordu. Titredim ama ona saldırmaları ihtimaline karşı dikkatle izlemeye devam ettim.

Yavaş yavaş, çığlıkları ve alevleri de sönmeye başladı. Bir dizi gürültü duyuldu ve yaratıkların yere düştüğünü düşündüm.

Bianca ellerini indirdi ve bize ilerlememiz için işaret etti. "Artık güvenli."

Çeşitli uzunluklarda birkaç oda ve tünelden daha geçtik. Kaç kez döndüğümüzü sayamadım, ama Bianca ve Emilie sık sık haritaya bakıyorlardı.

"Neredeyse vardık," dedi Emilie.

O sözü söyler söylemez, ileriden bir gürültü geldi. Tıslama, kükreme ve ciyaklamanın cehennem gibi bir karışımıydı. Sanki akla gelebilecek her türlü canavar ölümüne savaşıyormuş gibiydi. Belki de öyleydi. Buraya hapsolmuşlardı ve yiyecek kıtlığı çekiyorlardı. Belki de hayatta kalmak için birbirlerine saldırmışlardı.

Marco, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekilmeye başladı. Kolunu tuttum ve başımı eğdim. "Sakin yapma."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sesin kaynağı ile benim aramda bakışlarını gezdirdi. "Ben... Ben... Ben... Yapmalıydım..."

"Olman gereken yerdesin. Sana ihtiyacımız var. Ve bizimle birlikte olduğun yerden daha güvenli bir yer yok."

Gergin askerleri sakinleştirmeye alışkındım — savaş alanına ilk kez adım atan genç savaşçılar. Bir kişi ne kadar hazırlıklı olursa olsun, gerçek savaşla ilk karşılaşma en güçlü kişinin bile dizlerini titretmeye yeterdi.

"Bianca ve Mira, öncü olun. Aven, senin benimle arkada olmanı istiyorum. Dikkatli ilerleyeceğiz ve saldırıya hazır olacağız."

Marco, aramızdaki en güçlülerin arasında rahat bir yer buldu ve Emilie geriye, bana daha yakın bir yere çekildi.

"Ben de kendimi koruyabilirim, biliyorsun," dedi.

Gölümsedim. "Yapabileceğini biliyorum, prenses." Kısa sürede çok şey öğrenmişti, ama hala Bianca veya Mira kadar iyi değildi.

Tabii bunu ona söylemeyecektim. Onun bu halini seviyordum — kendine güvenen ve en kötüsüne hazırlıklı. Bu, yenilmiş ve mağlup olmaktan çok daha iyiydi. "Belki de sadece seni yakınımda tutmak istiyorum."

Sözlerimi kanıtlamak için ona uzandım ve elimi omurgasından yukarı doğru kaydurdum. Titrediğini hissettim ve bana şaşkın bir bakış attı. "Biri görecektir" diye fısıldadı.

Görmezlerdi. Çok karanlıktı ve o kadar yakındı ki kimse şüpheli bir şey fark edemezdi. Aven tek görebilen kişiydi ve o da önündeki tünele odaklanmış, sürpriz bir saldırı olup olmadığını görmek için gözlerini kısıyordu. Parmaklarımı omurgasından aşağı doğru kaydurdum ve onun gevşediğini hissettim.

"Hazır mısınız?" Bianca önden sordu.

"Hazırım" diye cevap verdim.

Köşeyi döndük ve karanlık tünel devasa bir mağaraya açıldı. Duvarlar, çeşitli boyutlarda kafeslerle kaplıydı. Odanın ortasında devasa bir kafes vardı ve onun üzerinde tavan çatlamış ve çok çok yukarıdan soluk mavi bir ışık içeri giriyordu. Sanki gökyüzüne uzanan bir baca gibi.

Ortadaki kafesin içinde yarı kartal, yarı jaguar bir canavar vardı. Vücudu kedi gibiydi, ama kafese çarpan kanatları ve onu hapseden parmaklıkları ısırp parçalayan bir gagası vardı. Bizi fark ettiğinde, kanatlarını bize doğru çırptı ve devasa vücudunu metal parmaklıklara çarptı. Marco atladı, ama kafesinden kaçabilse bile, arka bacaklarında iki kelepçe vardı.

Yavaşça bir daire çizerek döndüm ve tüm yaratıkların kafeslere güvenli bir şekilde kapatıldığını fark ettim. Ne kadar korkutucu olsalar da, hiçbirisi bize saldıramazdı. Tek zarar, onların ağlamalarıyla kulak zarlarımızın zarar görmesiydi.

"O ne yaptı?" Emilie, ağlamak üzereyken sordu. "Onlara ne yaptı?"

O kafeslerden birine yaklaşmaya çalıştığında elini tuttum. "Çok yaklaşma."

Emilie beni itti. "Korkmuşlar. Onlara bak." Küçük bir hayvanın, sincap ya da gerbil gibi görünen bir hayvanın bulunduğu kafesin önünde durdu. Kafası şekilsiz olduğu için ne olduğunu anlamak zordu. Kafasını yana çevirdi ve ikimiz de nefesimizi tuttuk.

Üçüncü bir gözü vardı, ama tamamen beyazdı ve bu ekstra gözle görebildiğini sanmıyordum.

"Ne oluyor lan?"

"O bir canavar," dedi Emilie, öfkeyle titreyerek. "Bir insan nasıl bu kadar acımasız olabilir?"

O mandala uzanmaya çalışırken bileğini tuttum. "Yapamazsın."

"Neden?" diye bağırdı. "Onları burada açlıktan ölmeye terk edemeyiz

Ömürlerinin geri kalanını kilitli bir yerde geçirmelerine izin veremem."

O, benim anlayabileceğimden çok daha fazla şefkat duyuyordu. Bence Reyna'nın deneyleri ölse daha iyi olurdu. Onlar doğal değillerdi ve özgürlükten çok hızlı bir ölümü hak ediyorlardı. "Buraya bunun için gelmedik."

Bana karşı direnmeyi bırakıp, gözlerinde acı ile bana baktı. "Onlar masum. Onlar da kurban."

Onun gözyaşlarının nedenini anladım. O yaratıklara baktı ve kendini gördü, bizi gördü. Reyna'nın eğlencesi için var olan nesneler.

Haklıydı, bu adil değildi.

Ama bizden ne yapmamızı bekliyordu ki? Odaya ve yüzlerce olmasa da onlarca deneye baktım. "Onları serbest bırakırız, sonra ne olacak? Onlara nasıl yardım edeceğiz?"

Artık onları kurtarma çılgınlığına girmeyecek gibi görüldüğünde, onu tutan ellerimi gevşettim. Gözyaşlı gözlerini silerek gökyüzüne baktı. Bir saniye düşündükten sonra, parmağıyla bir yeri işaret etti. "Oraya. Onları uçup gitmelerine izin vereceğiz."

"Hepsi uçamaz ki." Çoğunun kanadı yoktu, kanadı olanlar ise... bu kadar uzun süre kafeste kaldıktan sonra yeterince güçlü olabilirler miydi?

"O zaman ben onlara yardım ederim." Ellerini kaldırdı ve etrafımızı hafif bir esinti sardı.

Onları sihiriyle kaldırabilirdi. Dağdan çıktıklarında, kendi başlarına kalacaklardı. Ama en azından özgür olacaklardı. En azından bir şansları olacaktı.

"Tamam. Ama çabuk olalım."

Diğerleri kulak misafiri olmuş olmalıydılar çünkü onlara talimat vermek için döndüğümde, Bianca ve Mira çoktan kafeslere doğru ilerliyorlardı

ve Aven, net görebilmeleri için fenerle aydınlatmaya başlamıştı.

"Ya tehlikelilerse? Zehirli olup olmadıklarını bilmiyorsun. Ya da saldırgan olup olmadıklarını. Birbirlerini ya da *bizi* öldürebilirler," dedi Marco.

Onunla tartışacak ne zamanım ne de sabrım vardı. "Önce kanatlı olanları serbest bırakalım. Bianca, saldırmak üzere olanları dondurmaya hazır ol. Mira, biz onlara ulaşana kadar diğerlerini gölgelerininle sakinleştirebilir misin? Dikkatlerini dağıtan ne kadar az şey olursa o kadar iyi. Aven..."

"Ben bu feneri tutmaya devam edeceğim," dedi. "Kurtarılması gereken balıklar yoksa tabii."

Aven su kullanıcısıydı ve haklıydı. Bu durumda büyüğü pek işe yaramıyordu, ama yine de kafeslerin kilidini açarak yardımcı olabilirdi.

Marco kenarda durdu ve yardım etmeyi düşünmedi. Zaten başından beri bu fikre pek sıcak bakmadığı için yardım etmesini beklemiyordum.

Herkes hazır olduğunda, kafeslerin kilitlerini açmaya başladık. Hayvanların çoğu sorunsuz bir şekilde serbest bırakıldı. Emilie'nin rüzgarıyla havaya kaldırılmaktan pek hoşnut olmayan, tünellerden kaçmaya defalarca teşebbüs eden büyük, domuz benzeri bir yaratık vardı. Uzun pençeleriyle bana tavşanı hatırlatan bir başka yaratık ise kafesinin parmaklıklarını bırakmak istemiyordu. Onları tek tek serbest bırakıp gökyüzüne uçurduk.

Neredeyse bitirmiştik ki Marco, "O burada! O burada lan!" diye bağırdı.

Herkesin başı aynı anda döndü. Bir an için Reyna'yı kastettiğini sandım ve midem düğümlendi. Onu öldürmek için acele etmeme gerek olmadığını hissettiğimde, göğsümde bir sıcaklık hissettim. Onun acı çekmesini ve merhamet dilemesini her saniyesini tadını çıkaracaktım.

Ama Reyna değildi.

Vessina'ydı.

Belki de gürültüyü duymuş ve neler olduğunu kendi gözleriyle görmek için gelmişti. Ya da belki kokumuzu almıştı. Her halükarda,

yuvasının yabancılar tarafından istila edildiğini biliyordu ve bundan hiç memnun değildi.

Dev yılan tısladı ve dilini çıkardı, havadaki korkumuzu ve beklentimizi tattı. Hatırladığım kadar büyüktü, belki daha da büyüktü. Siyah pulları ıslakmış gibi parlıyordu, ama bu sadece su gibi yansıtan metalik dokusundan kaynaklanıyordu.

Boncuk gibi gözleri odanın içinde dans ediyordu, aynı anda o kadar çok şeye odaklanamıyordu: çığlıklarını yeniden başlatan yaratıklar, sığınağını rahatsız eden insanlar, duvarlara gölgeler düşüren fenerin titrek ışığı. Dilini tekrar çıkardı ve odanın uzak tarafına sürünerek gitti.

"Ne yapacağız?" diye sordu Marco, odanın ortasında durduğu yerden bize doğru yavaşça yaklaşarak.

Vessina yaklaşırken yarı kartal, yarı jaguar olan yaratık öfkeyle kanatlarını çırpıttı. Kafasını kaldırıp sallandıktan sonra, mutasyona uğramış canavarı tutan kafese saldırdı. İlk saldırısında dişleri metale çarptı, ama tekrar saldırmadan önce toparlandı. İkinci sefer, dişleri canavarın sağ kanadına saplandı ve canavar acı içinde çığlık attı. Yaralanmamış kanadı, Vessina'nın pençesinden kaçmaya çalışırken daha da şiddetle çırpındı.

"Hayır!" diye bağırdı Emilie.

Onu durduramadan, odanın ortasındaki kafese doğru fırladı, elleri birkaç metre ötedeki mandala uzanmıştı.

Vessina bu beklenmedik hareketi hemen fark etti ve geri çekilerek tekrar saldırmaya hazırlandı. Bu sefer gözleri Emilie'ye dikilmişti.

Yanımdaki hançerleri aldım ve ilkini yılanın üzerine fırlattım. Hançer iki pul arasına saplandı, ama Vessina sadece tısladı ve Emilie'nin hareketlerini takip etmeye devam etti.

İkinci hançerim Vessina'nın parlak pullarından birine çarptı ve sekip gitti. Gerçek bir hasar vermek istiyorsam, karnını hedeflemem gerekiyordu.

"Onu öldürme," diye bağırdı Marco.

Siktir et. Ölsün bile zehrini alabilirdi. Ve onun Emilie'ye ikinci kez dişlerini geçirmelerine izin vermeyecektim.

İlk seferki anı, üçüncü hançerimi onun narin karnına fırlatmamı sağladı, ama hançer derisini zar zor sıyırdı.

Vessina, kafesin mandalını kurcalayan Emilie'ye saldırdı.

"Emilie, çekil!" diye bağırdım.

O başını kaldırdı ve son anda kenara atladı. Kafesin kapısı açıldı ve yaratık dışarı fırladı, bu sırada Emilie'yi neredeyse ezip geçiyordu. Emilie, ağır jaguarın keskin pençelerinden kaçmak için yere yuvarlandı, sonra Vessina'nın bir başka saldırısından kaçmak için soluna döndü.

Bir an için Vessina, serbest kalan yaratık tarafından dikkatinin dağılmasına neden oldu. İşkence görmüş yaratık kükredi ve ileri atılarak Vessina'nın vücuduna yapıştı. Yılanın uzunluğu yaratığın vücuduna dolanmaya başladı ve birlikte yana doğru yuvarlandılar. Emilie, onlar onu ezmeden önce ayağa fırladı, koşarak kaçtı ve kollarıma düştü.

Arkasını dönüp yüzündeki saçları itti. "Onu boğuyor!" diye bağırdı.

Benim tutuşuma karşı direndi, ama ben onu bırakmayı reddettim. "O canavar senin hayatına değmez, Emilie."

"Bu. Senin. Karar. Vereceğin. Bir. Şey. Değil." Her saniye benimle mücadele ederek kıvranıp sarsıldı.

Bu sırada Vessina canavarın diğer kanadına yapıştı ve aynı şekilde delik izleri bıraktı. Canavar çılgınca kanatlarını çırpıp vurdu, ta ki kanatları ölü ağırlık gibi düşene kadar.

"Zehir yayılıyor," dedim. "Hemen harekete geçmeliyiz!"

Bianca ilk harekete geçen oldu. Ellerini kaldırdı ve odaya bir soğukluk yayıldı. Kafeslerin tabanında buz oluştu ve yavaşça yukarı doğru yayıldı, ta ki hepsi parlak beyazla kaplanana kadar.

Ama Vessina gece kadar siyah kalmıştı. Belki de pulları onu dondan koruyordu. Ancak kesin olan bir şey vardı: O, bizim hâlâ burada olduğumuzu hatırlıyordu. Kafasını çevirerek büyüünün kaynağını buldu. Sonra işe yaramaz kanatları olan zavallı yaratığı terk edip Bianca'ya yöneldi.

"Dikkat et!" Aven, Vessina geri çekilip Bianca'ya saldırmaya hazırlanırken bağırdı. Bir dalga su fırlattı ve Bianca onu kalkan gibi önünde dondurdu.

Vessina öfkeli bir tıslama ile ona çarptı.

Aven bir dalga daha gönderdi. Bu sefer, dalgayı Vessina'nın etrafına sardı ve onu kuru zeminde boğdu. Vessina başını ileri geri sallayarak dalgayı uzaklaştırmaya çalıştı, ama Aven'in suyu güçlüydü ve bir kasırga gibi onun etrafında dönüyordu.

Yılan vahşi bir hamle yaptı ve başı Aven'e çarptı, onu uçurdu. Aven boş kafeslere çarptı. Su yere düştü ve sıçradıktan sonra su birikintileri oluşturdu.

Çakıllarımın etkisiz kaldığını görünce, saldırmak için kullanabileceğim bir kaya parçası bulmak umuduyla etrafa bakındım. Kullanabileceğim bir şey bulamadan, Emilie odanın diğer ucuna koştu, dalarak Vessina'nın saldırılarını kolaylıkla atlattı. İçgüdüsel olarak onun peşinden gittim — onu koruma dürtüsü, yılanı öldürme ihtiyacımdan daha baskındı.

Emilie ellerini kaldırdı ve rüzgârı duvarları yırtarak, şimdiye kadar temizlediğimiz kafesleri sallamaya başladı. Bianca, Mira ve Marco siper almak için koşarken, Emilie kafesleri Vessina'ya fırlattı.

Kafesler Vessina'nın çelik pullarına ve yere çarparak parçalara ayrıldı.

Emilie'den bir başka büyü dalgası patladı ve Vessina tekrar saldırmak için geri çekilirken, bir düzine sivri çubuk mızrak gibi yerden fırlayarak Vessina'nın karnını birçok yerinden deldi.

Vessina şiddetle tısladı, ancak devasa ağırlığıyla yere çakıldı ve çubuklar etine daha da derinlemesine saplandı. İlerlemek için birçok kez denedi, ancak çubuklar daha fazla yaralanma ve acı çekmeden hareket etmesini imkansız hale getirdi.

Hayatı yavaş yavaş tükenirken, ölüm onu tamamen ele geçirmeden önce son bir enerji patlaması yaşayabileceği ihtimaline karşı dikkatli bir şekilde yaklaştım. Yeterince yaklaştığımda kılıcımı çekip gözüne sapladım. Beynini deldiğinden emin olacak kadar derine sapladım. Kılıcı çıkardığımda, tüm hareketleri durdu.

"Lanet olsun," diye bağırdı Marco, sesi artık sessiz olan odada yankılandı. "Çekil."

Ben kenara çekilmeden önce, Vessina'nın ağzına ulaştı ve zehri henüz tazeyken dişlerinden süt sağlamak için ağzını zorla açtı. Keskin dişlerinden siyah bir sıvı sızdı ve o, bu sıvıyı birden fazla şişeye doldurarak, elinden geldiğince çok miktarda sakladı.

"Bu yeterli olacak mı?" diye sordum. Panzehir hazırlama konusunda hiçbir şey bilmiyordum.

Ama o kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Evet, bu yeterli. Artık gidebiliriz."

"Henüz değil," dedi Emilie ve hepimiz ona döndük. Vessina'yı öldürdükten sonra hâlâ biraz sarsılmış görünüyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, göz bebekleri büyümüştü. Onu öldürdüğünü henüz tam olarak idrak edemediğini anlayabiliyordum. Kutlama yapması gerekirdi. İkimiz de kutlama yapmalıydık. Ama bir canavarın kanı, intikam arzumun susuzluğunu gidermeye yetmiyordu. "Geri kalan yaratıkları da kurtarmalıyız."

Son mutasyon da serbest bırakıldığında, tünellerden geri çıkmaya başladık. Tünellerin girişinde, hoşnutsuz görünen Jade bizi karşıladı.

"İhtiyacınız olanı aldınız mı?" diye sordu, kirli ve kanlı giysilerimizi incelerken gözlerini kısarak. Sanki üzerimizdeki pisliği koklayabiliyormuş gibi burnunu kırıştırdı.

"Evet," diye cevapladım. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz. Maalesef daha fazla kalamayız. Renoa'ya dönüp panzehir üzerinde çalışmamız çok önemli. Akşam olmadan buradan ayrılacağız."

"Harika. Valizlerim çoktan hazır."

Kaşlarımı çattım ve tedirginlikle yüzündeki ifadeyi inceledim. "Ne demek istiyorsun?"

Zoraki bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kardeşim, sizinle Renoa'ya gitmemi istedi. Anlaşmanın sizin tarafını yerine getirdiğinizden emin olmak için."

On Dördüncü Bölüm

Emilie

"Kardeşini geride bırakmak seni üzüyor mu?"

Jade, sanki onunla konuşmaya çalışmamdan rahatsız olmuş gibi, bana sorgulayan bir bakışla döndü. Onu korkutucu olarak nitelendiremezdim, ama kavgacı bir havası vardı.

Yine de, benim pek arkadaşım yoktu ve o da benim yaşlarımda görünüyordu. Reyna'ya karşı ortak bir nefretimiz vardı; eğer Renoa'da kalacak olsaydı, kesinlikle arkadaş olabilirdik.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, "Aslında hayır. Onun yokluğunu dört gözle bekliyorum. Artık her sabah ve öğleden sonra onun emirlerini dinlemek zorunda kalmayacağım" diye cevap verdi.

Bir an gülümsediğini sandım, ama hemen sakladı ve soğuk, mesafeli tavrına geri döndü.

"İkiniz oldukça iyi anlaşıyor gibiydiniz. Benim de bir erkek kardeşim var. Keşke onu daha sık görebilseydim. O..."

"Umurumda mı sanki?" diye kaba bir şekilde sordu ve benim zayıf bağ kurma girişimimi kesintiye uğrattı. "Buraya tek bir amaçla geldim: Ladon'un sözünü tuttuğundan emin olmak için. Ve Cyrus unvanını geri almak için dirilirse, onun da anlaşmamızı yerine getirdiğinden emin olacağım."

Bunu nasıl yapmayı planladığını sormadım. Birincisi, yine bana ters cevap vereceğinden emindim; ikincisi, ikna yöntemlerinin ölümcül türden olduğunu tahmin ediyordum. Bunun yerine,

Ladon ve Cyrus'un geri döndüğümüzde ekstra güvenlik önlemleri almasını sağlamak için zihnimde bir not aldım.

Jade, Bianca ve Aven'in arkasına yetişmek için hızlandı ve beni başarısızlığımın tadını çıkarmak için geride bıraktı.

"Onun için endişelenme," dedi Ladon, yanıma gelerek. "Sanırım o herkesten nefret ediyor."

"Kulak misafiri mi oldun?"

Omuz silktili. "Pek sessiz değildin." "Sanırım öyle," diye mırıldandım.

"Bu kadar üzülme. Az önce Vessina'yı öldürdün ve Cyrus'u kurtardın. Sana bu kadar ölümcül olmayı kim öğretti?"

Dönüp baktığımda, kalbimin atışını durduran bir şekilde sıırıyordu. Yanaklarım kızardı ve fark etmemesi umuduyla tekrar öne döndüm.

Ama elbette fark etti.

Sadece benim duyabileceğim kadar sessizce konuştu. "Tanrım, Emilie. Senin benim için kızardığını görmekten ne kadar hoşlandığımı anlatamam bile. Dudaklarımla senin sıcaklığını hissedebilmek için vücudunun her santimini öpmek istiyorum."

Uyluklarımı birbirine sıkıştırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Her nasılsa yine de benim tedirginliğimi fark etti, çünkü derin, boşuk bir şekilde güldü ve bu da yanaklarımın tekrar kızarmasına neden oldu.

"Ladon," diye uyardım. "Bana böyle konuşamazsın. En azından bunu gerçekleştiremeyeceğimiz sürece."

"Hmm, yakında bunu gerçekleştirebileceğiz. Çok yakında, prenses."

Bu düşünce beni neşelendirdi. Evet, yakında Cyrus uyanacak ve ben nişanımızı bozabilecektim. Bu, sabırsızlıkla beklediğim bir konuşma değildi, ama ne kadar çabuk halledersem, hayatıma o kadar çabuk devam edebilirdim. O zaman Ladon'a olan sevgimi açıkça gösterebilirdim.

Aşkımızın artık sır olmaktan çıkacağı günü sabırsızlıkla bekliyordum. Suçluluk duymadan onun yanında yatabileceğim günü. Bu bir rüya gibi görünüyordu: ailemin beklentilerinden kurtulmak ve Ladon'u pişmanlık duymadan sevme özgürlüğü. Cyrus uyandığında, çocuk kitaplarındaki hikayeler gibi sonsuza kadar mutlu yaşamamızı hiçbir şey engelleyemezdi.

Midemde bir düğüm oluştu ve bu rahatsızlığı fark etmem sadece bir saniye sürdü.

Reyna.

Köpekleri ve yılanı çoktan gitmişti, ama hayaleti hâlâ her gece beni rahatsız ediyordu. Onun hapishanesinden ayrıldığımdan beri bulduğum her huzur anını bozuyordu. O hâlâ hayattayken nasıl hayatıma devam edebilirdim?

Gözlerim, Jesse'ye yardım etmemiz karşılığında bize verilen iki rehineye takıldı. Bianca ve Aven onları öne doğru iterken, Mira'nın arkasında sendeleyerek yürüyorlardı. Bilekleri arkadan bağlanmıştı ve ayak bileklerine, sürünerek yürüyebilecekleri kadar boşluk bırakılmış zincirler takılmıştı, bu da eve dönüş yolculuğunu yavaşlatıyordu. İnsanların bu şekilde muamele görmesi rahatsız ediciydi, ama sonra Ladon ve bana nasıl davrandıklarını hatırladım ve onlara olan sempatim kayboldu. En azından bizim gibi bileklerinde ve ayak bileklerinde kalıcı izler bırakmamışlardı.

Yiyecek veya içecek ikram edildiğinde bile hiç konuşmadılar. Zorlanmadan yürümeleri bir mucizeydi. Ya onlara merhametli davranacağımızı umuyorlardı ya da sessizce kaçış planları yapıp, uslu dururlarsa gardımızı indireceğimizi umuyorlardı.

Öyle olduğuna inanıyorlarsa aptallık etmişlerdi. "Onlarla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum Ladon'a. O da benim bakışımı takip etti. "Hak ettiklerini bulacaklar." "Bu *tam olarak* ne anlama geliyor, Ladon?"

Yutkundum, gerçeği kaldırabilecek miyim diye düşünürken zaman kazanmaya çalışıyordu. Bunun kötü bir şey olacağını biliyordum, ama onun dürüstlüğünü, mutlu bir cehaletten daha çok tercih edeceğimi bilmesini umuyordum.

O, ikisinin arasında bir yerde karar kıldı ve ensesini ovuşturdu. "Bu işe karışmak zorunda değilsin. Onlardan bir şekilde cevapları alacağız, ama bu medeni bir şekilde olmayacak."

"Reyna'nın nerede olduğu hakkında cevaplar mı?" Başını salladı.

"O zaman dahil olmak istiyorum."

On Beşinci Bölüm

Ladon

Bir gün daha yolculuktan sonra, Bianca, Aven ve Mira'nın ayrıldığı Fort Malek'e geri döndük. Hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra, bu kez Renoa'ya doğru yola çıktık. Neyse ki atlarımız yine yanımızdaydı, böylece iki tutsağımız yavaşlayarak bizi geciktirmedi.

Şimdiye kadar bir tür yalvarışta bulunmalarını bekliyordum, ama hala tek kelime etmemişlerdi. Düşmanlar tarafından kuşatılmışken bir şey deneyecek kadar aptal olacaklarını düşünmüyordum, ama her ihtimale karşı onları ayrı tutarak sıkı kontrol altında tuttum.

Hava bize pek iyi davranmadı, Fort Malek'ten Renoa'ya kadar olan yolculuk boyunca yağmur yağdı. Eve vardığımızda hepimiz mutsuz ve yorgunduk.

Gece şehri kaplamıştı, ama bir dizi lamba, iki kişinin bizi beklediği kalenin girişini aydınlatıyordu. Sadece silüetlerini görebiliyordum, ama kim olduklarını tahmin etmek zor değildi. Daha iri olanı Hudson'dı, daha küçük olan ise annemdi.

Ben ön kapıya çıkan birkaç basamağı tırmanırken o sessizce duruyordu ve onun isteğine karşı Murvort'a gittiğim için hala bana kızgın olduğunu anlayabiliyordum. Ama ben güvenli bir şekilde gidip gelmiştim ve tekrar eve dönmüştüm.

"Anne, ben..."

O bana sarılıp sıkıca kucakladığında sözüm kesildi. Titredi ve bir an sonra ağladığını fark ettim.

Nazikçe omuzlarından tutup geri çektim. "Neden ağlıyorsun? Ben iyiyim anne. Bak, ben güvendeyim."

Burnunu çekip gözyaşlarını sildi, ama yüzündeki acı hala beni milyonlarca parçaya ayırıyordu. Onu tekrar kucaklamak için kendime çektim ve o bana yaslandı.

Boynumu uzatıp omzumun üzerinden bakarak, diğerlerine sessizce dağılmalarını işaret ettim. İki tutsağı tutanların dışında, diğerlerinin artık işi bitmişti ve bu görevdeki hizmetleri için güzel bir mola ve cömert bir ödülün tadını çıkarabilirlerdi, çoğu Malek Kalesi'nin ötesine geçmemiş olsa da.

Geriye kalan tek iki kişi, annem ve bana bakmak yerine şatonun çevresindeki bahçeleri gezme nezaketini gösteren Emilie ve Jade idi.

"Hudson, Jade'e bir oda bulabilir misin? Bir süre bizimle kalacak."

O başını salladı ve Jade'in eşyalarını almayı teklif etti, ama Jade reddetti ve eşyalarına daha sıkı sarıldı. Kapıdan kayboldular ve annem sonunda kendini topladı. Sonra Emilie'yi hazırlıksız yakaladı ve ona da sarıldı.

Emilie birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra annemi kucakladı. "Sophia, sorun yok." Annemin çöküşüne şaşkınlıkla bana baktı. Ben de ne diyeceğimi bilemedim. Annemin böyle davrandığını hiç görmemiştim. Babam öldüğünde bile, benim ve Cyrus'un hatırı için kendini tutmuştu.

Annem sonunda Emilie'yi bıraktı ve mendiline burnunu sildi. "Özür dilerim. Berbat durumda olduğumu biliyorum."

Konuşması net olduğu için içki içmediğini anladım. En azından çöküşünün sebebi olacak kadar içmemişti.

Aniden endişelenmeye başladım. "Her şey yolunda mı? Biz yokken ne oldu? Cyrus..."

"Hayır, hayır," dedi. "O iyi... ya da her zamanki gibi, sanırım. Sadece geri dönmeyeceğinden çok korktum. Senin kaçırıldığını öğrendiğimiz

senin kaçırıldığını öğrendiğim ve sonra *aylarca* seni göremediğim o günleri hatırlattı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Gözleri yine yaşlarla doldu ve ona bunu yaşattığım için kendimi çok kötü hissettim.

Kafasını salladı. "Üzgünüm. Benim için ne kadar korkunç olduğunu anlatıp duruyorum, ama ikiniz için daha da kötü olduğunu biliyorum." Travmamızı öylesine bahsettiğimde gözlerim Emilie'yi buldu, ama o sakinliğini koruyarak annemi dikkatle dinlemeye devam etti. "Ben sadece çok..."

"Korkmuş musun?" diye sordum ve o da onaylayarak başını salladı, gözyaşları yine akmaya başladı.

İç geçirdim ve ellerini tuttum. "Böyle yaşayamazsın, en kötüsünün olacağından korkarak. Emilie ve ben öyle yaşamayacağız, sen de yaşamak zorunda değilsin. Ve sana iyi haberler getirdik."

Biraz neşelendi ve gözleri Emilie ile benim arasında gidip geldi.

"Cyrus'u diriltmek için ihtiyacımız olan zehri bulduk. Onu geri getireceğiz. Marco, panzehirin tam tarifini bulana kadar dinlenmemesi emrini aldı."

Annem hemen sevinmedi, ben de onun sevinmesini beklemiyordum. Erken sevinmek onun doğasında yoktu. İhtiyatlı bir iyimserlik içinde olmak için her türlü nedeni vardı ve tüm bunların onu ne kadar etkilediğini az önce göstermişti. Ama sorun değildi. Körü körüne inanmasına gerek yoktu. Ona bunu kanıtlayacaktım.

"Hadi yatmaya gidelim," dedim, kapıyı işaret ederek. "Uzun bir gün oldu ve hepimiz yorgunuz. Artık beni gördüğüne göre, huzur içinde uyuyabilirsin."

Onu içeriye götürmeme izin verdi ve Emilie de peşimden geldi. Yatak odasına gitmeden önce bir kez daha bana döndü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Güvende olduğuna çok sevindim tatlım. Sen de Emilie. Bu ev sensiz aynı olmazdı."

Emilie kaşlarını kaldırdı ve "teşekkürler" diye fısıldadı.

Annem duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, "Benden nefret ettiğini sanıyordum" diye mırıldandı.

"Senden nefret etmiyor. Annem kimseyi nefret edemez." "Ama bizim için çok üzgündü. Cyrus ve benim için."

Aynı cümlede onu ve Cyrus'u kullanması beni sinirlendirdi. Bu noktada bu doğal bir refleksdi ve her zaman, bizim birbirimize olan duygularımızdan haberi bile yokken onun Cyrus ile nişanlanmasına bu kadar sinirlenmemden dolayı bir suçluluk dalgası geliyordu.

"O da benim gibi kardeşimi koruyor. Ama senin ona aşık olmadığını biliyor. Ve benim sana aşık olduğumu da biliyor. Bu karmaşık bir durum, Emilie. Endişelenmemeye çalış. Cyrus uyandığında her şey yoluna girecek."

Kapısının önünde durdu ve bana dönerek parlak, cilveli bir gülümsemeyle baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Bana aşıksın."

Ben gülerek cevap verdim. "Bu bir sır değil, prenses." "Biliyorum. Ama yine de bunu senden duymak hoşuma gidiyor."

"Bir kez daha söylersem, sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?"

Alt dudağını ısırdı, gözleri koridorun iki ucuna kaydı. Tamamen yalnızdık. "Belki."

"Emilie Duval, sana kaçınılmaz bir şekilde aşığım. Sen benim damarlarımda dolaşıyorsun." Sırtını duvara dayayana kadar yaklaştım ve dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. "Kalbim sadece senin için atıyor."

Elleri göğsümde dolaştı ve kalçalarımın yakınında durdu. Söylediğim her kelimenin arkasında duruyordum. O olmadan hayatımın sona ereceğinden emindim. Ona aşık değilmiş gibi davranmak bile beni yavaş yavaş öldürüyordu.

"Ne dersin, prenses? O öpücüğü alabilir miyim?"

Yanaklarını avuçlarımla kavradım ve başını yukarı doğru eğdim, aramızda kağıt kadar ince bir boşluk kalana kadar dudaklarına yaklaştım. Kim önce pes edecek diye bekleyerek, sınırda sallandık. Kim önce ayartılmaya kapılacaktı?

Ama biz Emilie'nin kurallarına göre oynuyorduk. Aramızdaki bu sınırı yaratan oydu ve onu aşacak olan da oydu. Ben sınırda alay edip sataşabilirim, ama onu aşması gereken oydu.

Aşınca... Lanet olsun, bu bir coşkuydu. Sanki yoksunluk çekiyormuşum ve bir doz daha alana kadar bunun farkında değilmişim gibi. O kadar uzun sürmemişti, ama yumuşak dudaklarının

benim dudaklarımla eridiği hissine doyamıyordum. Günah ve kurtuluş gibi tadı. Onu arzuluyordum.

Ona daha sert bastırdım, kal alarıımı sallayarak bacaklarından birini yanıma çektim. O inledi, ben de onu yaladım. Parmaklarım vücudunda dolaştı ve giysilerinin üzerinden göğüslerini avu ladım.

Bu onu kendinden geçiren şey gibi görünüyordu. Dudaklarını benimkilerden ayırdı, ağır ağır nefes alıyordu. Gözleri arzu ve bastırılmaz bir özlemle doluydu. Ben onun önünde kendimi kaybediyorken, o nasıl kontrolünü koruyabildi bilmiyorum. Ben hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim, o nasıl direnebildi?

Bacağını bıraktım ve isteksizce onu kollarımdan kaçmasına izin verdim. Odasının kapısını kapatmadan önce gülümsedi ve "İyi geceler, Ladon. Sabah görüşürüz" dedi.

O gece, uyuyamamamın nedeni her zamankinden çok farklıydı. Kabuslar görerek uykusuzluk çekmek yerine, önümüzdeki günlere takılıp kalmıştım — Emilie'yi kucaklayabilmek, ona dokunabilmek ve onu özgürce  leyebilmek. Heyecandan uyuyamıyordum.

Ama yarın büyük bir gündü. Zindanlarda tutulan iki mahkum vardı ve onlarla konuşmam gerekiyordu.



Emilie'yi sorguya dahil etme konusunda hala ikna olmamıştım. Reyna'nın işkencesinden sağ kurtulmuş olsa da, bu onun tercihi değildi. Hayatında hiç kimsenin görmemesi veya yapmaması gereken bazı şeyler vardı ve bunlara şiddet içeren bilgi alma yöntemleri de dahildi. Onu bu içten mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordum.

Sabah koşusuna çıktım ve kahvaltıyı atladım. İşler  irkinleşirse diye, boş mideyle zindanlara gitmek daha iyiydi. Mide bulantısı pek korkutucu değildi.

Zindanlara giden koridor, tek bir yere çıktığı için pek kullanılmıyordu. Koridor loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve ilerledikçe hafif bir yağmur ve pas kokusu geliyordu. Koridorun sonunda, iki gardiyan

, yıpranmış demir kapının iki yanında duruyordu. Yaklaştığımı fark ettiklerinde, sağdaki gardiyan bir anahtar çıkardı ve zindan kapısını açtı.

"Teşekkürler," dedim ve içeri girdim.

Zindanların içindeki büyücü ışıkları az ve seyrek idi. Bunun duyuşal yoksunlukla bir ilgisi olduğundan emindim, ama gözlerimin alışması için durmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bu beni savunmasız hissettiriyordu; buradaki mahkumlar beni görebiliyordu, ama ben onları göremiyordum, sadece bir an için olsa bile.

Oda ortaya çıktığında, Clarise ve Zayn'i gördüm. Ben yokken diğer hücrelerdeki savaş esirleri boşaltılmış olduğu için bu zor olmadı. Xavier söz verdiği gibi onları çabucak ortadan kaldırmıştı. Bu ikisinin diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip olmasını umuyordum. Reyna'ya kesinlikle daha yakındılar, onun nerede olduğunu bilecek kadar yakın.

Clarise ve Zayn aynı hücredeydiler, ancak ikisi de zıt uçlarda kelepçelenmiş durumdaydılar. Birbirlerine ulaşamayacak kadar uzaktaydılar, ama ikisini aynı anda sorgulayabileceğim kadar yakındılar.

Hücrelerine yaklaşp kapıyı açtığımda Clarise başını kaldırdı. Ağzının sağ tarafı alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve ben anında, benim vücudumu sanki kendisine aitmiş gibi ellediği o *partilere* geri döndüm. Gözleri vücudumu yudumlarken omurgamdan geçen titremeyi bastırdım. Yakında gülümsemeyeceği belliydi.

"Beni görmeye mi geldin?"

"Reyna nerede?"

"Tsk, tsk. Bu beni karşılamak için pek nazik bir yol değil."

Büyüm, ayaklarının altındaki zemini salladı ve o şiddetle titredi. Gürültü durduğunda, kelepçelerine asıldı, benim sözsüz tehdidimden rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Çok eğlenceli değil, değil mi?" diye sordum. "Güçsüz olan, başkasının merhametine kalmış olan sen olduğunda?"

"Bu..."

"Kapa çeneni," diye Zayn sözünü kesti. "Bir kelime daha etme."

Başımı eğip onu süzdüm. Arkadaşının aksine, gözlerime bile bakamıyordu. Metal kelepçelere bakıyordu

bakıyordu, neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Yaklaştım, çenesini tutup yukarı doğru kaldırdım, böylece benim bakışlarımla karşılaşmaktan başka seçeneği kalmadı.

"Peki ya sen, hmm? O zalim orospunun nerede saklandığını biliyor musun?"

"Siktir git," diye tükürdü.

Açıkçası, ikisi de Reyna'yı bulmak ve kafasının bedeninden ayrıldığını görmek için ne kadar ileri gidebileceğini anlamamıştı.

İç geçirdim ve ölümcül bir oyma bıçağı çıkardım. İşler karışacaktı.

Zayn tepki göstermeye fırsat bulamadan, elini tuttum ve küçük parmağını kestim. Birkaç kez ileri geri hareket ettikten sonra parmağı yere düştü ve hemen ardından çığlıkları duyuldu.

Clarise, kendi kusmuğunda boğuluyormuş gibi korkunç bir ses çıkardı. Belki de kendisine de ne tür bir intikamın geleceğini anlamaya başlamıştı.

Cebimden bir mendil çıkardım ve bıçağımdaki kanı sildim. "Tekrar deneyelim," dedim sakın bir sesle. "Reyna nerede?"

Zayn öfke ve acıdan titriyordu. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Bundan çok daha kötüsünü yapman gerekecek."

Dürüst olmak gerekirse, başka türüsünü beklemiyordum. Reyna, yakın çevresinden birinin kendisine ihanet ettiğini öğrenirse, onu yavaşça ve acımasızca öldürürdü. Ama Zayn ve Clarise, konuşmazlarsa benim de aynısını yapacağımı fark etmemiş gibiydiler.

Çenemi ovuşturdum ve onun sadakat ve cesaretini gösteren cesur tavrından etkilenmiş gibi davrandım. Ben yavaşça toz ve kiri boğazına doldurarak hava yolunu tıkadığımda, o bunu neredeyse hiç fark etmedi, ta ki kontrolsüz bir şekilde öksürmeye ve tükürmeye başlayana kadar. Tozu gözlerine de gönderdim, o da gözlerini kırptırdı ve başını ileri geri sallayarak çaresizce tozu silkelemeye çalıştı.

Bir kez gevşediğimde, ikinci parmağını da kolayca çıkardım ve o yine çığlık attı. Sırlarını saklamak için çabalarken yanakları kızardı.

Zayn'in acısını biraz daha uzatırken, Clarise'e geçtim. Onları tetikte tutarsam, onları kırmak daha kolay olurdu. Bir sonraki hamlemin ne olacağını asla bilemeyeceklerdi.

"Ve sen," dedim, bıçağımı Clarise'e doğrultarak. Yaklaştıkça yüzü soldu. Belki onu kırmak daha kolay olurdu.

Ben yaklaşırken geri çekilmeye çalıştı, ama zincirler onu yerinde tuttu. "Bekle," diye yalvardı. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Sana inanmıyorum," dedim. Sonra kolunu yakaladım, sertçe sıktım ve bıçağımın kenarıyla derisinden ince bir tabaka kestim. Çıglık attı ve kolundaki kesik kanla dolmaya başladı. Kan fışkırmayacak kadar derindi, sadece altındaki hassas ve duyarlı deri tabakasını ortaya çıkarmak için yeterliydi.

Bıçağın ucunu alıp, açığa çıkan derisi boyunca gezdirdim ve o tekrar çıglık attı.

"Lütfen, yemin ederim hiçbir şey bilmiyorum!"

"Biliyorsun, ellerini üzerimde hissettiğim her seferinde, canlı canlı yakılıyormuşum gibi hissettim. Vücudum parçalanıyormuş gibi hissettim — et yiyen bir hastalık tarafından kirletilmiş ve zehirlenmiş gibi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu silip atamadım. Sen ve arkadaşların bana bunu yaptınız. Reyna bana bunu yaptı."

Gözlerinden yaşlar akıyordu, ben de bıçakla onları yakaladım, bıçağın ucunu yanağına sürttüm. Geriye doğru sıçradı ama duvara çarpmadan önce sadece bir santim hareket edebildi.

Bıçağı tekrar açık yarasına sürttüm ve o dişlerini sıktı. "Bana yararlı bir şey söylemen gerekecek. Senin yaptığın gibi senin derini daha fazla almadan önce."

"Ladon?"

Dönüp baktığımda Emilie'nin bana baktığını gördüm. Elimdeki kanlı bıçak ve yüzümdeki çılgın ifadeye rağmen korkmuş görünmüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, ona uzanıp onu hücreden dışarı iterek. Arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim. Sessizce konuşabileceğimiz kadar uzağa yürüdük, ama iki tutsağımızı gözümün önünden ayırmayacak kadar da yakın kaldık. Hiçbir yere gidemezlerdi, ama onlara konuşma fırsatı da vermek istemedim. Bize yalanlar uydurmak için zamanları olmasa bizim için daha iyi olurdu.

"Bunun bir parçası olabileceğimi söylemiştin," dedi Emilie. Kaşları, onu dışladığım için incinmiş gibi birbirine yaklaştı. Clarise'e yaptıklarımdan hiç de endişelenmiyordu.

"Biliyorum,
ama..." "Ama
ne?"

"Bilgi almak için yapmam gereken şeyler hoş olmayacak, Emilie. Bunu görmeni istemiyorum. Beni küçümsemeni ya da bir canavar olarak görmeni istemiyorum."

Bu durumda kendimi kötü adam gibi hissetmiyordum. Aslında, vermek istediğim acı ve ıstırap konusunda haklı olduğumu düşünüyordum ve bunun daha kötü olabileceğini düşünüyordum. Emilie bu halimden asla etkilenmeyecekti. İntikam peşinde olan halimden.

"Ladon, misilleme yaptığın için seni asla küçümsemem." Zayn ve Clarise'i işaret etti. "Asıl canavarlar onlar, sen değilsin. Kaç kez söylemem gerekiyor, bu işte birlikteyiz. Ben de senin kadar onların cezasını çekmelerini istiyorum."

Bakışlarım onunla iki mahkum arasında gidip geldi. Hâlâ bu fikre ikna olmamıştım, ama o kadar kararlıyken ona bu fırsatı reddedemezdim. Belki de ona karşı fazla koruyucu davranıyordum. Ne istediğini anlayacak kadar akıllıydı. "Tamam. Ama çok zor gelirse, söyle, durdururuz."

Kafasını salladı. Gözlerinde korku yoktu, sadece kararlılık vardı. "Anlıyorum."

Birlikte hücreye geri girdik ve Emilie kapının yanında kaldı. "Şimdi, nerede kalmıştık? Sanırım sıra yine sende," dedim, hareket ederek. Zayn'e daha yakındı. Kan kaybı ve elindeki travma nedeniyle kelepçelerinden sarkık bir şekilde asılı kalmıştı, ama dikkatini bana verdi. "Başka bir parmağını almak istemiyorum, Zayn. Reyna hakkında bildiğin her şeyi duymayı tercih ederim. Söyle bana, bu işi bitirelim."

O homurdandı, gözleri odada dolaşıyordu. Gözlerinin Emilie'ye takıldığını fark etmem bir saniye sürdü. Yüzünü tekrar tuttum ve bana bakmasını istedim. "Hayır, hayır, Zayn. O senin bakabileceğin biri değil."

Kıkırdadı. "Gözlerimi her kapattığımda hala onun amının hatırası gözümün önüne geliyor."

Cümlesini bitirmeye bile zaman bulamadan yumruğum ağzına indi. Bıçağımı onun eline uzattım, bir sonraki parmağını kesmeye hazırdım ki Emilie konuştu.

"Bekle."

Kolumu tuttu, onu kolayca silkip atabilirdim ama beni tutmasına izin verdim.

Ona sorgulayan bir bakış attım. "Emilie, bu adam..."

"Ne yaptığını biliyorum." Ona, daha önce sadece bir kişiye karşı gösterdiği nefret ve küçümsemeyle baktı. Ve o adam bunu hak etmişti. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Hâlâ onların gözlerini üzerimde hissediyorum. Kalabalık yerlerde bulunmaktan nefret ediyorum çünkü o geceleri hatırlatıyor bana. Bana birkaç saniyeden fazla bakan herkesten şüpheleniyorum. Bu beni titretir. Midemi bulandırır."

Ben de başımı salladım. Benim için de durum aynıydı. Biri bana çarptığında sinirleniyordum. Annemin basit bir el sıkışması ya da kucaklaması bile derimi kazımak istememe neden oluyordu. Her gün, güvende olsak da asla eskisi gibi olamayacağımızı hatırlatıyordu.

Emilie, öfkeli gözyaşlarıyla dolu gözleriyle birkaç saniye daha bakışlarımı tuttu. Sonra tekrar Zayn'e döndü. "Onun parmaklarını istemiyorum. Onun gözlerini istiyorum."

Clarise'e döndü ve ona alaycı bir şekilde baktı. "Ve ben de onun ellerini ve dilini istiyorum." dediği sırada, sözlerinde şiddetli bir koruyuculuk ve sahiplenme vardı.

Benim iznim olmadan her yerime dokunan kısımlar.

Clarise panik içinde bir ses çıkardı ve bir kez daha yalvardı. "Hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim bilmiyorum."

Ama ben hala Emilie'yi hayranlıkla izliyordum. O da bana güven verici bir şekilde başını sallayarak baktı. Ben de gülümsedim.

Ona istediği her şeyi verirdim.

On Altıncı Bölüm

Ladon

NEFES AL. NEFES VER.

Bacaklarım kumlu sahilde ağırlaşmıştı, ama bu kaslarımı en iyi şekilde yoruyordu. Antrenman alışkanlığına geri dönmek uykuma ve zihinsel sağlığıma çok iyi geliyordu. Emilie'ye birkaç kez benimle gelip gelmeyeceğini sordum, belki ona da iyi gelir diye, ama şu ana kadar teklifimi kabul etmedi.

Bunun yerine, geçen haftanın çoğunu Marco ve Selene ile o lanet olası panzehir üzerinde çalışarak geçirdi. Kimya konusunda uzman değildim, ama şimdiye kadar bir çözüm bulunmasını bekliyordum.

Kollarım daha hızlı pompalıyordu ve serin hava saçlarımı okşuyordu. Kalp atışlarımın hızlanmasının nedeninin hayal kırıklığım mı yoksa koşmanın yoğunluğu mu olduğunu bilmek imkansızdı. Belki de ikisinin karışımıydı.

Cyrus'un değişmeyen durumundan daha sinir bozucu olan tek şey, Zayn ve Clarise'in hala yararlı hiçbir bilgi paylaşmamış olmalarıydı. Clarise'in doğruyu söylediğinden emindim, tabii dilini kesmeden önce. Partnerinden daha zayıftı, ama yine de pes etmedi. Beni durdurmak için yanlış bilgi bile vermedi.

Zayn ise değerli bir bilgiyi saklıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Kendini kanıtlamak için çok uğraşıyordu.

işkence. Sanki benimle alay ediyormuş gibi. Ama gözlerini oyduktan sonra bayılmıştı, bu yüzden ara vermek zorunda kaldım. Bugün birkaç danışmanla görüştüktan sonra ikisini de kontrol edecektim. Her şeyin üstüne üstlük, hâlâ naip olarak görevlerimi yerine getirmeye çalışıyordum.

Her zamanki gibi yolun yarısında, Treye's Grove'da geri döndüm. Bir sürü dindar fanatik, tanrılara dua ediyor ve kardeşimi kurtarmaları için yalvarıyordu. Eskiden sabahın bu saatlerinde onları burada görmek beni rahatsız ederdi, ama bugün bu durum bana rahatlık verdi. Belki de onların efsanevi yüce varlıkları bize yakında bir çözüm sunardı.

Kale görünür hale gelince, yürüyüş hızımı yavaşlattım ve suya doğru yöneldim. Ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu sıvadım ve suya girip ayaklarımın kuma batmasına izin verdim. Bu, koşudan sonra çok ihtiyacım olan sakinleştirici ve serinletici bir şeydi.

Dalgalar gelip gidiyordu, ben de gözlerimi kapattım, sesin içinde kayboldum ve yüzümde güneşin tadını çıkardım. Aylarca güneş ışığı görmeden geçirdikten sonra, bir daha güneş ışığını asla hafife almayacaktım.

Zayıf bir ses beni çağırdı ve gözlerim birden açıldı. Arkanı döndüm, sesinde endişe mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım.

Emilie ellerini havada sallayarak, "Buraya gel. Buraya gel!" diye bağırdı.

Bacaklarım yeniden güçlendi ve ona doğru koştum. Plajdan bahçelere çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıkarak onun önüne geldim. "Ne oldu? Ne oldu?"

Elimi tutup sıktı ve onun endişeli ya da telaşlı olmadığını fark ettim — yüzü ıslı ıslı parlıyordu. "Sorun yok. Oluyor. Çözdüler. Marco ve Selene, panzehiri buldular. Her an uygulayacaklar ve Sophia seni bulmamı istedi. Hadi gidelim. Acele et!"

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Birlikte, kalenin koridorlarında koşarak şifacının odasına girdik. Muhafızlar bizi görünce kenara çekildiler ve biz de kardeşimin odasına dalarak sessizliği bozduk.

"Ladon," diye azarladı annem. "Kalede koşmak yok."

Bana sanki hala yedi yaşındaymışım gibi konuşmasına gülebilirdim, ama Cyrus'a çok odaklanmışım. Marco

koluna birkaç santim uzaklıkta bir şırınga ile onun başında duruyordu, mavi bir damar hazır ve iğne yapılmaya hazırды.

"Peki... ne bekliyorsunuz?" diye sordum.

Marco sinirli bir şekilde gözlerini kırptı. Cevap belliydi, *beni* bekliyorlardı. Ama artık buradaydım, bu yüzden kaybedecek zaman yoktu. İşte bu kadar. Kardeşimi geri alacaktım.

Emilie'nin eli koluma dokundu ve başparmağını yavaşça cildimde gezdirdi. Bu hareket annemin dikkatini çekti, ama gözleri hemen Cyrus'a döndü. Yine de Emilie'nin önüne geçtim. Bana dokunmasını, beni sakinleştirmesini istemiyordum, ama Cyrus uyandığında ilk gördüğü şeyin bu olmasını da istemiyordum.

Marco iğneyi kardeşimin damarına soktu ve şırıngadaki sıvı yavaşça vücuduna sızdı. Ardından Marco, iğne deliğinin üzerine bir bandaj koydu.

"Ne kadar sürer?" diye sordu annem.

"Söylemesi zor," diye cevapladı Marco. "Bunu daha önce hiç yapmadık. Serumun dolaşımı uzun sürmez, ama vücudunun nasıl tepki vereceğini bekleyip görmemiz gerekecek."

Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anladım. Marco'nun yeteneklerine güveniyordum, ama kardeşim üzerinde deney yapıyoruz. Bunun işe yarayacağına dair tüm umudum vardı, ama yine de işe yaramama ihtimali de vardı.

Annem Cyrus'un yanındaki yatağa oturdu, elini tuttu, yavaşça yüzünü okşadı ve adını fısıldadı.

Duvara dayalı açık sandalyelerden birine oturdum ve çenemi yumruklarımın üzerine dayayarak öne eğildim.

Bekledik... ve bekledik...

Bir saat sonra, hâlâ bekliyorduk. Cyrus'ta pek bir iyileşme görülüyordu. Yanaklarında biraz renk gördüğümü sandım, ama bu beynimin bana oyun oynadığı için olabilir.

Annem, Cyrus'un yanında oturup uyanması için onu cesaretlendirirken, bir yandan da odada dolaşıp saçlarını çekerek duruyordu. Bu arada Emilie, aramızda gidip gelerek biraz huzur getirebileceğini umuyordu.

"Neden gidip bir şeyler yemiyorsun?" Annemi onuncu kez oturtmasının ardından sonunda ona söyledim. "Kalmak zorunda değilsin

kalmak zorunda değilsin."

"Tabii ki kalacağım," dedi. Sonra, biraz daha şefkatle ekledi, "Ama sen veya Sophia acıkırsanız, mutfaktan bir şeyler getiririm."

"Ben aç değilim," dedi annem. Ben de değildim.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. Bu bekleyiş beni öldürecekti.

Bir saat daha geçtikten sonra ayağa kalktım. "Yürüyüşe çıkmam lazım."

Elimi kapı koluna koyduğum anda arkamdan bir çığlık duyuldu. Annemi şok eden şeyi görmek için hızla döndüm.

"Cyrus," diye bağırdı. "Tanrım, Cyrus!"

Kollarını ona doladı ve o, şaşkınlıkla odanın içindeki her yere bakarak yüzünü buruşturdu.

Gözleri açıldı. Uyanmıştı!

Bacaklarım neredeyse tutmayacaktı, ama onları zorlayarak annemin karşısındaki yatağa oturdum. "Kardeşim," dedim yumuşak bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordu, haftalarca konuşmadığı için sesi kısılmıştı. "Şifacının odasında mıyım?"

Emilie elinde bir bardak suyla ortaya çıktı, ben de onu ondan aldım, kardeşimin dudaklarına bastırarak yavaşça eğdim. "Al. Evet, öylesin. En son hatırladığın şey ne?"

Yutkundu ve dudaklarını yaladı, gözleri odanın içinde dolaşıyordu. "Murvort'a gidip ikinizi kurtardığımı hatırlıyorum. Bir savaş vardı. O kısım bulanık. Bayıldığımı hatırlamıyorum, ama bayılmış olmalıyım. Tanrım, hepinizin ödünü koparmış olmalıyım. Hayalet görmüş gibi görünüyorsunuz."

Emilie ile göz göze geldim ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım: Cyrus ne kadar süredir baygın kaldığını ve durumunun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu.

Boğazımı temizledim. "Doğru. Murvort'ta bir savaş oldu ve biz kazandık. Ama sen zehirli bir kılıçla yaralandın. Savaş alanında bayıldın ve seni Renoa'ya getirmek zorunda kaldık. Tedaviyi bulmak biraz zaman aldı. Cyrus," dedim, tüm dikkatini üzerime çekerek. "Bir aydır şifacının koğuşunda yatıyorsun."

Yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Bir aydır mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

O oturmaya başladı, ama annemiz onu tekrar yatırdı. "Şifacı seni tam olarak muayene edene kadar dinleneceksin."

"Anne..."

"Bana 'anne'lik yapma. Neler yaşadığımı biliyor musun? Oğullarımın ölümle yüzleşmesini kaç kez izlemek zorunda kaldım?"

Kardeşıme sıırıttım. "Ben olsam onu dinlerdim."

O da pes etti ve yatağa geri uzandı. Bir süre sonra tekrar konuştu. "Başka neler kaçırdım? Sanırım benim yerime sen doldurdun?"

Bu fikir onu incitmiş gibiydi, ama ben alınmadım. Kral olmayı ne kadar sevdiğini anlıyordum ve bu, benim asla istemediğim bir rol olduğunu güvenle söyleyebilirdim.

"Her saniyesinden nefret ettim, kardeşim. Eminim konklav da senin geri dönmene sevinecektir." Dilimi ısırđım, şu anda onun ne kadar bilgiye ihtiyacı olduğunu belirlemeye çalışıyordum. "Kaçırdığın şeyler konusunda, pek bir şey yok. Çoğunlukla her zamanki işler. Gözden geçirmemiz gereken bir konu var, ama kendini daha iyi hissettiğinde bunu yapabiliriz."

O maddenin Murvort ile yaptığımız önemli bir anlaşma olduğunu söylemedim. Bu anlaşmada onlara mahsullerimizi vermeyi, seyahat rotalarını açmayı ve deniz kuvvetlerimizin varlığını azaltmayı kabul etmiştik. Onu yeniden hayata döndürdükten sonra kalp krizi geçirmesini istemedim.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi. "Ama sanırım açım. Su yerine daha güçlü bir şey içebilir miyim?"

Hepimiz güldük.

Annem onun alnını öptü ve ayağa kalktı. "Şifacıyı çağırıp sana yiyecek bir şeyler bulacağım. Sana şarap vermeye izin vereceklerini sanmıyorum, ama elimden geleni yapacağım."

Şaka mı yapıyordu bilemedim, ama başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

"Emilie. Seni de görmek güzel," dedi Cyrus. O kadar sessizdi ki, odanın köşesinde duruyordu, neredeyse burada olduğunu unutmuştum.

Yaklaşarak çekingen bir gülümsemeye sordu. "Nasılsın?"

İkisi arasında geçen nazik sohbetleri ve yüzeysel konuşmaları izlemek rahatsız ediciydi. Bir yanım odadan çıkmam gerektiğini söylüyordu; şu anda o hala onun nişanlısıydı. O yokken neler olduğunu hiç bilmiyordu. Sanki kardeşimden çok *ben* davetsiz misafir gibiydim.

Aniden, Emilie ile aramızdaki şey çok gerçek hale geldi. Kaçınılmaz olan konuşma.

Avularımla terlemeye başladı. Cyrus'a bu haberi nasıl verecektim? Nereden başlayacaktım?

Onu geri getirmek için o kadar çok zaman harcamıştık ki, bunun ailemiz için ne anlama geleceğini düşünmemiştim. Annemin parmağını sallayarak "Sana söylemiştim" dediği yüzünü net bir şekilde hayal edebiliyordum.

Bu haberi nasıl vereceğimi iyice planlamak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Kardeşim Emilie'nin söylediği bir şeye güldü ve ben düşüncelerimden koparıldım. Kardeşimin yanında olmalıydım, yarının sorunlarını dşnmemeliydim. Bu an kutlanmaya değerdi, onun kalbini nasıl kıracağımı dşnmemeliydim. Tanrım, ben bencil bir pisliktim.

Kapının alınması beni kendimden nefret etmekten kurtardı.

"ok hızlı oldu," dedi Cyrus. "Annemin bu kadar çabuk döneceğini beklemiyordum."

Ama kapı açıldığında odaya giren annemiz değerdi. Jade'di.

"Toplantıyı bldğm için özür dilerim. Kral Cyrus'un uyandığını duydum ve kendimi tanıtmak için sabırsızlanıyordum." Gülümsemesi zoraki, sözleri ise tamamen yalandı. Kardeşimin uyandığını nasıl öğrenmişti ki? Ve onu içeri kim almıştı? Muhafızlarla birkaç kelime konuşmam gerekecekti.

"Sen kimsin?" diye sordu Cyrus.

"Bunu başka bir zaman konuşabiliriz," dedi Jade konuşamadan. "Bu uygun değer."

Benim kmsememden hiç etkilenmemişti. "Kardeşinin sana söylememesine şaşırdım."

"Jade," diye homurdandım.

"Ben Jade Holden, Murvort'un elçisiyim. Anlaşmamızın senin tarafına düşen kısmını yerine getirdiğinden emin olmak için buradayım."

"Murvort?" Cyrus, şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle sordu. "Ne anlaşması? Ladon? Açıkla lütfen."

Derin bir nefes aldım ve ona kaçırdığı her şeyi anlatmaya başladım.

On Yedinci Bölüm

Emilie

SELENE'NİN ÇALIŞMASINI büyük bir hayranlıkla izledim. Kendinden çok emindi, çok kendinden emindi. Şişelere uzandı ve sadece gözle ölçerek, karışımı doğru kıvama gelene kadar karıştırdı.

"Bu ne için?" diye sordum. Boş zamanlarımda ona eşlik etmekten zevk alıyordum ve onun birkaç şifalı karışım hazırladığını görmüştüm, ama bu benim için yeniydi. Işıқта parıldayan koyu kırmızı bir renkti.

Selene defterini çıkardı, ortadaki bir sayfayı açtı ve okumam için bana uzattı. Bu, üzerinde çalıştığı ilaç olduğu belliydi, ancak tarife ihtiyacı yoktu. Sadece hafızasından biliyordu. Malzemeleri ve talimatları okudum ve en altta el yazısı bir not gördüm: *Kan takviyesi için.*

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Murvort ile savaştan sonra stoklarımızın çoğunu kullanmıştık, bu yüzden Selene'nin stokları yenilemek için çalışması mantıklıydı.

Renoa'da tam da yerine oturmuştu. Diğer şifacılar onu ve iksirler ve büyümlü ilaçlar hakkındakiengin bilgisini çok seviyorlardı. Mutlu görünüyordu ve bu muhteşem bir manzaraydı. Yaşadığı onca şeyden sonra bunu hak etmişti.

Reyna'nın tutsağı olmadan önceki hayatı hakkında hala bana pek bir şey anlatamıyordu. Anıları geri dönecek miydi, yoksa travma nedeniyle tamamen kaybolmuş muydu? Kim bilebilirdi ki? Ama en azından artık bir geleceği vardı.

Kapı çalındı ve ikimiz de dönüp baktığımızda bir kale muhafızı gördük. "Böldüğüm için özür dilerim. Bayan Emilie, kral sizi arıyor."

Kaşlarım kalktı. Uyanalı üç gün olmuştu ve üç gündür konuşmamıştık. Onu kaçındığımın çok belli olmamış olmasını umuyordum. Onun etrafında başkalarının olacağını bildiğim zamanları ziyaret etmek için dikkatlice seçiyordum ve yalnız kalmadan önce ayrılmak için bir neden buluyordum. Ama kaçınılmaz olanı ancak bir süre erteleyebilirdim.

"O odasında, hanımefendi," dedi gardiyan ve ayrılmak üzere döndü.

Defteri kapattım ve gergin bir şekilde parmaklarımla kitabın sırtına vurdum. Eğer odasında beni bekliyorsa, o zaman kesinlikle yalnızdı. Artık ondan kaçınmanın bir yolu yoktu. Buna hazır mıyım?

Selene ellerimi tuttu ve ben ona baktım. O da ellerimi sıktı. Bir elini kalbinin üzerine koydu ve sonra yanağımla avuçladı. Bu rahatlatıcı bir hareketti ve hiçbir şey söylemese de ne demek istediğini anladım.

Her şey yoluna girecek.

Defterini ona geri verdim ve kendimi hazırladım. "Sonra görüşürüz."

O başını salladı ve ben veda ederek el salladım, ayaklarımın Cyrus'un odasına doğru gitmesini sağladım.

Vardığımda kapısı hafif aralıktı. İçeri girmeden önce kapıyı çaldım. "Cyrus?"

Odası düzenliydi, neredeyse fazla düzenliydi. Ama tabii ki, bir aydır kimse yaşamamıştı.

İçeri doğru ilerledim ve zihnim, onun odasına son kez adım attığım anın anılarıyla doldu. O zamanlar çok genç ve naiftim. Dünya bana hiçbir şeyin o kadar kolay olmadığını acımasızca hatırlatmadan önce, kendimi aşık olmaya zorlayabileceğime inanıyordum.

Yağmur pencerelere vuruyordu ve ben şömineye yaklaşarak şömine rafındaki bibloları inceliyordum. Minyatür oymalar ve nesiller boyu aktarılmış olması gereken kadar eski bir mücevher kutusu.

"Emilie," dedi Cyrus arkamdan ve ben neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. O gülümsedi. "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim."

Döndüm ve onun bir giysiyi katlayıp şezlongun koluna koymasını izledim. Bol pantolon ve gömleği dışarıda bırakılmış gömleği ile rahat bir şekilde yakışıklıydı. Saçları, duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı ve sakalı yeni kesilmişti. Uyandığında olduğundan çok daha sağlıklı görünüyordu.

O yaklaştı ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri attım, neredeyse küçük bir odun yığını devirecektim. O tereddüt etti. "Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Önce Murvort, sonra benim zehirlenmem. Sanki yeniden başlıyoruz, değil mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve bana elini uzattı.

Gözlerim yaşlarla doldu. Her şeyin bu kadar çabuk dağılacağını beklemiyordum. En azından bizim için planladığı sohbeti sürdürebileceğimi düşünmüştüm. Belki odasına yerleşmesine yardım edebilirdim. Her şeyin yolunda olduğunu on beş dakikadan fazla süreyle numara yapabileceğimi düşünmüştüm, ama yanılmıştım. Suçluluk duygusu üzerime çöktü ve kendimi tutamadım.

"Hey, hey," dedi ve beni yanına, yumuşak koltuklarından birine oturttu. Tanrım, ben onu ihanet etmişken o beni teselli ediyordu. Onun bu kadar büyük kalpli bir beyefendi olması, durumu hayal edebileceğimden çok daha zor hale getiriyordu.

"Dur," diye bağırdım. "Senin nezaketin hak etmiyorum."

Bana tamamen şaşkın bir ifadeyle baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Alt dudağımı ısırarak titremesini engelledim. Gözlerim odada dolaştı, ona bakmamak için her yere baktım. Şu andan daha iyi bir zaman olamazdı, ama onun bakışlarından kaçınmadıkça cesur olabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden kucağımda kıvrılan ellerime baktım ve derin bir nefes alarak duygularımı kontrol altına aldım.

"Seninle evlenemem," dedim sessizce.

Oda sessizliğe büründü ve bir an için beni duyup duymadığını merak ettim. Cesaretimi toplayıp ona baktım, o da benden daha da şaşkın görünüyordu. Konuşmaya başladı ama birkaç kez durup cevap aramaya başladı.

Onu bu zahmetten kurtardım. "Son birkaç ayda çok şey oldu. Sanırım... Sanırım iyileşmek için zamana ihtiyacım var. Hâlâ..." Sözümü yarım bıraktım. Kabuslarla mı uğraşıyorum? Onları kovmak için kardeşine mi güveniyorum? Tabii ki bunların hiçbirini söyleyemezdim. "Hayatım bana ait değildi ve bundan mutlu olmasam da, hiç karşı çıkmadım. Esaret altında geçirdiğim zaman, geleceğim hakkında söz sahibi olmayı hak ettiğimi fark etmemi sağladı. Çok üzgünüm, Cyrus."

"Emin misin? Eğer işleri yavaşlatmak istiyorsan... Her şey olmadan önce birbirimizi pek tanıma fırsatımız olmadı, ama sana bir şans verirsen seni mutlu etmeye çalışacağım konusunda ciddiydim." Bana yarı yürekli bir gülümseme attı. "Benden daha kötüsünü de bulabilirdin, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim, sesim titriyordu. "Bu yüzden bu kadar zor. Sen iyi bir adamsın. Seni çok iyi tanımıyor olabilirim, ama bunu biliyorum. Seni elde eden herhangi bir kadın şanslı olur."

Yavaşça başını salladı. "Fikrini değiştirebilirsin..."

Bu sözler ve gözlerindeki umut, içimde kalan son güç kırıntılarını da yok etti.

Kafamı salladım. Kalbim sadece bir Castelli'yi arzuluyordu ve o, karşımda oturan kişi değildi. "Çok üzgünüm," dedim yine. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu sanki.

Ladon, Cyrus'a bizim hakkımızda anlatmak istiyordu ve ben bunu ondan almazdım. Zaten Ladon'dan duyması onun için daha iyi olurdu.

Ben Cyrus'un hayatında geçici bir anlık bir olaydım, ama kardeşi... Aile onlar için her şey demekti ve bu haber başka birinden gelirse, onarılamaz bir hasara yol açardı.

Gözyaşlarım akmaya başladı ve farkına varmadan Cyrus bana doğru eğilip beni kollarına aldı. Bu benim özlediğim kucaklaşma değildi, ama yine de izin verdim. En azından bunu yapabiliirdim.

Beni bıraktığında, elimi yanağıma götürdüm ve gözyaşlarımı sildim. "Gitmeliyim."

Cyrus ayağa kalktı ve beni kapıya kadar geçirdi. Odasından çıkmadan önce elimi tuttu. Hemen bıraktı ve boğazını temizledi. "Her şey yoluna girecek, Emilie. Ladon'la neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum, ama ne kadar güçlü olduğunu görebiliyorum. Başaracaksın. Konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben buradayım, unutma."

Ladon'un adını duyduğumda vücudumda meydana gelen istemsiz tepkiyi gizlemek için elimden geleni yaptım. Göğsüme yayılan kızarıklık ve omurgamdan aşağıya doğru akan titreme. Nefesimi tuttum, acaba fark etmiş miydi diye merak ettim.

Kapı kapandığında, nihayet nefesimi verdim. Beynim yetişmeden ayaklarım hareket etti. Nefes almak ve her şeyi geride bırakmak için kaleden çıkmam gerekiyordu.

Koridorlardan hızlıca geçip bahçelere çıktım. Yağmur hala yağıyordu ama umurumda değildi. Saçlarım ve soluk mor elbisem sıırıslılam oldu, sonra koşmaya başladım. Plaja vardım ve ayakkabılarımı çıkardım. Bir elimle elbisenin eteğini tutarken, diğer elimle ayakkabılarımı sıkıca kavradım ve kumların üzerinde koşmaya başladım.

Bir balıkçı teknesinin yanından geçtiğimde, denizciler bana meraklı bakışlar attılar. Nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyordum... Kralın nişanlısı - eski nişanlısı, gerçi onlar bunu bilmiyorlardı - zarif bir yazlık elbiseyle yağmurda koşuyordu. Muhtemelen delirdiğimi düşündüler. Belki de delirmiştım.

Onların bakışları beni daha hızlı koşmaya itti.

Ciğerlerim ve ayaklarım daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde, kumların üzerine yığıldım. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladığımda, sığ dalgalar vücudumun alt kısmını yıkıyordu. Ağlayarak başımı gömdüm.

Şeytanlarımın beni yakalayamayacağı hiçbir yere kaçamazdım. Her zaman yanımdaydılar — yabancıların gözlerinde, Sophia ve Selene'nin uzun bakışlarında ve rüyalarımın sızan karanlık anılarda.

Kaybolmuştum ve bu sefaletten nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Belki dalgalarla birlikte sürüklenebilirdim. Bana huzur getirecekler miydi, yoksa beni dibe çekecekler miydi?

Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki yaklaşan ayak seslerini duymadım. Sadece dirseğimle dizim arasındaki boşluktan bir çift ayak fark ettim.

İsteksizce başımı kaldırdım ve Ladon'un üzerimde dikildiğini gördüm, kaşlarının arasında iki dikey çizgi belirgindi.

"Burada ne yapıyorsun, Emilie?"

"Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Penceremden bahçelerde koştuğunu gördüm. Berbat durumdasın." Bu bir yargılama değildi. Sadece bir gerçektir. Saçlarım kafama yapışmıştı ve elbisem kum ve tuzlu suyla lekelenmişti.

Başımı tekrar dizlerimin üzerine eğdim.

"Biliyorum." "Kalk."

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

Benim tamamen bitkin olduğumu göremiyor muydu? Verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Devam etme isteğim, yağmurla birlikte yok olup gitmişti.

Ladon beni görmezden geldi, eğilip beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, ellerimi boynuna dolayarak.

O hiçbir şey söylemeden suya daha da derinlemesine girdi. Çalkantılı dalgalar karnımı ve göğsümü kapladı, ben de onun kollarından kurtulmaya çalışarak çırpındım. Ben nefes almaya çalışırken o beni daha sıkı tuttu. Su beklediğimden çok daha soğuktu ve titriyordum.

Merhametli bir şekilde, vücutlarımızı yeniden düzenledi, böylece göğsüm onun göğsüne yapıştı. Bacaklarımı beline doladım, eteğim su altında yukarı kayd. Sırtımı ovuşturdu ve dişlerim yavaş yavaş titremeyi bıraktı.

"Neden yaptın bunu?" diye sordum. Aramızda hiç boşluk kalmamıştı, ama yine de biraz daha yaklaştırmaya çalıştım. Çok üşümüştüm, ama onun vücudu çok sıcaktı.

"Bir an için vazgeçiyormuşsun gibi göründü." Ladon'un gözlerinde öfke parladı. "Yaşadığımız onca şeyden sonra, vazgeçmene izin yok."

Vücudum çöktü ve alnımı onun alnına dayadım. "Çok yorgunum."

"Biliyorum, prenses. Ama sensiz yaşayamam. Bu yüzden devam etmen gerekiyor. Kendin için olmasa bile, benim için yap bunu."

Yüzünden su damlaları akıyordu ve bunların yağmur mu yoksa gözyaşı mı olduğunu anlayamadım. Gözleri fırtınada büyüleyici bir gümüş rengi alıyordu ve dudaklarımız birleşene kadar beni kendine çekti. Dudaklarında tuzlu suyun tadını alabiliyordum ve dili benimkine dokunduğunda onu daha sıkı sarıldım.

"Devam edeceğim. Senin için devam edeceğim."

On sekizinci bölüm

Emilie

IŞIK çok erken yatak odama süzüldü ve ben uzandım, yanımdaki boşluğu hissettim. Battaniyeler soğuktu, demek ki Ladon ben huzur içinde uyurken çoktan yataktan kalkmıştı. Muhtemelen sabah koşusuna çıkmıştı, Cyrus uyanmadan çok önce evden çıkmıştı. Tanrılar, Cyrus'un nişanımızı bozduktan sadece birkaç gün sonra kardeşinin odamdan gizlice çıktığını görseydi ortaya çıkacak kaosu hayal edebiliyordum.

Ladon ona tüm gerçeği anlatma fırsatı bulamamıştı, ama bu çok yakındı. Ladon'un her gece bana eşlik edip kabusları uzak tutması çok uzun sürmeyecekti.

Midem sıkıştı. Ona çok güvenmeye başlamıştım. Sahilde beni kurtardığı o an... Zayıflığımı göstermiş olmaktan utanmalıyım. Bu benim tarzım değildi. En azından olmak istediğim kişiye uygun değildi. Ama Ladon beni, tüm kusurlarımla tanıyordu. Benim neye ihtiyacım olduğunu, ben bile bilmediğim halde biliyordu.

Bu çok acınası bir durumdu. Eski ben, bu kadar bağımlı hale geldiğim için dehşete kapılırdı. Ama şu anki ben, hayal bile edemeyeceğim şekilde işkence görmüş olan ben, ona ne kadar değer verdiğimi ve ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek kendimi kaybettim.

Ailem siyasi nedenlerle evlilik için beni takas ettiğinde, asla aşkı bulamayacağımı kabullenmişim. Ama bir şekilde aşk beni buldu. İlerlemek kolay değildi, ama Ladon bunu katlanılabilir hale getirdi.

Gülümsedim ve kendimi oturur pozisyona getirdim, kollarımı başımın üstüne doğru uzattım. Yataktan kalkıp balkon kapısına doğru yürüdüm, kilidi açtım ve dışarı çıktım.

Güzel bir gün olacaktı. Güneş cildimi ısıtacak kadar parlak ve bulutlar da azdı. Kalabalığa katlanabilirsem, antrenman sahasında geçirmek için harika bir gün olacaktı. Son seferki pek iyi geçmemişti, ama artık ne bekleyeceğimi biliyordum. Belki fiziksel gücüm kadar zihinsel gücümü de güçlendirebilirdim.

Hayatımın geri kalanını kalabalık odalardan kaçarak geçiremezdim. Üzerimde çok fazla göz hissettiğimde, Reyna'nın partilerine geri döndüğümü hissetmek beni çok rahatsız ediyordu. Herkesin bana bakıp, benim çökmemi beklediğini hissedebiliyordum. Bir bakıma, hiç kaçamamıştım. Hâlâ sinsi bakışlarla çevrili cam bir kafesteydim.

Artık öyle yaşayamazdım. Bir noktada, travmayla nasıl başa çıkacağımı öğrenmem gerekiyordu. İyileşmenin bir yolunu bulmak için...

Kolsuz bir üst ve siyah kot pantolon giydim, sonra da yataktan kalkmış saçlarımı dağınık bir örgü haline getirdim. Sonunda botlarımı giydim, hançerlerimi kınına koydum ve yatak odamı geride bıraktım.

Sahaya gitmeden önce mutfığa uğrayıp bir portakal aldım. Bir parça meyveyle yetinebilirdim, ama şef kıyafetimi görünce tarçınlı çörek de almam için ısrar etti. Kabul ettim; ekstra enerjiye ihtiyacım vardı ve kokusu da reddedilemeyecek kadar lezzetliydi.

Yedek su matarasıyla donanmış olarak, sonunda antrenmana hazırdım.

Esneme hareketleri yaptım ve birkaç ısınma egzersizi yaptım, bu sabah sahada sadece iki kişi daha olduğu için minnettardım. Yakında daha fazlası gelecekti, ama bunun için zihinsel olarak hazırlanabilirdim. Aslında, herhangi bir hançer fırlatmaya veya sihrimi kullanmaya başlamadan önce, antrenman programıma meditasyonu da eklemeye karar verdim.

Duvarın yanına oturdum, gözlerimi kapattım ve sakin bir manzara hayal ettim. Gözlerimin önüne görüntüler geldi: deniz, gece yıldızları, mavi

mavi bir dokunuşla gümüş rengi gözler. Dalgaların üzerine yerleştim, her dalganın tepesinde nefes alıp verdim.

Huzur duygusu beni sardı ve uzun zamandır hissetmediğim kadar rahatlamış hissettim. Güneşten ısınan tenim, gözlerimi açmaktan korkmama neden oluyordu. Ya gözlerimi açtığım anda tüm bu huzur bir anda yok olursa?

Uzaklardan kılıçların çarpışması ve diğerlerinin kahkahaları geliyordu, daha fazla askerin geldiğini biliyordum. Belki gözlerimi yeterince uzun süre kapalı tutarsam, onları duymazdan gelebilirim.

Ne yazık ki, yüzüme bir gölge düştü ve sıcaklık kayboldu. Meditasyonumu bitirip işe koyulmam gerektiğini bilerek iç geçirdim, sahadaki diğer herkesin bakışlarına göğüs gerebileceğimden emin olmasam da.

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

İrkıldım. Gözlerimi açıp, üzerimde dikilen Ladon'a baktım. "Yaklaştığını duymadım."

"Sinsice yaklaştığımı söyleyemem. Tamamen dalmıştın. Her şey yolunda mı?" diye sordu ve bana yardım etmek için elini uzattı. Elini tuttum ve beni kolayca ayağa kaldırdı.

"Ben iyiyim," dedim, pantolonumdaki kiri silkelerken. "Seni burada göreceğimi beklemiyordum. Bugün önemli toplantıların yok mu? İmzalayacağın sözleşmeler ya da rahatsız edeceğin insanlar?"

"Krallık görevlerimden resmen emekli oldum," dedi gülümseyerek. Kaygısız gülümsemesi samimi ve güzeldi. Ona yakışıyordu.

Düşünmeden elimi uzattım ve gülümseme çizgisini izledim. Dudaklarını yalamadan önce gözleri elime kaydı. Bir alaycı kahkaha bizi o anımızdan kopardı ve o bir adım geri attı.

Diğerlerinden izole edilmiş olsak da, yine de sessizce konuştum. "Cyrus'la konuştun mu? Bizim hakkımızda?"

Ladon başını salladı. "Henüz konuşmadım. Ne zaman bu konuyu açmaya çalışsam, bir şey ya da biri bizi kesiyor. Artık kendini tekrar sorumluluklarına adadığı için durumun daha da kötüye gideceğini hissediyorum. Bir keresinde senin adını bile anmıştım, hemen odadan çıkmak için bir bahane buldu."

Boynunun arkasını ovuşturarak hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve ben de onunla aynı duyguları paylaşıyordum. Her ne kadar onunla yatakta dolanıp

onunla yatakta dolanmak ve onun sıcak tenini benimkine değdirmeyi ne kadar istesem de, yavaş gitmenin, ölümcül bir tehdit altında olmadığımız ve dünyanın geri kalanından izole olmadığımız bu zamanı birbirimizi tanımak için kullanmanın bir anlamı vardı. En azından birazcık bile olsa bundan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Engeller ortadan kalktığında, beklemek buna değecekti.

Onu o kadar çok seviyordum ki, gerekirse sonsuza kadar beklerdim.

"Bu akşam tekrar deneyeceğim," dedi Ladon. "Sen antrenman yaparken sana eşlik etmemin sakıncası var mı?"

"Bu, antrenmanımı kontrol altına almak ve yönetmek için kullandığın bir yöntem mi?" diye alay ettim.

Omuz silkti. "Bazıları bu iş için çok uygun olduğumu söyler."

"Mm-hmm. Sanırım senin rehberliğine ihtiyacım var. Bugün hançer ve büyü kullanmayı çalışacaktım."

O planı pek beğenmediğini gösteren bir yüz ifadesi yaptı. "Ne?"

"Aklımda başka bir şey vardı. Yakın dövüş tekniklerinizi geliştirebiliriz diye düşünüyordum. Hançerlerle ölümcül bir isabet oranına sahipsiniz ve büyüünüzü mükemmel bir şekilde kullanıyorsunuz, ancak biri yakın mesafedeyse bunların pek bir anlamı kalmaz."

Gülümsedim. "Bence sadece bana dokunmak için bir bahane arıyorsun."

Gözleri parladı ve dili alt dudağını ısırđı. Sesini alçaltarak konuştu. "Sana dokunmak için bir bahaneye ihtiyacım yok, prenses."

Yanaklarım kızardı ve görmemesi için yüzümü çevirdim. Kıkırdamasına bakılırsa, yeterince hızlı davranamamıştım.

"Hadi," dedi ve beni açık alana çekti.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir dövüş yaptık, ama güneşin konumuna bakarak henüz öğlen bile olmadığını biliyordum. Ladon beni eğittiğinde zaman çok yavaş akıyordu. Her an, duruşumu düzeltmek için ellerini kalçalarım, omuzlarıma, kollarıma, boynuma koyduğunda... dünya duruyordu.

Ve gömleğini çıkardığında, güneşte parıldayan teni... Tanrılar, ben basit arzuları olan basit bir kadındım. Gözlerimi yakaladı

ve başını sallayarak, kendinden memnunmuş gibi gülümsedi. Sanki başından beri bunu umuyormuş gibi.

"Biraz daha odaklanabilir misin?" diye sordu, gözleri sanki çıplak halimi hayal edebiliyormuş gibi vücudumda gezdirdi. Göğsüm yanıyordu ve gömleğimin cildimin daha fazlasını örtmemesine kızgındım. Avucunu açtı ve beni kendine doğru çağırdı. "Hadi. Öğrendiklerini göster bana."

Derin bir nefes aldım ve dövüş pozisyonu aldım. İlk saldırıyı benim yapmamı bekledi ve ben de zayıf bir nokta bulmak için zamanımı kullandım. Ama bu hiç adil değildi. Hayatı boyunca antrenman yapmış bir adamın kendine güvenine sahipti.

Sağa doğru hareket ettim ve onu da hareket etmeye zorladım. Hareket etmeye devam edersem, belki sonunda onu hazırlıksız yakalayabilir ve savunmasız bir nokta bırakabilirdi. Seçici değildim; bacağı, kaburgası, göğsü... Hangi hedefi açarsa açsın, ona vururdum.

Ben sola kayınca, o da benim adımlarımı taklit etti, hala gardını indirmeden. "Utangaç olma, Emilie. Biz dans etmiyoruz, dövüşüyoruz."

"Beni eğitmen gerektiğini sanıyordum, alay etmeni değil. Gereksiz risk almaman gerektiğini herkesten daha iyi bilmen gerekir. Bu yüzden ilk hamleyi benim yapmamı istiyorsun."

Öğrendiklerimden gurur duyarak sırttı. Yeteneklerimin ödülü olarak, öne adım attı ve kolayca kaçındığım bir yumruk attı. Bu, sağ tarafında bir açık bıraktı ve ben de kaburgalarına bir kroşe vurdum.

O hiç sesini bile çıkarmadı. Bunun yerine, kolunu indirip bileğimi yakaladı ve sırtım onun göğsüne değene kadar büküp diğer kolunu da boynuma doladı. Oksijeni tamamen kaybetmek istemiyorsam hareket edemezdim.

"Ladon," diye sızlandım.

Dudakları kulağıma değdi ve sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. "Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum, prenses."

Kıvrandım ama boynumu çok sıkı tutuyordu. Gerçek bir zarar vermek istemediği için tutuşunu biraz gevşetti ve ben neredeyse gülecektim. *Bu* zayıflığını ona karşı kullanmak hile olur mu? Bana olan sevgisi ve şefkati? Savaş alanında işe yaramazdı ama bu cazibeye karşı koyamadım.

Ona doğru geri çekildim ve kalçalarımı döndürerek kıcıımı onun kasıklarına doğru ittim.

Keskin bir nefes aldı ve göğsü şişti. Sonra eğlenerek güldü. "Bir kez hile yapan, her zaman hile yapar."

"Ne demek istediğini anlamadım." Dudaklarımı ısırarak gülmemeye çalıştım.

"Uslu dur, yoksa sana vereceğim cezadan hoşlanmayacaksın."

Yanaklarım kızardı, bacaklarımın arası da öyle. Vücudum titredi ve beni daha sıkı tuttu.

Sesi neredeyse inilti gibiydi. "Siktir, Emilie. Senin bundan hoşlandığını bilmiyordum."

Ben de farkında değildim, ama zihnim onun benimle istediğini yaptığı görüntüsüyle doluydu. Ne yapacaktı? Nereden başlayacaktı?

Eli karnımın üzerinde kaydı ve cildimi ateşe verdi. Nefes almaya çalıştığımda göğsüm ağırlaşmıştı.

"Ladon," diye iç geçirdim, başımı yana çevirip omzuna yasladım. Onu bulmak için boynumu uzattım ve o, beni çılgına çevirecek kadar şehvet dolu bir bakışla bana bakıyordu. Kafamda tek bir düşünce dışında her şey silinmişti: Onunla yatmak istiyordum. Giysilerimizi çıkarıp, onun içimde olduğunu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istiyordum. "Ben..."

"Kardeşin seni arıyor."

Ladon beni bıraktı ve ben aceleyle aramızda mesafe yarattım. Antrenman yapıyorduk. Masum bir şeydi. En azından Jade'in gözlerine baktığımda kendime böyle söyledim.

Onun bakışları bana bunu yutmadığını söylüyordu.

Ladon boğazını temizledi. "Nedenini söyledi mi?"

Jade sırtıttı, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Ladon'u inceleme şeklinden hoşlanmadım. Aniden, sadece onun görüşünü engellemek için aralarına girmek istedim. O benimdi ve onun uzun uzun bakışları hoş değildi.

Derin bir nefes aldım ve kendimi hormonal, bölgesel bir zavallı olduğum için azarladım. Hayatımın nereye gittiği ve nasıl bir insan olacağım konusunda kafam karışık olabilirdi, ama bir şeyden emindim: Ladon benim yanımda olacaktı. Bu güvenliğe bir tehdit hissetmek, beni karakterime aykırı davranmaya itti.

Kıskançlığımı kontrol altına aldıktan sonra, sohbele yeniden katıldım. Neyse ki, geçici deliliğim sırasında çok fazla şey kaçırmamıştım. Jade, Murvort ve kırsal bölgelere dağılmış keşifçiler hakkında konuşup duruyordu.

"Onlar her yerde, biliyorsunuz," dedi, sanki onun ve kardeşinin kazandıkları müttefiklerden etkilenmemiz gerekiyormuş gibi.

Siyaset konusunda uzman değildim, ama bu en azından yapılması gereken minimum şey gibi görünüyordu. Sağ tarafıma baktığımda, Ladon'un da aynı fikirde olduğunu anlayabiliyordum. Kollarını kavuşturdu ve Jade'in antrenmanımızı neden böldüğünü açıklaması için bekledi.

Jade, bu konuşmaya kim daha ilgisiz kalabilir yarışması yapıyormuş gibi tırnaklarını kemiriyordu. Başını sallayarak, "Birkaç tanesi Sage Harbor'dayken, kötü niyetli bir hükümdarın bir ticaret gemisine gizlice bindiğini gördüler," diye ekledi.

Ladon ve ben birbirimize baktık ve onun gözlerinde, kıtayı aşır hayatımızı cehenneme çeviren o kaltağı yakalamak için duyduğu çaresizliği görebiliyordum. Onun bizi mahvettiği gibi onu da mahvetmek istiyordum. Ben de ruhumda aynı çaresizliği hissediyordum. İntikam almak istiyordum.

Eşyalarımızı topladık ve Jade, anlayamadığım bir şeyler mırıldanarak, biz sahadan ayrılırken peşimizden geldi. Umurumda değildi. Şu anda onun önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Reyna'nın görülmüş olmasıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Ladon

Kardeşimin ofisine giden koridorlar labirentini hızla geçtim — son birkaç haftadır benim kullandığım ofis. Artık orayı kendime ait saymadığım için minnettardım, ama bacaklarım sanki ikinci doğamış gibi beni oraya taşıdı. Sanki hiç ayrılmamışım gibi.

Bu durum sinir bozucuydu ve kardeşimin görevine geri döndüğü anda Fort Malek'e gitmem gerektiğini hatırlattı. Emilie olmasaydı, öyle de yapardım. O Renoa'da kaldığı sürece, ben de kalacaktım.

Ayrıca, büyük sırrımı hala açıklamam gerekiyordu.

İzin almadan kapıyı açtım ve Cyrus, bu ani girişime açıkça şaşırılmış bir şekilde başını kaldırdı. Ben olduğumu fark edince yüzü yumuşadı ve içeri girmem için işaret etti. Jade ve Emilie de onu takip etti. İlki bekliyor gibiydi ama ikincisi... Emilie'ye tuhaf bir bakış attıktan sonra kendini topladı.

"Reyna bulundu mu?" diye sordum, laf kalabalığına girmeden. Sabır hiç benim güçlü yanımla olmamıştı.

Jade burnunu çekti. Bize çoktan söylemişti, ama bunu kardeşimin ağzından duymam gerekiyordu. Güvendiğim biri bana bunun doğru olduğunu söyleyene kadar inanmazdım.

Cyrus başını salladı.

Yumruklarım yanlarımda sıkı sıkı kenetlenmişti. Öfke damarlarımdan akıyordu. Şimdiye kadar, bu öfkeyi nereye yönelteceğimi bilmiyordum. Ama şimdi... şimdi

net bir hedefim vardı.

"Ne zaman gidiyoruz?"

Reyna kıtanın diğer ucunda dururken, beni Renoa'da tutacak kadar değerli hiçbir şey yoktu. Huzursuzdum ve intikam için can atıyordum.

Cyrus kaşlarını kaldırdı. "Bir dakika bekle. Murvort'a öylece dalamayız."

"Aslında, girebiliriz," diye Jade sözünü kesti. Hepimiz ona dönüp baktık ve o başını salladı. "Bu, anlaşmamızın bir avantajı. Murvort artık Reyna'ya ait değil. Girmek için onun iznine ya da kardeşimin iznine ihtiyacınız yok. Ben onun adına hareket etmek için buradayım ve size onun peşinden gitmenin sorun olmadığını söylüyorum."

Belki de o kadar da kötü biri değildi.

Emilie ona sarılmak ister gibi görünüyordu ama Jade ona kaşlarını çattığında vazgeçti.

Tamam, hala korkunç biriydi.

"Mükemmel. Şafak vakti kadar eşyalarımı toplayıp hazır olabilirim." Jade'e baktım. "Eski seyahat yolları açıldığına göre Sage Harbor'a ulaşmak uzun sürmez, değil mi?"

O başını salladı. "Bunu tavsiye etmem. Evet, yollar açıldı ama yıllardır bakım yapılmadı. Yollarımızın çoğunda yağmacılar ve şiddet suçluları dolaşıyor."

"Neden buna izin veriyorsunuz?"

Jade geri çekildi. "*Biz* hiçbir şeye izin vermedik. Bunun için Reyna'ya teşekkür edebilirsin. Kardeşimin tüm suçluları temizlemesi biraz zaman alacak."

Patlamamdan dolayı biraz pişmanlık duymuş olabilirim, ama onun olumsuz tavrı, ona saldırmamı çok kolaylaştırdı.

Emilie öne çıktı ve aramıza girdi. "O zaman ne öneriyorsun?"

Jade Cyrus'a döndü. "Murvort'un haritası var mı?"

"Evet." Masasının arkasından kalktı ve sol duvardaki orta dolabı karıştırdı. Aradığını bulması bir dakika sürdü, ama kenarları kıvrılmış birkaç büyük kağıt çıkardı. Onları masanın üzerine koydu ve köşelerini tutturmak için kalın kitaplar kullandı. "Bu en sonuncusu

Elimde olan en son belge. Ne yazık ki en az yirmi yıllık, bu yüzden ne kadarının değiştiğini bilmiyorum."

Jade haritayı inceleyerek çenesini ovuşturdu. Kıtanın kuzey kısmını işaret ederek, parmağını vahşi doğa gibi görünen bir alanı işaret etti. Orası ormanlarla kaplıydı ve tek bir yer işareti ya da ayırt edilebilir bir yol bile göremedim. "Bu en iyi rota."

"Hangi rota?" diye sordum. "Orada hiçbir şey yok."

"Eski bir yol," dedi Cyrus. "Belki şimdi bir yol vardır."

Jade başını salladı. "Hayır. Yol yok. Kuzey ormanları çoğunlukla terk edilmiş durumda. Bazı münzevi insanlar vahşi doğada evler yapmışlar, ama yerleşim yeri yok."

Cyrus kaşlarını çatı. "O zaman neden o tarafa gidelim ki?"

"Reyna'ya onun peşinde olduğunu belli etmek istemiyorsan bu en iyi yol. Hâlâ onu gördüklerini bildirecek sadık adamları var. Bu şekilde vigilanteleri atlatıp görünmez kalabilirsin. Yolu iyi biliyorum."

"Kim senin geleceğini söyledi?" diye homurdandım. "Emilie ve ben bunu kendi başımıza halledebiliriz."

"Emilie mi?" diye sordu Cyrus. Neden şaşırdığını anlamadım. Tabii ki benimle gelecekti. Ama belki onu benim tanıdığım kadar tanımıyordu. Renoa'da kalması imkansızdı. Bu intikam benim olduğu kadar onun da intikamdı.

"Bu bir sorun mu?" diye sordu. Çok ince bir hareketti, ama bana bir adım daha yaklaştığını fark ettim. Sanki bizi ayırmayı reddeden bir tür kader manyetiği gibi. Tehdit edildiğinde, çekim daha da güçlendi.

"Bilmiyorum," dedi Cyrus, hala durumu değerlendirmeye çalışıyordu. Onu değerlendirmeye çalışıyordu. Gözleri yumuşadı. "Renoa'da, tehlikeden korunarak güvende olmayı tercih edeceğini düşündüm."

"Reyna ölene kadar kendimi asla güvende hissetmeyeceğim." Emilie'nin sözleri hem tüylerimi diken diken etti hem de kalbimi ısıttı. Bunu büyük bir kararlılıkla söyledi ve Reyna'nın son nefesini onun almasını istediğini anladım. Ben de bunu kendim için istesem bile, seve seve ona verirdim. Belki de bunu paylaşabilirdik.

Cyrus bana baktı ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını sessizce sordu.

"Emilie haftalardır benimle antrenman yapıyor. Bu göreve katılmak için fazlasıyla yetenekli."

Kardeşim hafifçe güldü. "Şaşırdım. Daha kısa bir süre önce, Fort Malek'i ziyaret ederken onu Renoa'da bırakmamı istiyordun. İkinizin sonunda anlaşacağınızı umuyordum."

Jade kıkırdadı ve ben ona çenesini kapatması için bir bakış attım. Antrenman sahasında ne kadarını gördüğünü veya ne düşündüğünü bilmiyordum, ama şimdi bunun sırası değildi.

Cyrus bunların hiçbirini fark etmemiş gibiydi. İçini çekti. "Belki o zaman seni dinleseydim, tamamen farklı bir gerçeklikte yaşıyor olurduk. Yine de senin yargına güveniyorum."

Yeniden koltuğuna oturduğunda, onu hiç bu kadar yaşlı ve yorgun görmediğimi fark ettim. Uzun süren hastalığı mıydı, yoksa yeniden iktidara gelmesinin etkisi miydi? Üstelik nişanlısı da nişanlarını bozmuştu ve ona gerçeği söylediğimde bu yara iki katına çıkacaktı.

Bunu daha fazla düşünmeye dayanamadım, bu yüzden önümdeki göreve odaklandım. "O zaman karar verildi. Emilie ve ben Reyna'yı bulup onun icabına bakacağız."

"Ve ben," diye ekledi Jade. Gözlerimi devirdim, ama o devam etti. "Kuzey ormanlarında yolunu bulmayı bilen benim."

"Ne kadar zor olabilir ki?" diye mırıldandım.

Beni duyduğunu belirten bir bakış attı. "Ve herhangi bir sorunla karşılaşırsan, yeni hükümdarın kız kardeşi yanında olduğu için bir miktar koruma sağlanır."

Bunu inkar edemezdim. Küçük bir grup kanunsuzla karşılaşsak, onlarla kendimiz başa çıkabilirdik, ama işleri şiddet yerine sözlerle halletmek daha iyi olurdu. Onun da gelme kararını kabul etmemi kolaylaştırmadı bu.

"Tamam," dedi Emilie, daha fazla tartışma şansımı ortadan kaldırarak. "Üçümüz..."

"Dördümüz," dedi Cyrus. "Dördümüz Sage Harbor'a gideceğiz."

Artık bu strateji toplantısından gerçekten bıkmıştım. "Cyrus, *daha yeni* iyileştin. Burada kalıp dinlenmeli ve insanlara iyi olduğunu ve yönetmeye uygun olduğunu göstermelisin. Ayrıca, ikimiz de onu tekrar yalnız bırakırsak annem çok kızacak. Geçen sefer ona ne yaptığını bilmiyorsun..."

"Bir oğlunu kaybetmenin ona ne yaptığını çok iyi biliyorum," dedi kardeşim sessizce. "Ve onun onu bir daha kaybetmemesini sağlayacağım."

Onun hayalet gibi ifadesini görmek için öfke dolu sözlerimi bir an durdurdum. Onu bu kadar çabuk yaşlandıran şey bu muydu? Benim yokluğumda, onun bildiği kadarıyla öldüğümde... bu onu ne kadar derinden incitmişti? Annemin benim kaybımı yas tuttuğunu biliyordum, bir bakıma hala da tutuyordu, ama güçlü ve dirençli kardeşimin de yas tuttuğunu düşünmemiştim.

Havada bir hüznün vardı. Hepimizden çalınan masumiyet ve saflık için tarif edilemez bir ıstırap. Parçalanmış cam gibi - parçaların hepsi bulunmuştu, ama bir daha asla aynı şekilde bir araya gelemeyeceklerdi.

Jade, sessiz acıyı bozan ilk kişi oldu ve dilini şaklattı. "Dördümüz mü? Sabırsızlanıyorum."

Başka bir şey söylemeden, dönüp odadan çıktı.

Kardeşıme özür diler bir bakış attım. Sonuçta, Jade'in hayatımıza girmesi benim hatamdı.

Kardeşim başını salladı. "Hiç bu kadar bencil ve çevresinden habersiz biriyle tanıştın mı? Tanrım, sanki kendi dünyasında yaşıyor ve bizim hiç önemi yokmuşuz gibi."

Emilie çekingen bir şekilde güldü ve ben de ağzımın köşesini tereddütlü bir gülümsemeye çevirdim. "O oldukça ilginç bir karakter," dedi Emilie.

Cyrus ona başını salladı ve midem düğüm düğüm oldu. Bundan nefret ediyordum. Onlar birbirlerine her baktıklarında içimde suçluluk ve kıskançlık patladığında onlarla nasıl seyahat edebilirdim?

"Gitmeliyiz," dedim. "Şafakta yola çıkacaksak, eşyalarımızı toplayıp iyi bir gece uykusu çekmeliyiz."

"Tabii ki," dedi Cyrus, kapıya doğru el sallayarak.

Emilie'nin önce çıkmasına izin verdim ve tam çıkmak üzereyken Cyrus beni durdurdu.

"Ladon," diye seslendi.

"Evet," dedim, tamamen dönmek yerine omzumun üzerinden bakarak.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" "Ne istersen, kardeşim."

"Emilie'ye göz kulak olur musun? Yani, bu görevdeyken. Uzun süre yatakta kaldığım için hala zayıf olduğumu biliyorum ve sen her zaman benden daha iyi bir savaşçıydın. Onu korur musun?"

Ağzım kurudu ve kelimeleri bulmakta zorlandım. "Daha önce söylediğimde ciddiydim. O güçlü ve eğitimiyle benim beklentilerimi bile aştı."

O gülerek homurdandı ve ben tamamen ona döndüm. Geniş bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Neye gülüyorsun?"

"Sana onu dövüşmek için eğitmeni söylediğim günü hatırlıyordum." Sandalyesine yaslandı ve omuzlarını silkerek yine güldü. "Bana çok kızgındın. Fikrini değiştirdiğini görmek güzel."

Boğazım düğümlendi. Tek bir kelime bile çıkaramadım. "Hmm."

"Onun doğuştan bir savaşçı olduğunu duyduğuma çok sevindim, ama yine de senin onu koruduğunu bilmek içimi rahatlatır. Eğer saldırıya uğrarsak ve iş o noktaya gelirse, benim yerime onu savunmanı tercih ederim."

Sonunda dilimi ıslatmayı başardım. "Saçmalama. Sen kralın. Benim görevim her şeyden önce sana karşı."

Cyrus başını salladı. "O zaman emirlerimi dinle."

Kardeşim olarak isteklerinin kral olarak emirlere dönüşmesinden nefret ediyordum. Artık onunla tartışmak mümkün değildi. Yine de, neden bu seçimi yaptığını anlamıyordum. Neden Emilie'nin güvenliğini kendininkinden üstün tutuyordu? Tabii ki...

"Onu önemsiyor musun?" diye sordum. "Nişanınızı bozmuş olmasına rağmen mi?"

Omuz silkti. "Bunu yapmamak zor. Anlaması zor olduğunu biliyorum, ama görücü usulü evliliğin bir parçasıysan, her şeyi riske atmaya karar verdiğinde bu durumla yaşamak daha kolay oluyor. Onun karım olacağını düşünmüştüm. Kendimi onunla bir hayat hayal etmeye zorladım; çocuklarımızın nasıl olacağını, boş zamanlarımızı nasıl geçireceğimizi, ortak ilgi alanlarımızı. Bundan vazgeçmek kolay değil."

Tanrılar beni cezalandırıyordu. Başka bir açıklaması yoktu. Emilie'ye nasıl aşık olduğumu görmüşlerdi ve bu, bunu yaparak kendi kanımdan ve canımdan olanları ihanet ettiğimi hatırlatmak için yaptıkları bir şeydi. O bunu hak etmemişti.

Yine de... doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Eğer eylemlerim ve duygularım yanlıştıysa, neden varlığımın her zerresi ona bağlı olmak istiyordu?

Cyrus anlayacaktı. Anlamak zorundaydı.

Başım dönüyordu ve avuçlarım terlemeye başlamıştı, ama bu benim için en iyi fırsat gibi görünüyordu. Sabah ayrılırsak, tanrılar bilir ne kadar süre sonra onunla yalnız konuşma fırsatı bulabilecektim.

Boğazımı temizledim ve zayıf bir yutkunma girişiminde bulundum. "Cyrus, ben..."

Kapıda hafif bir vuruş sesi duyuldu ve arkamdan alçak bir ses geldi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Size ihtiyacım olduğu söylendi, Kral Cyrus?"

"Evet, Hudson. Lütfen içeri gir. Ben yokken senin halletmeni istediğim birkaç şey var."

Annemiz. Hudson'ın annemizle ilgilenmesini istiyordu. Hudson, hayatım boyunca ailemizin hizmetinde çalışmıştı ve biz yokken annemi sakın tutabilecek ve bizi takip etmesini engelleyebilecek tek kişi oydu.

"Ladon, sabah görüşürüz," dedi Cyrus ve ardından yokluğunda Hudson'ın üstlenmesi gereken sorumlulukları sıralamaya başladı.

Ona gerçeği söyleme şansım bir kez daha kayboldu.

Yirminci Bölüm

Emilie

JADE, kuzeyde medeniyetin yokluğu konusunda şaka yapmıyordu. Dağlardaki terk edilmiş bir sınır geçişine ulaşmak üç gün sürdü. Karla kaplı iki zirve arasında gizlenmiş olan küçük patika, bir taraftan aşağıya doğru kıvrılarak sisle kaplı bir kanyona doğru uzanıyordu. Bu, ne aradığını bilenlerin bulabileceği türden bir yerdi ve neyse ki Jade biliyordu.

Cyrus ve Ladon'un birbirlerine attıkları bakışlardan, onun bunu nasıl ve neden bildiğini merak eden tek kişinin ben olmadığımı anladım. Ama uçurumun karşı tarafındaki tehditkar dağa bakarken, bu karakolun neden terk edildiği anlaşıldı. Sınırı geçmek çok zordu, hatta imkansızdı bile denilebilirdi. Buradan geçecek kadar cesur olan herkes, varış noktasına ulaşmayı hak ediyordu.

"Oraya nasıl çıkacağız?" diye sordum, sinirlerimin belli olmaması için dua ederek. Kaldırabileceğimden fazlasını mı üstlenmişim?

"Tırmanın," dedi Jade, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

Tek kelimelik bir talimattan daha fazlası olması gerektiğini düşünerek umutla bekledim. Ladon ve Cyrus da endişeli görünüyorlardı. Grubumuz bir dağ yamacını tırmanmaya hazırlıklı değildi.

Ladon kaşlarını çatarak bir şey söylemek üzereyken, Jade kolunu uzattı ve parmaklarını büktü. Mavimsi bir renk dans etti.

parmak uçlarında sis gibi dolaşıyordu ve ben onun dağın eteğine doğru kaymasını izledim. Yavaşça, dikdörtgen bir prizma oluştu. Üst kısmı düzdü ve omuz genişliğinden biraz daha fazlaydı. Katılaşmadan önce yerden yaklaşık bir fit yükseklikte yükseldi. Bir tane daha oluştu, sonra bir tane daha. Kısa sürede, tamamen buzdan yapılmış bir düzine basamak dağın yanından çıkıntı yapmaya başladı.

Jade'in büyüünün ne olduğunu hiç sormamıştım, ama işte cevabı buradaydı. O da Bianca gibi buz kullanıcısıydı ve bu durumda, bu yeteneği çok işine yaramıştı.

"Bu senin için uygun mu?" diye sordu, merdivenleri benim görebildiğimden daha uzağa tırmandığında.

Ben başımı salladım, Ladon ve Cyrus da öyle yaptı.

Jade önden gitti, ilerledikçe merdivenleri güçlendirip daha fazlasını yarattı. Ben onu takip ettim, Ladon ve Cyrus ise arkamdan tırmandılar. Onun büyüüyle bile tırmanış hala tehlikeliydi. Ne de olsa buzdu ve bir kayma ölümcül olabilirdi. Ayaklarımın altındaki buz bloğunun kenarına bakmaya bile cesaret edemedim, çünkü başımın dönüp mide bulantısı hissedeceğimi biliyordum. Bunun yerine, nefes almaya odaklandım ve zirveye ulaşana kadar adımlarımı saydım. Birden fazla kez sayıyı kaybettim ve her seferinde sıfırdan başladım.

Murvort topraklarında tekrar zirveye ulaşana kadar kaç basamak çıktığımızı kim bilebilirdi? Derin bir nefes aldım. Bu yeri istediğimden daha sık ziyaret etmiştik, ama bunun iyi bir nedeni vardı.

"Bu topraklarda yolunu nasıl buluyorsun?" diye sordu Cyrus, batıya doğru ilerlerken. Dağlar tepelere dönüştü ve sonunda düz bir araziye ve ağaçlarla kaplı bir denize dönüştü. Ağaçların gövdeleri koyu, neredeyse siyahtı, yaprakları o kadar kalındı ki güneş ışığını tamamen engelliyordu. Öğleden sonra olduğunu bilmeme rağmen, sanki gece seyahat ediyorduk.

Jade ağaç dallarını iterek ilerledi, dalların önümüzden çekilip çekilmediğini kontrol etmeden onları bize doğru fırlattı. Neyse ki, çıplak ellerimle çok fazla dal yakaladıktan sonra Cyrus benimle yer değiştirdi. Dikenler derimi kesmişti ama hayatta kalacaktım.

"Ben vahşi doğada doğdum," dedi.

Nedense, bundan daha fazlasını paylaşmasını bekliyordum, ama daha iyi bilmeliydim. O az konuşan bir kadındı ve muhtemelen bize hayat hikayesini asla detaylı olarak anlatmayacaktı. Yine de, onun buz gibi dış görünüşünü biraz daha kırmaya çalıştım.

"Ne zaman taşındınız?" diye sordum. Erken dönem isyanların bir parçası olmuşlarsa, bir noktada ailesi topluma yeniden katılmış olmalıydı. Ladon'un bana Jade ve kardeşi hakkında paylaştığı birkaç detaydan biri, Lemaires'leri eleştirdikleri için ebeveynlerinin bir meydanda katledilmiş olmasıydı.

Jade sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Bilmiyorum. On beş yaşlarındayken falan."

"Nasıl bir şeydi?"

O arkasını dönüp gözlerini kısınca merakımı yeniden düşündüm. Koyu yeşil gözleri ve kaşındaki pürüzlü yara izi rahatsız edici bir kombinasyon oluşturuyordu. Yüzünde öfke ya da nefret yoktu, ama şüphecilik vardı. Bilinmeyene karşı doğuştan gelen bir güvensizlik. Hayatının yarısını vahşi doğada geçirmek ona bunu aşılarmış mıydı? Gelişim çağında sosyalleşmek için pek fazla fırsatı olmamıştı, varsa da. Yoksa topluma yeniden girdikten sonra onu bu kadar temkinli yapan başka biri ya da başka bir şey miydi?

Tekrar denedim. "Burada yaşamak zor olmalı. Yiyecek, su ve erzak bulmak kolay değil. Eğlenmek için ne yapardınız?"

Yine öne doğru döndü ve yolundan başka bir dalı itti. "Taze su için bir kaynağa yeterince yakındık. Bol miktarda bahçemiz vardı ve ailedeki herkes avlanmayı bilirdi."

Konuşmayı bitirdiğinde, son soruma cevap vermeyeceğini düşündüm. Belki de onu bir gün için yeterince zorlamıştım.

Ama sonra sessiz bir sesle ekledi: "Eğlenmedik. Hayatta kalmak garanti olmadığına her gün iş günüdür."

"Zor olmalı," dedi Cyrus. "Evet."

Yola devam ederken etrafımız sessizliğe büründü. Kollarım ağaç dallarını tutmaktan ağrımaya başladı ve ayaklarım orman zeminini üzerinde sürünmeye başladı. Kimse yorgunluk belirtisi göstermiyordu, bu yüzden kendimi zorlayarak ilerlemeye devam ettim. Muhtemelen önümüzde hala saatler vardı, ancak

güneşin ağaçların üstünden geçemediği bir ortamda zamanı tahmin etmek zordu.

Sonunda Jade durdu. "Bu gece burada kamp kurabiliriz."

Bu, bütün gün boyunca karşılaştığımız en geniş alandı, ama bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Çapı hala üç metreden azdı ve etrafı çalılıklar ve atlardan daha kalın ağaç gövdeleriyle çevriliydi.

Ladon sırt çantasını çıkardı ve ayrı bir yiyecek çantasını çıkardı, Cyrus ise ateş yakmak için bir alan açtı. Çadırlarımızı kuracak kadar yer yoktu, bu yüzden bu gece yerde yatacaktık.

Biberlerimizi ve patateslerimizi şişlemek için yapraksız birkaç dal aldım ve sonra uyku tulumumun üzerine oturdum.

Bir şekilde gökyüzü karardı ve gecenin çöktüğünü anladım. Yemeğimizi bitirdikten sonra da ateş uzun süre yanmaya devam etti ve havada kalan soğuğu uzaklaştırdı.

"En son kamp yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Cyrus.

Ladon sıırttı. "O kamp değildi Cyrus."

"O zaman ne diyorsun?"

Ladon gülümsedi ve ateşteki çubuğuyla oynadı. "Çadırdaki uyumak için durmadan dırdır eden iki şımarık çocuk için, ebeveynleri bahçenin ortasına kamp alanı kurdu."

İki kardeş çocukluk hikayelerini anlatırken ben de dinledim. Sevimli oldukları kadar kurnazdılar da.

"Keşke kardeşim ve ben de sizin yaşadığınız çocukluğun yarısını yaşayabilseydik," dedim. "Ailem bizi bu kadar mutlu etmek için hiç çaba sarf etmedi. Kendi amaçlarına çok fazla odaklanmışlardı. Bazen neden çocuk sahibi olduklarını merak ediyorum, ama sonra bunun miraslarını sürdürmek için olduğunu hatırlıyorum. Bizi kendi çıkarları için kullanmak için. Mali kazanç için kızını satmak gibi..."

Sözlerim kesildi ve herkesin bana baktığını hissettim. Yanaklarım kızardı, ama mucizevi bir şekilde, genellikle rahatsız edici ilginin eşlik ettiği mide bulantısı ve panik dalgası gelmedi.

"Peki," dedi Jade. "Bu çok eğlenceliydi, ama sanırım bir akşam için yeterince sohbet ettik."

Onun için üzüldüm. Benim ailem de mükemmel değildi, ama en azından hayattaydılar.

Ayağa kalktım, bir büyücü fenerini aldım ve kampımızın dışına doğru yola çıktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ladon.

Ona dönerek kollarımı kavuşturdum. "Tuvalete gitmem lazım. Senin için sorun olur mu?"

Bana sert bir bakış attıktan sonra başını salladı.

Gözlerimi devirdim ve otların ve çalılarının arasında yürüdüm, ta ki beni duyamayacakları ve göremeyecekleri kadar uzak bir yer bulana kadar. Ladon'un bana karşı bu kadar sahiplenici davranmasını izlemek eğlenceliydi. Sesinin nasıl çıktığının farkında mıydı acaba? Umarım Cyrus ve Jade gözlerindeki koruyuculuğu fark etmemişlerdir.

İşimi bitirdiğimde pantolonumu çekip düğmelerini ilikledim.

Yakınlarda bir dal kırıldı.

Kalbim hızlandı. Büyücü ışığına rağmen, ağaçların arasında gizlenmiş figürü görmek zordu.

"Merhaba?" diye
fısıldadım. Cevap
gelmedi.

Siktir. Belime dokunarak hançerlerimi kontrol ettim ve birini çıkardım.

"Kim var orada?" diye sordum, hançeri geri çekip gerekirse atmaya hazırlandım. "Kendini göster."

Ladon ışığa çıktı. "Beni öldürecek miydin?"

Nefesimi bıraktım ve hançerimi kınına koydum. "Ne yapıyorsun? Bütün bu zaman boyunca orada mıydın?"

"Çok uzun süre yoktun. İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Beş dakikadır yoktum," dedim, ona başımı sallayarak. "Peşimden gelmemeliydin. Ya Cyrus bir şeyden şüphelenirse?"

Ladon yaklaştı ve onun cazibesine direnmek zor geldi. "Cyrus çoktan uyudu. Jade de. İkisi de başları yastığa değdiği anda uykuya daldılar."

Bana doğru bir adım daha attı ve ellerini belime koydu. "Ladon?"

Ayağım bir ağaç köküne çarpana kadar beni nazikçe geriye doğru itti. Beceriksizce üzerinden atladım ve sırtım kalın gövdeye dayandı.

Ladon, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar yaklaşmaya devam etti.

İç geçirdim. Vücudu benimkine değiyordu ve bu çok hoşuma gitti. Bacaklarım doğal olarak açıldı, böylece aralarına girebildi ve elleri yanlarımdan yukarı doğru kayarak göğüslerimin altını okşadı.

Bir eliyle gömleğimin üstünden göğüslerimi okşarken, diğer eliyle gömleğimi pantolonumun içine sokulmuş yerinden çıkardı. Parmakları en nazik dokunuşla karnımın üzerinde kaydı ve sonra durup karnımın üzerinde yayıldı.

"Durmamı ister misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Ne?" Deliriyordum. Gözlerim geriye devrildi ve sıra benim gömleğini pantolonundan çıkarmaya gelmişti. Kemerini çektim ve onun kıkırdadığını duydum.

Yakınımdan eğildi ve boynuma fısıldadı, "Yap." Kulağımın altını öptü. "Sen." Bir öpücük daha, bu sefer daha aşağıda. "İstiyorum." Ağzı boynum boyunca ilerledi ve köprücük kemiğime ulaştı. "Beni." Elleri gömleğimin altındaydı, kumaşı nazikçe kaldırıyordu. "Dur?" Tanrım.

"Durma," dedim, sesimin ne kadar acınası geldiğine dehşetle. Ama Ladon söz konusu olduğunda tüm kontrolümü kaybediyordum. Elbette, nişanımı bozana ve o da Cyrus'a gerçeğı itiraf edene kadar beklememiz gerektiğini söylemişim, ama bu şartların yarısını yerine getirmiştik. Bu yeterli değil miydi?

Ladon uyluklarımın arkasını kavradı ve beni hızlı bir hareketle yukarı çekti. Bacaklarımı onun arkasına kilitledim ve sertleşen penisinin ağrıyan kalbime bastırıldığını hissedene kadar onu kendime yaklaştırdım.

Başım geriye düştü ve zevkten titredim. Böyle bir zevkin var olması mümkün görünmüyordu. Öbür dünyada belki, ama burada ve şimdi? Bunun geçici olmadığını kanıtlamak için daha sert bir şekilde sürtünmesini istedim.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, eli iç çamaşırımın içine girdi, kıvrımlarımın arasından ve girişimin kayganlığından kaydı. Göğsünden gelen aç bir ses çıkardı ve beni beklentiyle titretmeye başladı. İki parmağıyla klitorisimi daireler çizdi ve ben kendimi kaybedeceğime yemin ettim.

"Tanrım, Emilie. Sen benim en büyük bağımlılığımısın. Dokunuşlarıma verdiğin tepkiyi çok seviyorum. Sanki sadece benim kullanabileceğim gizli bir silah gibi. Söylesene prenses. Hiç kimse sana böyle hissettirdi mi?"

"Hayır," diye nefes nefese söyledim, o klitorisimi okşarken. Külotumun ıslandığını hissedebiliyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, beni doldurmasına ihtiyacım vardı — parmaklarıyla ya da penisıyla, hangisi olduğu umurumda değildi. Boşluktan başka bir şey tutamıyordum ve o bunu biliyordu.

"Ve kimse sana böyle hissettirebilir mi?" "Hayır.

Lütfen, Ladon."

"Bana söz ver. Tamamen benim olacağına söz ver." "Asla başka birinin olamam."

Göğsüme karşı homurdandıktan sonra omzumu ısırdı. Parmakları klitorisimde sihirli hareketler yapıyordu, hala beni kızdırıyor ve en çok ihtiyacım olan yeri kaçınıyordu. Bu haksızlıktı.

Pantolonunun düğmelerine uzandım ve hızla açtım, elimi ön tarafına doğru ittim. Parmaklarım kalın ereksiyonunu kavradığında, o nefesini tuttu.

Tüm hareketler durdu. Bu kadar ileriye düşünmemiştim. Onu daha önce hiç baştan çıkarmamıştım, onu tahrik eden ve onu doruğa ulaştıran şeyleri öğrenmemiştim, çünkü genellikle kontrol onda olurdu.

Sanki tereddütümü hissetmiş gibi, elini pantolonunun içine soktu ve benim elimi kapattı. Sıkarken çenesini sıktı. Ellerimiz birlikte onun penisini yukarı doğru kaydırды ve tekrar aşağıya indi. İkinci vuruşta, sanki kendini zor tutuyormuş gibi, vücudu titredi.

Bu his karşılıklıydı.

İkimiz de ellerimizi onun penisi üzerinde gezdirirken kalçalarımı ona sürttüm. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, ondan doyamıyordum. "Ladon..."

"Söyle bana, prenses. Ne istediğini söyle."

Siktir, bu bir istekten daha fazlasıydı. Bir *ihtiyaç*tı. Onu içimde hissetmek zorundaydım, yoksa ölebilirdim. Ona olabildiğince yakın olmak zorundaydım.

"Seni," dedim. "Seni istiyorum."

Onun penisini bıraktım ve pantolonunu daha da aşağı indirdim. Ayaklarımı yere koyduğunda dudaklarımı büzdüm, ama bu sadece pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkarmak için yeterli bir süreydi. Sonra elleri yine uyluklarımın üzerindeydi ve beni ağaca sıkıştırarak, aşırı duyarlı klitorisime başını sürtüyordu.

Parmaklarımla yumuşak beyaz saçlarını taradım ve dudaklarını buldum, istediğimi hemen vermediğinde alt dudağını ısırdım.

Ben inlerken, dudakları benim dudaklarıma değdi. Benim acımdan nasıl eğlence çıkarabilir?

Kalan tüm itidalim kayboldu ve aramızdaki mesafeyi kapatarak onun penisini tutup girişime hizladım. Kalçalarımı aşağı doğru ittim ve onun kolaylıkla vajinama girdiğini hissettim. Ladon'un kolları başımın iki yanına dayandı, ben ise rahat bir nefes aldım.

"Tanrılar, Emilie. Sen mükemmelsin. Keşke benim hissettiğimi hissedebilseydin, sikimi ne kadar sıkı sıkıttığını. Bu lanet olası bir ecstasy."

Bana açıklamasına gerek yoktu. Beni gerip doldurma şekli, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. İçimde patlayan zevkten daha fazlasıydı bu, bizim bir arada var oluşumuzdu. Ladon olmadan ben yoktum, ben olmadan Ladon yoktu.

Biraz çekildi ve imkansız derecede yavaş bir hızla tekrar içeri girdi.

Ve ben. Her şeyi hissettim.

Sırtını tırmaladım ve kalçalarımı salladım, ama o beni yakaladı ve ağaca yaslayarak beni sabit tuttu.

Geriye yaslanarak alnını benim alnıma değdirdi, vücutlarımızın birleştiği yeri görebilecek kadar boşluk bıraktı. Tekrar içime girerken her santimini görebiliyordum.

Yavaş ve kontrollü nefesler alırken, tekrar tekrar içime giriyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve duvarlarım onun etrafında sıkılaştı. Beni uçurumun kenarına itiyor ve orada tutuyordu, oysa tek istediğim düşmektir.

"Şu haline bak," dedi boğuk bir sesle. "Beni ne kadar iyi karşıladığını bir bak."

"Ladon, lütfen," diye bağırdım. Vücudum titriyordu, yakında bir çıkış yolu bulmazsam beni canlı canlı yakacak elektrikle doluydu.

"Mm. Adımı tekrar söyle," diye homurdandı, parmaklarını kalçalarımın gömdü.

İki düzensiz nefes arasında, isteğini yerine getirdim. "Ladon..."

İçimde daha sert, daha hızlı hareket etti. Kalçalarımı acı verecek kadar sıkı tuttu ve ben gözlerimi sıkıca kapattım, tüm duyularımı bacaklarımla arasındaki zevkli sürtünmeye odakladım. Her itişte nefes nefese kalıyordum.

"Gözlerini aç, prenses. Sikimin içinde kayboluşunu izle. Beni ne kadar ıslattığına bak. Heyecanın beni nasıl kapladığını."

Bu doğrudu. Damarlarla kaplı uzunluğu büyücünün ışığında parıltıyordu ve bu manzarayı görünce yüzüm kızardı. Bunu ona ben yapmıştım. Onu sahiplenmiş ve ona özümü bırakmıştım.

Duvarlarım tekrar sıkılaştı ve Ladon'dan bir inilti çıktı. Artık içimde sınırsızca hareket ediyordu. Kaşlarının arasında iki kırıksık oluşurken, tüm dikkatini karşılıklı zevkimize vermişti. Çok yakındım ve parmaklarını klitorisime getirdiğinde, uzun zamandır özlediğim rahatlama geldi.

Amım onun etrafında titreyerek nefes nefese kalmıştım, orgazmımın sona erdiğini düşündüğüm her seferinde spazmlar geçiriyordum. Bu sonsuz gibi görünüyordu ve Ladon tüm bu süre boyunca içimde hareket etmeye devam ediyordu. Sonunda o da boşaldığında, vücudum bitkin düşmüştü; uzuvlarım ağırlaşmış ve gövde mi hala kollarında titriyordu.

Ladon bana yaslandı ve beni sıcaklığıyla sardı. Yavaşça kendine gelirken başını omzuma yasladı, ben de sırtını daireler çizerek okşadım. Hareket etmek istemiyordum. Bütün gece böyle kalmak, onun kollarında güvenle, penisi hala içimdeyken kalmak beni mutlu ederdi. Her hareket ettiğinde titriyordum ve ona daha sıkı sarılıyordum.

Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum. Bir ara göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı ve Ladon'un kendi ağırlığını bile zor taşıırken benim ağırlığımı da nasıl taşıyabildiğini merak ettim.

"Geri dönmeliyiz," dedim, saçlarını okşayarak.

O mırıldandı, ama bunun onay mı yoksa sadece saçını okşadığımı için mi olduğunu anlamak zordu.

Hareket etmediğinde, "Ladon," dedim yumuşak bir sesle.

Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Yanaklarındaki pembe renk ve gözlerindeki uykulu bakışları çok sevdim.

Başparmağımla alt dudağını okşadım ve onu nazikçe öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Emilie."

Bu sözler, farkında olmadan aradığım bir teselliydi. Onu tekrar öptüm, ona ne kadar kapıldığımı anlaması için yalvardım. Dili ağzıma kaydı ve ben onu emdim, o da inledi. Şimdi durmazsak, bir orgazm daha peşinde koşacaktık.

Bir çıt sesi beni geri çekilmeye zorladı ve sesin kaynağını bulmak için ormanı taradım. "Duydun mu?"

Ladon beni yavaşça ayağa kaldırdı ve sonunda içimden çıktı. Onun yokluğunu hemen hissettim. Ormanı etrafına bakındıktan sonra eğilip attığım kıyafetleri aldı ve iç çamaşırımı giymemi söyledi.

"Artık geri dönmeliyiz."

Yirmi Birinci Bölüm

Ladon

Ertesi sabah ilk uyanan bendim. Yıllarca erken kalkıp antrenman yapmanın alışkanlığı, bırakması zor bir alışkanlık haline gelmişti. Önümüzde uzun bir yolculuk olduğunu bildiğim için, hareketsiz kalıp biraz daha dinlenmeye çalıştım.

Sağımda Emilie, uyku tulumuna kıvrılmış, derin bir uykudaydı. Ayaklarımın dibinde ise kardeşim, kabusla mücadele ediyormuş gibi titriyordu. Onu uyandırmayı düşündüm, ama sonra gülümsedi ve durumun çok ciddi olmadığını anladım. Jade ise onun diğer tarafındaydı, tahta gibi sert ve bize sırtını dönmüş bir şekilde yatıyordu.

Benim gibi uyanık olup uyuyormuş gibi yapıyor olabilirdi. Ona güvenmiyordum. Dün gece Emilie ile aynı sesi duymuştum ve bunun ormanda bizi izleyen başka birinin sesi olduğundan emindim. Eğer kardeşim olsaydı, kendini gösterir ve o anda hesaplaşırdı.

Ama Jade...

Ne yapıyordu? Kötü niyetli bir merakla mı bizi takip etmişti, yoksa sadece tuvaleti mi kullanmak istemişti?

Ve tam olarak ne kadarını görmüştü? Emilie benim vücudum tarafından engellenmiş olmalıydı, ama onun içine gömüldüğüm çok belli miydi?

Bu düşünceyle penisim seğirdi ve başka bir şey düşünmeye çalıştım. Ama bu zordu. Ondan bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra, en küçük, çalınmış samimi anları bile unutmak zordu.

Kimi kandırıyordum ki? Emilie hakkında unutulacak hiçbir şey yoktu.

Ona doğru baktım, hafif esintide dans eden buklelerini izledim. Her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu ve onu kendime sıkıca sarılmak için can atıyordum. Şu anda bunu yapamamamın suçlusu bendim. Bu yolculuğa çıkmadan önce kardeşime her şeyi anlatacak cesareti göstermeliydim.

Eğer ona şimdi söylersem... İşler çok karışabilir. Kabul etmek istemem ama bu konuyu eve dönene kadar beklememiz gerekecek.

Sonunda Cyrus kıpırdadı. Yavaşça oturdu, kollarını başının üzerine uzattı. Boynunu çıtlattıktan sonra kamp alanımıza bakındı. Jade ve Emilie hala uyuyorlardı, ama benim gözlerimin açık olduğunu gördü ve sırıttı. "Günaydın."

"Günaydın," dedim, sanki ben de yeni uyanmışım gibi esneyerek. "Nasıl uyudun?"

"Berbat," dedi yüzünü buruşturarak. "Bana sorarsan, bu yatakların daha yumuşak olması lazım."

Ben güldüm. "Şımarık bir krala uygun olmadıklarını mı söylüyorsun?"

"Bir mahkum için bile uygun değiller."

Kaşlarımı çattım. Düşünmeden söylediğini biliyordum, ama bu uyku düzenlemeleri Murvort'takinden çok daha iyiydi. Kirli bir şilte ve ince bir battaniye yerine temiz, ince bir yatak pedi tercih ederdim.

"Kesinlikle," diye onayladım. Battaniyemin altından çıkıp ayağa kalktım. Seyahatimiz ve sert zemin yüzünden kaslarım biraz ağrıyordu, ama daha önce de başa çıkamadığım bir şey değildi. "Ateş yakmak ister misin? Bu sabah kuşların cıvıladığını duydum galiba. Kahvaltıda taze protein almak güzel olabilir."

Ben belime kemeri takıp silahlarımın hepsinin yerinde olduğundan emin olurken o başını salladı. Onlara ihtiyacım yoktu. Sihirle avlanmak daha kolay olurdu; küçük hayvanları yakalamak için tuzak kurmak gibi.

Yola çıktım ve çok geçmeden alçak bir dalda tünemiş birkaç kuş gördüm. Büyüyle onları dinlendikleri yerden itip, kil topraktan yaptığım bir kaba soktum. Kaba, ellerimi sokup boyunlarını kırabileceğim kadar yer bırakmıştı.

Kamp alanımıza geri döndüğümde, ateş yanıyordu ve her şey toplanmıştı. Herkes sessizce ateşin etrafında oturuyordu ve kardeşim beni fark ettiğinde, bana yalvaran bir bakış attı.

"Neyi kaçırdım?" diye sordum ve ölü kuşları ateşin yanına bıraktım. Onları pişirmeden önce tüylerini yolmamız gerekiyordu ve midem çoktan guruldamaya başlamıştı.

"Hiçbir şey," dedi Cyrus. "Hiçbir şeyi kaçırmadın."

Emilie endişeli görünüyordu, ama Jade neredeyse gülümsüyordu. Bana bir bakış attıktan sonra kuşlardan birini yakaladı ve onu hazırlamaya başladı. Sessizce konuştu, ama yine de sözlerini anlayabildim. "Neden bu kadar rahatsız edici bir sessizlik olduğunu anlayamıyorum."

Emilie bana bir bakış attı, ama Cyrus, Jade'in söylediklerini duymuş ya da sorgulamış gibi bir işaret vermeden ateşi körükledi. Belki de bunu, Emilie ile bozulan nişanları ve Jade'in yaklaşılmaz kişiliğine bağlamıştı. Her ne olursa olsun, geri döndüğüme çok sevinmiş görünüyordu ve kahvaltıyı hazırlarken durmadan konuşuyordu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Cyrus ateşi söndürdü ve biz de bir kez daha vahşi, karmaşık ormana doğru yola çıktık.

"Ağaçların seyrekleşmesi çok uzun sürmez," dedi Jade, birkaç saat boyunca çalılıkların arasından ilerledikten sonra. İyi ki de öyle oldu, çünkü uzun otların ve kalın çalılıkların üzerinden geçmekten yorulmuştum.

Gri taşların üzerinden akan berrak suların aktığı sığ bir dereye rastladık ve mataramızı doldurduk.

"Haklıydın," dedi Cyrus, karşı tarafı hoş bir gülümsemeyle işaret ederek. "Oradaki ağaçların arasından şimdiden görebiliyorum. Işık ve açıklıklar var. Sabırsızlanıyorum."

"Buradan geçebiliriz," dedi Emilie, suyun üstünden yeterince yüksekte duran ve üstleri kuru olan üç taşın bulunduğu dereyi işaret ederek.

O önce oraya yöneldi, ben de hemen arkasından gittim. Karşıya geçtikten sonra ağaç sınırına doğru ilerlemeye başladık, ama Jade aniden "Durun!" diye bağırdı.

Hiç tereddüt etmeden kılıcımı çektim.

Sesindeki panik bir uyarıydı ve bir saniye daha erken söyleseydi, bana doğru gelen oku engelleyebilirdim. Ama söylemedi.

Kaçmaya çalışsam da ok omzuma saplandı.

Karşılık vermeye çalışmadan, Emilie okçuya bir hançer fırlattı. Hedefi vurup vurmadığını bilmiyordum çünkü dikkatim başka bir yönden gelen ikinci bir ok tarafından çekilmişti.

"Arkan!" diye bağırdım.

Tam zamanında döndü ve ormana bir hançer daha fırlattı.

Jade ve Cyrus nehri geçtiler, silahlarını aldılar ve savaşa hazırlandılar. Saldırganlar ağaçların arasında saklanarak avantaj elde ettiler. Jade ileri atıldı ve bir ağacın arkasında kayboldu. Bir homurtu duyuldu ve ardından bir vücut yere çarpmış gibi bir ses geldi. Jade tekrar ortaya çıktığında, iki saldırgan daha ondan kaçıyordu.

Geldiğimiz yönde nehri geçmeye çalıştılar, ama ben elimi uzattım ve bir büyü patlamasıyla kaçışlarını engelleyen bir kil duvar oluşturdum.

İlk kişi duvara çarptı ve kafasını o kadar sert vurdu ki yere yığıldı. İkinci adam kayarak durdu ve döndüğünde etraflarının sarıldığını gördü.

Ağaç sınırını taradım, ama başka bir hareket görünmüyordu.

"Beni öldürmeyin." Adamın sesi titriyordu. Bize aynı şeyi yapmaya çalışan bir adamdan cesur bir istek.

Ona yaklaştım, bir elim hala vücudumdan çıkıntı yapan oka dokunmadan. Birinin onu çıkarmam gerekiyordu, ama bu birkaç dakika bekleyebilirdi. "Kimsin sen?"

"Ben hiç kimseyim. Sadece bir tüccarım." Gözleri etrafta dolaşıyordu, hiçbirimize birkaç saniyeden fazla bakmıyordu. Sanki aramızda en sempatik olanı bulmaya çalışıyor, ama şansının olmadığını fark ediyor gibiydi.

"Tüccar mı?" Jade, kılıcını boğazına dayayarak tekrarladı. "Bundan şüpheliyim."

"Öyleyim. Yemin ederim!"

"Ne satıyorsun?"

Adam yutkundu ve Jade'in kılıcının ucu derisinde küçük bir çizik bıraktı.

"Ne satıyorsun?" diye tekrar sordu Jade, bu sefer daha sert bir şekilde. "L... lütfen..."

"Soruyu cevapla yoksa vücudundaki deriyi yavaşça yüzeceğim."

Gözleri yaşlarla doldu ve ellerini teslim olarak kaldırırken titriyordu.

"Tamam. Tamam. Ben... Ben *eğlence* satıyorum."

"Bu ne demek?" Emilie kaşlarını çatarak sordu.

Jade, adamı delici bakışlarla süzdü ve "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Adam boynundaki kılıcı unutarak başını sallamaya çalıştı ve kılıç tekrar derisini deldiğinde yüzünü buruşturdu. "Sen Jesse Holden'ın kız kardeşi Jade Holden'sın."

"Doğru. Peki neden bir grup silahlı serseri beni takip ediyor ve hatta beni öldürmeye çalışıyor?"

"H-Hayır, öyle değildi. Ben iyi biriyim. Buna katılmayı ben seçmedim. Ben... mecbur kaldım. Beni bırakmadılar."

Onlar mı? Kimden bahsediyordu?

"Sen iyi bir insan değilsin," dedi Jade, kılıcının ucunu adamın çenesine kaydırarak. Adam donakaldı, sadece gözleri kılıcın hareketini takip ediyordu. "Sen omurgasız bir korkaksın. Sonuçta, sadece zavallı bir uşak, Reyna'nın yönetimi altında kardeşimin yönetiminden daha iyi olacaklarını düşünecek kadar aptal olabilir."

Jade'in gümüş kılıcı ışıpta parladı ve adamın başı yere düştü.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Cyrus. "Onları kimin gönderdiğini nasıl bileceğiz?"

Jade kılıcını temizledi ve kınına soktu. "Onları kimin gönderdiğini zaten biliyorum. Reyna gönderdi."

"Bunu kesin olarak bilemezsin," dedim. "Bu noktada nasıl hala takipçileri olabilir ki? Benim izlenimime göre

Murvort'un çoğu onun tahta olduğu dönemde yoksulluk içindeydi. Neden onun için savaşırsınlar ki?"

Jade iç geçirdi. "Haklısın, çoğu insan zar zor hayatta kalıyor. Ama onun çevresi vardı ve bu zengin kişilerden oluşan çevrede, bu adam gibi bir sürü *tüccar* vardı." Kafasına hafifçe tekme attı ve kafa dereye doğru yuvarlandı. "Kardeşim onların işini yasadışı hale getirdi, tabii ki Reyna'nın geri dönmesini isteyeceklerdi. Onlar, kiralık katil veya ödöl avcısı olmak için kolay hedefler. Reyna veya onun sadık takipçilerinden birinin onları gönderdiğinden hiç şüphem yok."

"O 'eğlence' sattığını söyledi," dedi Emilie. "Bununla ne demek istedi?"

Jade acıyarak, "Cesetler. O cesetleri sattı" diye cevap verdi.

'ın Yirmi İkinci Bölümü

Emilie

"Kıpırdama," dedi Cyrus. Bir elini Ladon'un sırtına koymuş, diğer eliyle omzundan çıkan oku tutuyordu. Cyrus'un yüzü Ladon'unkinden daha solgundu ve ikisinden biri bayılacak olsaydı, bahse girerim ki bu kişi Cyrus olurdu.

"Bu kadar hassas olacağını beklemiyordum, Cyrus," dedim. Kral olarak, Ladon kadar savaş alanında çok zaman geçirmiyordu, ama tamamen korunaklı da değildi.

"Normalde değilim. Ama aile üyesi olduğunda durum farklı. Etinde bir delik var," dedi titreyerek.

"Çıkar şunu," diye tısladı Ladon. Son on beş dakikadır böyle tartışıyorlardı. Ladon bu işkenceyi bir an önce bitirmek istiyordu, ama Cyrus daha fazla zarar vermeden nasıl yapacağını bilemiyordu.

Başlangıçta ben gönüllü olmuştum, ama ikisi de bunu yapmak için gerekli güce sahip olmadığımı düşündüler. Korkuyla izledim; daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Bu sırada Jade bir ağaca yaslanarak elinde yarım ok çeviriyordu; okun geri kalanını çekmek için kırılan yarısı. Benim bakışlarımı fark etti ve boş boş yaptığı şeyi bıraktı.

Ladon homurdandı ve dikkatim tekrar onlara döndü. "Tanrılar aşkına, Cyrus, eğer yapamıyorsan..."

"Yapabilirim. Yapabilirim. Tamam, Şimdi nefes al... Üç deyince?"

"Her neyse."

Cyrus iç geçirdi ve hala kararsız görünüyordu. Birkaç saniye daha boşa harcadı ve Ladon'un sabrının tükendiğini anlayabiliyordum. Gözlerindeki gümüş rengi keskin bir bıçağı andırıyordu ve dudağı hırlayarak kıvrıldı.

"Tanrılar, sen acınası birisin," dedi Jade, öne çıkarak. Ladon'un etrafından dolaştı ve Cyrus'u kenara itti. Hızlı bir hareketle, omzundaki oku çıkardı.

Ladon nefesini tuttu, elini yarasına koydu ve bastırdı. Kahkaha attı. "*Siktir*. Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Jade, oku bir kenara atarak. "Bundan sonrasını sen devralabilir misin?"

"Evet," diye homurdandı Cyrus, Ladon'un arkasındaki yerini geri aldı. "Gömleğini çıkarabilir misin, yoksa kesmemi mi istersin?"

Ladon, sağlam kolunu kullanarak gömleğini başından geçirdi ve yaralı kolundan aşağı indirdi. Derisinde kan gördüğümde keskin bir nefes aldım. Nedense bu, omzundan çıkan oku görmek kadar korkunçtu. Yaradan kan sızmış ve gövdesinin yarısına kadar kurumuŐtu.

Cyrus Ladon'un sırtına dokundu ve Ladon irkildi. Hızla rahatsızlığını gizledi ve Cyrus fark etmemiş gibi devam etti. Kardeşinin dokunuşuna bile dayanmasının zor olması beni üzdü. Zihinsel iyileşme yolculuğunun benimkinden daha iyi gittiğini ummuştum, ama görünüşe göre öyle değildi.

Cyrus'un elinden ışık yayıldı ve yanık et kokusu burnumu doldurdu. Kusmaktan korktuğum için başımı çevirip ağzımı kapattım. Ladon tam da beklediğim gibi tepki verdi: dişlerini sıkıp bir dizi küfür etti.

Birkaç saniye sonra, ayak sesleri duydum. Omzumun üzerinden baktığımda Cyrus'un Ladon'un önünde durduğunu ve yarasının diğer ucunu dağlamak için hazırlandığını gördüm. Ladon'un tıslamasını duymak için tam zamanında tekrar döndüm.

"Bitti," dedi Cyrus. "Nasıl hissediyorsun?"

Döndüğümde Ladon kolunu dikkatlice kaldırıp daireler çizerek hareket ettiriyordu. "Acıyor ama yaşayacağım."

"Devam etmeden önce biraz dinlenmek ister misin?"

Ladon cevap veremedi Jade cevap verdi. "Kaybedecek vaktimiz yok. Reyna'nın peşimize daha fazla sadık adam göndermiş olma ihtimali yüksek. Tek bir yerde çok uzun süre kalmamalıyız."

"Ben iyiyim. Bana bir dakika ver de yıkanayım, sonra devam edebiliriz."

Ladon'un cevabı Jade'e yeterli geldi. Uzaklaşarak ağaç sınırını gözetlemeye başladı.

Ladon'un sırt çantasını buldum ve açtım, temiz bir gömlek ve yedek bir gömlek aldım. Dereye yaklaşıp diz çöktüm ve yedek gömleği ıslattım, sonra Ladon'un yanına döndüm.

Islak bezi almak için elini uzattı, ama ben elini kenara ittim. "Bana bırak."

Dikkatlice, yarasının yakınında kalan kurumuş kanı yıkadım. Oradaki deri kızarmış ve kızıl renkteydi, şüphesiz Cyrus'un büyüleri iyileştirmesinin bir sonucu. Bu yöntem, vahşi doğada olduğumuz sürece işe yarardı, ama korkunç bir yara izi bırakacaktı.

Ladon'un sırt kasları dokunuşumla dalgalandı ve ben cesaretimi toplayıp parmağımı derisi üzerinde gezdirdim. Kollarında tüyler diken diken oldu ve ben gülümsedim.

"Arkanı dön," dedim sırtını bitirdikten sonra.

O döndü ve ben onun bu kadar yakınında olmasına hazırlıklı değildim. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve ben bir adım geri çekildim. Ladon sırttı, beni bu kadar kolay sarsabilmesinden hoşlanıyor gibiydi. Dizlerine çarpmadan gövdesine ulaşabilmem için bacaklarını açtı ve ben tereddüt ettikten sonra yavaşça yaklaştım.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordum. Sebep ne olursa olsun, gülümsemesinin kesilmesini istemiyordum.

O sadece başını salladı.

Yanmış cildinin etrafını nazikçe okşadım ve o dişlerinin arasından nefes aldı. Dizleri yanlarımı sıktı ve bunu kasıtlı mı yaptı yoksa sadece benim ona verdiğim acıya tepki olarak mı yaptı emin olamadım.

"Üzgünüm,"

dedim. "Özür

dileme."

Yüzünü tekrar inceledim ve bana bakışları yüzümü kızarttı. Sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi. Sanki

kardeşi birkaç adım ötede durmuyormuş gibi...

Boğazımı temizledim ve omzunu temizlemeyi bitirdim. Yumuşak bir sesle, "Bitti" dedim.

Ayağa kalkmadan, bileğimi tuttu. "Prenses..." "Evet?"

O sıırttı ve ben onun bana taktığı bu lakaba cevap verdiğim için hemen pişman oldum. Ama bir süre önce bununla mücadele etmeyi bırakmışım.

"Ne düşündüğünü söyle bana. Dürüstçe söyle."

Ne düşünüyordum ki? Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, beynimin adrenalinime yetiŖecek zamanı olmadı sanki. Okun vücudunu delip geçmesini izlemek korkunçtu, ama o kenara atlamamış olsaydı çok daha kötü olabilirdi.

O korkunç saldırganların *insan* ticareti yaptığını düşünüyordum.

Yüzümdeki tiksinti belli olmuş olmalı ki Ladon çenemi tutup kaldırdı. "Şimdi daha da meraklandım."

Kıkırdadım. "Hayatta olduğuna sevindim."

Benim daha fazla konuşmamı bekledi, ama bu sefer buna gücüm yoktu. Dürüst olmak gerekirse, sanki sadece ikimiz varmışız gibi davranabileceğimiz ormana geri dönüp bir hafta boyunca uyumak istiyordum.

Sonunda, "İkimiz de hayatta olduğumuz için mutluyum" dedi. "Hepsi bitti mi?"

Ladon ve ben aynı anda sıçrayarak aceleyle birbirimizden uzaklaştık. Jade ne zaman yanımıza yaklaşmıştı bilmiyordum, ama en uygunsuz anda ortaya çıkma alışkanlığı vardı. Bu durum sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Ladon temiz gömleği elimden aldı ve başına geçirdi. "Evet, artık devam edebiliriz."

Ayağa kalktım ve kanlı gömleğini yıkamaya gittim. Kurtarılabiliyor muydu emin değildim, ama temizlemeden çantaya geri atmak istemedim.

Biz toparlanmayı bitirirken, Cyrus ikimize de seslendi. "Dürüst olmak gerekirse, ikinizin bu kadar yakınlaşacağınızı hiç beklemiyordum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve destek için Ladon'a baktım. O sessizce sırt çantasını sağlam omzuna attı ve kardeşine baktı.

Cyrus devam etti, "Bu şaşırtıcı. Hepsi bu."

"Birlikte çok şey yaşadık," dedim, sesimin istediğim kadar sabit olmasını umarak. "Kimsenin bunu bekleyeceğini sanmıyorum."

Son kelimeyi söylediğimde gözleri bana kaydı ve ben onun bunu anlamış olup olmadığını merak ettim.

Bu tam olarak neydi?

Bunu tanımlamam istenseydi, buna kader derdim. Ya da alın yazısı. Birbirimize karşı inkar edilemez ve kopmaz bir bağ. Ladon'un cevabı daha mantıklı olabilir: bu aşktı. Sevgiydi ve belki de biraz takıntıydı.

Ama Cyrus... Cyrus buna ihanet derdi.

Şu anda aklından geçen kelime bu muydu? Dilinin ucundaydı mı?

"Mutluyum," dedi. "Arkadaş olduğunuz için. Tanrılar, kardeşimin bir arkadaşına ihtiyacı vardı."

Ladon gözlerini devirdi, ama omuzları gevşedi, ben de gevşedim. "Ne zaman bu kadar duygusal oldun?"

Cyrus Ladon'un saçlarını karıştırdı ve Ladon elini itti. "Seni hep kolladım. Sen sadece fark etmedin. Hadi. Jade bizsiz gitmeden yola çıkmalıyız."

Jade ona boş boş baktı, hiç eğlenmiyordu. Ama sonra tekrar grubun lideri olarak yerini aldı ve bizi ormanın içinden geçirdi.

"Sage Harbor'a hiç gittin mi?" diye sordum yürürken. Çok uzun süredir sessizlik hakimdi ve eğlence olarak ağaçları saymaktan sıkılmaya başlamıştım.

"Hayır," diye cevapladı Cyrus ilk olarak.

Ladon başını salladı. "Osavian'dan kimse bu kadar uzağa gelmemişti. Sınırlarımız her zaman kapalı olmuştur."

"Oh, doğru," dedim, kendimi aptal hissederek. Bunu bir tarih kitabında okumuştum. "Peki ya sen, Jade?"

Jade ilgisiz bir şekilde bana baktıktan sonra cevap verdi. "Evet."

Tamam o zaman. Herkese bu kadar soğuk davranmasaydı, kırılırdım. Ama hepimizi eşit şekilde reddettiği için, bunu önemsemedim.

"Nasıl bir şey?"

Alaycı bir şekilde güldü ve yürümeye devam etti. Onunla konuşmaya çalışmaktansa sıkılmak daha iyi bir seçenek olur muydu diye düşündüm.

Dudaklarımı büzdüm ve tekrar ağaçları saymaya başladım. Belki de bunu değiştirip tavşan deliklerini sayabilirdim.

"Bu kadar kaba olmana gerek yok," dedi Cyrus. Kafamı salladım. "Cyrus, sorun değil."

"Hayır, sorun var. Unuttuysan hatırlatayım, bu geziye gelmeni biz istemedik. Osavian'a gelmeni de biz istemedik. Sen kendi isteğinle hayatımıza girdin ve bu yüzden hepimiz daha mutsuzuz. En azından kibar olabilirsin."

Jade ona dönüp baktı ve eminim ki gülümsememek için kendini zor tutuyordu. İkisi karşı karşıya geldiler ve birbirlerine sert bakışlar attılar. Cyrus'u daha önce hiç kızgın görmemiştim ve onun öfkesinin hedefi olmadığım için şükrediyordum.

Jade sonunda konuştu, ama sıkılmış bir tavırla. Sanki bu, bütün hafta boyunca yaptığı en zor işmiş gibi. "Bir liman. Tam olarak hayal ettiğin gibi. Birkaç dükkan, taverna ve bir sürü tekne var."

"Bu kadar zor mu oldu?" diye tersledi Cyrus.

"Sorun yok, gerçekten," dedim, artan gerginliği yatıştırmaya çalışarak. "Sadece biraz sohbet etmek zaman geçirmemize yardımcı olur diye düşündüm. Ama mecbur değiliz."

Jade tekrar öne döndü ve ağaçların arasında ilerlemeye başladı. Bir an bekledim ve Cyrus onu takip etmeye başladığında ben de onu takip ettim.

Ladon arkamdan geldi ve eli koluma değdi. "Belki bir dahaki sefere daha az kişisel bir şey sorabilirsin. Mesela gökyüzünün rengi ne?"

Ben burnumdan soludum. "O zaman benim aptal ve fazla meraklı olduğumu düşünür."

"Hey, Emilie," Jade grubumuzun önünden seslendi. "Artık Cyrus ile nişanlı olmadığın için şimdi ne yapmayı düşünüyorsun? Eski nişanlınla Renoa'da kalmanın biraz tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

Yüzüm kıpkırmızı oldu ve bana bakma zahmetine bile girmedigi için minnettardım. Ancak Cyrus baktı, gözleri benimle neredeyse bana yapışık olan Ladon arasında gidip geliyordu. Ladon da bunu hissetti ve bir adım geri çekildi.

Cyrus benim adıma cevap verecek kadar nazikti. "Emilie'ye kalmakta özgür olduğunu söyledim. İsteddiği sürece bizim evimizde misafirimiz olarak kalabilir."

Jade kıkırdadı.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"Oh, hiçbir şey. Onu evinde kalmasına izin vermen çok cömertçe. Karşılığında hiçbir şey almıyor musun?"

"Ondan hiçbir şey istemeyi düşünmem bile. Yeterince acı çekti zaten. İyileşene kadar ona kalacak bir yer sağlamak bana hiçbir şeye mal olmuyor."

"Ah," dedi Jade, ilerlerken bir ağaç dalıyla oynayarak. "Öyle mi? Travmasını atlatınca sana geri döneceğini umuyorsun, değil mi?"

"Lanet olsun," Ladon yanımda homurdandı.

"Keser misin?" diye bağırdım. "Hepimiz anladık. Arkadaş edinmek ya da samimi davranmak gibi bir niyetin yok. Anlattığını yeterince anladık."

Sonunda, omzunun üzerinden arkasına baktı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Emin değilim, Emilie. Konuşacak çok şey var. Sence de öyle değil mi?"

'ın Yirmi Üçüncü Bölümü

Emilie

GÜNÜN GERİ KALANINI sessizlik içinde geçirdik. Ormanda geçirdiğimiz son gece bile gergin ve rahatsızdı. Akşam yatmadan önce mümkün olduğunca uzun süre yürüyüş yaptık ve kimse küçük sohbetler kurmaya çalışmadı.

Ertesi sabah güneş doğduğunda, hepimiz Sage Harbor'a varmaya hazırдық ve bitmek bilmeyen gerginlikten bizi uzaklaştıracak bir görevimiz vardı.

Öğleden sonra erken saatlerde, nihayet ileride yaşam belirtileri göründü. Birkaç bacadan duman yükseliyordu ve medeniyetin seslerini duyabiliyordum: rüzgarda çamaşır ipinde çırpınan çamaşırlar, gıcırdayan tekerlekleri olan bir araba ve çocukların sokağa döküldüğü bir binanın üzerinde çalan bir çan.

Yaklaştıkça, bu kadar çok hoş geldin diyen yüz görmek beni şaşırttı. Murvort'taki deneyimim, zihnimde tüm köylerin hem fiziksel görünüşleri hem de sakinlerinin ruh halleri açısından sert ve soğuk olacağına dair bir resim çizmişti. Ama Sage Harbor'daki insanlar mutlu görünüyordu ve grubumuzun yabancılar olarak dikkat çekeceğini düşünürken, çoğu kasaba sakini bize ikinci kez bakmadı bile.

"Sence buraya çok fazla yabancı geliyor mu? Liman olduğu için?" diye Ladon'a sordum. Jade muhtemelen cevabı en iyi bilen kişiydi, ama ona başka bir soru sormak

ona başka bir soru sormaya niyetim yoktu.

"Öyle olduğunu sanırım. Sınır geçişlerimizi açmadan önce, Murvort'a girip çıkmak için tek yer burasıydı."

"Başka kıyı kasabaları yok mu?"

"Birkaç tane var, ama hepsi donanma filomuz tarafından korunuyor."

"Neden?" diye sordum. Murvort cennet gibi bir yer değildi, ama onları neredeyse tamamen ablukaya almak tuhaf görünüyordu.

Ladon omuz silkti. "Nesiller boyu böyle oldu. Bu, uluslarımız arasındaki bir savaşla başladı ve her antlaşma girişiminde Murvort'un bunu bozması nedeniyle devam etti. Murvort ve Osavian arasında en son ne zaman bir ittifak kurulduğunu hatırlamıyorum."

"Şimdiye kadar," dedim, Jade'in bizi kasabadan geçirirken gözlerimle onu takip ederek. "Şimdiye kadar," diye onayladı. Bir an düşündükten sonra,

"Bu sefer kalıcı olur umarım, ama çok da umutlanmıyorum" diye ekledi.

Ben de aynı şeyi dilemiştim. Reyna'nın yönetiminden ayrılmasıyla Murvort'un daha güvenilir olacağını ummuştum, ama Jade şu ana kadar beni rahatlatamamıştı. O ve kardeşi bizi ne kadar süre sonra ihanet edeceklerdi?

Krem rengi ahşap çerçeveli evlerin arasında yavaş yavaş dükkanlar açılmaya başladı. Kırmızı, yeşil ve mavi tonlarında, soluk ve mat renkli tenteler hafif yağmuru tutarak dükkan sahiplerini ve açık hava vitrinlerini kuru tutuyordu.

Reyna her an ortaya çıkacakmış gibi yüzleri taramaya başladım. Ama o bundan daha akıllıydı. Bir gemiye binerken görülmüştü ve muhtemelen batıdaki Wyland kıtasına gidiyordu. Henüz yola çıkmamış olsa bile, açıkta değil, muhtemelen bir yerde saklanıyordu. Ama onun rahatsız edici varlığını hissetmekten kendimi alamıyordum.

Cadde bir tepenin zirvesine ulaştı ve sonra alçalmaya başladı. Yüzümü okşayan bir esinti ve önümde beliren deniz görünce keskin bir nefes aldım.

Kıyı boyunca, yük yükleyen ve boşaltan işçilerle dolu gemiler demirlemişti. Uzakta, gelen ve giden daha fazla tekneyle birlikte yelkenler görünüyordu. Sağdaki uçurumun tepesinde bir deniz feneri duruyordu ve gri gökyüzünde parlak bir şekilde ışık saçıyordu.

"Han, rıhtıma daha yakın," dedi Jade ve bir günden fazla süren sessizliğin ardından sesi doğal gelmiyordu.

Sokakta yürüdük ve binalar iki, hatta üç kat yüksekliğe ulaştıkça muhteşem silüet kayboldu. Ama sokakta hala küçük bir deniz parçası görünüyordu.

Su kenarına yaklaştık ve rıhtıma varmadan hemen önce Jade sağdaki dar bir sokağa saptı. Burası ana caddeden daha az kalabalıktı, ama yine de etrafta dolaşan tüccarlar ve esnaflar, madeni paralar ve belirsiz paketler alışverişinde bulunuyorlardı. İlk kez insanlar bize bakıyordu ve ben onların yasadışı maddelerle uğraştıklarını merak ettim.

Birkaç mütevazı kapı ve şüpheli ara sokaktan geçtikten sonra Jade, kapıyı çalmadan birini açtı.

Bizi nereye götürdüğünü tam olarak biliyordu, çünkü içeri girdiğimde kendimi rahat bir bekleme odasında buldum. Her iki yanında kitap rafları olan yanan bir şömine vardı. Bir düzine kadar uyumsuz sandalye iki sehpanın etrafına dizilmişti; sadece iki sandalye doluydu. Büyük bir cumbalı pencere dışarıdaki rıhtımı gösteriyordu, ancak yağmur görüntüyü bozuyordu.

Odanın karşı tarafında, bizi karşılamak için bekleyen genç bir kadının durduğu yarım daire şeklinde bir masa vardı. Yaklaştığımızda "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"İki oda alacağız," dedi Cyrus.

"Üç oda alacağız," diye düzeltti Jade.

Dudaklarımı büzdüm, ama bir şey söylediği için memnun oldum. Cyrus ve Ladon'un aynı odayı paylaştığını varsayarsak, ikinci oda Jade ve bana kalacaktı ve onun yargılarına bir gece daha katlanabileceğimden emin değildim. Yabancı bir şehirde bile tek başıma uyuyabilirdim.

Tezgahın arkasındaki kadın kaşlarını çatı. "Korkarım sadece bir odam var." Mutsuz yüzlerimizi görünce hemen ekledi: "İki büyük yatak ve yatak olarak kullanılabilen bir kanepeler var. Üzgünüm, ama fırtına yaklaşırken kasaba, kalış sürelerini uzatan gezginlerle dolup taşı."

Yani diğer oteller de muhtemelen doluydu. Harika.

Jade somurtarak bekleme salonuna bakındı, sanki birini odasını vermesi için zorlayabileceğini umuyormuş gibi.

O radikal bir önlem almadan önce, Cyrus resepsiyoniste, "Sorun değil. Teşekkürler." dedi.

Resepsiyonist anahtarı uzattı ve odamıza giden merdivenin yönünü gösterdi.

"Sizleri bilmem ama ben başka bir şey yapmadan önce temizlenmek istiyorum," dedi Cyrus.

Onunla aynı fikirdeydik ve onu takip ederek iki kat merdiven çıkıp odamıza giden koridora girdik. Söz verildiği gibi, dar bir alanda iki yatak ve bir kanepe vardı. Üzerinde ayna asılı bir şifonyer ve iki yatak arasında yer alan tek bir komodinin için yeterli alan vardı.

İçeri girdiğimizde zemin gıcırdadı ve az miktarda ışık alan küçük dairesel pencereye yağmur yağıyordu.

Cyrus çantasını ilk yatağın üzerine bıraktı ve odanın iki yanına asılı olan iki fenerin fitilini yaktı. "Ladon ve ben bu yatağı alabiliriz," dedi, kardeşi ile aynı yatağı paylaşma ihtimalinden hiç rahatsızlık duymadan. Bir kral olmasına rağmen, tanıdığım çoğu insandan daha cömert ve özveriliydi.

"Ben kanepede yatacağım," dedi Jade.

Kanepe kısaydı ve onun boyunda biri için bile rahatsız görünüyordu. Çok uzun boylu değildi, ama tamamen uzanması imkânsızdı.

"Emin misin?" diye sordum. "Yatağı paylaşmak benim için sorun değil."

"Eminim." Çantasını yere bıraktı ve içinden bir pelerin çıkardı. Pelineri üzerine attı ve çenesinin altında bağladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce eli kapı kolundaydı. "Dışarı."

Kapı kapandığında Ladon alaycı bir şekilde, "Ona güvenmiyorum," dedi. "Ben de," dedi Cyrus.

Ben hala kararsızdım. Ona güvenmek istiyordum, ama bunu çok zorlaştırıyordu. "Başka aç olan var mı?"

Günlerdir düzgün bir yemek yememiştik ve yemek kokusu bizi kasaba boyunca takip etmişti.

"Kesinlikle. Cyrus, Emilie ve ben bir şeyler alıp geri gelirken sen düş almak ister misin?"

Cyrus ikimize baktı ve başını salladı. "Evet, iyi fikir."

Dışarıda yağmur daha da şiddetli yağıyordu. Ladon sokağın iki tarafına da baktı, ben de onun bakışını takip ettim.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordum.

Elimi tuttu ve nefesim kesildi. Bizi gören olursa... Dur. Yukarıda meşgul olan Cyrus ve kim bilir nereye kaçan Jade dışında burada bizi kimse tanı mıyordu.

Anladığımı fark edince gülümsedi. Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve sıktım. "Hadi," dedi ve beni arkasına çekti.

Onun adımlarını yakından takip ettim, gözlerim sık sık birbirine bağlı ellerimize kayıyordu. Onun sıcak elinin benim buz gibi elime dokunması hoşuma gidiyordu. Yağmur cildimi çoktan ıslatmıştı ve elimi cebime sokarak kuru tutabilirdim, ama bu değerli anı kaçırmak istemedim.

Rıhtım boyunca bir düzine yiyecek tezgahının önünden geçtikten sonra bir tanesine karar verdik. Sipariş sıramızı beklerken tentenin altında birbirimize sokulduk. Elini tutmak kalbimin atışını hızlandırdı, ama pazarın ortasında göğsüne sokulmak kalbimi deli gibi çarptırdı.

Aşçı bize döndüğünde, dört tabak çeşitli deniz ürünleri ve sebzelerle pilav sipariş ettik. Birkaç farklı sosu vardı, bu yüzden her birini denemeye karar verdik ve her şeyi önümüzde ızgara yaparken bekledik.

"Sonra oraya gidelim mi?" diye sordu Ladon, omzumun üzerinden işaret ederek.

Yanımızdaki tezgahta, her biri küçük bir musluk çıkıntısı olan, üç metre yüksekliğinde piramit şeklinde istiflenmiş fıçılar vardı.

"Şarap mı?" diye tahmin ettim.

Ladon başını salladı. "Öyle görünüyor."

Aşçı yemeklerimizi hazırladı ve kolayca taşıyabilmemiz için bir kumaş çantaya koydu.

Bir sonraki durakta, her fıçıda farklı bir meyve şarabı olduğu ortaya çıktı. Ladon seçimi bana bıraktı ve ben siyah frenk üzümü şarabını seçtim.

Hana geri dönmek için yürümeye başladığımızda iç geçirdim.

"Ne oldu?" diye sordu Ladon. O yiyecekleri taşırken, ben şarap şişesini tutuyordum, boş ellerimiz hala birbirine kenetlenmişti.

Ellerimi kaldırdım. "Keşke geri dönmek zorunda olmasaydık. Keşke biraz daha zaman geçirebilseydik, sadece ikimiz."

Ladon elimi dudaklarına götürdü ve arkasına nazikçe bir öpücük kondurdu. "Yakında, prenses. Sonunda birlikte olabileceğimiz zaman, seni bir randevuya çıkaracağım ve Renoa'daki herkese seni göstereceğim. Hepsi senin benim olduğumu bilmeli."

Bu sözler hoşuma gitti, ama onların da onun benim olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Han'a çok erken girdik ve odamıza çıkmak için yukarı çıktık. Ladon iki kez kapıyı çaldı ve Cyrus kapıyı açtı, temiz cildi ve ıslak saçlarıyla gençleşmiş görünüyordu.

Gülümsedi ve içeri girebilmemiz için geri çekildi. Burnundan derin bir nefes alarak, "Ne aldın? Kokusu inanılmaz." diye sordu.

Ladon yemek tepsilerini masaya koydu ve Cyrus'a aralarındaki farkları anlattı. "İlk olarak hangisini istediğini seçebilirsin."

Cyrus bana el salladı. "Hayır, tabii ki önce bayanlar. Emilie, hangisini istersin?"

Yemeklerden birini aldım ve küçük odamızda sandalye ya da masa olmadığı için yatağa oturmaya gittim. "Jade hala yok mu?"

Cyrus başını salladı ve yemeğini kucağına alarak yanıma oturdu. "Evet. Aramızda kalsın, onun yokluğuna minnettarım. Ortamı bozuyor, sence de öyle değil mi? Ara sıra gülümsese ölür mü?"

Ona yarı yürekli bir gülümseme attım. Onun yokluğunda ortamın neşelendiğini kabul edebilirdim, ama aynı zamanda nereye gittiğini de merak ediyordum. Ne zaman geri dönecekti? Küçük gezintisinin Reyna ile bir ilgisi var mıydı? Öyle olsaydı çok sinirlenirdim. Bizim de onunla gelmemize izin vermesi gerekirdi.

Jade'in Reyna'dan nefret etmek için kendi nedenleri olabilir, ama son nefesini Ladon ve bana borçluydu. Onun sinsî gözlerinden ışığın kaybolduğunu görmek istedim.

Yemeğimizi yedikten sonra Ladon şarap şişesini açtı ve üç kadehe doldurdu. Onların çocukluk hikâyelerini dinlerken şarap içtik. Ladon'un Cyrus'a her zaman hayranlık duyduğu ve Cyrus'un da Ladon'u her zaman koruduğu belliydi.

Babalarının öldüğü günden itibaren Cyrus, sadece ülkenin lideri değil, aynı zamanda ailenin de lideri konumuna gelmişti.

"Onu beladan uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Cyrus gülerek Ladon'a dirseğiyle dürttü. "Arkadaşlarıyla veya kızlarla buluşmak için sürekli kaleden kaçıyordu." Ladon somurtarak baktı ama Cyrus devam etti. "Haklı olduğumu biliyorsun. Tanrım, bir süre her hafta farklı bir kız arkadaşın vardı sanki."

Ladon'un gözleri benimkilere baktı ve ben ona anlayışlı bir bakış atmaya çalıştım. Tabii ki tanışmadan önce bekâr olmadığını biliyordum.

"Abartıyorsun," diye mırıldandı Ladon.

Cyrus fincanından bir yudum daha aldı ve sonra her damlasını içtiğini fark ederek kaşlarını çatı. Yanakları pembeydi ve göz kapakları açık tutamayacak kadar ağır görünüyordu. Normalde herhangi bir grupta en az içen bendim, ama belki de şarap fazla gelmişti, özellikle de haftalarca komada kaldıktan sonra.

"Sadece takılıyorum," dedi Cyrus. "Ama bazen merak ediyorum..." diye devam etti, vücudu kayarak başı yastığa yaslandı.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordu Ladon.

Cyrus esnedi ve gözlerini kapattı. "Ne oldu? Sen tam bir kadın avcısıydın. Sonra birdenbire... olmadın."

Ladon'u merakla izledim, ama o sadece kardeşini yatırdı ve bardaklarımızı topladı.

"Peki," dedim bir süre sonra. "Sebebi *neydi*?" Ellerini beline koydu ve duvara bakarak.

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedim hemen. Konuşmaya hazır değilse, ona baskı yapmayacaktım.

Bana döndü. "Buradan çıkmak ister misin?"

Zaten düzenli nefes alıp uyuyan Cyrus'a bir bakış attım ve başımı salladım. Hiç yorgun değildim ve Ladon'la geçirdiğim öğleden sonra, onunla daha fazla zaman geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Pelerinimi tutup omuzlarıma attı. Sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktık. Dışarı çıkınca elimi tutup beni caddeye doğru götürdü. Nereye gittiğimizi sormadım. Onu her yere takip ederdim.

Sola dönüp bir ara sokağa girdik ve kalabalık bir yan sokaktan geçtik. Gece çökmüştü ama geçtiğimiz çoğu kapının üzerinde asılı fenerler sokakları iyi aydınlatıyordu.

Yağmur hala aralıksız yağıyordu ve botlarıma su girmeye başlaması çok uzun sürmedi. Pelerinimin kapüşonunun düşmemesi için onu tuttum ve Ladon'a yetişmek için koştum.

O bir köşeyi daha döndüğünde, gülmekten kendimi alamadım. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

Durup bana gülümsedi. Sonra elimi çekti ve ben ileriye doğru fırladım, göğsüne düştüm. Birkaç adım tökezledikten sonra taş duvara çarptık. Döndü ve birdenbire üzerimde dikildi, yüzünden ve aralık dudaklarından su damlıyordu.

Bir saniye bile tereddüt etmeden uzanıp dudaklarındaki damlaları yaladım. Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ve benim dudaklarımla birleşti. Beni yavaşça ve şehvetle öptü, serin yağmurda vücudumun her santimetresini ateşle kapladı. Nazik ve daha baskın bir baskı arasında gidip gelirken, beni nasıl eriteceğini çok iyi biliyordu.

Bacağımı kalçasına doladım ve onu kendime çekmeye çalıştım, ama kahkahası şehvetli arzularımı böldü. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu ve alnımı öptü.

"Hadi," dedi ve beni sol taraftaki kapının içine çekti.

İçeride müzik havayı dolduruyordu ve bir sürü müşteri, bir grubun şarkı çaldığı ve bir erkek ile bir kadının canlı bir düet söylediği küçük sahneye bakıyordu. Kalabalık tavernaya baktım, boş bir masa bulamadım.

Ladon da aynı şeyi fark etmiş olmalıydı. Tekrar elimi tuttu ve "Bara gidelim" dedi.

Sadece bir tabure vardı ve o da benim oturmam için tabureyi çekti, arkamda durup bir kolunu belime doladı. Barmen

ve bize iki bardak bal likörü sipariş etti. Ben onun göğsüne yaslandım ve bardağımdan bir yudum aldım.

"Annemdi," dedi Ladon ve ben koltuğumda dönerek ona baktım. Bir yudum içki içti ve dudaklarını yaladıktan sonra başını eğip gözlerime baktı. "Benim... daha az sosyal olmamın nedeni."

"Oh," dedim, ama Sophia'nın onun değişen davranışında nasıl bir rol oynadığını tam olarak anlayamadım.

"Babam öldükten sonra çok zor bir dönem geçirdim. Bunu biliyorsun. Sonunda, onsuz yaşamak daha kolay hale geldi. Yeni hayatıma alışmaya başladım. Cyrus kral olmakla meşgulken, ben yeni arkadaşlar edindim. Evet, çoğu benim yaşıtlım kızlardı."

Ona bu konuda zorluk çıkarmamıştım ama yine de gözlerini devirdi.

"Bir gece kaleden gizlice kaçıp geri döndüm. Cyrus ya da annem, kaçmaya çalışırken beni yakalayacaklarından emindim. yolumu

yoluma geri dönmeye yatak yatak

Bunun yerine, koridorda koridorlar anormal bir

şekilde sessizdi. Birinin ağlama sesi dışında her yer sessizdi. Sesi

takip ettim ve annemin yatak odasının önünde durdum. Babam

öldükten sonra daha küçük bir odaya taşınmıştı. Kan bağımızdan

gelen sihir sayesinde, kapısını açabildim.

kapıyı çalmadan."

Yorgun görünüyordu, sanki bu anıyı yeniden yaşamak onu fiziksel ve duygusal olarak tüketmiş gibiydi. Neredeyse hikayeyi bitirmesine gerek olmadığını söyleyecektim, ama sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Girdiğimi duymadı. Yatağında yatarken, bacaklarını göğsüne çekip yastığını sıkıca kavradığını hatırlıyorum. Ağlayarak tanrılardan babamı geri getirmelerini yalvarıyordu. Bu onu öldürüyordu. O kadar zaman boyunca kendi acıma o kadar odaklanmıştım ki, onun acısını ya da Cyrus'un acısını fark etmedim. Ama babamın ölümü onu kelimenin tam anlamıyla öldürüyordu."

Ladon durakladı ve kupasındaki bal şarabını karıştırarak, bir tane daha sipariş etmek için barmeni aradı.

"Yani daha iyi bir evlat olmak mı istedin? Onun hayatını kolaylaştırmak ve gizlice dışarı çıkmayı bırakmak mı?" diye sordum, boşlukları doldurmaya çalışarak.

Derin bir nefes alırken göğsünün sırtıma karşı inip kalktığını hissettim. "Beni bu kadar takdir etmen hoşuma gitti, ama hayır. Emin olmak istedim.

Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Sevdğin kişiyi, ruh ikizini kaybetmek... Annemin yaşadıklarını atlatabileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden kasabadaki kızlara ilgi göstermeyi bıraktım. Daha iyi bir evlat ve kardeş olmam, bunun tesadüfi bir yan etkisiydi. Kendimi aileme ve daha iyi bir savaşçı olmak için antrenmanlara adadım ve onursuz alışkanlıklarıma asla geri dönmedim.

Onu sıktım ve o eğilip yüzümü avuçlayarak beni öptü. Konuşurken dudakları benimkine değdi. "Artık tüm dikkatim sende, Emilie."

Söylenmemiş sözler, sahnedeki müzik ve şarkılardan daha yüksek sesle yankılanıyordu.

Beni terk etme, Emilie. Ölme. Devam edemememin sebebi olma.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ladon

ZAMAN GEÇTİKÇE, misafirler ya çok sarhoş ya da çok yorgun oldukları için yavaş yavaş tavernadan ayrıldılar. Ben ise enerji doluydu ve hiç ayrılmak istemiyordum. Bu tozlu, dumanla dolu barı terk etmek, Emilie ile geçirdiğim zamanın sona ereceği anlamına geliyordu ve ben bu anların tadını çok çıkarıyordum.

Yakında.

Haftalardır kendime bunu söylüyordum, ama duygularımızı saklamak zorunda kaldığımız her geçen gün, hayallerimizden uzaklaşıyorduk sanki. Kardeşim uyurken onunla birlikte hanı gizlice terk etmenin bencilce olduğunu biliyordum, ama umursamıyordum. Yakalanma ihtimalimiz vardı — Jade hâlâ kasabada bir yerlerde dolaşıyordu ve zaten şüpheleniyordu — ama bunu da umursamadım. Bu onu ilgilendirmezdi.

Başımı eğip Emilie'nin boynuna burnumu sürttüm. Cildi sıcaktı ve bu, onun vücudundaki diğer kızaran yerleri görmek için kıyafetlerini çıkarmak istememe neden oldu. Kulağının altındaki yeri öptüm, sonra dilimi kulağının çevresinde gezdirdim. Kıkırdadı ve uzaklaşmaya çalıştı, ama kolum belini sıkıca sarmıştı.

Kolunu kaldırıp boynuma doladı ve beni kendine çekerek dudaklarımdan öptü. Onu kızdırdım, sadece küçük öpücükler vererek, o daha fazlasını isteyene kadar. Ben

Onun hayal kırıklığının doruk noktasına ulaştığını anlayabiliyordum, onu öptüm, çenesini tutup istediğim yerde tuttum.

Dilim dudaklarının arasına kayıp onun diline değdiğinde vücudu gerildi. Sonra inleyerek gevşedi ve benim penisim seğirdi. Keşke saklanabileceğimiz bir yer olsaydı da onu düzgün bir şekilde tatmin edebilseydim. Vücudu titreyene ve konuşamayacak kadar yorgun düşene kadar onu defalarca orgazm ettirirdim.

Elim boynundan aşağıya doğru kaydı ve göğsünde durdu, nazikçe sıktıktan sonra kalçasına doğru kaydı. Titredi ve ben durmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Bu onun için fazla mıydı yoksa bakışlardan mı endişeleniyordu? Sergilenen ya da insanların eğlencesi olan bir nesne gibi hissetmekten hoşlanmazdı, ama eli aşağıya doğru kaydı ve benim penisimin üzerinde durduğunda, onun iyi olduğunu anladım. Belki de benimle kendini güvende hissediyordu.

Bu düşünce beni avucuna sürtünmeye itti.

Birbirimizin dokunuşlarında kaybolmakla meşgulken, Emilie'nin diğer tarafında oturan bir adam barmene küfürler yağdırmaya başladı. Görmezden gelmeye çalıştım, ama adam yarısı dolu bir bira bardağını devirdiğinde, hayal kırıklığıyla Emilie'den uzaklaştım.

Emilie, gürültünün nedenini görmek için arkasını döndü.

"Ödeme yapmadan gidemezsin," dedi barmen, tezgahına dökülen içkiye kaşlarını çatarak. "Ödeyemiyorsan, çalışarak ödemen gerekecek."

Açıkça çok fazla içmiş olan adam, kelimeleri peltek peltek söyledi. "Siktir, param yok." İçinde tipik madeni para sesinin çıkmadığı bir bozuk para cüzdanı açtı. "Patronum beni dolandırdı. O pislik beni kirli işlerini yapmak için işe aldı ve sonra bana ödeme yapmadan ortadan kayboldu."

Ben de dikkatimi verdim ve daha yakından dinlemeye başladım.

Barmen, tavernanın karşı tarafındaki başka bir adama el salladı — muhtemelen sarhoşları ve fazla kalmış diğer müşterileri idare eden iri yarı bir adamdı. Yaklaşmaya başladı, bu da sarhoş adamı daha da sinirlendirdi.

Elini sallayarak tavernanın korumasını uzaklaştırmaya çalıştı. "Buna gerek yok. Paranı alacaksın."

Ama barmen ve güvenlik görevlisi çoktan dinlemeyi bırakmıştı. Güvenlik görevlisi onu taburesinden indirdi.

"Bu çok saçma," diye bağırdı. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Tanıdıklarım var. Bana böyle davranamazsın. Reyna'ya bunu anlatacağım ve o da tavernanı yakıp kül edecek!"

Emilie ile aynı anda ayağā kalktım, bir avuç bozuk para alıp içkilerimizin parasını ödemek için tezgahın üzerine attım. Muhafız ve sarhoş adamı tavernadan takip ettik ve sarhoş adam karanlık, yağmurlu sokağā atıldığında, biz de hemen arkasındaydık.

Emilie'yi kenara çekip öptüm, adamı takip etmek için burada olmadığımızı iddia ederek. Adam yavaşça ayağā kalktı ve birkaç adım sendeledi. Sonra başını eğik bir şekilde sokakta topallayarak yürüdü.

Emilie çekildi ve adamın arkasından baktı. "Duydun, değıl mi? Hayal etmedim, değıl mi?"

"Duydum, prenses. Ciddi miydi yoksa saçmalıyor muydu bilmiyorum, ama araştırmaya değır."

O başını salladı, ben de pelerininin başlığını başına geçirdim ve kahverengi saçlarını içine soktum. "Gidelim."

Hedefimizi takip ederek üç farklı yan sokağı geçtik ve parke taşlı merdivenleri çıktık, mümkün olduğunca gölgelerde kaldık ve adımlarımızı duymaması için yeterli mesafeyi koruduk. Neyse ki yağmur, çıkardığımız sesleri gizlemeye yardımcı oldu.

Sonunda durdu ve birinin evi olduğunu tahmin ettiğim yere çıkan küçük bir merdivenden yukarı ıktı. Tek bir kapı ve yanında sadece karanlığı gösteren küçük bir dikdörtgen pencere vardı. Adam bir kez, sonra iki kez kapıyı çaldı. Ellerini ağızına götürüp birinin dikkatini çekmek için bağırdı, ama kimse cevap vermedi. Orada yaşayan kişi ya evde değıldi ya da avımızı eğlendirmekle ilgilenmiyordu.

Adam merdivenlerden aşağı tökezleyerek indi ve tekrar yürümeye başladı, bu sefer Emilie ve bana doğıru.

"abuk," dedim ve onu bir kasa yığınının arkasına çekerek gözden uzaklaştırdım. Kasalar arasında boşluklar vardı ve adam yeterince dikkatli bakarsa bizi fark edeceğınden emindim. Nefesimi tuttum ve

Emilie arkamda saklanarak onun geçmesini bekledi. O birkaç metre uzaklaştıktan sonra nefes almaya başladım.

"Şimdi nereye gidiyor?" diye sordu Emilie.

"Bilmiyorum."

"Onu takip edelim mi, yoksa kimi ziyaret etmeye çalıştığını görelim mi?"

Görünüşte boş olan eve baktım. "Nereye gittiğine bakalım. Bizi çıkmaza sokarsa her zaman geri dönebiliriz."

Boş sokaklardan ve dar yollardan geçerek, adam bizi denize ve rıhtıma kadar götürdü. Rıhtım, günün erken saatlerine göre çok daha az kalabalıktı. Çoğu mürettebat akşam yatmaya gitmiş ya da hala tavernalarda takılıyordu.

Adam yavaşladı ve ben onun gemisini aradığını düşündüm; sarhoşluktan, mürettebatı olduğu gemiyi kaybetmişti belki. Ama sonra rıhtımda yere yığıldı ve bir çuvalı yastık olarak kullanarak top gibi kıvrıldı.

"Ne oluyor?" diye fısıldayarak ona doğru yaklaştım. Emilie kolumu tuttu. "Ya tehlikeli biriyse?"

"Ben tehlikeliyim."

Elini gevşetti. Cevabımdan memnun kalmış olmalıydı çünkü beni bıraktı ve ben adama yaklaştığımda o da hemen arkamdaydı.

Ayakkabımla ayağına hafifçe vurdum. Hayatta mıydı, yoksa içki içip kendinden geçmiş miydi? Daha sert ittim ve adam yuvarlanarak bir dizi küfür mırıldandı.

"Hey," diye bağırdım. "Uyan."

Yine homurdandı ve sırtını bana dönerek pozisyon aldı. Ne dediğini anlamak zordu, ama kulağıma "Defol git" gibi geldi.

Sabrim taştı, eğildim ve ceketinin yakasından tuttum. Onu kaldırdım ve yakındaki bir varile fırlattım. Kafası solmuş meşe ağacına çarptı.

"Ne oluyor lan? Sen deli misin?" Kelime dağarcığı pek etkileyici değildi. "Kimsin sen?" diye bağırdım.

"Bırak beni, seni..."

Onu yumrukladım ve son aptalca hakaretini kesip attım.

"Kimsin sen?" diye tekrar sordum.

Kanayan burnunu tutmak için elini uzattı ve acıdan kaşlarını çatı. "Ben Devyn. Sen kimsin lan?"

"Hayatını sona erdirecek adam," dedim, gözlerimle onu yere çiviledim.

Hareket etmeyi bıraktı ve bakışları yüzümü tararken onu izledim. Sonra güldü ve beni işaret etti. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Patron seni benimle uğraşman için mi gönderdi?"

Başımı yana eğdim. "Patronun kim, Devyn?"

Gülümsemesi kayboldu ve omzumun üzerinden Emilie'nin durup bizi izlediğini bildiğim yere baktı. "Hayır... Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Korkunun onu ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Bizim onun arkadaşları olmadığını anlamaya başlamıştı. Buraya şaka yapmak ya da uzak bir *patron* için ona biraz sert davranmak için gelmemiştik. Ben bilgi için buradaydım ve ondan bilgi almak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Reyna'yı nereden tanıyorsun?" diye bağırdım. "Ben... Tanımıyorum."

"Bana yalan söyleme," dedim ve elimi boğazına doladım.

Elleri benim ellerime uzandı ama benimle mücadele edecek kadar güçlü değildi. Nefes almaya çalışırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Çabaları boşunaydı ve yüzü parlak bir kırmızıya dönerken dudakları maviye döndü.

Sonra beklemediğim bir şey yaptı: güldü. Sarhoş pislik, elim oksijenini kesiyordu, ama yine de kıkırdadı ya da ona benzer bir şey yaptı. Ağzı hareket etti ve "Sana söyleyecek bir şeyim yok. Beni şimdi öldürebilirsin ya da o daha sonra öldürebilir" dediğini duyabildim.

Boğazını bıraktım ve ciğerleri tekrar hava ile dolduğunda boğuldu. Sanki elim hala boynunu sıkıyormuş gibi öksürdü ve boynunu tırmaladı.

Emilie yanıma geldi ve elini elime koydu. Ona dönüp baktım ve o, "Ben deneyeyim" dedi.

Emilie'nin adamı sorgulaması fikri pek hoşuma gitmedi. Adamın neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Ama ben ondan bir sonuç alamazsam, belki o alabilirdi.

"Devam et," dedim ona, içgüdülerime aykırı olarak bir adım geri çekildim. O Devyn'e yaklaşırken çenemi sıktım ve Devyn ona baktı, yüzü kanla kaplıydı, ağzından kısa sakalına kan damlıyordu.

Gözleri onu baştan aşağı süzdü ve gözlerinin göğüslerine geri dönmesi hoşuma gitmedi. Doğrusu, gözlerinin onun üzerinde çok uzun süre kalmasını istemezdim. Reyna ile herhangi bir bağlantısı varsa, Emilie'ye bakmaya hakkı yoktu. Bir gün daha yaşamaya hakkı yoktu.

"Tavernaya geri dönelim," diye başladı Emilie. "Bir iş için kiralandığını söylemiştin. Ne işiydi?"

Devyn gülümsedi. "Sana söylersem, karşılığında bana ne vereceksin?"

Ayaklarım beynimden daha hızlı hareket etti ve yumruğum ikinci kez onun yüzüne çarptı.

"Ladon," dedi Emilie yumuşak bir sesle. Bu bir azarlama değildi, onun kendisine yönelttiği iğrenç yorumlarla başa çıkabileceğine dair bir güvenceydi.

Derin bir nefes aldım ve onun arkasındaki yerime geri döndüm.

"İşbirliğin karşılığında alacağın tek ödül, bir gün daha yaşama şansı," dedi ona soğukkanlılıkla. Söyleyiş şekli beni şaşırttı... ve heyecanlandırdı. Kendinden emin ve özgüvenliydi. Onun bu kötü tarafına bu kadar çekileceğimi beklemiyordum.

Devyn alaycı bir şekilde güldü. "Öyleyse yap. Sana zaten söyledim, her halükarda ben öldüm."

Emilie bana baktı ve ben ona hafifçe başımı salladım, tüm güvenimi ona verdim.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Devyn? Bence sen Reyna'nın düşmanlarını bulup ya öldürmek ya da en yüksek teklifi verene satmak için işe alındın. Bunun için mi para aldın?"

Devyn homurdandı, "Bana bunun için *para* ödenmedi..."

"Bunun için mi para aldın?" diye bağırdı Emilie. Eli gece havasında hızla hareket etti ve Devyn'in uyluğunu delmeden önce bıçaktan yansıyan ışığı gördüm.

Acı içinde bağırdı ve ben hızlıca harekete geçerek onu yakaladım ve karşılık verememesi için kollarını arkasına çevirdim. Benim tutuşuma karşı direndi

benim tutuşuma karşı direndi, ama benden gl değildi. Bol miktarda alkol içmesi de ona yardımcı olmuyordu.

Onu göğsüme yaslayıp Emilie'yi omzunun üzerinden izledim. Emilie onu ölçüp bııyor ve bir sonraki darbeyi nereye indireceğini belirliyordu. "Yaptığın şey hakkında hiç düşündün m? Tecavüze uğramaları veya istismara maruz kalmaları umurunda mıydı? Yoksa sadece kazancın mı umurundaydı?"

Cevap belliydi, ama yine de ona hırladım. "Cevap ver."

"Ben... paraya ihtiyaım vardı."

Emilie bıçağını onun yanağından aşağıya, boynuna doğru sürdü. Onun irkildiğini hissettim ve Emilie'nin onun derisinde bir kan izi bıraktığını anladım. Sonra bıçağı durdu ve ucu onun göğsüne doğru yöneldi. "Ruhunu sattın."

Devyn, Emilie'nin silahından kurtulmak için benim tutuşuma karşı koydu. Bunu yaparken, hançerinin batışını defalarca hissetti ve her seferinde derisini deldiğinde inledi.

"Kıpırdamasan, bıaklanmazsın," diye homurdandım. Bu tamamen doğru değildi. Emilie onu kesinlikle tekrar bıaklayacaktı, ama bunu yapma şerefi ona ait olmalıydı. Devyn'in çırpınması bu seçeneği ondan alıyordu.

Dinlemediğinde, tutuşumu sıkılaştırdım. "Onu ne yapalım, prenses?"

Gözleri benimkilere takıldı ve içinde gördüğüm öfke, azim ve sebat karışımı beni büyüledi. Emilie'nin pek çok yönü vardı ve ben hepsini ortaya çıkarmak istiyordum.

Hanerini kınına geri koydu ve bir an için fikrini değiştirdiğini sandım. İntikam yerine affetmeyi seçtiğini sandım.

Ama sonra hissettim.

Rüzgâr şiddetlendi, etrafımızda bir kasırga gibi dönüyordu. Emilie'nin büyüsü su yüzeyini bozunca, su çalkalanmaya başladı ve rıhtıma sıçradı. Hatta birkaç dalga rıhtımın kenarından taşarak ayaklarımızın dibine döküldü ve tahta plakalar arasında süzüldü.

Devyn öncekinden daha şiddetli bir şekilde çırpındı ve ben onu bıraktım, ellerini boynuna dolayarak yere düşmesini izledim.

Boğazından, oksijenini çalan şeyi çıkarmak için bir şey arıyordu. Ama ben daha önce Emilie'nin hilelerinin kurbanı olmuşum.

O tamamen onun merhametine kalmıştı ve gözlerindeki bakıştan anlaşıldığı kadarıyla, merhamet yoktu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Emilie

HAN'A DÖNÜŞ YOLUNDA SOKAKLARDA YÜRÜRKEN ZİHNİM HIZLI ÇALIŞIYORDU. Dünya sessizdi — yağmur nihayet durmuştu ve küçük şehrin diğer tüm sakinleri yataklarında derin uykudaydılar, bizim de başından beri orada olmamız gerekirdi.

Ladon'la kaçtığım için pişman mıydım? Ya da sonrasında yaşananlar için? Sanmıyorum.

Bir adamı öldürmüştüm.

Bunu daha önce de yapmıştım, ama o zamanlardan farklı olarak, bunun meşru müdafaa olduğunu iddia edemezdim. Devyn bize saldırmamıştı. Aslında, onu tavernadan dışarıya, gecenin karanlığına kadar takip etmiş, sarhoş ve dağınık halde savunmasız bir av gibi peşine düşmüştük. Bu adil bir kavga bile değildi.

Pişman mıydım?

Pişman olmalıydım. Belki başka bir hayatta pişman olurum. Ama yaşadığım onca şeyden sonra ve Devyn'in insan avlamak ve satmakla uğraştığını bildikten sonra... Hiç pişmanlık duymadım.

Yorgun ve biraz uyuşmuş hissediyordum, ama haklı çıktığımı hissediyordum. Ladon ve bana yapılanların küçük bir telafisiydi bu. Devyn'in Reyna'yı hiç görmemiş veya onunla hiç konuşmamış olması umurumda bile değildi. O, Reyna'nın en tepesinde oturduğu uzun bir emir komuta zincirinin en altında onunla bağlantılıydı ve bu benim için yeterliydi.

Nefes nefese kalırken gözlerindeki ışığın sönmesini izlemekten keyif aldım. Vücudu rıhtımdan suya düşerken içimi bir başarı duygusu kapladı. Sabah güneş doğmadan deniz yılanları onu yiyip bitirecekti ve içimden bir ses kimsenin onu özlemeyeceğini söylüyordu.

Tek kötü yanı, ondan hiçbir bilgi alamamış olmamızdı.

"Şehre geri dönmeliyiz," dedim, sesim üzerimize çöken sessizliği deldi.

Ladon bana baktı. "Sabah. Saat geç oldu, hanımıza dönmeliyiz. Sen de yıkanmalısın."

Bakışları, kanla lekelenmiş ellerime kaydı. Çoğunlukla ortalığı kirletmemiştim, ama onun derisini kesip bacağını bıçaklamak sağ elimi kirletmişti.

Ladon'un yüzünde bir şey aradım. Hayal kırıklığı mı acaba? Öfkeme yenik düştüğüm için mi? Duygularımı kontrol edemediğim ve hiç düşünmeden bir adamı öldürdüğüm için mi? Onun benim hakkımda sahip olduğu imajı, her neyse, mahvetmiş miydim?

Ama bunların hiçbirini görmedim. Bana hayranlıkla, hatta belki biraz gururla bakıyordu.

Gülümsedim. "Tamam. Sabah görüşürüz o zaman."

Hanın girişinden içeri girdik. Giriş salonundaki ateş köz haline gelmişti ve gece görevlisi masasında uyuyordu. Merdivenler ayaklarımızın altında gıcırdarken bile uyanmadı.

Yukarıda, Ladon sessizce odamızın kapısını açtı ve ben rahat bir nefes aldım. Cyrus hala yatakta baygın yatıyordu, bir kolunu yüzüne atmış, diğer koluyla yamalı yorganı sıkıca tutmuş, horluyordu.

Ladon botlarını çıkardı, ben de aynısını yaptım ve pelerinimi kapının yanındaki kancaya astım. Sonra çantamı aldım, yıkanıp pijamalarımı giyebilmek için.

Banyoya doğru yola çıktım, ama bir ses beni irkitti ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşüyordum. Dengemi sağlamak için duvara tutundum. "Siktir," dedim, hızla atan kalbimi avuçlarımla tutarak. "Senin neyin var?"

Karanlık banyoda birdenbire ortaya çıkan Jade, o gece yatacağı kanepeye kaydı. "Benim bir sorunum yok.

Ne demek istediğini anlıyorum. Uyandım ve tuvalete gitmem gerekti.

Ladon arkamda iç geçirdi. Jade neden her zaman en kötü zamanlarda en uygunsuz yerlerdeydi? Cyrus'un huzur içinde uyuduğunu görünce hissettiğim rahatlama bir anda yok oldu.

"Neredeydiniz siz ikiniz?" Jade, sesini alçaltmaya gerek duymadan sordu.

Cyrus'un uyanmadığından emin olmak için arkama baktım. Sessizce cevap verdim, "Bu seni ilgilendirmez. Sen de bize nereye gittiğini söylemedin."

"Şey, sana kesin olarak bir şey söyleyebilirim: Romantik bir yürüyüşe çıkmamıştım."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse acı veriyordu. Onun da ciğerlerindeki havayı boşaltmak istedim. Neyse ki oda loş ışıklıydı, bu yüzden yanaklarımın ne kadar kızardığını muhtemelen göremedi. Tanrılar beni bu özelliğimle lanetlemişlerdi.

"Biz de öyle," dedim. Jade sadece güldü.

"Şşş," diye tersledim. "Cyrus'u uyandıracaksın."

"Oh, bunu istemeyiz, değil mi? Ona ne söyleyeceksin acaba?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Ladon, bana yaklaşarak.

"Ama benim. Buraya tek bir amaçla geldim: halkımın hak ettiğini almasını sağlamak için. Murvort'a ihtiyacımız olan yardımı sağlayacağına dair bağlayıcı bir anlaşma yaptın. Kardeşinin karısına bulaştığın için bu anlaşmanın bozulmasına izin vermeyeceğim."

"Ben onun karısı değilim," diye tükürdüm. "Ne ona ne de başka birine aitim."

Jade, sahte bir teslimiyetle ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, elbette ait değilsin. Sen asla yanlış bir şey yapmayacak mükemmel bir küçük prensessin. İsteddiğini alırsın, sonuçları umursamazsın."

"Kes şunu," diye bağırdı Ladon. "Ne dediğinin farkında değilsin."

Ladon'un desteğini çok takdir etsem de, onu durdurmak için elimi kaldırdım. Jade'le kendim başa çıkabilirdim.

"Sen beni tanı mıyorsun," dedim. "Hayatımda istediğim hiçbir şeyi elde edemedim. Giydiklerimden evleneceğim adama kadar hayatımdaki her kararı ailem verdi. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamamı beklemiyorum, ama beni hiç tanımadan karakterimi yargılamana izin veremem."

O cevap veremeden banyoya girip kapıyı kapattım. Sırtımı kapıya dayadım, gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım.

Jade ne dediğini bilmiyordu. Benden sanki bencil, şımarık bir veletmişim gibi bahsediyordu, ama Ladon bu hayatta ilk kez gerçekten istediğim ve bunun için mücadele etmeye değer bulduğum şeydi. Ailemin isteklerini görmezden gelip kendimi savunmaya değer bulduğum ilk şeydi. Jade bunu benden alamazdı.

Lavaboya yaklaştım, sabunu aldım ve ellerimi temizledim. Bulanık aynadaki yansımam bana öfke ve incinmişlikle bakıyordu.

Ben iyi bir insandım, değil mi? Kalbimin sesini dinlediğim için gerçekten o kadar kötü bir insan mıydım?

Doğru şeyi yaptığımı anlamam için sadece bir an düşünmem yetti. Cyrus'la sevgisiz bir evlilikte zincirlenmiş bir hayatı hayal etmem yetti, böyle bir hayatı asla yaşayamayacağımı anlamam için. Sevmeyi ve sevildiğini hissetmeyi öğrendikten sonra böyle bir hayatı yaşayamazdım.

Duvar da asılı olan havluyla ellerimi kuruladım ve saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplamak için elimden geleni yaptım. Yanaklarım hala kızarmıştı ama en azından kalbim normal ritmine dönmüştü. Birkaç dakika sonra Jade ve Ladon'la tekrar yüzleşebilecektim.

Ya da banyoda uyuyabilirdim. Ama tüm sorunlarımdan kaçınmanın bedeli, sert karo zemini yatak olarak kullanmak olacaktı ve soğuk, sert zeminde bütün gece uyuyamayacağıma hemen karar verdim.

Bu yüzden kıyafetlerimi çıkarıp pamuklu bir pijama giydim. Banyo kapısına uzandım ve dikkatlice açtım, tartışmamızın devam edeceğini düşünerek. Ama Jade kanepede yatıyordu, sırtı odaya dönüktü. Yüzünü göremiyordum,

ama hala uyanık olduđunu dűşűndűm. Kimse o kadar çabuk uykuya dalamazdı, en azından ben kesinlikle dalamazdım.

Yatađıma parmak uçlarında yűrűdűm ve battaniyenin altına girdim. Eski bir han için řaşırtıcı derecede rahattı. Vűcudum yatađa gűműldű ve bu gece olan biten her řeyi zihnimde hızla işlerken, kendimi uyuşuk bir duruma sürűklenirken buldum.

Sađımdaki battaniyenin hısırtısı beni yan dűnmeme neden oldu. Ladon'un aramızdaki masadaki lambayı sűndűrmesini izledim.

Gűzlerim karanlıđa alışıtıđında, vűcudunun siluetini zar zor seçebiliyordum. Işık olmasa bile, yűzűnűn hatlarını o kadar iyi tanıyordum ki, karanlıkta bile hayal edebiliyordum.

Ay ışığı gűzlerinde parladı, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Yataklarımız arasındaki boşluğu aşıp elini tutmak istedim. Ya da adını söyleyip yanıma gelip bana sarılmasını istedim. O beni kucakladığında uyumak her zaman çok daha kolaydı.

O i geçirdi ve eminim ki o da aynı řeyi dűşűnűyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Emilie

Ertesi sabah kapının çarpmasıyla uyandım. "Ne oldu? bu lan bu ne
Cyrus sordu sormuştu uyku uykudan bozulmuş
mırıldandı.

Kanepeye bakmam gerekmeden Jade'in odadan çıktığını anladım. "Bu sabah da her zamanki gibi neşeli olduğunu görmek güzel," dedim ve pencereden giren ışığı engellemek için battaniyeyi gözlerimin üzerine çektim.

Ladon güldü. "Saat kaç?"

Sesi alçak ve boğuktu, gözlerimi açıp onu aramam için yeterliydi. Onu dün gece uykuya dalarken karanlıkta baktığım aynı pozisyonda buldum. Ama şimdi gömleksiz olduğunu, bir kolunu yastığa dolamış, kaslı sırtı ve pazılarını sergileyerek yüzüstü yattığını görebiliyordum.

Onun vücudunu hayranlıkla seyretmeye dalmadan önce, Cyrus oturdu ve düşüncelerimi böldü. Yataktan kalktı ve pencereden dışarı baktı, geri dönerek esnedi. "Güneş doğmadan biraz önce. Tanrılar, dün gece kaya gibi uyudum. Bir kez bile uyanmadım galiba."

Gözümün ucuyla Ladon'un vücudunun kaskatı kesildiğini fark ettim. Yanaklarımın pembeye dönerek beni ele vermemesini umdum. Cyrus'un ciddi olup olmadığını ya da gizlice uyanıp

ama daha fazla ısrar etmediğinde, rahat bir nefes aldım.

Banyoya doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapattı.

Ladon dirseklerine yaslanıp boynunu uzatarak banyo kapısına bakmaya başladı. "Bu çok tuhaftı."

Başımı salladım. "Sence dün gece bir şey duymuş olabilir mi?"

Ladon bir süre düşündü ve sonra başını salladı. "Hayır. Kardeşimi tanıyorum. Bir şey duymuş olsaydı, bunu açıkça söylerdi. Zaten o, kulak misafiri olacak türden biri değildir. Uyanık olsaydı, konuşma sırasında sohbete katılırdı."

Yataktan kalkıp benim yatağımın yanına geldi. Ellerini omuzlarımin iki yanına koydu ve eğilip bana bir öpücük verdi. "Günaydın prenses."

Geri çekildi ve ben de oturup, eklemlerim çatırdayana kadar kollarımı başımın üzerine uzattım.

Yataktan kalkamadan Cyrus banyodan döndü. "Bugün ne yapacağız?" diye sordu, giydiği gömleğin düğmelerini ilikleyerek.

Ladon ve ben birbirimize baktık. Cyrus ve Jade'i kasaba evine yapacağımız gezintiye nasıl ikna edeceğimizi hiç düşünmemiştim. Onlara yeni ipucumuzdan bahsederken, birlikte yaşadığımız macerayı nasıl gizleyebilirdik?

"Bir itirafım var," dedi Ladon ve ben donakaldım. "Dün gece ikiniz uyuduktan sonra yürüyüşe çıktım."

Çenem düştü ve hızla gözlerimi kırıştırdım, Ladon'un kardeşine *yalan söylemesine* şaşırmıştım. Beni korumak için yaptığını düşündüm, ama yine de hazırlıksız yakalanmıştım. Ağzımı kapattım ve bu haber benim için yeniymiş gibi davranmaya çalıştım.

"Sarhoş ve Lemaire ailesinden bahsedip duran bir haydut ödül avcısıyla karşılaştım. Ödeme bekliyor gibiydi, ama ödeme hiç gelmemişti."

Cyrus şaşkın görünüyordu. "Ve bize haber vermeye gelmedin mi? Başka ne öğrendin?"

"Hana geri dönmeyi düşündüm, ama o uzaklaşmaya başladı. Onu tek başıma takip ettim ve birkaç blok ötedeki bir konağa girdiğini gördüm. Bence oradan başlamalıyız."

Ladon bana baktı — hikayesine uymam için sessiz bir rica ve onu desteklemem için bir istek.

Şaşkınlığımı gizledim. "Bence bu akıllıca bir fikir. Onunla karşılaşman büyük şans."

"Katılıyorum," dedi Cyrus. "Yine de tek başına dolaşmanı onaylamıyorum. Ya bir şey olsaydı?"

Bir şey olmuştu. Ladon'a değil ama.

Gözlerim ellerime kaydı ve kan yok olmuştu ama Devyn'in ölümünü hala ellerimde hissedebiliyordum. Onun cansız bedeninin denize düşerken çıkardığı sesi asla unutamayacaktım.

"Ben iyiyim Cyrus. Kendimi savunabilecek kadar güçlüyüm. Benim Yüksek Komutan olduğumu unutma."

Cyrus başını salladı. "Senin yetenekli bir savaşçı olduğunu biliyorum. Ama sayıca üstün olabilirler. Sen yenilmez değilsin, bunu hepimiz çok iyi biliyoruz."

Ladon buna karşı çıkamadı. "Haklısın. Sana haber vermeden tek başıma gittiğim için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Teşekkürler. Şimdi, bu şehir evi hakkında. Bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Fazla bir şey yok," diye itiraf etti Ladon. "Daha fazla araştırmak için yeterince uzun kalmadım. Saat geç olmuştu ve düşmanlarla dolu bir odaya dalmak istemedim."

"En azından bu kadar sağduyulu davrandın."

Ladon çenesini sıktı, ama Cyrus'un sözünü yorum yapmadan kabul etti.

"İkiniz hazırlanın," diye devam etti Cyrus. "Ben kahvaltı için bir şeyler bulacağım."

Ladon başını salladı, ben de öyle.

Ama Cyrus kapıya ulaşmadan kapı açıldı ve Jade, sosis ve ot kokan kahverengi bir kağıt torba ile içeri girdi.

"Jade," dedi Cyrus. "Ben de kahvaltı almaya gidiyordum, ama sen benim için almışsın. Tabii sadece kendine yetecek kadar almadıysan."

Jade homurdandı, ama bu tam da ondan beklediğim türden bir şeydi — geri kalanımızı düşünmeden kahvaltıya çıkmak.

Çantayı sehpanın üzerine koydu, açtı ve içinden üç farklı tepsi çıkardı.

İçinde ne olduğunu görmek için uzandım. İlk tepside tahmin ettiğim gibi sosis vardı, diğer ikisinde ise patates ve yumurta. Midem guruldadı.

"Herkese yetecek kadar getirdim," dedi Jade tuhaf bir şekilde kibar bir ses tonuyla. Bu, dün bize karşı konuşma tarzıyla tam bir tezat oluştuyordu. Davranışından pişman mıydı? Muhtemelen hayır. Pişmanlıklarla yaşayan birine benzemiyordu.

Hızlıca giyindim ve kendime biraz yemek ve su aldım. Cyrus, Jade'e günün planlarımızı anlattı, ama Ladon'un gezisiyle ilgili uydurma hikayeyi anlatırken Jade'in Ladon ve bana bakışlarını kaçırdı. Nefesimi tuttum ve Jade'in onu düzeltmesini bekledim, ama düzeltmedi.

Yemekler kaldırılır kaldırılmaz, kasabaya doğru yola çıktık. Ladon öncüydü, ben ise nereye gittiğimizi bilmiyormuş gibi davrandım — ki bu yarı yarıya doğruydu, çünkü saat geç olmuştu ve kasabaya giderken attığımız adımları ezberlemeye çalışmamıştım.

Vardığımızda Cyrus gözlerini kısarak konağa baktı. Ben de onun bakışını takip ettim ve binayı ilk kez gördüm. Gün ışığında, binanın üç katlı olduğunu, pencerelerin eşit aralıklarla yerleştirildiğini ve bordo renkli panjurlarla çerçevelendiğini görebiliyordum. Her pencerenin dışında saksılar asılıydı ve sarmaşıklar binanın cephesinin bir kısmını kaplıyordu.

"Kapıyı çalalım mı?" diye sordu Cyrus.

Doğrusu, dün gece kimse cevap vermediği için kimsenin cevap vereceğini beklemiyordum. Ama ne Ladon ne de ben, onun yalanını ortaya çıkarmadan bunu söyleyemezdik.

Ladon boğazını temizledi ve ön kapıya çıkan küçük merdivenleri tırmandı. Kısa bir melodi çaldı ve bekledi. Kimse gelmeyince, tekrar çaldı ve bir adım geri attı.

"Belki evde değillerdir," dedi Cyrus. "Ya da belki ölmüşlerdir," diye karşılık verdi Jade.

Onun açık sözlülüğü beni neredeyse boğacaktı, ama Cyrus'tan daha gerçeğe yakındı. Bu evde şüpheli bir şeyler dönüyordu ve Devyn'in yakın zamanda geri dönmeyeceğini zaten biliyorduk.

Ladon ikisine de cevap vermedi. Elini kapı koluna doladı ve çevirdi, ama kapı açılmadı.

Jade sol taraftaki pencereye gitti ve perdelerin arasındaki küçük aralıktan içeriye baktı.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece boş koltuklar ve ıvır zıvırla dolu bir masanın olduğu bir giriş salonu."

Ön kapı açıldı ve hepimiz başımızı çevirdik. Ladon elinde, ayaklarımın altındaki toprağın rengiyle aynı renkteki kilden yapılmış bir anahtar tutuyordu.

"Az önce..."

"Kapı açık," dedi ve içeri bir adım attı.

Jade hiç düşünmeden onu takip ederken, Cyrus bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

İçeride, giriş holü ve bitişiğindeki salon toz ve ıslak halı kokuyordu. Ev eskiydi ve bakımlı değildi. Odunların yandığı bir şömine vardı ve küller yere dökülmüştü. Jade'in bahsettiği masa kitaplar, broşürler ve mektuplarla doluydu; çöp konusunda şaka yapmıyormuş.

"Merhaba?" diye seslendi Cyrus. "Kimse var mı?"

Uzun bir koridora açılan bir kapıdan geçtim. Her iki ucu da karanlıktı, bu yüzden önce hangi yönü araştıracağımı tahmin etmek zorunda kaldım. Sağ tarafı seçtim. Ayaklarımın altında zemin gıcırdıyordu, ama bunun dışında hiçbir ses duymuyordum. Duvarlar soyulmuş boya ve rastgele asılmış çeşitli eşyalarla kaplıydı. Bir tanesini incelemek için durdum ve onun Lourova ile Wyland arasındaki denizin haritası olduğunu ve mavi sulara çizilmiş küçük gemiler olduğunu keşfettim.

Hareket etmeye devam ederken, aynı haritanın birçok kopyası vardı ve farkları bulmak için onları bir süre incelemem gerekti. Sonra fark ettim ki gemiler farklı desenlerle çizilmişti ve akıntıları, sığ veya tehlikeli suları göz önünde bulundurarak kıtadan kıtaya gidilebilecek çeşitli rotaları gösteriyor gibiydiler.

Karşılaştığım ilk kapıya, hafifçe iterek açmadan önce kapıyı çaldım. Oda karanlıktı, ama yakınlarda bir pencere olduğunu fark ettim ve

perdeleri açarak güneş ışığının içeri girmesini sağladım. Perdelerin hareketiyle tozlar havaya yükseldi ve bu evin ilk düşündüğümünden daha uzun süredir boş olduğunu merak etmeye başladım. Dün gece burada kimse yoktu, ama bu ev en son ne zaman birileri tarafından kullanılmıştı?

Keşfettiğim oda bir tür toplantı yeri gibi görünüyordu. Odanın ortasında büyük bir oval masa ve ona uygun altı adet koyu renkli ahşap sandalye vardı. Solumdaki duvarda dolaplar sıralanmıştı ve ben de yararlı bir şey bulabilirim umuduyla onlara doğru yürüdüm. Ne yazık ki, eski çarşafklar ve birkaç tane çentikli kahve fincanı dışında dolaplar boştu. Belki de burası terk edilmiş ıvır zıvırların depolandığı bir odaydı?

Geri döndüğümde s a l o n boştu. "Ladon? Cyrus?" diye seslendim.

Koridora bakarak, bu sefer sola doğru ilerledim ve dolambaçlı bir merdiven buldum. Belki de herkes üst kata çıkmıştı.

İlk sahanlığa ulaştığımda, "Jade? Yukarıda mısınız?" diye seslendim.

Cyrus'un başı kapıdan çıktı ve Jade hemen arkasındaydı. "Bir şey buldun mu?"

Kafamı salladım. "Sen buldun mu?"

"Hayır," dedi Cyrus. "Bu katta iki yatak odası ve bir banyo var. Hepsi haftalardır kullanılmamış gibi görünüyor. Üçüncü kata çıkıp Ladon'un yararlı bir şey bulup bulmadığını görelim."

Jade yanımdan geçip merdivenleri çıktı.

Cyrus'a döndüm. "Siz ikiniz hala arkadaş mısınız?"

"Arkadaş olduğumuz gün, zihinsel kapasitem sorgulanacağı için tahttan çekilmem gereken gün olacak."

Gülerek

Cyrus merdivenleri işaret etti. "Gidelim mi?"

Cyrus arkamda, üçüncü kata çıktım. Umarım yukarıda işe yarar bir şey vardı, yoksa tüm bunlar boşa gidecekti. Reyna'nın nereye gittiğine dair hiçbir ipucu olmadan, ya da hala limanda bir yerde olup olmadığına dair hiçbir bilgi olmadan, başladığımız yere geri dönecektik.

O kadar dalgındım ki, eğrilmiş ahşap basamağı fark etmedim. Üzerine bastığım anda ayaklarımın altından kaydı. Kalbim

yere düştü, ama Cyrus ne olduğunu tam olarak anlayamadan bana sarıldı.

Ona baktım ve yüzü, yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri görebilecek kadar yakındı. Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı ve bir sıcaklık dalgası hissettim - Ladon'a duyduğum yakıcı arzu gibi değil, yanıcı bir alerjik reaksiyon gibi. Cildim çok gergin hissediyordu ve birden nefes almam zorlaştı.

Kucaklaması çok yumuşaktı. Beni merdivenlerden düşmekten kurtarmak istediğini biliyordum, ama beni tutuş şekli romantik geliyordu. Samimi geliyordu. Ladon bizi şu anda görseydi, bunun nasıl görüneceğinden korkuyordum.

Tırabzana uzanarak kendimi yukarı çekip onun kollarından kurtuldum ve sağlam ve güvenilir olan bir sonraki basamakta dengemi sağladım.

Cyrus keskin bir nefes aldı. "Özür dilerim."

"Ne için?" diye sordum, ona bakamadan.

"Bilmiyorum. Bu çok... tuhaf. Daha önce hiç eski nişanlım olmadı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Güldü, ama bu benim rahatsızlığımı gidermedi. "Ayrıca daha önce hiç bir kadına kur yapmadım."

Sonunda, ona döndüğümde hala benden birkaç adım aşağıda duruyordu, bu yüzden gözlerimiz aynı seviyedeydi. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerini beline koydu ve kaşlarını çattı. "Ben, şey... Sana biraz alan tanımaya çalışıyorum, anlarsın ya."

Başımı salladım ve boğazımdaki yumruyu yuttum. Bu durumun her şeyi cildimi kaşındırıyordu.

"Sadece, işleri yavaştan alırsak, yani travmanı atlatmak ve iyileşmek için daha fazla zamanın olursa, belki ilerlemenin bir yolunu bulabiliriz diye umuyorum. Zaten ailemle çok iyi anlaşıyorsun ve daha parlak, daha zeki bir kadın isteyemezdim..."

Cyrus, ben onun söylediklerini anlamaya çalışırken, saçmalamaya başladı.

Bizim için umudunu kaybetmemişti. Ama *bizim diye* bir şey yoktu.

Asla da olmayacaktı.

şok içinde durup doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum, ama neyse ki bu mücadeleden kurtuldum.

"Bir şey bulduk," dedi Ladon yukarıdan.

Merdivenlere baktım ve içimi rahatlık kapladı.

Ladon başını eğerek beni inceledi ve yüzünde bir soru işareti gördüm.

Her şey yolunda mı?

Hayır. Kesinlikle iyi değildi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ladon

EMİLİE VE CYRUS üst kata bize katıldı ve ben onlara haberi vermek için koştuğumda yüzündeki ifadeyi fazla düşünmemeye çalıştım. Hayalet görmüş gibi görünüyordu, ama çabucak kendini topladı. Daha sonra baş başa kaldığımızda ona bunu soracaktım. Her ne olursa olsun, grup önünde bunun hakkında konuşmak istemediği belliydi.

"Ne buldun?" diye sordu kardeşim, beni takip ederek üst kattaki ofise girerken.

Jade, büyük bir masanın arkasında, oldukça rahat görünen yastıklı kadife bir koltukta oturuyordu. Sanki evindeymiş gibi. Masaya bir günlük attı, ben de onu alıp Cyrus'a uzattım.

Onu açtı ve birkaç sayfa okudu, gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Anladığını anladım. Benim bulduğum şeyi bulana kadar birkaç sayfa ileri çevirdi.

"Nedir bu?" diye sordu Emilie, Cyrus'un yanından günlüğü okumaya çalışarak.

Cyrus, Emilie'nin de görebilmesi için biraz yana kaydı. "Bu bir kaptan günlüğü. Green Tide adlı geminin tarihini içeriyor; rotasından yüküne kadar her şeyi..."

"Yolcuları," dedi Emilie, gözleri fal taşı gibi açıldı. Günlüğü işaret etti, iki gün önceki sayfayı gösterdi ve "Reyna bu gemideydi" dedi.

Başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Geniş bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Demek onu az farkla kaçırdık," dedi Cyrus, sesi biraz moral bozuktu. Onu anlıyordum. Ben de onu Sage Harbor'da bulacağımızı umuyordum, ama en azından izi henüz soğumamıştı. Bununla çalışabilirdik.

Jade ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emilie.

"Bana bir iyilik borcu olan birini tanıyorum. Onların da bir gemisi var. Akşamüstü rıhtımda buluşalım."

Tek kelime etmeden ayrıldı, örgülü saçları arkasında dalgalanıyordu.



Eşyalarımızı toplayıp otelden ayrılmak için rekor sürede geri döndük. Eşyalarımızı açmaya pek vaktimiz olmadığından, bu çok uzun sürmedi. Akşam karanlığı çökmeden önce birkaç saatimiz daha vardı, bu yüzden beklerken birkaç işimizi halletmek için kasabada dolaştık.

Silahlarımızı bilettirdiğimiz bir demirci ve Emilie'nin birkaç şey satın almamız şartıyla kıyafetlerimizi yıkamayı kabul eden bir tekstil dükkânı vardı. Sonra bir fırına gidip gemide yanımıza almak için birkaç şey aldık.

Cyrus ayrıca deniz tutmasına iyi gelen bazı otlar almak için eczaneye gitmemizi istedi. O deniz yolculuklarını hiç sevmezdi.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra, nihayet limana gitme zamanı gelmişti. Batmakta olan güneş dalgaların üzerinde parıltıyordu ve Jade'i ararken neredeyse gözlerimizi kamaştırıyordu.

Yürüyüş yolunda çok sayıda gemi vardı ve Jade pek ayrıntılı bilgi vermemişti. Su kenarında yürüdük ve kalabalığın içinde onun yüzünü aradım. Devyn'i bıraktığımız yerin önünden geçerken Emilie yanıma yaklaştı. Gün ışığında, yağmurun kavgamızdan kalan kan izlerini çoktan silmiş olduğunu görebiliyordum.

Ona bir bakış attım ve sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Suçlarımızdan dolayı bizi yargılayacak kimse yoktu. Endişelenmesine gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra, Jade'in kollarını kavuşturmuş bir direğe yaslanmış olduğunu gördüm. Bir adam onun yanında durmuş, durmadan konuşurken, o ise önüne bakıyordu. Adamın ne dediğini anlamadım, ama Jade onun söyledikleriyle hiç ilgilenmiyordu.

"Gelmişsin," dedi, adamı keserek.

Adam bize baktı, sonra tekrar ona döndü. "Onlar mı?"

"Evet," dedi Jade, dönüp köprüyü geçerek önümüzdeki gemiye doğru yürüdü.

Adam, Jade'in ani ayrılışına şaşırılmış bir şekilde onu izledi, ama biz artık buna alışmıştık. Aniden bizim hala burada durduğumuzu hatırladı ve elini uzattı. "Benim adım Drip, baş gemiciyim. Sizler Jade'in arkadaşları olmalısınız."

"Drip ne biçim bir isim?" diye sordum. Kaba bir soruydu ama umursamadım.

O güldü. "Aslında benim adım Samuel, ama Drip olarak bilinirim."

Kaşlarımı kaldırdım. Elbette bunun bir hikayesi vardı, ama ben pek ilgilenmiyordum.

Drip yine de anlatmaya başladı. "Gemilerde çalışmaya başladığımda, beceriksiz bir çocuktum. On iki ya da on üç yaşındaydım ve hâlâ sırık gibi uzuyordum. Neyse, bir şeylere takılıp düşme alışkanlığım vardı ve sayamayacağım kadar çok kez denize düştüm."

O gülerken, geri kalanımız endişeli bakışlar atıştık.

Jade'in bulabildiği en iyi seçenek gerçekten bu muydu?

Drip, sorgulayan bakışlarımızı fark etti ve elini salladı. "Tabii ki artık endişelenecek bir şey yok. Artık büyüdüm ve onlarca yıldır gemilerde çalışıyorum. Yüksek niteliklere sahip olmadan benim pozisyonuma gelemezsiniz. Ama o zamanki mürettebatım bunu çok komik buluyordu. Beni sudan her çıkardıklarında, saatlerce etrafta dolaşır, gittiğim her yere su damlatırdım. Bu yüzden bana Drip dediler ve gerisi tarih oldu."

Anlamış gibi başımı salladım, ama yine de ona karşı şüphelerim vardı. Gemiye işaret ettim. "Acaba biz..."

"Tabii ki! Durun, çantanızı alayım, bayan...?"

"Bana Emilie diyebilirsin," dedi, sırt çantasını omzundan indirip Drip'e uzattı. "Teşekkürler."

"Peki, Drip," dedi Cyrus. "Jade'e borçlu olmana neden olan ne oldu?"

Drip omuz silkti. "Bu uzun bir hikaye. Başka bir zamana saklayalım. Adın ne demiştin?" "Ben Cyrus, bu da kardeşim Ladon."

Drip, Osavian kraliyet ailesi hakkında bir şey biliyorsa da, bunu belli etmedi. Sadece "İkinizle tanıştığıma memnun oldum. Burada adımlarınıza dikkat edin" dedi.

Rıhtımdan gemiye giden köprü birkaç metre genişliğinde ve oldukça sağlamdı, ama "Drip" adında birinin bu köprüde zorlanabileceğini anlıyordum.

"Kaptanın şehirde işi var, ama yakında dönecek. Sizi kamaralarınıza götürmem gerekiyor."

Drip bizi geminin güvertesinden geçerek gövdeye götürdü. Yeterince tekneye binmiş olduğum için bunların geniş olmadığını biliyordum, ama yürürken omuzlarımin zar zor sığacağına hazırlıklı değildim.

"İlk kabin bayanlar için," dedi Drip. "Yanındaki kabin ise erkeklerin uyuyabileceği yer olacak."

Cyrus ve bana tahsis edilen odaya baktım. Tam da hayal ettiğim gibiydi: ayakta durmaya bile zor yer olan küçük bir dikdörtgen kutu ve uzanamayacağım bir ranza. "Teşekkürler. Ne zaman yola çıkıyoruz?"

"Kaptan geri döner dönmez yola çıkmak istiyor. Akşam yemeğinden önce yola çıkmalıyız. Kendinizi evinizde hissedin ve bir şeye ihtiyacınız olursa çekinmeden söyleyin. Diğer mürettebatın hazır olduğundan emin olmalıyım."

Drip bizi yalnız bıraktı ve ben çantamı üst ranzaya attım. Cyrus sıkışarak alt ranzaya çantasını attı ve anında bize verilen alanın yetersizliğinden dolayı bunaldım. Bu durum, kardeşimden sır sakladığım için hissettiğim endişeyi daha da artırdı.

Kadınların nasıl olduğunu görmek için yan odaya baktım. Jade alt ranzaya yerleşmiş,

Yırtık pırtık bir günlüğü okuyordu. Emilie ise kendi yatağına tırmanıyordu ve dar pantolonunun içindeki kışını bana mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi çabucak sildim ve boğazımı temizledim. İkisi de bana döndü.

"Güverteye yürüyüşe çıkacağım, katılmak isteyen varsa."

Jade cevap vermeden kitabına geri döndü, ama Emilie başını salladı.

"Bir saniye izin ver," dedi ve çantasını karıştırmaya başladı. Aradığı saç bandını buldu ve hızla saçlarını ördü. Sonra aşağı indi ve beni takip ederek temiz havaya çıktı.

Korkuluğa yaslanıp güneşin denize batışını izleyeceğimiz bir yer bulduk.

"Şehir evinde ne olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordum, Emilie'ye kolumuz birbirine değecek kadar yaklaştım.

"Hmm?" dedi, gökyüzünde yayılan pembe ve turuncu renklere tekneye çarpan mavi ve mor dalgalara kadar, gökkuşağının güzelliğine dalmış bir şekilde. Bu, bir zamanlar resmetmeyi çok isteyeceğim türden bir manzaraydı.

"Orada biraz sarsılmış görünüyordun. Bir şey mi oldu?"

"Oh," dedi, yanakları her zaman gergin olduğunda veya çok fazla dikkat çektiğinde olduğu gibi kızardı. "Önemli bir şey değildi." "Hadi ama

Emilie. Karşımda ben varım. Benden hiçbir şey saklamana gerek yok hiçbir şeyi saklamana gerek yok."

Bana dönerek dudağını ısırdı ve ben onu dişlerinden çekip kendi dudaklarımla okşamak için duyduğum dürtüye direndim. "Bir an vardı..." diye başladı ve sonra kaşlarını çattı. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Deneyin," diye cesaretlendirdim.

O içini çekti. "Sanırım... Sanırım Cyrus, bizim için hala bir şans olduğunu düşünüyor."

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum, ama kesinlikle bu değildi. Bu konuyu geride bıraktığımızı sanıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana *kur yapmaktan* ve iyileşmem için yeterli zaman geçtikten sonra tekrar denemek istediğinden bahsetti." Karanlık bir kahkaha attı. "Sanki onun hayranlık dolu karısı rolünü oynayacak kadar iyileşecekmişim gibi."

"İyileşeceksin Emilie. İkimiz de iyileşeceğiz. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama bunu hayatımızın geri kalanında taşımayacağız. Ben bunu reddediyorum. Ve senin de bunu taşımak için fazla inatçı olduğunu biliyorum."

Yarı yürekten başını salladı. "Muhtemelen haklısın." "Haklıyım."

Gözlerini devirerek, bana tokat atacakmış gibi görünüyordu. İyi. O zaman normale döndüğünü anladım.

"Peki, ona ne dedin?"

"Hiçbir şey demedim. Sen ortaya çıktın ve her şey bitti."

Dilimi şaklattım ve tekrar denize baktım. Dalgaların sesi, içinde bulunduğumuz zor durumda bile zihnimi rahatlattı. Kardeşimin sözleri ve niyetleri hakkında daha fazla endişelenmem gerekirdi, ama tek düşünebildiğim, güneş ışığının kayboluşunu izlerken Emilie'yi kollarıma alıp ona sarılmak istediğimdi.

Her şey yoluna girecekti. Buna inanmak zorundaydım.



Kaptan çok geçmeden geri döndü. Kendisini kısaca Bronson olarak tanıttıktan sonra kamarasına gitti. Mümkün olduğunca çabuk denize açılmaya kararlıydı ve denizi geçmenin beş gün süreceğini duyduktan sonra onu suçlayamadım. Ben de Wyland'a ulaşmak için aynı derecede hevesliydim.

Salonda, birkaç mürettebat üyesi bize yemek için sandviçler ve bir sürahi bira hazırladı. Mutfağın yanındaki masaya oturdum ve Emilie yanıma oturdu. Kısa bir süre sonra Jade de geldi.

"Kardeşim nerede?" diye sordum. Onları en son gördüğümde, Emilie ve ben yürüyüşe çıkmıştık ve ikisi de kendi odalarındaydı.

"Bilmiyorum. O benim sorumluluğumda değil."

"Öyle değil mi? Renoa'ya gelmen ve şu anda bizimle olmanın sebebi bu. Bizi gözetlemek için."

Bana sert bir bakış attı, ama ben geri adım atmadım.

"Bir kez olsun güzel ve huzurlu bir akşam geçiremez miyiz?" Emilie iç geçirdi. "Jade bize Wyland'a gitmek için bir gemi ve mürettebat buldu. En karizmatik arkadaş olmayabilir, ama çok yararlı oldu."

"Teşekkürler," dedi Jade, hepimizi şaşırtarak.

"Rica ederim," dedi Emilie, zarif bir hareketle sandviçini alıp bir ısırık aldı.

Beş dakika kadar nazik davranabilirim diye düşündüm. Sürahiye alıp kendime bir bardak bira doldurdum. "İstiyor musunuz?"

Jade başını salladı, ama Emilie başını salladı. Bir bardak daha doldurup ona uzattım. Hemen dudaklarına götürdü, yuttuktan sonra tekrar masaya koydu. "Aslında dün geceki davranışım için özür dilemek istedim."

Neredeyse içkimi tükürecektim, gözlerim Emilie ile Jade arasında gidip geliyordu. Kulaklarım doğru mu duyuyordu? Huysuz bir bekçi köpeği gibi peşimizi bırakmayan bu inatçı kadının, kaba davrandığını kabul etmesini bilmesi mümkün müydü?

Jade devam etti, "Gurur duymadığım bazı şeyler söyledim. Haklısın Emilie. Seni o kadar iyi tanımıyorum ve bu çoğunlukla benim hatam."

Gözlerimi ona dikerek
baktım. "Aslında... hepsi
benim hatam." Çok daha
iyi.

"Seninle, Cyrus'la olan ilişkinle ya da Ladon'la olan ilişkinle ilgili hiçbir varsayımda bulunmamalıydım."

"Neden fikrini değiştirdin?" diye sordum.

"İkinizi de çok iyi tanımadığımı kabul edebilirim, ama sen de beni tanımıyorsun. Sınırları zorlamaya meyilli olabilirim, ama sınırı aştığımda bunu anlarım. Aptal değilim."

Hayır, daha çok kurnaz ve hesaplı biri olduğu muhtemeldi.

"Ayrıca, Murvort'a hizmet etmenin ve bu ittifakın devam etmesini sağlamanın en iyi yolunun, senin küçük ilişkinin bir

sır olarak kalmasını sağlamak olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordum. "Peki ya herkesin duygularımız hakkındaki gerçeği bilmesinin zamanının geldiğine karar verirsek?"

"Açıkçası, bunun asla gerçekleşmemesini umuyorum. İkinize de alınmayın ama bunun kraliyet ailesinde karışıklığa neden olacağını hepimiz biliyoruz. Ve karışıklık ailem ve ihtiyaçlarımız için iyi değil."

Ben alay ettim. En azından dürüsttü. "Jade, seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm. Murvort'a verdiğim sözleri tutmak ve antlaşmamızın geçerliliğini sağlamak için elimden geleni yapacağım. Ama çok yakın bir gelecekte Cyrus, Emilie ve benim hakkımdaki gerçeği öğrenecek."

"Peki bu gerçek ne olabilir?"

Sanki gemiyi sallayan buz gibi suya atılmış gibi hissettim. Koltuğumda döndüm. "Cyrus."

Kardeşim bakışlarımı karşıladı, yüzünde acı ve kızgınlık açıkça görünüyordu. "Benden ne sır saklıyorsun kardeşim?"

. Bölüm Yirmi Sekiz

Emilie

SİKTİR.

Kahretsin. Kahretsin. *Kahretsin.*

"Cyrus," dedi Ladon, sesi benim hissettiğimden çok daha sakindi.

"Ben..." "Bana yalan söyleme," diye sözünü kesti Cyrus. "Yüzünden anlaşıyor.

Sandığından daha şeffafsın. Seni hayatın boyunca tanıdığımı unutuyorsun. Bir sonraki savaş planını yaparken de aynı ifadeyi takınıyorsun. Ne oldu kardeşim? Bana gerçeği söyle."

Jade ayağa kalktı ve tabağını ve bira bardağını bırakıp gitti. Çok korkmuş görünüyordu ve onu suçlayamazdım. Cyrus'u hiç bu kadar üzgün görmemiştim. "Gitmeliyim."

Ne yazık ki, işler daha da kötüye gidecekti.

"Cyrus, lütfen sakın ol," dedim, ama o elini kaldırarak beni durdurdu.

"Lütfen bunu ben istemedim, anla lütfen," dedi Ladon, sesi sertleşmişti. "Bunun olacağını nereden bilebilirdim ki? Kaçırıldık ve Emilie benim her şeyimdi. Ve o... o benim ihtiyacım olan her şey oldu."

Cyrus gözlerini kapattı ve ilk gözyaşımın yüzümden süzüldüğünü hissettim. "Bunu duymak istemiyorum."

Elimi Ladon'un eline uzattım ve Cyrus bu hareketi görmek için tam zamanında gözlerini açtı. Birleşen ellerimize öfkeyle baktı ve sonra gözleri benimkilere kilitlendi. "*Zamana* ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bir ilişki için doğru ruh halinde olmadığını."

Başka bir şey yapamadığım için dilimi ısırdım. "Lütfen öfkeni ondan çıkarma," dedi Ladon.

Cyrus, "İkinizin öfkesini de tek başıma çekebilirim!" diye bağırınca irkildim.

Ladon koltuğundan atladı ve göğsü Cyrus'un göğsüne birkaç santim uzaklıkta durdu. "Onunla bu şekilde konuşma."

Ayağa fırladım ve kolunu tutup onu geri çekmeye çalıştım, ama o bir heykel gibi yere sabitlenmişti. "Ladon, lütfen."

"Ne zaman karımı almaya karar verdin?" diye sordu Cyrus. "Ailene ihanet etmeye ne zaman karar verdiğini söyle bana."

Ladon başını salladı ve ondan yayılan öfke ve incinmişliği hissedebiliyordum. Ladon ailesini çok severdi ve onları korumak için her şeyi yapardı, bir zamanlar beni tehdit etmek dahil. O zamanlar beni bir fahişe ve bir sülük olarak görüyordu. Ailesine asla ihanet etmezdi.

"Cyrus, dur," diye bağırdım, ama bakışları Ladon'a sabit kalmıştı.

"Ben hiçbir şey almadım," diye bağırdı Ladon. "Ve o hiçbir zaman senin karın olmadı."

"Oh, bu yüzden sorun yok mu? Düğün günümüze kadar gelemedik diye, kraliyet nişanını ve krallığımızın Dreslen ile olan ittifakını mahvetmen sorun değil mi?"

"Hayır." Sesi sertleşti. "Bunların hiçbiri sorun değil değil. Aylarca esaret altında kalmak sorun değildi. Ona tecavüz etmeye zorlanmak sorun değildi."

Ben irkildim, ama iki kardeş de bana aldırış etmedi.

"Onun saldırıya uğramasını ve acımasızca davranılmasını izlemek sorun değildi. Hiçbiri sorun değildi. Yaşadıklarımızın yarısını bile bilmiyorsun, bilseydin şu anda açıklama talep etmezsın."

Cyrus kekeledi, kelimeleri arıyordu ama aklı boşalmıştı.

Ladon'un sesi daha yumuşaktı: "Onu seviyorum. Onu tüm kalbimle seviyorum ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Oda sessizliğe büründü ve kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Sanki patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. İkisi de bir şey söyleyecek diye beklerken tüm vücudum titriyordu. Bundan sonra ne olacağından çok korkuyordum.

Cyrus çenesini sıktı ve ceketini düzeltti. "Renoa'ya döndüğümüzde, eşyalarını toplayıp gitmeni istiyorum. Fort Malek'te kalabilirsin. Orayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Bir daha yüzünü kalemde görmek istemiyorum. Emilie, onu takip etmek ya da Dreslen'e dönmek senin özgür iraden. Ne yapacağın umurumda değil."

Odanın tüm oksijenini de beraberinde götürerek uzaklaştı.

Ladon birkaç adım geri çekildi ve ben ona sarıldım, fısıldayarak, "O öyle demek istemedi. Üzgün ve sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacı var. Ailen senin için her şey demek ve o da bunu biliyor."

Ladon başını salladı. "Onu hiç böyle görmemiştim."

Bu adil değildi. Cyrus'un Ladon'a böyle davranmaya hakkı yoktu. Nişanlandığımızda beni tanıımıyordu bile; bu, ailemin ayarladığı bir görücü usulü evlilikti. Ben onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Ladon için benim her şey olduğumu göremiyor muydu? Tanıdığım en sadık insan olmasına rağmen sadakatının sorgulanmasından nefret ediyordum.

Ladon'u bıraktım ve o da bankın üzerine oturdu. Ellerine bakıyordu, kâkülleri gözlerini benden gizliyordu. Çok kırılmış görünüyordu. Reyna ona saldırdıktan sonra onu duşta ilk bulduğum anı hatırlattı bana.

Bu düşünce omurgamı sertleştirdi.

Hayır. Konuşmanın böyle bitmesine izin veremezdim. Dişlerimi sıktım ve Cyrus'un peşinden koştum.

Onu geminin pruvasında bulduğumda "Hey!" diye bağırdım. Bana dönmedi ve bu beni daha da sinirlendirdi. "Senin neyin var?"

Birkaç mürettebatın dikkatini çektim, ama onlar hemen başka tarafa dönüp işlerine odaklandılar, sanki bu kavgaya karışmak istemediklerini fark etmişler gibi.

Cyrus başını eğdi, ama tek kelime etmedi.

"Sen bir korkaksın," dedim. "Ve bencilsin. Kardeşin seni seviyor ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun."

Bizim yaşadıklarımızı asla anlayamazsın. Tamamen parçalanmış olmanın, parçalanmış kalbin ve ruhunun parçalarının yerde yatmasının ne demek olduğunu. Ladon bu duyguyu bilir. Ben de bilirim. Ve en berbat kısmı, tüm parçalarımızın şimdi birbirine karışmış olması. İkimiz de diğeri olmadan yaşayamayız.

Cyrus'un parmak eklemleri rayda beyazladı ve ben onun sinirine dokunduğumu mu yoksa sadece beni dinlemediğini mi merak ettim.

"Nasıl orada durup bana karşı bir hakkın varmış gibi davranırsın? Ve senin için yaptığı onca şeyden sonra, sana ihtiyacı olduğunda ona sırtını dönersin. O senin için *hayatını* feda ederdi, ama sen ona bu tek mutluluğu bile veremiyor musun?"

Cyrus bana bakmayı reddetti.

İç geçirdim. "Senin bundan daha iyi bir adam olduğunu sanıyordum, Cyrus."

Hatalı olduğunu kabul etmeye hazır olmadığını anlayarak, arkayı dönüp mutfığa geri döndüm, ama Ladon artık orada değildi. Yatak odasına dönmüş olmalıydı. Sandviçini ve birasını bitirmemişti.

Yemeğimizi aldım ve odalarımızı birbirine bağlayan dar koridoru bulana kadar önceki adımlarımızı takip ettim. Gemi sallanıyordu ve ben de bir yandan diğeri yana savruluyordum.

İleride, Jade elinde çantasıyla odamızdan çıkarken tökezledi. Beni gördü ve şöyle dedi: "Ladon'la yatakları değiştirmek istedim. İkisinin de önümüzdeki beş gece boyunca küçük bir odada kilitli kalmak istemeyeceğini düşündüm. Hepimizin Wyland'a sağ salim varmasını tercih ederim."

Dünyanın en yapay gülümsemesini zorla yaptı ama çabasını takdir ettim. Cyrus'un Ladon'un benim odamda uyuduğunu görünce çok sevinmeyeceğini tahmin ediyordum ama seçenekler göz önüne alındığında bu en iyi çözüm gibi görünüyordu.

"Muhtemelen haklısın. Teşekkürler."

Gülümsemesi kayboldu. "Gerçekten üzgünüm. En iyi seyahat arkadaşı olmadığımı biliyorum, ama tüm bu kaosu yaratmak istememiştim. Arkadaş olmayabiliriz, ama müttefik olmamız gerekiyor ve ben öyle davranmadım."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Önemli değil. Senin hatan değildi. Bu bir süredir belliydi. Sadece bunun, hiçbirimizin kaçamayacağı bir teknede

hiçbirimizin kaçamayacağı bir teknede olması üzücü."

Hava tekrar rahatsız edici bir şekilde gerginleşmeden önce hafifçe güldük. Odamın kapısına uzandım ve bir saniye tereddüt ettikten sonra, "İyi geceler, Jade," dedim.

"Sana da," diye cevapladı ve yan odaya girerek ortadan kayboldu.

Kapıyı yavaşça açtım. "Ladon?"

O, alt ranzada yanına dönerek içini çekti. Koyu renkli gözlerinden dudaklarının hafifçe büzülmesine kadar yüzünün her yerinde keder belirgindi.

"Eh, daha iyi olabilirdi," dedim, gerginliği biraz azaltmaya çalışarak.

Yanına kayarak, yatağa benim de girmem için yer açtı.

"Sandviçinin kalanını getirdim." Peçeteye sarılmış, yarısı yenmiş yiyeceği ona uzattım.

Ladon inledi ve sırtını duvara dayayarak oturdu. Dizlerini büküp ön kollarını üzerlerine koydu ve sandviçi izledi. "Aç değilim."

"Biliyorum," dedim ve küçük yatağın üzerinde kayarak onun oturma pozisyonunu taklit ettim. Omzuna burnumu sürtüp tuzlu su ve pişmiş ekmek kokusunu içime çektim. "Ama yine de yemelisin."

Kendini zorlayarak bir ısırik aldı ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi.

"Sebzelerini yemeye zorlanan bir çocuk gibi görünüyorsun." "Hindi sevmem."

Gülmeme engel oldum. "Değişelim. Benimki tavuk."

Ağır bir sessizlik içinde yemeklerimizi yedik ve bitirdik. Adrenalin etkisi geçince, olayın etkisini o anda hissettiğimden daha fazla hissetmeye başladım. Ladon'un da öyle olduğunu emindim. Alışılmadık bir şekilde sessizdi.

"Ladon."

"Hmm?"

"Bana dürüstçe bir şey söyle."

Bana döndü, gözleri değerli gümüş gibi parlıyordu. "Memnunum. Huzurluyum."

Başımı eğdim. Şu anda bu imkansız görünüyordu.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, devam etti: "Yanlış anlama, bu korkunç bir durum. Ne olacağını bilmiyorum... Cyrus beni affedecek mi, yoksa gerçekten evimden kovulacak mıyım? Fort Malek'i seviyorum, ama sürgüne gönderilip ailemden ayrılmak istemiyorum. Daha kötü bir senaryo hayal edemezdim."

Elini uzattı ve kulağımın arkasındaki gevşek bir saç telini geriye doğru itti. "Ama gerçekten mutluyum. Sen buradasın, bu yatakta yanımda, ve artık bunu saklamak zorunda değiliz. Sana dokunabiliyorum."

Sandviçini duvardan çıkıntı yapan küçük komodinin üzerine koydu ve benimkini de alıp yanına koydu.

"Seni öpebilirim."

Belimi tutup kucağına çekti, ellerini yanlarımdan geçirip gömleğimin kenarını buldu. Kollarımı kaldırdım, o da gömleğimi çıkarıp bir kenara attı. Dudakları göğüslerimin arasındaki yeri nazıkçe okşadığında keskin bir nefes aldım. Parmaklarım saçlarına dolandı ve parmağımı omurgasından aşağı doğru gezdirdim.

O benim kalçamı tuttu ve vücudumu kendine doğru bastırdı, beni eriterek kendine yapıştırdı.

"Seni alabilirim."

"Evet, evet," diye nefes nefese cevap verdim. Bu bir soru bile değildi, ama yine de cevap verdim. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesini istedim.

Yüzünü avuçlarımla kavradım, başparmaklarımla yanaklarını okşadım ve o gözlerimin içine bakarak, anlaşılmaz bir şehvet, arzu ve ihtiyaçla beni yakıp kavurdu.

Dudaklarımız çılgınca bir arzu içinde buluştu, dili giriş arıyordu ve ben de ona hevesle izin verdim.

O inledi ve... Tanrım, bu bana ne yaptı öyle. Midem altüst oldu ve onun bana dokunması için acı veren bir arzu hissettim. Beni kızdırması ve şımartması için. Onun penisini içimde hissetmek için.

O şakacı bir şekilde dudağımı ısırduğında nefesim kesildi.

"Seni seviyorum Emilie. Seni tüm hayatım boyunca ve hatta bir sonraki hayatımda da seveceğim."

Titredim ve gömleğine uzandım, onu çekip çıkardım ki tenini hissedebileyim. Kolunu sırtıma doladı ve beni kendine çekti,

Göğsünün sıcaklığı içime işledi ve ona olan yanıp tutuşan arzum daha da alevlendi.

Aniden, sıcak dili boynumda dolaşmaya başladı ve kulağımdan göğsümün üst kısmına kadar bir dizi öpücük kondurdu. Sütyenimi aşağı çekip meme ucumu ağzıyla kapattığında gözlerim geriye devrildi.

"Ladon," dedim, nefes nefese ve çaresizce. "Şşş. Sessiz olmalıyız."

Tanrılar bu ince duvarları lanetlesin. Onun adını haykırmak, kendimi tutmak istemiyordum.

Ladon beni nazikçe yatağa attı, topuklarının üzerine oturdu ve pantolonumu hızla çıkardı. Durup vücudumu seyretti ve tanıdık pembe renk yanaklarıma ve göğsüme yayıldı.

"Sütyenini çıkar," diye emretti. "Seni görmek istiyorum."

Bir dirseğimi yere dayadım ve diğer kolumu arkama uzatarak kopçayı açtım ve sıkıcı kumaşı çıkardım. Onu attım ve yanımdaki yere düştü.

"Yeniden uzan."

Her emirinde amım kasılırdı. Geriye uzandım ve onu izledim, bacaklarımı onun uyluklarına doğru uzattım. O da bacaklarımı tutup beni kendine doğru çekti, ben de çığlık attım.

"Sessiz olman konusunda ne demiştin?" Ellerini karnımdan aşağı doğru kaydırdı.

O benim vücudumu şarkı söyletirken nasıl sessiz kalabilirdim ki? Artık kendimi kontrol edemiyordum.

Yüzüne uzandım ve o da elimi tutup avucumun içini öptü. Sonra kolumdan omzuma kadar öpücükler yağdırdı. O göğsümün ortasından karnıma, sonra da külotumun kenarına doğru ilerlerken ben yutkundum.

Ağzının klitorisimin üzerinde dolaştığını hissedince inledim. "Emilie..."

Bacaklarımin arasından bana baktı ve sırıttı.

"Yüzünü yastığa gömmek mi istiyorsun?"

Nefesimi tuttum ve ağzımı kapattım. Belki de o kadar da kötü bir fikir değildi. Hayal gücüm çılgına döndü — o benim kalçalarımı tutarken ve penisini içime sokarken yüzümün yastığa gömüldüğü görüntüler.

Daha önce bu pozisyonda seks yapmamıştık, ama onun arkamdan bana girme fikri külotumu ıslatmıştı.

Hevesle başımı salladım ve o da bana dönmem için yer açtı. Henüz rahatlamadan, elleri kalçalarımı okşadı. Parmakları iç çamaşıma girdi ve kumaşı aşağı kaydırды. Bacaklarımı kaldırdım ki iç çamaşıma tamamen çıkarabilsin, sonra öne eğildim, en yakın yastığı yakaladım ve yüzümü ona bastırmaya hazırlandım.

Kalçalarım yukarı doğru kalktı, onun bana dokunmasını sabırsızlıkla bekliyordum. "Benim için parıldıyorsun prenses."

Yanaklarım kızardı, utançtan değil, ona olan açlığım zirveye ulaştığı için. Yüzümü yumuşak yastığa gömdüm ve inledim.

Ladon'un parmakları iç uyluklarımın boyunca kayarken sıçradım. Parmaklarını yukarı aşağı hareket ettirdi ve tekrar yukarı çıkardı, merkezime yaklaşıyordu ama içime hiç girmiyordu. Nefes almakta zorlandım ve nefes almak için başımı yeterince kaldırdım ve tekrar indirdim.

"Oh, tanrılar," diye yastığa mırıldandım. Bacaklarım titriyordu ve kendimi ayakta tutmaya devam edebileceğimden bile emin değildim.

"Aynen öyle. Yüzünü gömüp güzel amını bana sergileyen çok iyi bir kızsın."

Duvarlarım sıkılaştı ve onun bir şeyler *yapmasını* diledim. Herhangi bir şey. Yastığı daha fazla sıkıştıramayacağımı düşündüm.

En hafif dokunuş klitorisime değdi ve kalçalarımı salladım. Ladon kıkırdadı ve ben geriye uzanıp ona vurmak istedim. Sonra bir parmak amıma girdi ve ben tüm mantığımı kaybettim.

O içeri girip çıkarken onayımı mırıldandım. Sonunda ikinci parmağını da ekledi ve ben de onun hızına uyum sağlamak için kalçalarımı salladım.

"Tanrım, keşke şu anda kışına bir tokat atabilsem, ama bu çok fazla gürültü çıkarır." Bunun yerine, sol yanağımı kavradı ve sertçe sıktı.

Zevkim artıyor ve genişliyordu, ecstasy'nin sınırına ulaşıyordu ama asla tam olarak geçemiyordu. Biraz daha devam etseydim, onun için parçalanacaktım.

Ama sonra parmaklarını çekti ve ben bir iniltiyi bastırdım. Neden durduğunu görmek için arkama baktım, ama o sadece pozisyonunu değiştiriyordu

Pozisyonunu değiştiriyordu. Saniyeler sonra, dili girişimi yapıyor, kıvrımlarımı takip ediyor ve klitorisimi emiyordu.

Belimi sıkıca kavradı ve ben hareketsiz kalmak zorunda kaldım, o ise beni en sevdiği yemekmişim gibi yiyordu. Bu, istediğim her şeydi, ama yine de daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Başımı kaldırıp derin bir nefes aldım ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştum. "Ladon. Lütfen beni sik."

O, uyluklarımın arkasını ve sonra kışımın kıvrımını öptü. "Madem bu kadar nazikçe sordun."

Hareket etti ve pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarırken yatak sallandı. Onu çok özlemeden önce, bir elini sırtıma koyup diğer eliyle penisini kavrayarak hemen arkama geldi.

İzlemeye çalıştım, ama bulunduğum yerden zordu. Kolunu hareket ettirdi, kendini okşarken kasları gerildi. Penisinin başı kıvrımlarıma bastırdı, benim uyarılmam ve onun salyası arasında süründü.

Çok ıslaktım ve çılgındım.

Ama Ladon acele etmedi, gözleri dikkatlice içime bastırıldığı yere odaklanmıştı. İçime daha da girerken ağzı açık kaldı.

Sonunda kalçalarımı kavradı ve kendini tamamen içime soktuğunda, iniltiyi bastırmak için yastığı ısırarak zorunda kaldım. Çekildi ve tekrar içeri girdi, uylukları benimkilere çarpıyordu.

Dokunma duyum sınırlarına ulaşmıştı. Onunla hiç yüz yüze seks yapmamıştık ve şimdi onu göremediğim için her şeyi daha yoğun hissediyordum: içime girip çıkan penisi, kalçalarım ve kıkırım gömülen parmakları, klitorisime çarpan testisleri. Yastığı o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım uyuşmaya başlamıştı.

İlk orgazm beni sararken, tüm vücudum gevşek ve bitkin bir halde kalarak inilti çıkardım. Kollarım gevşek bir şekilde yanlarıma düştü ve Ladon içime girmeye devam ederken, başımı kaldırıp kısa ve kesik kesik nefesler aldım. Tanrıya şükür ranzalar duvara cıvatalanmıştı, bu yüzden çok fazla gürültü yapmıyorlardı. Onun durmasını istemiyordum.

Bana tekrar tekrar girdi ve bacaklarım bir kez daha titremeye başladı. Beni gerip doldurmasını, amımın onu sıkıca sarmasını ve o inleyene kadar devam etmesini seviyordum.

Ladon, uyarıda bulunmadan eğildi ve bir kolunu belime doladı, diğer eliyle omzumu çekti. Beni kaldırıp kucağına oturtdu, bacaklarım onun uyluklarına dolandı ve sırtım göğsüne yaslandı.

Dudaklarımı sıkıştırarak iniltiyi bastırdım, yastık olmadan bu zor bir işti.

Ladon'un parmakları klitorisimi daireler çiziyordu ve daha da çaresiz hale gelmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum. Kucağında zıplıyordum, onu derin ve sert bir şekilde içime alıyordum. Dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı ve Ladon elini ağızıma kapatarak onu bastırdı.

Ağır nefesleri sırtımı gıdıkladı ve benim nefesim de onun nefesine uyum sağladı. Parmakları klitorisimi ovmaya devam etti, gittikçe hızlanarak, ben ikinci kez onun etrafında çırpınana kadar.

Bu sefer yalnız değildim. O, zevkini bastırmak için omzumu ısırarak homurdandı. Birkaç saniye öyle kaldık, nefesimizi toparladık. Ladon'un eli ağızımdan düştü ve kollarını belime doladı.

Başımı omzuna yasladım ve sonunda göz göze geldik. Bir kolumu başının etrafına doladım, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve dudaklarımız yavaş ve tutkulu bir öpücükle buluşana kadar onu kendime çektim.

Ladon beni kollarına aldı ve ikimizi de yatağa yatırdı. Battaniyeyi göğsüme kadar çekip bacaklarımı onun bacaklarına doladım ve parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirdim.

Sessizlik rahatlatıcıydı. Onun yanında olmak, korkularımı ve endişelerimi yatıştırmaya yetiyordu. Ama odamızın dışında bizi bekleyen her şeyi unutmamıştım. Yine de, bununla sabah ilgilenecektik.

Bu gece, onunla birlikte bu mutluluğun tadını çıkarmak istiyordum.

'ın Yirmi Dokuzuncu Bölümü

Ladon

ÜÇ GÜN.

Kardeşim benimle konuşmayalı üç gün olmuştu. Deniz yolculuğumuzun yarısından fazlasını geride bırakmıştık ama aramızdaki durum hiç iyileşmemişti.

İçimden bir parça, onun yatıp uyandığında zihni açık ve kafası netleşeceğini umuyordu, ama o geceye kadar benden kaçınıyordu.

Güneş güverteye vuruyordu ve mürettebat sürekli değişen rüzgarlarla uğraşmakla meşguldü. Tekne normalden daha fazla sallanıyordu ve Cyrus'un deniz tutmasını nasıl idare ettiğini merak ettim. Otlar işe yaramış mıydı? Onun durumunu soracak durumda değildim.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Emilie, yanımda bir kutu yığınının üzerine oturarak.

Hiçbir şeye bakmıyordum. Denizdeki dalgalara bakarken, içinde bulunduğumuz zor durumu düşünüyordum. Dalgalar, karmakarışık düşüncelerime yatıştırıcı bir ninni gibiydi.

"Hiçbir şeye," dedim ona, arkama yaslanıp kolumu onun arkasına koyarak.

İçgüdüsel olarak güverteyi taradım ama Cyrus'u göremedim. Zaten bunun bir önemi yoktu. Bana daha fazla kızamazdı. Artık sırrımız açığa çıktığına göre, Emilie'ye herkesin içinde dokunmak istersem dokunabilirdim.

Emilie parlak güneşten gözlerini korudu. "Kaptan, iki gün içinde varacağımızı söylüyor. Jade'e, vardığımızda bir sonraki adımlarımızı konuşmamız gerektiğini söyledim. Cyrus'u bulamadım..."

Nefes aldığımda göğsüm ağırlaşmıştı. Böyle mi olacaktı? Yabancı bir ülkede düşmanımızı kovalarken tamamen pes edemezdi. Bana kızgın olsa bile kendini toparlaması gerekiyordu.

"Onu bana bırak," dedim. "Jade'i bul ve benimle salonda buluş. Cyrus'u ben getiririm."



Onu bulmak uzun sürmedi. Güvertede bir tur attıktan sonra, kabinlerimizin bulunduğu gövdeye indim. Onun ve Jade'in odasının kapısı kapalıydı, bu yüzden kapıyı çaldım ve hareket veya horlama sesi olup olmadığını dinledim. Gemide yapacak pek bir şey olmadığı için, şekerleme yapıyor olsa da şaşırmazdım.

İçeriden hiçbir ses gelmiyordu, ama kabinin boş olduğuna tam olarak ikna olamadım. Gemideki herkese kızgındı, neden cevap versin ki?

"Cyrus," diye bağırdım. "On dakika sonra salonda bir toplantı yapacağız. Hala bu görevin bir parçası olduğunu düşünüyorsan, orada olmalısın."

Bekledim, ama sessizlik devam etti.

İç çekerek uzaklaştım ve tek başıma salona doğru yürüdüm.

İçeri girdiğimde, Emilie ve Jade beni bekliyorlardı. Konuşuyor gibiydiler, bu garip ama hoş bir manzaraydı. Jade'in birkaç gün önce benimle kabinlerini değiştirmeyi teklif etmesinden sonra ona olan görüşüm biraz değişmişti. Ona güvenebilmem ya da onu tolere edebilmem için hala yapması gerekenler vardı, ama bu onun tamamen umutsuz vaka olmadığına dair bir işaretti.

"Kardeşin nerede?" diye sordu, yalnız olduğumu görünce.

Omuz silktim ve başımı salladım. "Sanırım odasına kapanmış. Ona, eylem planımızı tartışmak için önemli bir toplantı yapacağımızı söyledim, bakalım gelecek mi."

Bayanların karşısına oturdum ve şehir evinden aldığımız kaptan günlüğünü çıkardım. "Buna göre, Baumheim'a inecekler, bu yüzden oradan başlamalıyız. Ama bu kolay olmayacak. Başka bir şey yapmadan önce Kral Marsden ile bir görüşme ayarlamamız gerekecek. O katı bir hükümdardır ve topraklarına girip kargaşa çıkarmamızı hoş karşılamayacaktır."

Emilie başını salladı. "Reyna'nın suçlarını açıklayabiliriz, Jade de bizi destekleyebilir. Onu Murvort'a iade ettirebilir miyiz?"

"Bize yardım eder mi?" diye sordu Jade. "Ya o da Reyna kadar kötü biriyse?"

"Öyle değil," dedi Cyrus ve hepimizin başı kapıya doğru döndü. "O onurlu bir adam ve benim eski bir dostum. Onunla herhangi bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

Günlerdir ilk kez onun konuştuğunu duyuyordum. Ve ilk kez onu geçerken değil, dururken görüyordum. Gözlerimle temas kurmaktan kaçınıyor, bunun yerine Jade'e ve aramızdaki masaya odaklanıyordu. Göğsümdeki acıyı bastırmaya çalıştım. En azından gelmişti.

"Reyna'nın nerede olduğu hakkında bir fikri var mı?" diye sordum.

Cyrus kollarını kavuşturdu ve kafasını mutfağa çevirdi, soruma cevap vermek istemiyordu. Masadaki geri kalanımız şaşkın bakışlar değiştirdik.

Jade boğazını temizledi. "Kral Marsden yabancı ziyaretçileri takip ediyor mu?" diye sordu, benim sorumu başka bir şekilde ifade ederek.

Cyrus homurdandı. "Kapsamlı olarak değil. Ama şehir sınırları içindeyse nerede olduğunu biliyor olabilir."

Sinirlenerek masanın altında bacağımı salladım. Demek böyle olacaktı? Bu çocukça bir davranıştı ve aksini iddia edemezdim. Kendi kendime "Saçmalık" diye mırıldandım.

Emilie bana nazik olmamı söyleyen bir bakış attı. Ve haklıydı. Şu anda başka bir kavga başlatarak durumu daha da kötüleştirmemeliyim, ama kardeşim bunu zorlaştırıyordu.

"O zaman karar verildi," dedi Emilie. "Önce Kral Marsden ile görüşeceğiz, sonra oradan devam edeceğiz. Umarım Reyna çok uzağa gitmemiştir. Cyrus,

onunla bir görüşme ayarlayabilir misin?"

Cyrus yine başka yere baktı, ama gözlerini devirdiğini fark etmeden önce.

Ağzım açık kaldı ve Emilie'ye baktım, sanki bana nazik davranmamam için izin verecekmiş gibi. Hayal kırıklığıyla dudağını ısırdı ve Jade'e başını sallayarak sessizce soruyu iletmesini istedi.

Kesinlikle olmaz.

"Kaba davranma," diye kardeşimi azarladım. "Bana nazik davranmak zorunda değilsin, ben kaldırıabilirim. Ama benim yüzümden Emilie'ye kötü davranmana izin veremem. Onun sorusunu cevapla."

Jade ve Emilie ikisi de gerginleşti, sanki odadan kaçıp Cyrus ve benim konuşmamızı beklemek istermiş gibi görünüyorlardı.

Çenesini sıkarak, "Evet, bir toplantı ayarlayacağım" diye cevap verdi.

Sonra dönüp salondan çıktı. Hepimiz, onunla birlikte odadaki düşmanlık da ortadan kalkınca iç geçirdik, ama ben onun davranışına şaşırmıştım.

Cyrus duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında Jade, "Eh, iyi gitti" dedi.

Sinirlenerek homurdandım. "Denizin bu kadar açıklarında haberci şahin bulamayız. Kıyıya yaklaşıp kadar beklememiz gerekecek, ancak o zaman mesaj gönderebilir. Bununla birlikte, Kral Marsden ile görüşebileceğinden hiç şüphem yok."

"Harika," dedi Jade. "O zaman içeri girip, onun topraklarında saklanan bir psikopatı öldürebilir miyiz diye sorarız."

Emilie gülümsedi ve ben de neredeyse gülecektim, gerginliğin azalmasına minnettar olarak.

"Asıl soru, Reyna'yı kim öldürecek?" diye sordu Jade ve konuşma tekrar ciddileşti.

"Emilie ve ben," dedim düz bir sesle. "Onunla ne tür bir kavganız olduğu umurumda değil. Emilie ve benim yaşadıklarımızla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey."

"Onun yüzünden ailem öldü."

"Bize saldırdı ve Emilie'nin masumiyetini çaldı. Bizi taciz etti ve hayal bile edemeyeceğin şekillerde işkence etti. Bizi aşağıladı ve terörize etti. Hayat boyu silinmeyecek izler bıraktı." Beyaz sarmaşıkların hala cildimi bozduğu bileğimi gösterdim. Oradaki izler bronzlaşamıyordu ve bu nedenle, birkaç haftadır tekrar güneşe çıktığım için şimdi daha belirgindi. "Bizi öldürmek daha merhametli olurdu."

Jade'in koyu renkli gözleri benim yüzümü, sonra da Emilie'nin yüzünü taradı ve sözlerimi düşündü. Onun alaycı bir yorum yapmasını bekledim, daha önce ona gösterdiğim nezaketi geri almamı sağlayacak bir şey. Tanrılar, Emilie hakkında bir şey söylemesini engellesin, çünkü onu paramparça ederdim.

Ama o sadece parmaklarını pürüzlü masaya vurdu. "Sanırım ona ilk kim ulaşacak göreceğiz."

Otuzuncu Bölüm

Emilie

En az bir saattir uyanıktım, Ladon'un uyurken inip çıkan göğsüne desenler çiziyordum. Uykum gelmediği için değil, tam tersine. Dreslen'den ayrıldığımdan beri bu kadar iyi uyumamıştım.

Küçük bir ranzaya sıkışmış olmama rağmen, Ladon yanımdaydı ve artık sırrımızın yükünü taşımıyorduk. Hayatım, tek bir istisna dışında, yeniden bana aitmiş gibi hissetmeye başlamıştı.

Reyna.

Midem bulandı. Şimdiye kadar bizden kaçmıştı, ama buradaydı. Wyland'da sona ermişti. Bu sefer kaçamayacaktı. Biz ona izin vermeyecektik.

Bugün Wyland'a vardığımız gündü ve hepimiz karaya çıkıp bu daracık alanı geride bırakmaya hazırдық. Ama saat henüz erkendi ve şimdilik Ladon'la yatakta kalmaktan memnundum.

Sonunda gözlerini açtı ve onu izlediğimi fark edince gülümsedi. "Günaydın prenses."

Sabah uyandığında duyduğum uykulu ses tonundan asla bıkmayacağımı düşünmüştüm. Bu ses tonu, bana ait olan bir şekilde seksi ve samimiydi. Onun bu özelliğini sadece ben görebiliyordum ve bu, varlığından haberdar olmadığım sahiplenici yanıma uyandırdı.

"Günaydın," diye cevap verdim.

Ladon, birkaç dakikadır göğsünü okşayan elimi tuttu ve parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırđı. Sonra elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Bugün için hazır mısın?"

Başımı salladım. "Bunu geride bırakmaya hazırım. Ama garip bir durum." "Ne garip?"

"Şu anda olduğumdan daha kızgın olacağımı düşünmüştüm. Yanlış anlamayın, hala Reyna'nın kellesinin uçmasını istiyorum. Ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama bu duygu beklediğim kadar yoğun değil."

"Peki ne hissediyorsun?"

Gülümsedim. "Umutlu. Sakin. Hayatıma devam etmek için sabırsız."

Ladon bunu düşündü. "Ben de umutlu hissediyorum. Reyna'nın sonunun yaklaştığını hissedebiliyorum. Ve sonunda bir geleceğimiz olacak."

Kabin kapısı çalındı.

Ladon inledi ve beni göğsüne sıkıca bastırdı. "Git buradan."

Gülümsedim ve kollarımı onun boynuna doladım.

Kapıdan boğuk bir ses geldi. Drip'in sesi gibi geliyordu. "Yaklaşık otuz dakika sonra limana yanaşacağız. Eşyalarınızı toplayıp güverteye çıkmalısınız."

Ladon iç geçirdi. "Sanırım bu, yataktan kalkmamız gerektiği anlamına geliyor." "Sanırım öyle," dedim ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum. Ben bunu yaparken o homurdandı.

onun üstüne yuvarlandım ve ayağa kalktım.

Eşyalarımızı toplamamız uzun sürmedi. Ladon ve ben birlikte küçük kabinimize veda ettik ve yukarı çıktık. Jade ve Cyrus çoktan pruvada bekliyorlardı, sohbet ediyorlardı. Ladon'a ya da bana hala bakamasa da, biriyle konuşması hoştu. Yine de fikrini değiştireceği umudunu kaybetmemiştim. Kendi kardeşimi hayatımdan çıkarmayı hayal bile edemezdim.

Onları geçtikten sonra, uzakta bir kara parçası gördüm. Sisliydi, ama güneş tüm gücüyle sisin içinden çıkmaya çalışıyordu. Kıyı çoğunlukla kayalıklar ve inişli çıkışlı tepelerden oluşuyordu, ama tam önümde Sage Harbor'dakine benzer rıhtımların olduğu bir açıklık görebiliyordum. Işık en yüksek tepenin zirvesinden yansıyor ve ben gözlerimi kısarak baktım.

"O nedir?"

"Sanırım Baumheim'ın Mücevheri, Wyland'ın en görkemli kalesi."

"Kral Marsden orada mı yaşıyor? Tanrılar, oradan manzara muhteşem olmalı."

Gemimiz yaklaşırken, tepenin yamacına dizilmiş evleri ve yerden gökyüzüne uzanan kıvrımlı yolları görebiliyordum. Birkaç muhteşem tepe vardı, ama hiçbirisi Mücevher'in bulunduğu tepe kadar görkemli değildi.

Jade bizi gördüğünde hoş geldiniz gülümsemesi attı. Çenesini karaya doğru uzattı. "Reyna'nın neden buraya gelmeyi seçtiğini anlayabiliyorum. Dağlar ev gibi hissettiriyor."

Onlara baktım ama benzerlik göremedim. Murvort'un dağları sert ve acımasızdı. Bu tepeler yeşil ve canlı sarı çiçeklerle doluydu. Murvort'un dağları keskin kenarlarla kesilmişken, bu tepeler yumuşak eğimlerle uzanıyordu.

Birkaç dakika sonra, limanda çalışanların yüzlerini görebilecek kadar yaklaşmıştık. Mürettebatımız karadaki ekiple bağırarak konuşup, bizi çekip gemiyi sabitlemek için halatlar attı. Bundan sonra, köprüyü geçip karaya dönmemiz uzun sürmedi. Bacaklarım biraz titriyordu, ama bu his birkaç dakika sonra geçti.

Sage Harbor'ın hareketli limanlarının aksine, Baumheim sakin ve düzenliydi. Birkaç gemi limana demirlemiş ve bir düzine kadar erkek ve kadın marinada dolaşıyordu, ama pazarlar, müzik ve sohbetler yoktu. Baumheim'daki faaliyetlerin çoğu tepenin üstündeki kale çevresinde yoğunlaşmış görünüyordu.

"Yolu göster," dedi Jade, Cyrus'a. Aramızda Wyland'a gitmiş olan tek kişi oydu ve buraya en son ne zaman geldiğini bilmiyordum. Yetişkinlik döneminde buraya gelmiş miydi acaba?

Sırt çantasını düzeltti ve ağaçlarla kaplı tepenin üzerinden görünen yüksek kaleye doğru yola çıktı. Geri kalanımız onun izinden gittik.

Kral Marsden'ın kalesine giden yol, koyu yeşil yaprakların arasında parıldayan kırmızı topraktan oluşuyordu. Minik, tüylü yaratıklar ağaçlara tırmanıp merakla bize bakıyorlardı. Önceki ziyaretimden

araştırmalarım sonucunda, bunların sincap olduğunu tespit ettim. Lourova'ya özgü hayvanlar değillerdi, ama onları yakından gördükten sonra, keşke öyle olsalardı diye düşündüm. Biri bana bakıyordu, ben de gülümsedim; onu ne kadar da kucaklayıp okşamak istedim!

Ama yolumuza devam ettik ve çok geçmeden evler görünmeye başladı. Günün erken saatlerinde çoğu sessizdi, içerdeki aileler kahvaltı hazırlıyor ya da hala uyuyorlardı.

Karşılaştığımız ilk sivil, küçük çocuğu bacaklarına sarılırken çamaşırları ipe asan genç bir anne idi. Nazikçe el salladı ve işine devam etti.

Yükseldikçe yolun kenarında daha fazla ev belirtmeye başladı ve kasabanın merkezine yaklaştığımız açıktı. Trafik sıkışıklığı bunu açıkça göstermiyor olsaydı, kalenin gölgesi gösterirdi.

Sonunda, tüm tepeyi savunma sınırı gibi çevreleyen yüksek bir dış duvara ulaştık. Mermer gibi yeşil ve kahverengi renklerin karışımıydı, ancak yüzeyi pürüzlüydü. Daha önce böyle bir şey görmemiştim, ama belki de sihirle yapılmıştı.

Kapıya yaklaştığımızda, iki muhafız dikkatle bekliyordu. Birimizin kendini tanıtmasını ve amacımızı belirtmesini beklediler. Cyrus öne çıktı ve "Ben Osavian Kralı Cyrus Castelli. Kral Marsden ile görüşmek için buradayım. Bu üç kişi benimle birlikte ve onlar için kefil olabilirim" dedi.

Onun öfkesini bir kenara bırakıp bizi kapıdan geçirdiği için tanrılara sessizce şükrettim.

Muhafız arkasını döndü ve arkasında bir kol olduğunu fark ettim. Kolu çekti ve metal barikat sağa doğru kaymaya başladı. Sonra bize geçmemiz için işaret etti.

Duvarın içinde, beni hayrete düşüren aynı mermer malzemeden yapılmış daha fazla ev ve dükkan sokakları dolduruyordu. Mimarisinde, onu kırsal kesimdeki benzerlerinden ayıran zarif bir şey vardı.

Kısa bir süre sonra, kalenin girişine giden büyük bir merdiveni çıktık. Üç kat yüksekliğindeki sütunlar, bir dizi balkonu destekliyordu. Burada hiçbir şey tekdüze değildi; her şey rastgeleydi, sanki kale bir ağaç gibi filizlenip dallarını uzatmış gibiydi. Bazı yerlerde, süslü sütunlar, korkuluklar ve pencere süslemeleriyle gerçekte ağaç dalları

süslemeli sütunlar, korkuluklar ve pencere süslemeleriyle iç içe geçmiş gibi görünüyordu. Her şey şaşırtıcı derecede güzeldi.

Yüksek bir kemerli geçitten geçerek devasa bir giriş salonuna girdik. Adımlarımız yankılandı ve gür sakalı ve bıyığı olan uzun boylu, zayıf bir adamın dikkatini çekti. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, bize doğru büyük adımlarla yaklaşarak.

"Ben Kral Cyrus. Kral Marsden ile bir görüşmem var."

Adam ön cebinden küçük bir not defteri çıkardı ve sayfalarını çevirerek bir sayfayı okumak için durdu. Doğrulamayı bulduktan sonra defteri aniden kapattı ve gülümsedi. "Şu anda meşgul, ama birazdan sizinle görüşecek. Beklerken çay ister misiniz? Kahve? Kahvaltı yaptınız mı?"

"Çok sevinirim. Teşekkür ederim."

"Beni takip ederseniz, bu tarafta bir bekleme odası var," dedi ve bizi ağaç dallarıyla süslenmiş daha küçük bir kemerin altından geçirdi.

Altından geçerken yukarı baktım ve bunun gerçek bir ağaç olmadığını fark ettim. Yapraklar gibi görünmesi için karmaşık bir şekilde işlenmiş zümrüt ve yakut gibi değerli taşlardı. Yaratıcılığı ve detaylara gösterilen özeni hayranlıkla izleyerek gözlerimi hızla kırpıttım.

Demek ağaç dallarını kaleyle iç içe geçirmek için bunu yapmışlardı. Onlar ağaç değildi.

Bekleme odasında, adam çantalarımızı aldı ve girişe yakın bir dolaba koydu. "Kahvaltılarınız ve içeceklerinizle hemen döneceğim."

O ayrılınca, odayı keşfetme fırsatı bulduk. Duvarların her santimetrekaresi, gül rengi fenerlerin asılı olduğu yerler hariç, portrelerle süslenmişti. Portrelerdeki yüzler birbirine o kadar benziyordu ki, bunların birbirleriyle akraba olduklarından ve büyük olasılıkla kraliyet ailesinin üyeleri olduklarından emindim. Bu kadar çok sayıda portre olduğu için, bunların büyük bir kısmının muhtemelen ölmüş olduğunu düşündüm.

Ev sahibimizin dönmesini beklerken yavaşça dolaştım, vahşi sarı saçlı küçük kızı ve arkasında duran, her biri bir elini kızın omzuna koymuş olan çifti hayranlıkla seyrettim. Bir sonraki portre, askeri üniformalı genç bir adamdı. Saçları biraz daha koyu renkti, ama gözleri kızın kehribar rengi gözleriyle aynıydı. Kuzenler miydiler? Ya da belki amcası mıydı? Bunu anlamamanın bir yolu yoktu.

Devam ettim, birçok portreyi inceledim ve Ladon'un galerideki en büyük portrenin önünde durduğunu gördüm. Altı ya da yedi yaşlarında, neredeyse birbirinin aynısı iki küçük çocuk. Erkek çocuk kız kardeşinden biraz daha uzundu, yanakları daha yuvarlak ve gülümsemesi daha genişti. Kız daha zayıftı ve uzun sarı saçları karnına kadar uzanan örgüler halinde, kulaklarının arkasına sıkıştırılmış buklelerle toplanmıştı. Erkek çocuk bir kolunu kız kardeşinin omuzlarına dolamış, kız ise ellerini önünde birleştirmişti.

Adrien ile de benzer seanslara maruz kalmıştım — uzun saatler boyunca hareketsiz oturmak zorunda kaldığımız, bir gün kimsenin görmeyeceği bir odada asılmak üzere yüzlerimizin boyandığı seanslar. En azından bu galeri kullanılıyordu.

"Kardeşini mi düşünüyorsun?" diye Ladon'a sessizce sordum. Cyrus odanın diğer tarafındaydı, bizi kasten görmezden geliyordu.

"Ne?"

"Kardeşin," dedim tekrar, portreye başımı sallayarak. "İkiniz de büyürken bunları yapmak zorunda mıydınız? Ben bunlardan hep nefret ederdim. Annem, en ufak bir hareketimizde bile çok sinirlenirdi. Bizi oturtmak için tatlıyla rüşvet vermek zorunda kalırdı. Ben genellikle itaatsizlik etmekten çok korkardım, ama Adrien..." Kıkırdadım. "Annesinin sınırlarını ne kadar zorlayabileceğini görmekten çok hoşlanırdı."

Dışarıda oynamak için koşup kıyafetlerini kirletmiş ve annemin son dakikada ona başka bir kıyafet bulmak zorunda kaldığı bir olayı düşünerek gülümsedim. Annem çok kızmıştı, ama onun gülümsemesi hiç bu kadar samimi olmamıştı.

"Hayır. Yani, evet, portre çekimi için poz vermek zorunda kaldık, ama ben bunu kastetmemiştim."

"Öyle mi?"

Tam o sırada ev sahibimiz geri döndü ve elime bir fincan çay tutuşturdu.

"Muhteşem, değil mi? Sanatçı onları hayata geçirmek için harika bir iş çıkarmış. Başlarına gelenler çok yazık," dedi, portreye kayıp hissiyle bakarken gözlerindeki ışık söndü.

"Ne oldu?" diye sordum.

Yutkunduğunda boğazındaki yumru sallandı. "Neredeyse on yıl önce ortadan kayboldular. Kimse onlara ne olduğunu ya da hala hayatta olup olmadıklarını bilmiyor. Kral yıllarca onları aradı, ama hiçbir iz, takip edilecek hiçbir ipucu yoktu. Arayışında ailenin birikimlerini neredeyse tüketti ve sonunda krallık felakete sürüklenmeden önce aramayı iptal etmek zorunda kaldı."

"Bu çok korkunç," dedim. Çok gençlerdi. Çok korkmuş olmalılar. Ve aileleri bunca zaman sonra hala bir sonuca ulaşamamışlardı. Ladon'a baktım, kaçmasaydık bizim ailelerimiz de böyle olabilirdi diye düşündüm. Bize ne olduğunu asla bilemeyeceklerdi...

Gözlerim onun eline kaydı. Daha önce hiç takmadığını gördüğüm bir yüzüğü oynuyordu. Başparmağıyla mücevherin yüzeyini ovuştururken, düşünceli bir ifadeyle portreye bakıyordu.

Ladon, ev sahibi çayına şeker mi süt mü istediğini sorduğunda reddetti. Ev sahibi duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında Ladon bana döndü. "Bu iki çocuğun Murvort'ta gördüğüm çocuklar olma ihtimali ne kadar?"

Bu soru nefesimi kesti. Onunla portre arasında bakışlarımı gezdirdim. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Bakışları portreye döndü ve başını salladı. "Karşılaştığım çocuklara çok benziyorlar, altı yıl ekleyince."

"Emin misin? Yani, onları sadece bir kez gördün. Yanılmış olabilirsin."

"Onların yüzlerini asla unutamayacağım, Emilie."

Ona inandım. Reyna o çocukları öldürdüğünde orada değildim, ama bana yeterince ayrıntı anlatmıştı. Aslında, o gece odamıza döndüğünde yüzündeki ifade, o gün tanık olduğu dehşeti anlamam için yeterliydi.

O avucunu uzattı ve ben de onun oynadığı yüzüğü aldım. Önündeki arması görebilmek için yüzüğü çevirdim. Arma, kalın bir "M" harfiydi, ancak harfin çizgileri, kaleyi süsleyen ağaç dallarından oluşuyordu.

İçimden bir ses, onun yanılmadığını söylüyordu. Bu ikizler, Reyna'nın kalesinde tanıştığı ikizlerdi. Reyna'nın acımasızca öldürdüğü ve geriye sadece küllerini bıraktığı ikizler. Onlar

Asla eve dönmeyeceklerdi, ama belki ailelerine bir nebze olsun huzur verebilirdik.

Solumuzdaki büyük kapı açıldı ve ev sahibimizle benzer giysiler giymiş başka bir kale hizmetkarı dışarı çıktı. "Kral sizi görmeye hazır."

Otuz Birinci Bölüm

Ladon

Kralın taht odasına adım attığımızda, MARSDEN AİLESİ YÜZÜĞÜ cebimde ağır bir yük gibi duruyordu. Sanki ağaçların tepesindeymişiz ve güneş ışığı yaprakların arasından süzülüyormuş gibi hissettiren parlak zümrüt pencereleri hayranlıkla seyretmeye bile vaktim olmadı. İkizlerin yüzleri ve son anları gözümün önünden bir türlü silinmiyordu.

Kral Marsden'a bakmak durumu daha da kötüleştirdi. Çocukları ona çok benziyordu, özellikle burunları ve yüksek elmacık kemikleri. Ancak gözleri hiç benzemiyordu. Onları bük ve cesurdu, çaresizlikle doluydu. Onun gözlerine baktığımda ise sadece yorgunluk gördüm.

Halılarla kaplı yolu, tahtının dibine kadar yürüdük ve Cyrus başını eğdi. Kral Marsden de aynı şeyi yaptı, ancak oturmaya devam etti.

"Bu görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler, Kral Marsden," dedi Cyrus.

Kral Marsden ayağa kalktı ve iki adım atarak bizim seviyemize indi, Cyrus'un önünde durdu. "Lütfen bana Vincent deyin."

"Sen bana Cyrus dediğin sürece."

İki kral gülümsedi ve el sıkıştıktan sonra dostça kucaklaştılar. Vincent içini çekti, geri çekildi ve

"Çok uzun zaman oldu Cyrus. Ne kadar oldu? On beş yıl mı?"

On beş yıl... babam öldüğünde. Cyrus yeni kral olarak taç giydirildikten kısa bir süre sonra, dünyanın dört bir yanından hükümdarlar Renoa'yı ziyaret ederek saygılarını sunmuş ve kardeşimle bağlantı kurmuşlardı. İkisi yaklaşık aynı yaşıydı — Vincent'in saçlarında ve sakalında daha fazla gri saç vardı — bu yüzden yıllar önce iyi anlaşıp olabileceklerini düşündüm. Çok fazla sıkıntı içindeydim ve tüm ayı, krallığımıza gelen kraliyet misafirlerinin geçit töreninden kaçınarak, kendimi eve kapatarak geçirdim.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi Cyrus. Sonra elini arkasına, geri kalanımıza doğru salladı. "Bu kardeşim Ladon, benim... şey... Dreslen'den Emilie ve Murvort'tan Jade."

Vincent, Emilie'nin adını telaffuz ederken takıldığını ya da benim adımları söylerken kullandığı yapmacık tonu fark etmedi. Ama ben fark ettim. Bu, olması gerekenden daha fazla canımı yaktı.

"Murvort," diye tekrarladı Vincent. Gözleri Jade'e kaydı ve onu sert bir ifadeyle süzdü. Kardeşime gösterdiği dostça selamlama çoktan unutulmuştu. "Murvort'un bir temsilcisinin benim toprağıma ayak basacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Jade cevap vermek için ağzını açtı - şüphesiz, hepimizi utandıracak ve görevimizi zorlaştıracak bir hakaret ya da başka bir şey söyleyecekti - ama Cyrus onu kesip sözünü kesti. "Oldukça şaşırtıcı, değil mi? Ben de bir elçiyi ağırlayacağımı hiç beklemiyordum, ama bazen hayat bizi hiç tahmin edemeyeceğimiz şekillerde şaşırtır."

Onun Emilie ile benim aramda bakışlarını gezdirdiğini gördüğüme yemin edebilirim, ama dikkatini tekrar Vincent'a verdi. "Aslında, bu yüzden buradayız. Reyna Lemaire'in kaçak olduğunu ve Holden'ların Murvort'un kontrolünü ele geçirdiğini duymuşsunuzdur. Reyna'nın Baumheim'da saklandığını düşünüyoruz. Onu buraya kadar takip ettik çünkü halletmemiz gereken bazı işler var."

"Bahsettiğin işi biliyorum," dedi Vincent, kardeşimden geçip bana ve Emilie'ye bakarak. "Başına gelenleri duydum ve yaşadıkların için çok üzgünüm."

Midem sıkıştı ama soğukkanlılığımı korudum. Gözümün ucuyla Emilie'nin kaskatı kesildiğini gördüm. İstenmeyen ilgiden ne kadar nefret ettiğini bildiğim için içgüdüsel olarak ona yaklaştım.

Çünkü onun istenmeyen ilgiden ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Cyrus, gözleri ayaklarına düşmeden önce benim koruyucu tavrımı fark etti.

Bir Şekilde, yaşadığımız travma Baumheim'a kadar ulaşmıştı. Keşke bize olanları paylaşmaya hazır olup olmadığımızı seçme şansı verilseydi. Ama Reyna ya da hayatta kalan sadık destekçilerinden biri bu haberi yaymıştı ve artık durum bizim kontrolümüz dışındaydı.

Öfkemi bastırmaya çalıştım. Sonuçta bu Vincent'in suçu değildi. "Eğer biliyorsan, yardım eder misin? Onun nerede olduğu hakkında bir şey duydun mu?"

Vincent yüzünü buruşturdu. "Hayır, yok. Olmasını da istemiyorum. Durumunuza sempati duyuyorum ama bu işe karışamam. Ülkemizi bu için ortasına sokamam. Murvort ile Osavian arasında bir savaş çıkarsa, Wyland bu savaşın içine çekilmeyi göze alamaz."

Yanımdaki Jade alaycı bir Şekilde güldü ve ben de onun öfkesini paylaştım. Ne tür bir insan savaşta doğru tarafta yer almayı reddeder ki? Zaten savaş çıkmayacaktı. Reyna çoktan kovulmuştu ve ne onun ne de destekçilerinin yeniden iktidara gelmesine izin verecektik.

"O noktaya gelmeyecek," dedim. "Reyna'nın Murvort  zerindeki etkisi tamamen ortadan kalktı. Savaşılacak bir şey yok."

"Bu riski alamam."

"Alınacak bir risk yok," diye tartıştı Cyrus. "Aslında, bize yardım etmene bile gerek yok. Onu kendi başımıza buluruz. Sadece, onu hapsedmiş olarak kıtanın ayrılabilirliğimize dair güvence vermeni istiyoruz. En azından onu iade etmemize izin verir misin?"

Vincent düşünmek için bir süre durakladı. "Bu hoşuma gitmiyor, Cyrus. Uzun zamandır arkadaş olduğumuzu biliyorum, ama anlamalısın ki krallığımızı güvende tutmak istiyorum. Bizi hedef haline getiremem."

"Reyna burada kaldığı sürece krallığın güvende değil," diye homurdandım. "O, bizim için olduğundan daha büyük bir tehdit."

Söylediğimiz hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Vincent, Baumheim'a inmeden önce kararını vermişti. Artık onu ikna edebilecek tek bir şey vardı.

Cebimden yüzüğü çıkardım, üzerinde aile arması olan yüzüğü. Ona uzanarak, yumruğumu açtım ve yüzüğü avucumda gösterdim.

Farkına varması bir saniye sürdü. Sonra gözlerini kısarak bana yaklaştı. Yüzüğü elimden aldı ve ışığa tuttu. "Bunu nereden buldun?"

Şüphelerim doğrulandı ve bu durumumuzu iyileştirmiş olsa da, onun iki değerli çocuğunu hayatta gören son kişi olduğumu bildiğim için omuzlarım çöktü.

"Murvort'ta esir tutulduğumuz süre boyunca, o dağın altında birçok başka zulüm gördük — konuşamayan köleler, üzerinde deneyler yapılan hayvanlar, acımızdan zevk alan ruhsuz akbabalar — ama şahit olduğum en korkunç sahnelerden biri iki genç yetişkini ilgilendiriyordu. On altı ya da on yedi yaşlarında bir erkek ve bir kız. Senin sarı saçlarına sahiptiler."

Yüzünde üzüntü ve şok karışımı bir ifade belirdi. Gözlerinde çelişkili duygular gördüm: çocuklarına ne olduğunu öğrenmek istiyordu, ama korkunç sonlarını duymaktan da korkuyordu. Her halükarda, çocukları bulunana kadar huzur bulamayacaktı ve bunu ona sağlayabilecek tek kişi bendim.

"Başka tutsaklar olduğunu bilmiyordum," dedim yumuşak bir sesle. "Sadece biz olduğumuzu sanıyordum. Onlarla karşılaştığımda, kaderleri çoktan çizilmişti. Görünüşe göre ikisinden biri ya da ikisi birden Reyna'nın evcil hayvanlarından birini, bir tazıyı öldürmüştü. Tahmin edebileceğiniz gibi, Reyna bunu pek iyi karşılamadı. O..."

Ne kadar ayrıntı vermem gerektiğini bilemediğim için sözümü yarım bıraktım. Ona yardım etmesi için onu bu kadar üzmeye değer miydi?

"Ne yaptı?" diye sordu, bana yaklaşıp. Yüzünün rengi solmuştu ve sanki cevabı benden sarsarak çıkarabilirmiş gibi omuzlarımı tuttu.

"Oğlan..."

"Vincent. Üçüncü Vincent."

Başımı salladım. "Vincent ilk öldürülen oldu. Reyna onu yıldırımıyla diri diri yaktı."

Kral hıçkırarak ağladı ve beni bıraktı. Dönüp odada volta atmaya başladı, titrek ellerle saçlarını geriye itti. Dikkatini bana geri verdiğinde, gözleri yaşlarla doluydu. "Peki ya kızım? Violet?"

"Reyna yılanını Violet'in üzerine saldı. Yılan saldırdı ve zehri..."

Vincent yere düştü, dizleri kırmızı benekli mermere çarptı.

"Zehir çok hızlı yayıldı ve sonra o da öldü," diye yumuşak bir sesle bitirdim.

Vincent'ın gözlerimin önünde yıkıldığını görmek çok kötüydü. Belki de bu bilgiyi kendime saklamalıydım. Böyle acı çekmeyi hak etmiyordu.

Kardeşim onun yanına diz çöktü ve bir kolunu omuzlarına dolayarak titrediğı sırada onu teselli etti. Hıçkırık sesleri duydum ve Emilie'nin de ağladığını fark ettim. Elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, bu da onun daha da fazla ağlamasına neden oldu.

"Bize bir dakika verin," dedi Cyrus.

Jade odadan ilk çıkan oldu, ben de Emilie'yi arkamdan çekerek portre galerisine döndüm. Kapı arkamızda yankılanan bir gürültüyle kapandı.

Uzun dakikalar boyunca sessizce durduk. Tek ses, Emilie'nin boğuk hıçkırıklarıydı. Sonunda onlar da sustu.

Jade bir bankta oturdu, bacaklarını ve kollarını çaprazladı ve derin bir nefes aldı. "Doğru olanı yaptın."

"Öyle mi?"

O başını salladı ve tırnaklarının altındaki kiri izleyerek, sarsılmamış gibi davranmaya çalıştı. Ama sarsılmıştı. Hepimiz sarsılmıştık. "Hayatının geri kalanını çocuklarına ne olduğunu merak ederek geçirecekti. Şu anda acı çekiyor, ama atlatacaktır. Ve orada yıkılmayı bitirdiğinde, onun için yaptıklarını takdir edecektir."

"O haklı," dedi Emilie boğuk bir hıçkırıkla. Gözlerinin altındaki deri kırmızı lekelerle kaplıydı ve burnu pembeydi.

Saçlarını kulağının arkasına itip, gözünden süzülen bir damla gözyaşını sildim. Sonra iç geçirdim. "Bu, durumu daha kolay hale getirmiyor."

Emilie başını salladı ve sonra kollarını gövdemin etrafına doladı, yüzünü göğsüme gömdü. Saçlarını düzelttim ve başının üstüne öptüm.

Jade'in arkamda hareket ettiğini duydum ve sonra konuştu. "O ev sahibini bulacağım. Belki bize bir tur daha çay veya sandviç ikram edebilir. Yemek her zaman kederi hafifletir."

Sonra ortadan kayboldu ve Emilie ile beni yalnız bıraktı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Ne oldu bana bilmiyorum. Onları tanıımıyordum bile. Ölümlelerini görmedim. Neden böyle ağladığımı bilmiyorum."

Ben gülererek cevap verdim. "Çünkü önemsiyorsun prenses. Acı çekmenin ne demek olduğunu biliyorsun ve başkalarının da aynı acıyı çekmesini görmek sana acı veriyor."

"Ondan daha fazlası. Ama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Dene."

"Sanki... ruhumun derinliklerinde, beni gerçeklikten koparıp o çizim odasına geri götüren bir his gibi. Sanki oradaymışım gibi, yeniden işkence görüyormuşum gibi hissettim. Onun yapabileceği her şeyi ve bize yaşattığı her şeyi hatırlattı bana. Ellerini ve gözlerini hissedebiliyorum..." Sesi kesildi.

"Şşş," dedim yumuşak bir sesle. "Bu gerçek değil. Sen benimle buradasın. Güvendesin."

Gözlerime bakacak kadar geri çekildi. "Yaptıklarının bedelini ödemek zorunda."

"Ödeyecek. Söz veriyorum."

Birkaç dakika sonra Jade, yanında ev sahibi ile birlikte geri geldi. Ev sahibi, bir tepsi mini sandviç, bir sürahi su ve birkaç bardak bırakıp, mezeleri işaret etti. "Bunlar kralın en sevdiği mezeler. Jade bana olanları anlattı, sanırım kral seni tekrar görmek istediğinde bunlardan isteyecektir. Bunlar kraliçenin de en sevdiği mezelerdi."

"Ona ne oldu?" diye sordu Emilie.

Ev sahibi başını eğdi. "İkizlerin kaybolmasından sonra, neredeyse bir yıl boyunca kederinden yataktan çıkamadı. Kral Vincent onları bulmak ve eve getirmek için elinden gelen her şeyi yaptı, ama bildiğiniz gibi, bu asla yeterli olmadı. Sonunda, sevgili çocuklarını eve getiremeyince, onların çoktan öbür dünyaya göçtüklerine karar verdi. Ve böylece o da onlarla birlikte gitmeyi seçti."

Anında annemin yüzü gözümün önüne geldi. Benim önümde nasıl yıkıldığını hatırladım. Ben esir tutulurken onun için ne kadar zordu? Hiç vazgeçmek istediği bir an oldu mu? Sanmıyorum. Cyrus buna asla izin vermezdi.

Beni kardeşimden ayıran kapıya baktım ve keşke bizi ayıran tek şey bu olsaydı diye düşündüm. Eğer yaptıklarımı bilseydi,

Benim yaptığımı bilseydi, benim hayatım için bu kadar mücadele eder miydi? Muhtemelen. O bu konuda asil biriydi.

Kapı aniden açıldı ve Cyrus ortaya çıktı, gözleri bana sabitlenmişti.

Bir adım öne çıktım, ama Cyrus kapıyı arkasında kapattı ve bir muhafız gibi kapının önünde durdu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Cyrus iç geçirdi. "Artık bizimle konuşmak istemiyor."

"Bu kadar mı? Reyna'yı bırakıp gitmemizi mi istiyor? Beni içeri al. Konuşmak istememesi umurumda değil. Konuşmak zorunda..."

"Dur," dedi Cyrus. "Yardım etmeyeceğini söylemedim. Sadece umduğumuz şekilde değil."

Derin bir nefes aldım ve Cyrus'un açıklaması için bekledim. Reyna'yı teslim etmek istemiyorsa nasıl yardım edecekti?

"Vincent, Reyna'yı kendi başımıza arayabileceğimizi söyledi. Onun nerede olduğunu bilmediğini söylerken doğruyu söylüyordu. Ama onu kendi başımıza bulup Baumheim'dan çıkarmaya zorlarsak, görmezden gelmeye razı. Ayrıca, onu ararken herhangi bir suç işlersek, affedileceğimizi de söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Suçlar mı?"

Cyrus boğazını temizledi. "Evet. Masum sivillere zarar vermediğimiz sürece, şiddet veya casusluk gibi her türlü eylem affedilecek."

"Bu harika bir haber," dedi Emilie.

Jade hemen bu haberi mahvetti. "Ama onun nerede olduğunu bilmiyoruz. Hiçbir ipucu olmadan yabancı bir şehri nasıl arayacağız? Ya kırsal bölgeye gitmişse?"

Cyrus elini kaldırdı. "Vincent onun tam yerini bilmiyor, ama nerede olabileceğine dair bir tahmini var. Stygian Market'i kontrol etmemiz gerektiğini söyledi. Orası toplumun en alt tabakasının vakit geçirdiği yer ve Reyna hala Baumheim'daysa, muhtemelen o bölgededir."

"Tamam o zaman," dedim. "Stygian Market'e gidelim."

'ın Otuz İkinci Bölümü

Emilie

KİNG VİNCENT, Baumheim'da kaldığımız süre boyunca bize konaklama imkânı sunacak kadar nazikti. Diğer seçeneğimiz Aria'daki ranzalarda uyumak olduğu için, teklifini hemen kabul ettik.

Her birimize bir oda verildi, ancak ben Ladon ile aynı odayı paylaşmaktan memnun olurdum. Daha sonra odama gizlice gireceğini hissediyordum, ancak ikimiz de Cyrus'un önünde olay çıkarmak istemiyorduk.

Odam kısa süreli konaklama için mükemmel büyüklükteydi. Bir yatak ve oturma alanı sığacak kadar genişti, ama aynı zamanda rahattı da. Beyaz çarşafklar yumuşak yatağı kaplıyordu ve pencerenin üzerine asılmıştı, kenara çekilmişti, böylece etrafımızdaki ormanı ve uzaktaki denizi görebiliyordum.

Oda büyük değildi, ama süslü detaylarla bunu telafi ediyordu. Portre salonunda ve girişte gördüğümüz yeşil ve kırmızı taşlar, yatak odamın zemini ve duvarlarına da işlenmişti. Yatak çerçevesi ağaç gövdesi gibi oyulmuştu ve başlığı tavana doğru uzanan dallardan oluşuyordu. Oturma alanımdaki sandalyeler bile, kabarık yeşil yastıklarla döşenmiş olsalar da, bir kuşun konması için mükemmel bir yer gibi görünüyorlardı.

Temizlenmek için fazla vaktim yoktu, bu yüzden çabucak soyundum ve duşa girdim. Rekor sürede vücudumu ve saçımı ovuşturdum.

Stygian Market'e gitmek için sabırsızlanıyordum. Ev sahibimiz ayrıca temiz kıyafetler de sağlamıştı, bunları yatakta buldum.

Orman yeşili bir bluz ve siyah deri pantolon aldım. İkisi de bana biraz büyük geldi, ama çantamdaki kirli giysileri giymekten iyiydi. Havlumu bir kenara atıp giyindim ve botlarımı tekrar giydim. Sonra pelerinimi alıp diğerlerini aramaya gittim.

Jade zaten salonda bekliyordu. "Ladon ve Cyrus nerede?"

Omuz silkti. "Hâlâ temizlik yapıyorlar galiba."

Gözlerimi devirdim. "Hazırlanmak için uzun zaman harcayanların kadınlar olması gerekmiyor muydu?"

Jade gülümsedi, bu beni çok sevindirdi. "Bu saçmalık. Erkekler de en az bizim kadar, hatta belki daha fazla kibirlidir." Ancak kahkahalarımız kısa sürdü.

Ladon odasından çıktı. "Neye gülüyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Jade. "Kardeşine acele etmesini söyleyebilir misin?"

Ladon nemli saçlarını eliyle düzeltti ve koridordan Cyrus'un yatak odasının kapısına doğru baktı. "Bu iş için en uygun kişi olduğumu sanmıyorum. Neden sen gitmiyorsun?"

Sadece şaka yaptığını biliyordum, ama Jade onun önerisini ciddiye aldı ve koridordan Cyrus'un kapısına doğru yürüdü. "Hadi gidelim, Majesteleri. Yapacak işlerimiz var. Yeterince süslendin. Etkilenecek kimse yok ki," diye bağırdı.

Bize dönüp göz kırptı. Ladon inledi, ben de irkildim. Durumu yatıştırmak için elimizden geleni yapıyorduk, ama tabii ki Jade bir kibrit çakıp patlamasını izleyecekti.

Jade ellerini ağzına götürdü ve keskin bir nefes aldı, başka bir şey bağırmaya hazırды, ama kapı açıldı ve Cyrus onun üzerinde dikildi. Kaşlarını çattı ve zorla öne doğru ilerleyerek Jade'i bir adım geriye itti.

Onun şaşkın bakışı, benim daha önce hiç görmediğim bir şeydi. "Gidelim," diye homurdandı.



Cyrus yine öncü oldu, çünkü geri kalanımız Baumheim sokaklarını bilmiyorduk. Körfezin karşı tarafındaki tepeyi aşarak, ormanlık bölgeye doğru ilerledik. Cyrus yol boyunca neredeyse hiç konuşmadı.

Rotanın bir bölümü sadece ağaçlarla çevriliydi. Evler kayboldu, güneş ışığı da öyle. Kuşların cıvıltıları ve yaprakların hışırtısı dışında, hiçbir yaşam belirtisi duymuyordum.

Kısa süre sonra sesler tekrar havayı doldurdu ve siyah bir kemere yaklaştıkça sesler giderek yükseldi. Kale çevresindeki kapının aksine, bu kemer korumasızdı. Aslında, içinden geçerken kimse bize ikinci kez bakmadı bile. Hepimiz başımıza kapüşonlu pelerinler giymiştik ve bu pelerinler yüzlerimize gölge düşürüyordu. Etrafımızdaki herkesin standart görünümü bu olmasaydı, bu durum şüpheli görünebilirdi.

Stygian Pazarı tekerlek şeklindeydi; ortasında küçük bir kanalın bulunduğu parlak bir lagün vardı ve bu kanal, denize uzanan kürekli teknelerle çevriliydi. Lagünden, her yöne doğru taş döşeli birçok yol uzanıyordu. Çoğu pazardan farklı olarak, buradaki binalar harap ve tozla kaplıydı. Tüccarlar binaların içinde değil, dışarıda, yere serilmiş arabalar ve battaniyeler üzerinde tezgahlarını kurmuşlardı.

İlk birkaçını geçtik, aralarında yasaklandığından emin olduğum maddeleri satan bir kadın da vardı. Bir başka kadının bir gözü yoktu ve "eşsiz" olarak tanımladığı biblolar ve antikalar satıyordu.

Kel kafalı ve yüzü dövmeli bir adam bana yavaşça yaklaştı ve ben Ladon'un elini tuttum. Ladon adama keskin bir bakış attı ve adam geri çekildi, ama ben o andan sonra kimseyle göz teması kurmamaya çalıştım.

Saatin başlangıcını belirtmek için çan dört kez çaldı, bu beni korkuttu ve başlığım düştü. Hızla başlığımı tekrar takarak yüzümü iyice gizlediğimden emin oldum. Reyna ile karşılaşırsak, o bizi görmeden önce onu görmek istiyordum.

"Nereden başlamalıyız?" diye fısıldayarak sordu Jade. Kalabalık olmasına rağmen, Stygian Pazarı çan sesi dışında ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Herkes işlerini fısıldayarak konuşuyordu, sanki ağaçların onları dinleyip günahlarını tanrılara ifşa edeceğinden korkuyorlarmış gibi.

"Ayrılmalıyız," diye cevapladı Cyrus. "Ben lagünün kuzey tarafını alacağım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Jade, o ilk itiraz belirtisini gösterdiğinde gözlerini kısarak. O, itirazlarını dile getirme şansı bulamadan, onları etkili bir şekilde susturdu.

Ladon başını salladı. "Sen pazarın üst kısmını alabilirsin. Emilie ve ben alt kısmı alacağız."

Hepimiz bir saat sonra bulduklarımızı paylaşmak üzere buluşmaya karar verdik.

Ladon ve ben kalabalığın içinde yavaşça dolaştık, başlarımızı eğik tutarak ve fırsat buldukça gizlice bakışlar attık. Bazıları bizim gibi yüzlerini örtmüştü ya da başlık takmıştı. Diğerleri ise görülmeyi umursamıyor, müşterilerle pazarlık yaparken yüzlerini açıkça gösteriyorlardı. Onların farkına varıp bize bakmamaları için hiçbirine çok uzun süre bakmamaya çalıştım.

Yolun çatallandığı noktaya geldiğimizde Ladon, "Önce hangi tarafa gitmek istersin?" diye sordu.

"Sola," dedim ve beni ezip geçecek olan atlı bir adamın yanından geçtim.

"Dikkatli ol," dedi Ladon ve yüzünü göremesem de sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

Gerçekte, biz hiç de dikkatli davranmıyorduk. Tehlikenin içine adım atıyor ve kendimizi tanrıların merhametine bırakıyorduk.

"Bu çılgın bir fikir mi?" diye sordum, yüzü kanlar içinde ve giysileri paramparça olmuş bir adamın yanından geçerken. O adamın bulunduğu yere ben gitmek istemiyordum.

"Evet. Ama bu, gerekli olmadığı anlamına gelmez."

İlk çarkın sonuna kadar geldik ama elimizde hiçbir şey yoktu. Dış çemberde dolaşarak, bize ayrılan bölgedeki bir sonraki sokağa doğru yöneldik.

İkinci sokak da üçüncü sokak kadar hayal kırıcıydı. Ladon ve ben, tekerleğin dördüncü çubuğuna gelene kadar ilginç bir şey görmedik.

"Şuradaki adamı görüyor musun? Gri paltolu ve puro içen?" Ladon beni kenara çekip, her türlü doğal olmayan pozisyonlara giren bir kadını izliyormuş gibi yaparak sordu. Sanki kemikleri yokmuş gibiydi.

Gözlerimi ondan ayırıp Ladon'un işaret ettiği yere baktım. Sokağın diğer tarafında üç kişinin kart oyunu oynadığı bir masa vardı, içlerinden biri Ladon'un tarif ettiği gibi gri paltolu bir adamdı.

Kontorsiyona uzun süre bakmaya çekinerek arkama baktım. Ama bir şey beni bir kez daha arkama bakmaya itti. Bu sefer adamın yüzünü daha net görebildim ve gördüğümde, birdenbire nefesimi tutarak öne doğru döndüm.

"Bu...?"

"Sanırım öyle."

Reyna'nın sağ kolu Luther, bizden sadece birkaç adım uzaktaydı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kanım beynime hücum etti. O buradaysa, Reyna da uzak olamazdı. Sonuçta, Ladon onu öldürmeye çalıştığında onu hayatta tutan, gezgin olarak sahip olduğu sihirli güçtü. Onu bizden almıştı. İntikam alma şansımızı elimizden almıştı.

Ama bize ikinci bir şans verilmişti.

Heyecan damarlarımdan akarken gülümsedim. Kovalamacamız sona yaklaşıyordu.

Elim belimdeki kılıcı çekmek için uzandı. "Yapma," dedi

Ladon.

Gülümsemem kayboldu. "Neden olmasın?"

"O bizim hedefimiz değil. Bekleyelim. Bizi nereye götüreceğini görelim."

İç geçirdim, ama Ladon haklıydı. Luther'ı öldürmek ne kadar iyi hissettirse de, en çok istediğim kişi o değildi. Ellerimde Reyna'nın kanını istiyordum ve bundan daha azıyla yetinmeyecektim.

Neyse ki, akrobat gösterisine devam etti ve bize yakınlarda kalmak için mükemmel bir bahane sağladı. Luther'ın gitmiş olup olmadığını görmek için sırayla arkamıza baktık, ama onun yaptığı tek hareket birkaç metre ötedeki stanttan bir bardak bira daha almaktı.

İyi. Bırakın sarhoş olsun. Böylece ondan bilgi almak daha kolay olur.

Saatin dolduğunu belirtmek için çan beş kez çalana kadar orada kaldık. "Siktir," diye fısıldadım.

Ladon huzursuzca kıpırdadı. "Artık geri dönemeyiz."

"Bize ne olduğunu merak edecekler. Ya endişelenirlerse?"

"O zaman endişelensinler," diye cevapladı Ladon. "Bu daha önemli."

Bundan nefret ediyordum, ama bu konuda da haklıydı. Artık gidemezdik. Bu, bir aydan fazla bir süredir Reyna'ya en çok yaklaştığımız andı.

Bu yüzden bekledik. Bekledik. Bekledik.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, Luther sonunda masadan kalktı ve sendeleyerek uzaklaştı.

Ladon tek kelime etmeden, akrobatımızın kasesine bir bozuk para attı ve biz de onu takip etmek için döndük.

Luther'in dönüp bize bakması ihtimaline karşı, onunla aramızda birkaç adım mesafe bıraktık. Tabii ki, şu anki durumunda bizi tanıyabileceği pek olası değildi. Uzaklaşırken birkaç kişiye çarptı ve onlar da ona karşı giderek daha fazla sinirlendiler. Umarım biz fırsat bulamadan hiçbiri onu dövmeye kalkışmazdı.

Luther lagünün etrafındaki iç çembere girdi ve sağa doğru devam etti.

"Sence nereye gidiyor?" diye sordum. "Pazarın içinde bir yere mi? Yoksa buranın dışında bir saklanma yerine mi?"

Ladon omuzlarını silkti. "Umarım şimdilik pazarda kalır. Cyrus ve Jade'e nerede olduğumuzu söylemeden çok uzağa gitmek istemiyorum."

Onun gitmek istediği yeri öğrenmek için fazla beklememiz gerekmedi. Yıkık dökük bir binaya doğru yürüdü ve şaşırtıcı bir şekilde, kapısında bir güvenlik görevlisi vardı. Garip bir manzaraydı, çünkü neden birinin böyle harap bir binaya girmek isteyeceğini anlayamıyordum. Her an yıkılabilir ve içeri girmeye cesaret eden herkesi öldürebilir gibi görünüyordu. Neden bir güvenlik görevlisi gereksinimi duysun ki?

İçinde değerli bir şey saklı olmadığı sürece. Ya da biri.

Ladon ve ben bir moloz yığınının arkasına saklandık ve neler olacağını bekledik. Bulunduğumuz yerden konuşmalarını duyamıyorduk, ama gardiyanın kapıyı açtığını ve Luther'ın içeriye sendeleyerek girdiğini gördük.

"Onu takip edelim mi?" diye sordum.

"Buluşma yerimize nasıl döneceğimizi biliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdim dikkatlice. "Neden?"

"Geri dönmen gerekiyor."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Seni bırakmayacağım Ladon. Orası tehlikeli olabilir. Ayrıca bu senin kadar benim de savaşımlarım."

Bana sırtımdan döndü. "Oraya tek başıma girmeyeceğim. Ben beklerken sen diğerlerini getir, ben de onun geri gelmediğinden emin olayım."

"Oh."

Ladon dudakları dudaklarıma değene kadar yaklaştı ve alt dudağımı nazikçe emdi. Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Eli kalçama kaydı ve hızlıca bir tokat atmadan önce sıkıca sıktı.

Nefes nefese öpüşmemizi sonlandırdım ve onun geniş bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. "Git. Çabuk."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Ama anladığımda, isteksizce arkamı döndüm ve belirlenen buluşma yerine koştum.

Lagünün yanındaki çan bulunan meydana vardığımda, Jade ve Cyrus'ı bulmak uzun sürmedi. Fısıltıyla tartışıyorlardı. Tartışmalarının ne hakkında olduğunu öğrenmek için kulak misafiri olmama gerek yoktu. Ladon ve benim geri dönmememizle ilgili ne yapacaklarına karar vermeye çalıştıkları belliydi.

"Hey," diye seslendim ve onların önünde durdum.

İkisi de bana döndü; Cyrus şaşkın, Jade ise sinirli bir ifadeyle. İkisi de bana soru sormaya başlamadan önce, benimle gelmelerini söyledim.

"Ladon bekliyor," dedim çabucak. "Yürürken size anlatırım."

Neyse ki ikisi de direnerek veya açıklama isteyerek değerli zamanımızı boşa harcamadılar. Bacaklarımdan beni taşıyabildiği kadar hızlı yürüdüm ve onlara gördüklerimizi anlattım: Reyna'nın en yakın arkadaşı Luther ve onun sığındığı yeri.

"Ladon orada tek başına mı?" diye sordu Cyrus.

Sesindeki endişe benim dikkatimden kaçmadı. Kardeşine kızgın olabilir, ama yine de onu önemsiyordu. Bu, onların geleceği için bana umut verdi.

"O iyi. Aptalca bir şey yapmaz. Luther giderse ve Ladon onu takip etmeye karar verirse diye acele ediyorum. O zaman ikisini de kaybederiz."

Ancak endişelerim yersizdi. Yıkık binaya geri döndüğümüzde, Ladon hala onu bıraktığım yerde sabırla bekliyordu, gözleri kapıya ve kapının önünde duran muhafızlara dikilmişti. Tam da bizi yaklaşıırken fark etti ve omuzları gözle görülür şekilde gevşedi.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordum.

"Luther binadan ayrılmadı," dedi. Sonra bir saniye kardeşine bakıp ekledi, "Ama daha birçok kişi içeri girdi. Sen ayrıldığından beri düzenli olarak içeri giriyorlar. İçeride bizi neyin beklediğini bilmiyorum, ama iyi bir şey olmayacağını garanti edebilirim."

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

Ladon

GÖZ YÜZÜ GÖSTERMEMEK için elimizden geleni yaparak, harap binanın kapısına yaklaştık. Eğer gideceğimiz yeri biliyormuş ve oraya aitmişiz gibi görünürsek, geri çevrilme ihtimalimiz daha az olurdu.

Cyrus öncü olmamı kabul etti; kral unvanını övmek böyle bir yerde bize hiçbir fayda sağlamayacağı için bu iyi bir şeydi. Yaklaştığımızda gardiyan gözlerime baktı ve ben ona en küçümseyici bakışımı attım. Burası her neyse, o kapıda çalışıyordu ve içeri girmeye layık olan herkes ondan üstündü. Ben de ona göre davrandım.

"Buraya neden geldiniz?" diye sordu açıkça.

İri bir adamdı ve muhtemelen gözlerini kısarak insanları korkutmaya alışkındı.

"İş için buradayım," dedim belirsiz bir şekilde. Bu, çeşitli durumlarda yeterince inandırıcıydı. Her ne kadar şüpheli olsa da, bu sıradan bir durum olsa bile, gizli meseleleri görüşmek için biriyle buluşmuşum gibi davranabilirdim.

Muhafız, şüpheli bir şekilde homurdanarak ayaklarıma baktı ve tekrar yüzüme döndü. "Ne tür bir iş?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama konuşmadan iki adam bizim yanımıza sendeledi. Biri çok fazla içmiş gibi görünüyordu ve

diğerinin omzuna kolunu atmıştı. Ayık olan adam, gardiyana bir arkadaş gibi selam verdi. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik. Dövüşler başladı mı?"

"Henüz başlamadı. Ama ilki birkaç dakika içinde başlayacak. İçeri girip bir yer bulsanız iyi olur, yoksa maçları izlemek yerine insanların enselerini izleyeceksiniz."

Muhafız kapıyı açtı ve adam arkadaşını içeri sürükledi. Sonra muhafızın dikkati tekrar bana döndü. Kaşını kaldırdı ve cevabımı bekledi.

"Ödemem gereken bazı bahisler var." Bu sadece içgüdüsel bir histi, ama bu gece kavgalar çıkarsa, kumar da oynanacağı bana çok açık geliyordu. Fazla konuşup içeride gerçekte neler olup bittiğini bilmediğimi ele vermemek için konuyu orada bıraktım.

Gardiyana başını salladı ve kapıyı tekrar açtı.

İşimiz bitip küçük bir giriş alanına gelene kadar yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalıştım.

"Hızlı düşünmüşsün," dedi Emilie.

"Akıllı olan tek kişi sen değilsin, prenses." Geniş bir gülümsemeyle elini tuttum ve binaya doğru yol aldım.

İlk girdiğimiz oda karanlıktı ve gözlerimin alışması biraz zaman aldı. Eski bir depo gibi görünüyordu; sade taş duvarları ve kirli zemini olan devasa bir açık alan. Beklediğimden daha az kalabalıktı, ama bunun nedenini anlamam uzun sürmedi.

Odanın ortasında, bodrum katına açılan devasa bir çukur vardı ve tüm hareketlilik orada oluyordu.

Çukurun etrafında dolaştık ve sonunda, o kadar paslanmış ki hala ayakta durmasına şaşırdığım, çürümüş bir merdivene ulaştık. Dikkatlice merdivenlerden aşağı indim ve aşağıdaki odayı gözetledim.

Bodrum, görüş alanımın ötesine uzanıyordu. Sağımda, dövüşlerin yapıldığını tahmin ettiğim iki adet kordonla çevrili kare alan vardı. Bunların arasında, duvara siyah boyayla "Underground" yazılmıştı. Buraya verdikleri isim bu olmalıydı... Çok yaratıcı.

Karşı tarafta, insanlar kart ve zar oyunları oynadıkları masalar vardı. Alkol tepsileri

hayalet bir esinti ile dolaşıyor, ortada garson görünmüyordu.

Masaların ötesinde, mavimsi bir tonu olan cam bir duvar vardı. Gözlerimi kısarak, duvarın ötesinde bir hareket fark ettim. "Orası göl mü?"

Yanımda Emilie titredi. "Suyun altında olma fikrinden nefret ediyorum. Ya o cam patlarsa?"

Duvara, hayır, *tanka* baktım. Bütün yer çok harap durumdaydı... "Henüz patlamadıysa, patlamayacağını düşünüyorum."

Buna kendim de inanıyor muydum, bilmiyordum, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Hangi taraftan başlayalım?" diye sordu Cyrus. "Yoksa siz ikiniz yine ayrılıp bizi bırakmak mı istiyorsunuz?"

Gözlerimi devirme isteğine direnerek, "Bu sefer birlikte kalalım. Luther daha önce kart oynuyordu. Belki de oynamaya devam etmek için buraya gelmiştir. Masalara bir bakalım." dedim.

Onlara Luther'ı kısaca tarif ettim: uzun boylu, tıknaz bir adam, kısa saçlı ve üzerinde gördüğümüz uzun koyu gri pelerinli. Bunun dışında, paylaşabileceğim pek belirgin bir özelliği yoktu, sadece bir sokakta karşılaşmak istemeyeceğiniz türden bir adama benziyordu... ki bu, tehlikeli yeraltı dünyasındaki insanların yüzde doksanı için de geçerliydi.

Kontrol etmemiz gereken en az elli masa vardı ve hepsi de yanlarından geçerken başını kaldırmaya tenezzül etmeyen kumarbazlarla doluydu. Oyunlarına o kadar dalmışlardı ki, durup bakmamız ya da oturanları iyice incelememiz umurlarında bile değildi. Bazıları yüzlerini yarı gizlemişlerdi, ama diğerleri hiç umursamıyordu.

Benim tarifim Jade ve Cyrus'a pek yardımcı olmadığından, arkamızdan yürüyerek, çok uzun süre bakan ya da ters yönde koşan gibi şüpheli hareketleri gözlemlediler.

Mekan o kadar kalabalıktı ki, sıkışıp itişip kakışarak ilerlemek zorunda kaldım, bir yabancıнын vücudunun bana değdiğini her hissettiğimde yüzümü buruşturuyordum. Diğer katılımcılara dokunduğumda tüylerimin diken diken olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Görevim, rahatsızlığımdan daha önemliydi.

Luther'den hiçbir iz olmadan tankın önüne kadar geldik.

"Kesinlikle burada bir yerde," dedim. Bunu iliklerimde hissedebiliyordum. Her yanımdan normalden daha uyanıktı.

En sonunda, Luther'ın bulunduğu tankı bulduk.

"Belki birimiz merdivene geri dönmeliyiz. Ya kaçmaya çalışırsa diye," diye önerdi Emilie.

"Hayır," diye cevapladım. Onu gözümün önünden ayırmak istemiyordum. Ayrıca Luther bir gezgindi. Gerçekten kaçmak isteseydi, çıkışı kullanmadan da bunu yapabilirdi.

Birkaç balık camın yakınında yüzüyordu ve sarhoş bir kadın eğlenerek onları işaret ettiğinde dağıldıklarını izledim.

"O zaman diğer tarafı kontrol edelim," dedi Cyrus.

Odayı geçtik ve her masayı titizlikle kontrol etmiş olsak da, onu kaçırmadığımızdan emin olmak için hepsini tekrar gözden geçirdim. Diğer tarafa vardığımızda, Luther'ın oyun bölümünde saklanmadığından emindim.

İki kare çukur kalabalığı çekmeye başlamıştı. İlk dövüşler başlamak üzereydi. Kalabalığın içinden geçmeden önce, ayrılmamamız için Emilie'nin elini tuttum. Etrafımdaki insan kalabalığından çok onun dokunuşuna odaklandım.

Çukurun etrafındaki yüzleri aramak çok daha zordu. Buradaki insanlar daha uyanıktı, dikkatleri dümdüz ileriye odaklanmıştı. Yoluna çıktığımızda veya birinin omzuna çarptığımızda yüzlerinde rahatsızlık belirliyordu. Dikkatli olmalı ve yavaş hareket etmeliydik.

Çıglıklar yükseldi ve başım çukura doğru döndü. İlk iki dövüşçü, yüzleri mavi ve turuncu boyalı olarak ipe çevrili alana girerken insanlar tezahürat yapıyordu. Çukurun karşı tarafında, yüzleri çeşitli tonlarda boyanmış birkaç dövüşçü daha gördüm. Bir Erkek ses ses ses bağırişbağıriş yeterince yeterli yeterince Luther ya da Reyna olmadığına dinlemeyi bıraktım.

Emilie'yi öne çektim. Aramaya devam etmemiz gerekiyordu.

İkinci çukura doğru ilerlerken kalabalık yavaş yavaş seyrilmeye başladı. İlk kez, bu çukurun üzerinde kırmızı bir ışık olduğunu fark ettim, çukurun üzerine ürkütücü bir parıltı yayıyordu. Hemen atmosferdeki farklılığı hissettim. Bir tür büyü müydü acaba?

İkinci çukurun etrafında toplanan insanlar sakindi. Bildiğim kadarıyla, uyuşturulmuş olabilirdiler. Ancak bir şey benzerdi:

hepsi çukura tüm dikkatlerini vermişlerdi.

Bir an için ne aramam gerektiğini unuttum. Kimlerin dövüştüğünü görebilmek için ileri doğru ilerledim ve çukur görünür hale geldiğinde aniden durdum.

Orası bir dövüş çukuru değildi.

Arkamı döndüm ve Emilie'yi geri itmeye çalıştım. Gözleri benimkilerle karışık ve meraklı bir şekilde buluştu. "Ne? Ne oldu?"

Tüm çabalarıma rağmen, omzumun üzerinden baktı ve çilli teninin renginin solduğunu gördüm.

Onun gördüğünü biliyordum... *onları* gördüğünü.

Çukurun ortasında iki erkek ve bir kadın vardı — tamamen çıplak ve tutkulu bir pozisyonda birbirlerine sarılmışlardı. Kalabalık, onlar öpüşüp birbirlerini okşarken izliyordu. Tahminimce, bu sadece ısınmaydı.

"Emilie," dedim, çenesini tutup yüzünü bana doğru çevirdim. "Gidelim."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve hiçbir şey görmüyordu. Ya da belki de çok fazla şey görüyordu. Reyna'nın evinde olan biten her şeyi hatırlıyordu. Katılmaya zorlandığımız partileri, herkesin heyecanla izlediği, çıplak ve savunmasız olduğumuz partileri. Bu onun için çok fazlaydı.

Donmuş bedenini kendime doğru çektim, kasıtlı olarak kendimi onunla çukur arasında tuttum. Onun, zaten gördüklerinden daha fazlasını görmesini istemedim. Buraya kendi istekleriyle gelmiş olmaları ya da iradeleri dışında çukura zorlanmış olmaları, bizim gibi her şeyi ortaya çıkarmak zorunda kalmaları önemli değildi. Önemli olan, o birkaç saniye içinde Emilie'nin kendini görmüş olması ve bu yüzden panik atak geçirmek üzere olmasıydı. Onu buradan çıkarmalıyım.

Cyrus ve Jade, kalabalığın arasından geçmek için kenara çekildiler. Cyrus kolumu tuttu. "Ne oldu? Ne oldu?"

Cevap vermedim. Düşüncelerim sadece kollarımda titremeye başlayan Emilie'ye odaklanmıştı.

Sanki bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, kalabalığı yararak merdivenlere doğru ilerledim, ama Emilie merdivenleri çıkacak durumda değildi. Yabancıların oluşturduğu kalabalıktan uzak, sessiz bir yer ararken, baktığım her yer doluydu.

Onu merdivenlerin arkasına çekip köşeye oturttum ve önünde diz çöktüm.

"Emilie," dedim, yüzünü avuçlarımla kavrayarak. "Emilie, bana bak."

Göğsü inip kalkıyordu ve nefes almasının zor olduğunu anlayabiliyordum. "Ne oldu?" diye Cyrus tekrar sordu. Arkamda durduğunu hissettim

ve Jade'in gölgesi de üzerimize düşmüştü.

"O iyi mi?" diye sordu Jade.

Emilie başını salladı, ama gözleri hala kırpmadan bakıyordu.

"Evet," dedim. "İyisin. Güvendesin. Bana bakabilir misin prenses?"

Görüşü yavaşça odaklandı ve bana baktı. Başparmağımla yanağını okşadım.

"İşte buradasın," dedim yumuşak bir gülümsemeyle. "İyi olacaksın. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yine başını salladı ve hızlı nefeslerini kontrol altına almaya çalıştı.

Eğilerek, alnımı onun alnına dayadım ve gözlerimi kapattım. "Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceksin. Bir daha asla."

Güçlü olduğunu bilmesi gerekiyordu. Artık kurnaz ve bıçak kullanmada da yetenekli olduğunu. Kontrolün onda olduğunu. Ben sadece onun desteğiydim.

Yine başını salladığını hissettim ve sonunda konuştu. "Bunu yapabilirim."

Sesi kısık çıkıyordu, ben de onu iyice görebilmek için geri çekildim. Gözleri buğuluydu ama her göz kırpışında netleşiyordu. Dudaklarını ince, kararlı bir çizgiye bastırarak, devam edebilecek kadar iyileştiğini bana belli etti.

Bir yanımla onu Gem'e geri götürmek istiyordu, ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordum. Reyna'nın elimizde olduğunu bilirken beklemek ya da tetikleyicilerinden kaçınmak istemeyecekti. Olması gereken yer burasıydı: olayların ortasında ve kendi hayatının kontrolünde.

Ayağa kalktım ve ona yardım ettim. Sonra, kargaşada düşen başlığını çekip, kırık belirtisi gösterip göstermediğini dikkatle inceledim.

"İyi misin? Su falan ister misin?" Jade tereddütle sordu. Bu temkinli ses tonu ona yakışmıyordu.

Emilie başını salladı. "İyiyim. Aramaya devam edelim."

Arkamı döndüğümde, Cyrus'un garip bir ifadeyle ikimizi izlediğini gördüm. Sanki Emilie ile aramızdaki bağı anlamaya başlamış, ama bunun nasıl olduğunu hala kavrayamamış gibiydi. Aramızda, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, bizim dışımızda kimsenin anlayamayacağı bir tür karşılıklı bağımlılık vardı.

"Cyrus," diye başladım, ama o arkasını döndü.

İç geçirdim. Zaten şimdi bunun sırası değildi. Elimizde daha önemli işler vardı. Reyna'yı yakaladıktan sonra onunla tekrar konuşmaya çalışacaktım.

"Çukura geri dönmeliyiz," dedi Emilie arkamdan. Topuklarımın üzerinde döndüm. "Hayır."

Ama Emilie dinlemedi. "Reyna orada olacak, bunu biliyorsun. Bu tam da onun hoşuna gidecek türden *bir eğlence*."

Siktir. Onun haklı olmasından nefret ediyordum.

"Tamam," dedim. "Ama benden uzaklaşma."

Gözlerini devirdi. "Sanki başka bir yere gidecekmişim gibi."

Dördümüz üçlünün olduğu çukura geri döndük, ama son denememizden daha başarılı olamadık. Çukurun etrafında üç tur attıktan sonra hayal kırıklığına uğradık. Belki de yanılmıştık. Ya Luther gizli bir girişten kaçmışsa? Reyna'nın burada olduğunu varsaymakla hata mı etmiştik?

Ellerimi başımın arkasına koydum ve tavana bakarak, bana hiç şans tanımayan tanrılara lanet okudum.

Ama yukarı baktığımda, yarım düzine balkon gördüm. Karanlıkta gizlenmiş özel seyir alanları. Her birini tek tek inceledim, tanıdık bir yüz bulmaya çalışırken kalbim hızla atıyordu.

İlki tamamen boştu, kırmızı perde kapalıydı. İkincisinde iki adam vardı, uzun boylu olanı diğerinin arkasında durmuş, kollarını partnerinin omuzlarına dolamış ve boynuna burnunu sürüyordu.

Üçüncüsüne geçtim ve gözlerime inanamayıp hızla gözlerimi kırıştırdım. Halüsinasyon mu görüyordum yoksa tanrılar sonunda bana merhamet mi göstermişti?

Orada, iki tanımadığım arkadaşıyla birlikte balkonda duran Reyna ve Luther vardı.

Onu görünce içimi garip bir sevinç ve  st rap kar   m  kapladı. Tüm zamanımı onu ne kadar öldürmek istediğimi düşünerek ge irmi tim ve onunla tekrar yüz yüze gelmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye yeterince zaman ayırmamı tım. Bu acı, kılıcımı kalbine saplad  mda ancak hafifleyecekti.

Reyna ve Luther çukura o kadar odaklanmışlardı ki yüzümü göremediler, ama ben riske girmedim. Yere baktım, ba lı ımı sabitledim ve diğerlerine döndüm. "Buradalar."

"Ne? Nerede?" diye sordu Emilie, çılgınca etrafı arayarak.

Yüzünü tutup sabit tuttum. " ukurun üstünde özel odalar var. Dikkat çekmeden oraya çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Sakin ol ve beni takip et."

Otuz Dördüncü Bölüm

Ladon

Balkon odalarına çıkan gizli merdiveni bulmak uzun sürmedi. Merdiven, odanın köşesinde, olayların uzağında, gizli olmaktan çok sıradan bir şekilde duruyordu. Şansımız yaver gitti, çünkü merdiven şaşırtıcı bir şekilde korunmuyordu ve kimseye görünmeden merdivenlerden yukarı çıktık.

Merdivenin üstünde, dar bir koridor, benim tahminime göre yeraltı treninin diğer tarafına uzanıyordu. Doğru saydıysam, Reyna üçüncü kapının arkasındaydı.

Arkamı döndüm ve parmağımı ağzıma götürdüm. Sonra koridorda gizlice ilerledim ve paslı menteşeleri olan siyah metal bir kapının önünde durdum. Kapı, tekmeyle kırılabilecek kadar zayıf görünüyordu, ama kırılmazsa diye Emilie'yi yanıma çektim.

"Kilitleri açabilir misin?"

Kapıya bakarak kaşlarını çattı. "Hiç denemedim."

Yine de ona cesaret vermek için başımı salladım. Sahip olduğumuz tüm güçler arasında, Emilie bu iş için en uygun kişiydi. Etrafta gevşek toprak veya dökülmüş bir şey olsaydı, belki Jade veya ben bir anahtar yapabilirdik, ama Emilie havayı manipüle edip bizim yapamadığımız şekilde kilidi çevirebilirdi.

Elini kaldırdı ve ne olduğunu göremedim ama, sihrinin anahtar deliğine girip kilidi çevirmek için mükemmel miktarda basınç uyguladığını hayal ettim.

Küçük bir tıklama sesiyle, onun bunu yaptığını anladım. Bana dönüp gülümsedi.

Benim prensesim, şeytani bir güzelliğe sahipti.

Yavaşça kapı kolunu çevirdim ve içeriye baktım. Reyna ve Luther'ı hemen gördüm, dikkatleri hala aşağıdaki çukura odaklanmıştı. İki arkadaşları, kızıl saçlı bir kadın ve siyah topuzlu bir adam da kapının açıldığını fark edemeyecek kadar odaklanmışlardı. Odayı taradım ve sadece dördünün olduğunu görünce sevindim.

Mümkün olduğunca sessizce içeri girdim, Emilie, Jade ve Cyrus da peşimden geldi. Emilie'nin eli zaten hançerinin üzerindeydi, ben işaret veririm vermez Reyna'nın kafasına saplamaya hazırды. Her birimiz tek bir kişiyi ele alırsak, daha başlamadan bitecekti.

Herkese sessizce silahlanmaları için işaret verdim ve geri sayımı başlatmak için elimi kaldırdım. Üç parmağımı kaldırdım ve diğer elimle kılıcımı çektim. Herkesin saldırıya hazır olduğunu gördükten sonra, iki parmağımı indirdim. Sonra bir.

Son parmağımı indirmeden hemen önce, kapı açıldı ve bir tepsi yere düştü. Kafamı çevirip baktığımda, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ayaklarının etrafına içecekler saçılmış bir garson gördüm. Ellerini kaldırıp teslim oldular, ama bunun bir önemi yoktu.

Gerçek hedeflerimiz aniden bizim varlığımızın farkına vardı.

Her şeyin durmuş gibi görüldüğü bir an vardı. Yine öne doğru baktığımda Reyna'yı ayakta, gözleri nefret ve endişeyle parıldarken buldum. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben gözlerimi kısarak midemde bir çukur oluşmasını hissettim.

Öfke ve intikam alma isteği beni ele geçirdi. Hayatıma devam etmek için harcadığım onca zaman boşa gitmiş gibi hissettim, çünkü o anda Murvort dışındaki hayatı hatırlayamıyordum. Sadece siyah taş duvarlar görebiliyordum, sadece tenimde yabancı parmak izleri hissedebiliyordum, sadece safra ve özgürlük özlemi tadabiliyordum.

Aynen böyle, Reyna'nın yarattığı işkence görmüş ruha indirgenmiştim. Tek bir amacı gerçekleştirmek için var oluyordum: önümdeki canavarı öldürmek.

Reyna bana baktı, gözleri vücudumu taradı ve tekrar yüzüme döndü. Sırıttı ve bana yaptıklarını hayal ettiğini anladım. Benden her türlü şekilde faydalandığını. Ben de hayal ediyordum. Öfkem kontrol edilemez bir seviyeye ulaştı. Dudaklarını yaladı ve ben kızıldan görmedim.

Sonra kaos çıktı.

Öfkeli bir kükremeyle kılıcımı kafasına doğru savurdum. Bir şimşek kılıcımın ucuna çarptı ve sapına kadar cızırdadı. Elimdeki sıcaklığa nefesim kesildi, ama kılıcı düşürmedim. Etimi yakan acıyı zevkle hissettim ve kılıcı tekrar savurmak için kaldırdım.

Tekrar tekrar savurdum ve sallandım, ama sadece kolunun üst kısmında küçük bir iz bırakabildim. Hatırladığımdan daha hızlıydı.

Beni alay etti. "Ladon, sevgilim. Üzgün olduğunu görebiliyorum. Neden bunu konuşmak için özel bir yer bulmuyoruz? Seni çok özledim."

Bir hançer havada uçtu, omzuna saplandı ve o çığlık attı. Kan, gri bluzunu ıslatmaya başladı, ama hançeri çıkarmaması gerektiğini biliyordu.

Emilie başını kaldırdığında, elinde ikinci bir hançerle hazırды.

"Seni küçük sürtük," diye tükürdü Reyna. Elini uzattı ve oda çatırdamaya başladı. Emilie dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini başına koydu, yıldırımlar rastgele patlamalarla cildini yakıyordu.

"Yeter," diye bağırđım ve kılıcımı tekrar salladım. Ama birdenbire bir vücut ortaya çıktı ve yan taraftan bana saldırdı. Luther ikimizi de yere devirdi. Nefesim kesildi ve saniyeler sonra yumruklarını yüzüme indirmeye başladı. Kılıcım altımda sıkışmıştı ve onu kendimden uzaklaştırmak için çabaladım.

Alevler etrafında bir hale oluşturdu ve o acı içinde kükredi. O anki dikkatsizliğinden yararlanarak onu yana itip yuvarlandım. Nefesimi toparlarken, sırtındaki gömleğin küle dönüştüğünü ve ateşin ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde söndüğünü gördüm.

Soğuk bir şey kafama damladı ve yukarı baktığımda kırık bir boru gördüm. Su damlacıkları havada uçtu ve minyatür bir kasırga haline geldi, odanın içinde dolaşarak mükemmel hedefi aradı. Jade'in üzerine kondu ve uluyan bir fırtına gibi ona doğru koştu.

Reyna'yı aradım ama onu kontrol eden o değildi. Ancak kızıl saçlı arkadaşını hevesli bir ifadeyle izliyordu. Bunların hepsi onun için sadece eğlenceydi. Onu savunanlar da dahil olmak üzere kimsenin hayatı umurunda değildi.

"Jade!" diye bağırdım, su büyücüsünü işaret ederek. Jade, bir anlığına gözlerini kasırgadan ayırdı ve bu doğaüstü fenomenin arkasındaki beyni gördü. Kolunu uzattı ve elini çevirerek hortumun ortasından suyu emdi ve onu bir buz tabakasına dönüştürdü.

Buz tabakasını su büyücüsünün başının üzerine kaldırdı ve onu yere çarptırarak kadını yere devirdi. İkinci bir buz tabakası oluştu ve Jade onu kadının boynuna geçirerek kafasını tamamen kopardı.

Kafa Jade'e doğru yuvarlandı ve Jade hırlayarak onu tekmeledi. Onun düşmanımız değil, takımımızda olmasına sevindiğimi itiraf etmeliyim.

Topuz saçlı adam öfkeyle bağırdı ve Jade'e doğru atladı. Onu itecekmiş gibi ellerini uzattı, ama henüz kol mesafesinde değildi. Bunun yerine, bir hava patlaması Jade'i ayaklarından yere düşürdü.

Adam onun üzerine dikildi ve yakasından tutup deli gibi salladı. Ama sonra kardeşim arkasına geçti, bir kolunu boğazına doladı ve onu boğazlayarak yere indirdi.

Sonrasında olanlara dikkat etmedim. İkisinin durumu kontrol altına aldığı belliydi. Enerjimi Reyna'ya harcamak daha doğru olurdu.

Bu arada... Reyna'nın nereye gittiğini görmek için arkama döndüm ve Emilie'ye yıldırımlar yağdırdığını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Emilie, yıldırımları savuşturmak için elinden geleni yapıyordu ve hava büyüyle her darbeyi hedefinden saptırarak olağanüstü bir iş çıkarıyordu. Ancak bu, Reyna'nınkinden daha fazla enerjisini tüketiyordu. Her darbenin ona daha da yaklaşmasından bunu anlayabiliyordum.

Öne atıldım ve yumruğumu Reyna'nın çenesine indirdim, çarpmanın etkisiyle çene kırıldı — bu ses beni çok memnun etti. Ağrıyan parmak eklemlerim bile yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedi. Reyna yere yuvarlandı ve ben tereddüt etmeden ellerimi boynuna doladım, gözleri şişene kadar sıktım.

Bana yıldırım göndermeye çalıştığında, sadece vahşice sııttım.

"Hiçbir şeyin yok," diye hırıldadım. Onun büyüü ellerime sızıyordu. Onun hayatını emmek istedim, ama onun güçleriyle yetinecektim. "Son bir sözün var mı?"

Dudakları hareket ediyordu, ama oksijen olmadan konuşması duyulmuyordu. Yüzü morarmaya başladı ve ben güldüm. Gözlerinden hayatın kaybolduğunu görmek beni çılgınca heyecanlandırdı.

Sanki dünyayı avuçlarımda içinde tutuyormuşum gibi hissettim.

Hiçbir şey beni durduramazdı. Ama...

Tiz bir çığlık duyuldu ve hemen Emilie'nin çığlığı olduğunu anladım. Soluma baktım, Luther Emilie'nin saçlarını yumruklamış, onu yerde sürükliyordu.

Zıplayarak, birkaç saniye içinde odayı geçtim ve aynı anda kılıcımı çektim. Beni görmedi ve kılıcı kolaylıkla sırtına sapladım.

Nefes nefese Emilie'yi bıraktı ve ben onun kafa derisini ovuşturmasını izledim. Ayağa kalkarken, ne yaptığımı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona bir şey olup olmadığını soran bir bakış attım.

O da başını sallayarak cevap verdi.

Uzakta başka bir çarpma sesi duyuldu ve döndüğümde Cyrus ve Jade'in balkona eğilmiş olduğunu gördüm, diğer adam ortalıkta yoktu.

Olayları birleştirmek uzun sürmedi. Kavga sırasında adam bir şekilde düşmüş ve aşağıda insanlar cesedi buldukça çığlıklar giderek yükseliyordu.

"Kahretsin."

Yeraltı kaosun sahnesi haline gelmeden önce almamız gereken bir hayat daha vardı. Reyna'yı boğduğum yere baktığımda, boş bir zemin dışında hiçbir şey görmedim.

Odaya göz gezdirdim. Emilie hala bana takdirle bakıyordu. Cyrus, Jade'in başındaki yarayı kontrol ediyor, kanı koluyla siliyordu. Luther ise yerde yatıyordu, kanı altında bir su birikintisi oluşturunuyordu.

"Nereye gitti?" diye sordum, onun yanına diz çökerek. "Nereye gitti?"

Onu salladım ve kan öksürdü. "Ölmeye hakkın yok, seni lanet olası pislik. Cyrus!" Kardeşime seslendim.

O, sorgusuz sualsiz yanıma geldi.

"Onu hayatta tut. Yaralarını dağla. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ölmene izin verme."

Balkona koştum ve aşağıdaki çılgınlığı izledim. Reyna'nın adamının cesedini kolayca gördüm. Etrafında bir daire oluşmuştu; kimse onun parçalanmış ve ezilmiş bedenine ilk dokunan kişi olmak istemiyordu.

Kalabalığın en az yarısı, binada bir suikastçı olduğundan korkarak merdivenlere doğru koşuyordu. Underground gibi bir yerde herkesin düşmanları vardı. Herkesin birinin peşinde olduğundan korkmak için bir nedeni vardı ve çıkışa, güvenli bir yere doğru koşuyorlardı.

İnsan denizinde hiçbir şey göremiyordum. Reyna aşağıdaysa, kalabalığa karışmıştı. Siyah saçlarını ya da giydiği gri kıyafeti göremiyordum. Hâlâ içeride miydi, yoksa ilk kaçanlardan mıydı, bilmiyordum.

"Lanet olsun," diye bağırdım ve avuçlarımı korkuluğa vurdum.

Arkamı döndüm ve Cyrus, Emilie ile birlikte Luther'ın hayatını kurtarmaya çalışıyordu. Onun için ne yapılabileceğinden emin değildim, ama Reyna'nın nereye kaçtığını bize söylemesi, daha da iyisi göstermesi için onu yeterince uzun süre hayatta tutmamız gerekiyordu. Nereye saklanmıştı?

Üç kez derin nefes aldım ve Luther'ın yanına döndüm. Yüzü acıdan buruşmuştu ama hala hayattaydı. Gözleri hala açıktı ve dudaklarını büzerek bana bakıyordu.

"Nerede kalıyordun? Reyna'yı nerede bulabiliriz?"

Luther homurdandı ve başını yana çevirdi, sorularıyla ilgilenmiyordu.

Ayağına tekme attım ve o dişlerini sıkarak inledi.

Diz çöküp, yumuşak bir sesle, sakın bir şekilde konuştum. "Luther, bunu kolay yoldan halledebiliriz. Ben sana bir soru sorarım, sen de duraksamadan ve tavır takınmadan cevap verirsin. Ya da..."

Yerde Emilie'nin hançerlerinden birini gördüm ve onu alıp elimde çevirdim.

Luther doğruldu, ama bunun dışında gergin olmadığını göstermeye çalışarak harika bir iş çıkardı.

"Onu tutun," dedim, odayı rahatsız edici bir sessizliğe boğan alçak bir sesle. Emilie dışında kimse kıpırdamadı, o da yanındaki kolu yakalayıp yere bastırdı.

Luther kolunu onun elinden kurtarmaya çalıştı, ama çok kan kaybetmişti ve normalde olduğu kadar güçlü değildi.

Emilie'nin karşı tarafında duran kardeşime baktım. "Onu tutun," dedim tekrar.

Cyrus gözlerini kırıştırdı, sanki durup bana soru sormak istiyor gibi görünüyordu ama vazgeçti. Dikkatlice Luther'ın diğer kolunu tuttu ve onu sabit tuttu.

Öne doğru kayarak bacaklarının üzerine oturdum. Gömleği, ateşin ve yarasını kapatmak için açtıkları deliğin arasında zar zor duruyordu. Kumaşın bir kısmını sargı bezi olarak kullanmışlardı, ama ben öne uzanıp onu tekrar yırttım.

Emilie'nin hançerini onun yeni yara izli cildine doğrulttuğumda keskin bir nefes aldı. Yavaşça, kırmızı bir nokta belirene kadar hançeri ileri doğru ittim. Şişip damlamaya başladığını hayranlıkla izledim. "Seni acı çekmenin birçok yolu var, Luther.

Ama öyle olmak zorunda değil."

Hançeri derisine bastırdım ve bileğimi kırarak göğsünden ince bir deri tabakası kopardım. O bir çığlık attı ve ben onu ne kadar sürede kırabileceğimi merak ettim.

"Siktir git," diye bağırdı.

Onu küçümseyerek baktım. "Kan kaybından ölmediğine sevindim, Luther. Bize yaşattıklarından sonra çok daha acı verici bir ölümü hak ediyorsun. Reyna'nın yanında yaptığın her şeyden dolayı."

Hançeri onun uyluk kısmına sapladım ve çevirdim. Ve çevirdim.

Ve çevirdim.

Hançeri, yüzünden gözyaşları akıncaya kadar çevirdim.

Kardeşim öğürme sesi çıkardı ve ben ona, "Bununla başa çıkamıyorsan, bırak Jade devralsın" diye bağırdım.

O köşeden izliyordu, hiç etkilenmemiş gibi.

Cyrus bana, Emilie'ye ve Jade'e baktı. Sonra ayağa kalktı ve Jade'in gelmesi için yer açtı. Zor durumlarla asla başa çıkamıyordu. O tahtında güven içinde otururken, en büyük düşmanlarımızı cezalandırmak benim görevimdi. Belki o zayıftı, ya da belki ben duyarsızlaşmışım.

Emilie'ye baktım, ama o tiksinti belirtisi göstermiyordu. O da benim kadar onun cezalandırılmasını istiyordu.

"Omzunu tut," dedim Jade'e ve o da kolundan sağ omzuna geçti.

Ben onun bileğini tuttum ve uyarıda bulunmadan küçük parmağını kestim.

Bu sefer çığlığını bastıramadı.

"Bunu durdurabilirsin, biliyorsun. Sadece yerini öğrenmemiz gerekiyor." "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

Avuç içlerindeki ince, narin deriyi yüzdüm ve o ağladı. "Bana yalan söyleme."

"Yemin ederim. Ben..."

İkinci parmağını da kestiğimde, yine çığlık attı.

"Bunu bütün akşam yapabilirim, Luther."

Ve ciddiye dim. Bilinci yerinde olduğu sürece, onu parça parça, katman katman kesmeye devam edecektim. Sadece kemikleri kalana kadar derisini soyacaktım. Ondan bir cevap almak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Onu kanını kurutana kadar kesecektim.

Otuz Beşinci Bölüm

Emilie

Bir bez ve kırık borudan akan suyla ellerimi yıkadım, ama pek işe yaramadı. O kadar çok kan vardı ki, temizlemek imkansızdı. Ladon'un durumu daha da kötüydü. Gömleği kanla sıırıslıklam olmuştu. Bir vücudun bu kadar çok kan içerebileceğini bilmiyordum.

Cyrus, sorgulamaların çoğundan kaçınarak aramızda en temiz olanıydı. Ladon yüzündeki kanı silerken o kollarını kavuşturdu.

"Bana öyle bakma," dedi Ladon. "Nasıl bakayım?" diye cevapladı Cyrus.

"Affedilemez bir günah işlemişim gibi."

"O adamı canlı canlı derisini yüzdün," dedi, sesi tiksinti doluydu. "Ve ben ihtiyacım olan cevabı aldım."

Jade, onlar devam etmeden önce konuştu. "İkiniz de böyle tartışmak için biraz yaşlı değil misiniz? Cyrus, unut gitsin. Hassassın, anlıyoruz, ama yapılması gerekiyordu."

"Ben hassas değilim," diye mırıldandı.

Neredeyse gülümseyecektim. Cyrus onurlu bir kraldı ve Ladon'un Luther'ı parçalamasını izlemekten hoşlanmamasını anlayabiliyordum.

Ama ben hoşlandım. O kanlı gömleği, akıl sağlığımı sorgulatacak şekilde ondan yırtıp almak istedim.

"Peki. Yapman gerekeni yaptın." Cyrus arkasını döndü. "Yola çıkmalıyız."

Hepimiz aynı fikirdeydik. Yeraltındaki kargaşa yatışmıştı, ama hala birkaç ses duyuluyordu. Neden hala orada takıldıklarını anlamıyordum — belki de kumar masalarından bir şeyler çalmak istiyorlardı. Ne yapıyorlarsa yapsınlar, dikkatleri üzerimize çekmememiz gerekiyordu. Kanla kaplı bu yerden çıkmak zaten yeterince şüphe çekici olacaktı.

"Tamam," dedi Ladon. "Bundan daha fazlasını çıkaramayacağım galiba." Derin kırmızı lekelerle kaplı gömleğine baktı.

"Arkamda kal," dedi Cyrus. "Ben öncü olurum ve seni gizlerim."

Onun sözüne güvendik ve odadan çıkıp merdivenlerden aşağı inmesine izin verdik. İlk başta kimse bizi fark etmedi; cesetleri aramakla meşguldüler.

Cesetler.

Yerde yatan tek ceset Reyna'nın yoldaşı değildi. Onlarca ceset vardı. Ya vigilanteler kargaşadan yararlanmıştı ya da insanlar çıkışa doğru koşarken ezilerek ölmüştü.

Bu insanların hiçbirinin masum olmadığını kendime hatırlatmaya çalıştım. Onlar bizim hedeflerimiz değildi, ama hepsinin lanetlenmeye layık kötü huyları vardı. Yine de onların öldürülmesini görmek bana hiç de mutluluk vermedi.

Bana rahat bir nefes aldirtan şey, merdivenlere giden yolun açık olmasıydı. Gerekirse, oraya koşarak ulaşmamız on saniyeden az sürerdi.

Cyrus çıkışa doğru yürümeye başladı. Onu, üç yetişkinin seyircilere seks gösterisi yaptığı çukurun etrafından takip ettik. Titredim ve bu düşünceyi kafamdan attım, ama çok geçmeden bu görüntü tekrar gözümün önüne geldi.

Köşeyi döndüğümüzde, boynunda bir kesik olan, top gibi kıvrılmış bir kadın gördüm.

"Dur," dedim yumuşak bir sesle.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Cyrus.

Eğildim ve başka bir cansız bedenın üzerindeki ceketı yırttım, sonra kadının çıplak bedenının üzerine attım ve sıradaki yerime geri döndüm.

Ladon'un gözleri benimkilerle buluştu.

"Onu öyle bırakamazdım." O

da başını salladı. "Biliyorum."

Merdivenlerin yarısına gelmiştik ki yukarıdan bir ses duyuldu. "Hepiniz çıkın! Yeter!"

Cyrus'un etrafına eğilerek, o heybetli sesin sahibini bulmaya çalıştım. Düzgün bir üniforma giymiş, her iki yanında bir düzine kadar kişi bulunan birini fark edince hemen sıraya girdim. Haber Kral Vincent'a ulaşmış olmalıydı ve o da bu kargaşayı bastırmak için muhafızlarını göndermişti.

Cyrus arkasına dönüp, kanla kaplı hepimizi süzdü, sonra yoluna devam etti.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, baş muhafız bizi durdurdu. "Dağılın," diye emretti.

Ellerimdeki ve giysilerimdeki kanı gördüm. Bizi bir bakışta tanıyacak ve hemen tutuklayacaklardı.

Cyrus kenara çekilmedi, ama yavaşça ellerini kaldırarak teslim olduğunu gösterdi. "Ben Kral Cyrus, Kral Marsden'ın misafiri. Dokunulmazlığımız var."

"Gösterin."

Cyrus yavaşça cebine uzandı ve bir madeni para gibi görünen bir şey çıkardı. Onu muhafızlara uzattı, muhafızlar onu bir kez, sonra iki kez çevirdikten sonra Cyrus'a geri verdiler.

"Gidebilirsiniz."

Bu konuşma sırasında nefes almayı bıraktığımı fark etmeden ciğerlerimi hava ile doldurdum. İzin aldıktan sonra neredeyse koşarak çıkışa doğru gittik.

Dışarıda gece çökmüştü, ama ay pazarı aydınlatıyordu ve biz kuzey ucuna kaçtık.

Luther'in talimatları yeterince açıktı: kıyı şeridi boyunca, en yüksek kayalığın dibinde, sadece gelgit sırasında görülebilen bir mağara girişi vardı. Eğer açıklaması doğruysa, onu bulup su tekrar yükselmeden içeri girmek için bir saatten az vaktimiz vardı.

bir saatten a z vaktimiz vardı.

Su kenarına giden en hızlı ve en direkt yolu izledik ve oradan aradığımız kayalığı bulmak zor olmadı.

"Ya bu bir tuzaksa?" diye sordu Cyrus.

Kimse cevap vermedi çünkü cevap rahatsız ediciydi: boğulup ölecektik. Boğazımdaki yumruyu yuttum; korkunun bizi durdurmasına izin veremezdik.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Asıl endişe, içeride kaç kişi olduğu," diye ekledi Ladon.

Luther, Ladon bu bilgiyi ondan almadan önce yaralarına yenik düşmüştü. Bildiğimiz kadarıyla, bütün bir orduyla savaşmak üzereydik, ancak Reyna'nın bu kadar çok destekçisi kaldığını sanmıyordum. Muhtemelen çok fazla paralı asker tutacak parası da yoktu, özellikle de Murvort'taki ödül avcılarına henüz ödeme yapmamışsa. Satın alınan sadakat kolayca bozulabilirdi.

Sahile indiğimizde kayalığa yaklaştık; kayalığın tabanı kayalar ve su birikintileriyle çevriliydi. Luther'in tarif ettiği gizli girişi aramak için dikkatlice kayalığın üzerinden geçtik.

"Orada," dedi Jade, sivri bir kayadan atlayarak. Sadece birkaç santim derinliğindeki bir su birikintisine indi, sonra zorlukla ilerleyerek, kayalığın dibindeki dar açıklığa girmek için ikiye katlandı.

Onu takip ettik.

İçeride Cyrus avucunu kaldırdı ve bir ateş topu belirdi, mağarayı turuncu bir ışıkla aydınlattı. Çok büyük değildi, ama hepimizin rahatça sığabileceği kadar genişti. İlerlemek için tek bir giriş vardı, bu yüzden Cyrus önden gitti, ardından Jade, ben ve en sonda Ladon geldi.

Neredeyse hemen, tünel yukarı doğru bir dönüş yaptı. Tırmanmamız gereken dik ve pürüzlü çıkıntılar vardı. Ladon ön sıraya geçti ve bizim için ayak ve el tutacakları oluşturarak bize yardım etti.

On dakika kadar tırmanmıştık ki, aşağıdan su damlama sesi duydum.

"Duydunuz mu?" diye sordum.

Jade aşıya baktı ve sesin kaynağını bulmak için etrafıma bakındı. Cyrus'un ateşi, gözlerini kısarak bakabildiğim kadar parlaktı, sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sanırım gelgit yükseliyor. Tırmanmaya devam etmeliyiz."

Yine aşıya baktım, tünelin dibini görmeye çalıştım ama çok karanlıktı.

Sonra Cyrus'un alevi aşıdaki yüzeyden yansıdı. Dalgalar endişe verici bir hızla içeri giriyordu.

"Gidin," diye bağırdım.

Grubumuz olabildiğince hızlı hareket etti. Ladon, tırmanmaya uygun çıkıntılar oluşturmak için yarısı kadar zamanla çalıştığı için işçiliği özensizleşti. Ancak mükemmelliğe ihtiyacımız yoktu. Sadece verimliliğe ihtiyacımız vardı.

Su yaklaşıyordu ve tüneli tırmanabileceğimizden daha hızlı dolduruyordu. Panik yaratacağından emin olduğum için aşıya bakmaya cesaret edemedim. Su seviyesi bu hızla yükselmeye devam edemezdi. Basınç, sonunda yerçekimi tarafından bastırılacaktı. Sadece o noktayı geçmemiz gerekiyordu.

Soğuk su ayak bileklerimi ıslattı ve ben titredim. "Tanrım."

Ladon arkasına baktı. "Siktir."

"Devam et!" diye bağırdım. Gözlerinde benim kurtarıcım olma arzusunu görebiliyordum, ama devam etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Tırmanışımızı kolaylaştırma çabalarını bıraktı. Hız, tek odak noktamız haline geldi ve zamanımız azalıyordu.

"İleride bir açıklık görüyorum," diye bağırdı sonunda.

Tanrılara şükretmeye vaktim yoktu. Su zaten baldırlarıma kadar gelmişti ve ben elimden geldiğince hızlı ilerliyordum.

Her şey yoluna girecek, dedim kendime.

Su, tırmanışımı daha da zorlaştırıyordu. Ladon'un sağlam basamakları olmadan ayaklarım kayıyordu ve yukarı çıkmak için iki kat daha fazla çaba sarf etmem gerekiyordu. Botlarım soğuk suyla ıslanmış olmasına rağmen, şakaklarımda ter damlıyordu.

"Neredeyse vardık," dedi Ladon ve ben zihnimi ele geçiren dehşeti yatıştırmaya çalıştım. Onun önünü göremiyordum ve

ama su beni yutmaya başlamıştı. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Aniden Ladon gözden kayboldu. Tırmanışımızın zirvesine ulaşmış ve bir tür platforma yuvarlanmış olmalıydı. Cyrus da onun hemen ardından ortadan kayboldu.

Su artık kalçalarım kadar geliyordu, ama tünelin sonunu görebiliyordum. Sadece birkaç basamak daha tırmanmam gerekiyordu...

Ayağım kaydı ve duvardan tutunamadım, buz gibi suya düştüm. Bir saniye sonra su yüzüne çıktım, öksürerek ağızma ve burnuma giren suyu tükürdüm. Nefes almaya çalıştım.

"Emilie!" diye bağırdı Ladon.

Gözlerimi kırıştıtarak suyu silip duvara uzandım, ama parmaklarım ıslak, kaygan kayadan başka bir şey bulamadı. Tutunacak hiçbir şey yoktu.

Dalga beni savururken sırtım tünelin karşı tarafına çarptı. Nefesim kesildi ve ciğerlerimi yeniden doldurmaya çalışırken daha fazla su yuttum.

Akıntıya karşı savaşı kaybediyordum.

Tam da çalkantılı suların beni yeneceğinden emin olduğum anda, bir el bileğimi sıkıca kavradı ve beni yukarı çekti. Kuru zemine yuvarlandım ve sırt üstü durdum. Yanıma döndüm, suyu tükürdüm ve gözlerimdeki kalan damlaları sildim. Sonunda tekrar görebiliyordum.

Beni yukarı çeken, tahmin ettiğim gibi Ladon değil, Jade'di. Gülümsedi ama "Kalk. Su hala yükseliyor" dedi.

Ayağa fırladım ve etrafımı iyice kavrayamadan, bir sonraki tünele giden kaya yığınının doğru koşmaya başladım. Tırmanırken birkaç kez tökezledim ama tepeye ulaşmam çok uzun sürmedi.

Arkamı döndüm, bu mağaranın da su altında kaldığını göreceğimi sanıyordum, ama tırmandığımız çıkıntıdan nazik bir dalga döküldü ve yavaş yavaş durdu.

Dengesiz bir kahkaha atarak yere yığıldım.

Ladon üstümde belirdi ve sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. Belki de aklımı kaçırmıştım. "İyi misin?"

"Evet." Islanmışım ve hala adrenalin doluydu, ama nefes almakta hiçbir sorunum yoktu ve kalıcı bir yaralanmam da yoktu. Aldığım darbe nedeniyle sırtımda morluklar olabilir, ama hayatta kalacaktım.

Elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. "Devam edebilir miyiz?" diye sordu Jade.

Hepimiz başımızı salladık.

"Bu arada, teşekkür ederim," diye ekledim.

Gülümsedi. "Endişelenme. Seni boğulmaya terk edemezdim. O kadar da kötü değilim."

Artık onun kötü biri olduğunu hiç düşünmüyordum. Sadece yanlış anlaşılmış ve insanlara açılmakta biraz yavaş biriydi.

Önümüzdeki yol, önceki tünelden çok daha kolay geçilebilirdi. Artık dikey olarak tırmanmamız gerekmiyordu ve mağaralar bize doğru kapanmak yerine açılıyordu. Bir noktada, duvarlar o kadar genişledi ki artık onları göremiyordum, bu da rahatsız edici bir his uyandırdı. Alan geniş ve bilinmeyendi ve sanki gölgelerde birisi ya da bir şey gizleniyormuş gibi hissettim.

Yere kazınmış desen olmasaydı, bu geniş mağarada kaybolmak çok kolay olurdu. Bu desen bizi kayalığın derinliklerine doğru yönlendiriyordu.

Hava dondurucu soğuktu ve nefesim önümde bir bulut gibi buharlaşıyordu. Islak pantolonum cildime yapışarak sertleşmiş ve rahatsız edici hale gelmişti. Donarak ölmek için Cyrus ve ateşine yaklaştım.

Saatler sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, nihayet sonsuz mağaranın sonuna geldik. Büyük bir kemerli geçit açıldı, ama hiçbirimiz bir sonraki odada bizi bekleyen şeye hazırlıklı değildik.

Hepsinin kalbine doğru yürüdük: Reyna'nın saklandığı yere.

Otuz Altıncı Bölüm

Emilie

"YERE YATIN!" diye bağırdım ve hepimiz yüzüstü yere yattık.

Mağaradan çıkıp, işgal edilmiş bir kamp alanının birkaç kat yukarısındaki bir platforma ulaşmıştık. Kenara doğru kayarak aşağıya baktık.

"Onu görüyor musun?" diye sordu

Jade. "Henüz görmüyorum."

"Kaç tane saydın?" diye sordu Cyrus. "En az iki düzine," diye cevapladı Jade.

Aşağıdaki alan, ağzı yarıya kadar açık olan bir yemek çadırı da dahil olmak üzere sekiz adet kanvas kaplı çadırdan oluşuyordu. Diğer çadırların iki katı büyüklüğündeki bir çadırın kapalı kapağında benzersiz bir ağ benzeri desen vardı. O çadır Reyna'nın olmalıydı.

Bu durumda sadık adamlarının paylaşacağı altı çadır kalıyordu. İki düzine düşman makul bir tahmin gibi görünüyordu, ancak çadırların içinde daha fazlasının dinlenmediğinden veya mağaraların dışında bekleyip gelgitin izin verdiği anda geri dönmeye hazır olmadığından emin olamazdık.

"Keşke sahip oldukları güçleri bilseydik," dedim sessizce. "Bu, pusuyu daha az riskli hale getirirdi."

"Bence sürpriz unsurunu kullanmalıyız," dedi Jade, Cyrus'a dönerek. "Bütün yeri ateşe verelim."

Ladon başını salladı. "Dumanı solumaktan zarar görecektir onlar sadece onlar olmayacak. Unuttuysan hatırlatayım,

"Onları dondur," diye önerdim.

Jade düşündü. "Tek bir büyük patlama yapamam, o kadar güçlü değilim. Ama tek tek hedef alabilirim."

"Bu yeterli olacaktır," dedi Ladon. "Kimse fark etmeden olabildiğince çoğunu öldür. Bizim burada olduğumuzu fark etmeden önce sayılarını olabildiğince azalt."

"Tamam," dedi Jade. Oturup omuzlarını geriye doğru itti. Mağaranın duvarlarından su damlacıkları sızmaya başlayıp ellerinde toplanarak ince bir mızrak şeklinde donarken onu izledim. O dikkatlice mızrağı hareket ettirirken, ben de onu gökyüzünde yüksekte ve görünmeyecek şekilde tutmaya yardım ettim, ta ki o, hiçbir şeyden habersiz bir kampçının üzerine mızrağı atmaya hazır olana kadar.

"Tamam," dedi ve ben de büyümü geri çektim.

Mızrak yere düştü ve bir adamın kafasını delip geçti. Adam yana yığıldı.

Şimdi aynı şeyi yirmi üç kez daha yapmamız gerekiyordu... fark edilmeden.

Sonraki altı hedef sorunsuz bir şekilde devrildi. Ama yedinciden sonra, biri ölü takipçilerden birini buldu ve yardım için bağırdı. Jade onu çabucak ortadan kaldırdı, ama çok geçti. Kampta bir tehdit olduğunu kampçılara haber vermişti.

"Gitme zamanı," dedi Jade.

Jade takipçileri ortadan kaldırırken, Ladon sessizce kamp alanına inmek için bir kaydırak yapıyordu. Aşağı uçtuk ve Reyna'nın sadık takipçileri, saldırıya geçene kadar bizi fark etmediler.

Hançerlerimi sağa sola fırlatarak, elimden geldiğince çoğunu öldürdüm. Sadece hançerlerimi cesetlerden almak için ara verdim, hayatta kalan varsa boğazlarını keserek.

Meydan okumaya layık biriyle karşılaşmadan önce dört kişiyi öldürdüm.

Çadırın girişini zar zor açmışım ki, bir kadın fırlayıp bana saldırdı ve ikimiz de yere yuvarlandık. Ben kendimi toparlayıp karnına yumruk atmadan önce, o bana iyi bir yumruk attı. O iki büklüm oldu ve bu da bana onu atmak için mükemmel bir fırsat verdi.

Gözlerimi ondan ayırmadan, bir hançere uzandım ama eli boş döndüm. Kaç tane attığımı ve kaç tane

toplamam gerektiğini unutmuştum.

Benim telaşımı fark etti ve bana bir ateş topu gönderdi. İçgüdüsel olarak ellerimi kaldırdım ve bir hava duvarı beni çevreleyerek onun alevlerinden korudu. Bunun talihsiz yan etkisi, bana en yakın iki çadırı yakan bir kasırga oldu. Dumanı solumamak için çok fazla uğraştım.

Ellerimi havaya kaldırdım ve etrafımdaki havayı patlattım, kol mesafesindeki her şeyi yakıp kül ettim. Kadın fırtınanın içindeki ateşi kontrol edemedi ve ateş ona öyle bir güçle çarptı ki, ayakları yerden kesildi. Giysileri anında alev aldı ve çılgılık attı.

Gözümün ucuyla, başka bir düşmanın bize doğru koştuğunu gördüm. Geniş gözleri bana kilitlenmişti. Bir koluyla yanan arkadaşına bir su seli fırlattı, diğer koluyla ise doğrudan bana doğru bir dalga gönderdi.

Sihirli dalga bana çarpmadan saniyeler önce kenara atladım ve durana kadar yanımda yuvarlandım. Kafam karışmış bir şekilde, mağaranın içinde onun nereye gittiğini görmek için etrafa baktım, ama gümüş rengi bir şey gözüme çarptı: kaybolan hançerlerimden biri.

Onu yerden kapıp ayağa fırladım ve benden kaçan düşmanların yanına koştum. Adam arkadaşının yanında diz çökmüş, hayati fonksiyonlarını kontrol ediyordu.

Beni görmedi.

Saçını tutup boynunu geriye doğru çektim, hançerimi boğazına dayadım ve kanın yere ve önündeki arkadaşına sıçramasını izledim.

Cesedinin etrafından dolaşarak kadına da saldırmak için harekete geçtim, ama o çoktan yanmış ve çok, çok ölmüştü.

Nefes nefese, bir an durup mağarayı inceledim. Cyrus, bir uzvu olmayan biriyle düello yapıyordu. Jade bir başkasıyla güreşiyordu ve Ladon kılıcıyla iki kişiyle daha savaşıyordu. Geriye fazla düşman kalmış olamazdı.

Reyna da dahil olmak üzere, çadırlarda saklanıyor olabilecek herkesi aramaya başladım. Çektiğim her çadır kapısı hayal kırıklığına uğratiyordu, ama sonsuza kadar saklanamazdı.

Dişlerimi gıcırdatarak bir sonraki çadıra doğru yürüdüm ve tam zamanında kumaşı geri çekerek siyah saçlı bir kadının arkadan kaçtığını gördüm.

"Sürtük!" diye bağırdım ve yumruğumda sıkıca tuttuğum hançerle onun peşinden koştum.

Karşı tarafa uçtum ve bir şimşekle karşılaştım. Yoldan çekilerek, onu ayaklarından düşürmek için hafif bir rüzgar estirdim. Sendeledi ama umduğum gibi düşmedi.

Reyna kaçtı ve benim de onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Bu oyun bu gece sona erecekti.

Reyna koşarken bana saldırılar gönderdi ama hiçbirini hedefini tutturamadı. Arkasına baktı ve yüzündeki korkuyu görebiliyordum. Zamanı doluyordu ve saklanacak başka yeri kalmamıştı.

O mağaranın dışına doğru koşarken, yakında durup benimle yüzleşmek zorunda kalacağını bilerek sııttım. Ama beni şaşırttı, kayarak taştaki küçük bir çatlağa girdi.

Neredeyse kayarak durmak üzereydim, ama birdenbire bir patlama oldu ve kaya devrildi. Arkama baktığımda, Ladon'un sadece birkaç metre uzakta olduğunu gördüm. Onun yakınımda olduğunu bilmek, onun yarattığı deliğe koşarak Reyna'yı körü körüne kovalamak için ihtiyacım olan güveni bana verdi.

Onu görmeden önce sesini duydum. Çılgın kahkahası yan odada yankılanıyordu ve karanlıkta onu bulmaya çalışarak başımı çevirdim.

Bir başka şimşek odayı kısa bir an için aydınlattı. Bana değil, mağaranın duvarına nişan almıştı. Arkamdaki açıklık çöktü ve gömülmemek için ileriye doğru koşmak zorunda kaldım.

"Ladon!" diye bağırdım, ama dağların gürültüsü ve kayaların düşme sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum. Nereye gittiğimi bilmeden, ellerimi uzatarak ileri doğru koştum.

Toz nihayet yerleşince, mağara ürkütücü bir sessizliğe büründü. Nefes almayı bastırmaya çalışsam da, kendi nefesimin sesi yüksek geliyordu. Gözlerimin alışmasını umarak yavaşça ilerledim.

Karanlıktan bir fısıltı geldi. "Emilie."

Hızla döndüm, ama sesin nereden geldiğini anlayamadım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve omurgamdan bir ürperti geçti.

"Emilie..."

Reyna'nın sesi melodikti, adımı bir melodi ve alay gibi söylüyordu. Sanki şimdi karşı tarafta gibi ses çıkarıyordu.

"Beni buraya kadar takip edersen ne olacağını sandın, Emilie?"

"Seni öldüreceğim, seni pis, iğrenç kaltak," diye homurdandım.

"Tsk, tsk. Bu, gelecekteki bir kraliçeye yakışmayan bir dil. Belki de benim malikâneme geri dönüp bir süre daha hizmetçim olmalısın. En azından bir iki ders alıp terbiyenizi öğrenene kadar."

"Sen mi konuşuyorsun? Son baktığımda, senin bir mal varlığın yoktu. Hiçbir şeyin yok. Hayatın dışında her şeyi kaybettin. Ve onu da kaybetmek üzeresin."

Şimşek çaktı ve kısa bir an için onu odanın ortasında dururken gördüm.

Demek oyunu böyle oynayacaktık?

Onun yönüne gidersem, saldırıma hazırlıklı olacağını biliyordum. Bu yüzden tam tersini yaptım. Sağa doğru hareket ettim ve ayak seslerini dinleyerek, durduğum yere saldırıp saldırmayacağını bekledim.

Ancak o da aynı derecede sessizce hareket ediyordu.

Üstünlük sağlamak için bir stratejiye ihtiyacım vardı.

Kemerimin etrafını yokladım ve düşündüğüm şeyi doğruladım: elimdeki hançer, sahip olduğum tek hançerdi.

Onu kışkırtmak yıldırımları ortaya çıkarmışsa, o zaman bunu tekrar tekrar yapmam gerekecekti, ta ki o sonunda çıldırıncaya kadar.

"Neden saklanıyorsun?" diye sordum yumuşak bir sesle, büyümü kullanarak sesimin mağaranın her yerine yayılmasını sağladım ve gerçek konumumu gizledim. "Koca, kötü Reyna kendini savunmaktan çok mu korkuyor? Muhafızların ve takipçilerin olmadan pek cesur sayılmazsın."

Mağarayı tekrar aydınlatması ihtimaline karşı gözlerimi dört açtım, ama bu yeterli değildi. Daha fazla çabalamam gerekiyordu.

"Az önce bir şey söyledin... gelecekteki kraliçe olmakla ilgili. Cyrus'la artık nişanlı olmadığımı duymamış olmana şaşırdım."

Kıkırdadı. "Seni layık görmedi mi?"

"Hayır, nişanımızı bozdum. Nedenini bilmek ister misin?"

Sorum sessizlikle karşılandı, ama solumda ayak sesleri duyduğumu sandım, bu yüzden o noktayı dolaşarak saldırmaya hazırlandım.

"Çünkü Ladon'a aşığım. O da bana aşık. Onu ne kadar çok istediğini biliyorum, ama sen onu tiksindiriyorsun. Seni öldürmeden önce bunu bilmen benim için önemli."

O çığlık attı ve bir elektrik topu etrafında dönmeye başladı. Mavi ışık gözlerimi yakıyordu. Onu çevreleyen bariyer yüzünden pek bir şey yapamadım, bu yüzden sağa kaçarak ışıktan saklanmaya çalıştım.

Sonunda şimşek söndü.

Yüzümde bir gülümsemeyeyle saklandığım yerden çıktım. "Kimse seni sevmeyecek, Reyna."

Bir ışık çizgisi fırladı, ama ben çoktan birkaç adım sağa atlamıştım. Ona doğru atıldım ve bulabildiğim her yere hançerimi sapladım.

Reyna çığlık attı, ama ben orada durmadım. Hançeri çıkardım ve ikinci kez saplayabilmek için bir elimi gömleğin etrafında tuttum. Hançerim saplandı ve eti kolayca koptu. Hangi vücut parçasını yaraladığımı bilmiyordum, ama umursamıyordum.

Hançeri tekrar çıkardığımda, daha isabetli bir şekilde hedef almaya çalıştım. Kolunu tuttuğumu sandım, bu yüzden hançeri biraz daha yukarı saplarsam ve...

Reyna'nın işkence çığlığı havayı deldi, kulaklarımda çınladı.

Eğer istediğim yere vurmuşsam, ki öyle olduğuna inanıyordum, o da bir gözünü kaybetmişti.

Güldüm. Hayatımda hiç bu kadar çılgın hissetmemiştim, ama onun kabus gibi sarı-turuncu gözlerinden birini aldığımı bilmek beni sevinçle doldurdu. Eğer hareketsiz durursa, diğerini de alacaktım.

Bir yıldırım beni hazırlıksız yakaladı ve göğsüme çarptı. Ondan uçarak uzaklaştım, sırt üstü yere düştüm ve yanan göğsümü tutarak. Sanki damarlarımdan elektrik akıyor ve beni içten dışa yakıyormuş gibi hissettim. Nefes alamıyordum ve küle dönüşmek üzere olduğumdan emindim.

Gülümsemem çoktan kaybolmuştu ve gözyaşları yüzümden süzülüyordu. Dişlerimi sıkarken boynumdaki kaslar gerildi. Hançerimi aradım ama sonra onun hala Reyna'nın yüzünde saplı olduğunu hatırladım.

Siktir.

Yanma hissi yavaş yavaş azaldı, ya da belki de ben buna alışmaya başlamıştım. Yan dönüp dört ayak üstüne çöktüm, titiyor ve mide bulantısı hissediyordum. Reyna'dan uzaklaşmak için sürünerek uzaklaştım, ama o bana bir darbe daha indirdi ve ben yüzüstü yere yığıldım.

Yıldırım kemiklerimden sekip beynime yerleşmiş gibi hissettim ve şimdiye kadar yaşadığım en kötü migren gibi zonkluyordu. Eğer bu daha uzun sürerse, kafam patlayacak sandım.

Sonunda saldırıyı bıraktı ve vücudum gevşedi. Reyna'nın kafatasına bir hançer daha saplamak için can atıyordum, ama zihnim ve vücudum bana ihanet ediyordu. Gözlerim acı ve hayal kırıklığından yaşlarla doldu.

Yıldırım odayı aydınlattı ve tavanda çatırdadı. Elini indirdikten sonra da uzun süre devam etti ve bu kadar korkutucu olmasaydı çok güzel olurdu. En azından şimdi bana yaklaşıırken onu görebiliyordum. Hançerimi çoktan bir kenara atmıştı ve sol gözünden kan fışkırıyordu.

"Tatlı, tatlı Emilie. Beni tek başına kovalamaman gerektiğini bilmeliydin. Ladon seni kurtarmaya geldiğinde ve sadece küller bulduğunda ne düşünecek?"

"Emilie," diye uzak bir ses duyuldu. "Emilie!"

Bu Ladon muydu? Belki de sandığımdan daha fazla gitmiştim.

"Sen benim gözlerimi aldığın gibi benim de gözlerini alayım mı? Ya da belki de o güzel dudaklarını alayım, böylece bir daha asla öpemez."

Sızlanarak yere tırmandım, ama kendimi kaldırmaya gücüm yoktu.

Reyna'nın ince parmakları ayak bileğimi kavradı ve beni kendisine doğru çekti.

"Son nefesinin tadını çıkar, Emilie. Ben çıkaracağım."

Yer gürledi ve etrafımıza kayalar düşmeye başladı. Kafamı kaldırmaya çalıştım ama güç bulamadım. Ladon'un, daha önce meydana gelen kaya heyelanının yarattığı delikten geçerek kaya yığınlarının üzerinden tırmandığını gördüm.

Hayatta olduğu ve çöküntüde ezilmediği için o kadar minnettardım ki, içinde bulunduğum ölümcül durumu neredeyse unutuyordum. O buradaydı; Reyna'nın kaçmasına izin vermeyecekti.

Ladon'un gözleri Reyna'ya dikildi ve kılıcını ona doğrulttu. "Ona dokunma."

Kılıcımı havada salladım ve onu sırtından vurdum. Çığlık attı, ama bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, kanının tamamen yere döküldüğünü görmek istiyordum. Vücudundan kanının akıp gittiğini görmek istiyordum.

Bana yıldırımlarıyla saldırmaya çalıştı ama ben bir kaya kalkanı oluşturdum ve yüzüne toprak attım. Hayal kırıklığıyla uludu.

Kılıcımı tekrar indirdim ve boynuna nişan aldım. Hayal kırıklığına uğradım, çünkü kaçmayı başardı, ama yeterince hızlı değildi. Kılıcım bacağının arkasını derin bir şekilde kesti. Yaradan kan fışkırdı, bir kısmı da elime sıçradı. Onu hayranlıkla ve daha fazlasını isteme arzusu ile baktım.

"Bu adil bir dövüş değil," dedi. "Benim de bir kılıcım olması gerekmez mi?"

"Emilie'yi ve beni hapsetmek ve bizi senin sapkın fantezilerin için kullanmak neresi adildi? Hmm?"

O güldü ve ben kılıcımı tekrar ona doğru salladım, göğsünü hedef alarak. O kaçtığında, tekrar tekrar vurdum. Tekrar tekrar saldırdım, ancak yarısından azını isabet ettirebildim. Hareketlerim düzensizdi, ama öfkemi kontrol edemiyordum.

Enerjim neredeyse tükenmek üzereyken, sol koluna isabet ettim ve kemiğe kadar kestim. Ancak sevinemedim, sırtımın tam ortasına yıldırım çarptı ve ciğerlerimdeki havayı emdi.

Kılıcımı düşürdüm ve göğsümü tutarak, Reyna'nın kalan gözünde öfkeyle kolunu kucakladığını izledim. Yaradan kan fışkırıyordu.

Gülerek kendime yeni bir enerji patlaması kazandırdım. Vücudumda acı yayılsa da, onun yönüne doğru sendeleyerek ilerledim. Ben onun ayaklarının altındaki zemini patlattığım anda, o da bir yıldırım daha gönderdi.

Beni yenemeyecekti. Bugün olmazdı.

Birbirimize zarar vererek karşılıklı saldırılar yaptık. Gözlerimin önünde kör edici bir ışık parladı ve vücudumun daha ne kadar dayanabileceğini merak ettim. Onu alt etmek için ölmem gerekirse, öldürdüm. Onu öldürme arzum eşsizdi.

Bir şekilde ayağa kalktı ve ben içimden küfrettim. O sırada, yıldırımlar vücudumu sarstı ve tek yapabildiğim ona ulaşmak için sürünmekti.

"Zavallı," diye homurdandı.

Cevap vermedim.

"Bu mağarada, değerli sevgilin Emilie ile birlikte öleceksin.
Buna değer mi?"

Tabii ki değerdı. Baumheim'daki hiçbir mücevherden daha değerliydi.
Bu dünyada Emilie'den daha değerli hiçbir şey yoktu benim için.

"Kardeşin seni kurtarmaya gelecek mi? Onun gelinini çaldıktan sonra?"

O, farkında olmadan benim hassas noktamı vurdu, ama artık ona ulaşacak kadar yakındım. Kılıcım bir süre önce elimden düşmüştü, bu yüzden onun ayak bileğine atıldım ve elimi onun etrafına doladım. Reyna güldü. "Hayatın için bana yalvaracak mısın? Sihirli kelimeleri söyle, belki seni tekrar evcil hayvanım yaparım. Sen benim sahip olduğum en iyi en iyisiydin."

Ben tutuşumu sıkılaştırdım ve o, ne yaptığımı fark edince ilk kez endişe belirtisi gösterdi. Beni tekmelemeye çalıştı ama benim tutuşum, kanayan, yaralı bacağına karşı çok güçlüydü.

"Dur," diye bağırdı.

Büyüsü hızla vücudundan çıkıp benimkine geçiyordu. Ona tükürdüm ve tırnaklarımı batırdım. "Nasıl bir his, Reyna? Tamamen güçsüz olmak? Başkasının merhametine kalmak?"

Kafasını salladı ve iyi eliyle saçlarını düzeltti, sanki acımasız tanrılarla karşılaşmadan önce düzgün görünmesi gerekiyormuş gibi. "Kendini fazla abartıyorsun Ladon. İstersem şu anda seni ezip geçebilirim. Bunun için sihre ihtiyacım yok..."

Sözleri aniden kesildi ve ben ona bakarak, neden tehdidini tamamlamadığını merak ettim. Yüzü gövdesinin ortasına düştü, karnından bir bıçak çıkıntı yapıyordu.

Benim bıçağım.

Ucu onun kanıyla kaplıydı ve bir damla kan koluma düştü. Boynumu uzatıp Reyna'nın arkasında duran Emilie'yi gördüm, eli kılıcımın kabzasına uzanmış, yüzünde şeytani bir zafer ifadesi vardı.

Reyna boğuldu ve ağzından kan aktı. Sağlam gözü, ölümcül yarısından kanla kaplı ellerine kaydı. Sonra tekrar bana baktı, yüzünde şaşkınlık vardı.

Emilie kılıcı çekti ve Reyna öne doğru düştü. Onun ağırlığı altında kalmamak için tam zamanında kenara çekildim.

Zorlukla dizlerimin üzerine çöktüm ve Emilie'nin Reyna'nın üzerinde durduğunu gördüm.

Reyna ellerini kaldırdı, sanki teslim olabiliyormuş gibi. Gözlerini kırıştırdı ve "Bunu yapmana gerek yok" dedi.

Emilie sıırttı. "Biliyorum. Bunu yapmak *istiyorum*."

Sonra kılıcı Reyna'nın göğsüne sapladı, çıkardı ve tekrar tekrar sapladı, onu bir hayvan gibi parçaladı. Reyna çığlık attı, ama sonunda çığlıkları sığ nefeslere dönüştü ve sonra tamamen kesildi.

Emilie tatmin olunca, eğilip elini Reyna'nın şekli bozulmuş göğsüne bastırdı. Ne yaptığını tam olarak göremiyordum, bu yüzden daha dik oturdum ve büyülenmiş bir şekilde, Reyna'nın oyulmuş kalbini çıkarıp avucunda tutmasını izledim.

Tanrılar, ne muhteşem bir kadın.

Kalbi sıktı, tırnakları yumuşak organa batıyordu. Ama sonra soğuk ifadesi çatladı. Kaşları çatıldı ve ağzı açık kaldı. Yumruğunu açtı ve Reyna'nın kalbi yere düştü.

"Emilie," dedim yumuşak bir sesle.

Bana kısa bir süre baktı. "Bitti. Sonunda gitti."

"Evet, prenses. O sonsuza dek gitti ve bir daha onun varlığını düşünmemize gerek kalmayacak. Hayatımızın bir saniyesini bile onun nerede olduğunu merak ederek geçirmemize gerek yok. Sonunda ondan kurtulduk."

"Özgür müyüz?" diye
tekrarladı. "Evet."

Ayağa kalktım ve ona sarıldım, başının üstüne öptüm. Başını geriye eğdi ve ben dudaklarını aradım, dili benimkine değdiğinde ona eridim.

Vücudu titriyordu ve ben onun gülüyor mu yoksa ağlıyor mu emin olamadım. Belki ikisinden de biraz. Aylarca işkence gördük, kabuslarımızda musallat olduk ve bu anın asla gelmeyeceğini hissettik. Reyna birçok kez elimizden kaçtı ve ben hayatımın geri kalanını onu kovalayarak geçireceğimi düşünmeye başlamıştım.

Ama artık her şey bitmişti.

Emilie gömleğimi tutup beni kendine doğru çekti ve ben irkildim.

Hemen beni bıraktı ve geri çekildi, gözleri vücudumu taradı. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"İyiyim."

"Değilsin. Sana ne yaptığını gördüm. Seni öldürebilirdi. Dinlenmen ve..."

"Emilie," diye fısıldadım, saçlarını kulağının arkasına iterek. "Ben yaşayacağım. Peki ya sen? Sana çok daha fazla zarar verdi." Kafamı salladım. "Daha önce gelmeliydim. Onunla tek başına savaşmak zorunda kalmamalıydın. Eğer... eğer..."

Sözleri ağzımdan çıkaramadım.

Emilie yanaklarımı avuçladı. "Çok geç kalmadın. Yaptığı hiçbir şey kalıcı bir hasar bırakmayacak." Sonra gülümsedi ve dudaklarını yaladı. "Yaptığı hiçbir şey kalıcı bir hasar bırakmayacak."

İdealistçe geliyordu, ama onun iyimserliğini seviyordum. Bir gün, umuyordum ki, bu yaraları daha fazla taşımayacaktık. Fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak yaşadığımız her şey geçmişte kalacaktı.

Gelecek, sabırsızlıkla beklediğim bir şeydi ve onu onunla paylaşacak olmaktan dolayı çok mutluydum. Hayatımızın bu karanlık bölümü nihayet sona ermişti ve önümüzde yazılacak koca bir hikaye vardı.

Kollarımı beline doladım ve alnımı nazikçe alnına dayadım. "Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

O gülerek cevap verdi. "Sanırım biliyorum. Ama bunu tekrar duymaktan asla vazgeçmem."

"Hayatımın geri kalanını sana olan aşkıma itiraf ederek geçireceğim, Emilie Duval." Yanağına, sonra boynuna öptüm, sonra nazikçe kulağını ısırdım.

Elleri boynuma dolandı, omuzlarımı ve başımın arkasını ovuşturarak ona olan açlığını daha da artırdı. Burada kalıp ona kendimi kaptırmak, onu her şekilde tatmak istedim, ama kardeşim ve Jade yakında gelirdi. Onları bıraktığımda hayatta kalan pek fazla takipçisi kalmamıştı. Şimdiye kadar hepsi yenilmiş olmalıydı.

İsteksizce bir adım geri attım ve parmaklarını vücudumdan ayırdım. İki elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim, ona

son bir kez dudaklarından öptüm. "Geri dönmeye hazır mısın?"

Emilie, yerde yatan Reyna'nın cansız bedenine bir kez daha baktı. Onu çevreleyen kanla ıslanmış alana. Parçalanmış kalbi bir metre uzaktaydı ve bedeninin düşüş şekli, sanki ona uzanıyormuş gibi görünüyordu — adalet ve hesaplaşmanın enfes bir görüntüsü.

Keşke bir resim çizebilseydim, ama ikinci kez düşündüğümde, onun burada karanlıkta kalması en iyisiydi - yalnız ve unutulmuş.



Emilie ve ben mağaradan çıkıp kamp alanına geri döndüğümüzde Cyrus, "Ne oldu böyle?" diye sordu. "İkiniz de yangından kurtulmuş gibi görünüyorsunuz."

O haklıydı. Emilie ve benim cildimizde yanık izleri vardı, bazıları kabarcık bile oluşmuştu, ama çok acıımıyorlardı. Adrenalin ve mutluluk acıyı gizlemiş olmalıydı. Muhtemelen daha sonra hissedecektik.

"Reyna nerede?" diye sordu Jade.

Emilie ve ben birbirimize bakıp gülümsedik.

"O öldü," dedi Emilie, gözleri hala bana sabitlenmiş halde.

Jade sinirli bir şekilde homurdandı. "Emin misin? Nereden biliyorsun?"

O çok kurnazdır, yani eğer..."

"Onun kalbini çıkardım," dedi Emilie, başını Jade'e doğru çevirerek. "O kesinlikle, kesin olarak ve geri dönüşü olmayan bir şekilde öldü."

Jade bir an düşündü ve sonra kötücül bir gülümsemeye başını salladı. "Mükemmel."

"Ne oldu?" Cyrus tekrar sordu. "Kavgaya o kadar dalmıştım ki, senin kaybolduğunu fark etmedim."

Korkmuş gibiydi, ama bu pek mantıklı gelmiyordu. Ben eğitilmiş bir savaşçıydım ve onun benim yeteneklerimden şüphe duyması için hiçbir neden yoktu. Ama ikimizin de yenilgiye ne kadar yaklaştığımızı bilmesine gerek yoktu.

Konuşmadan önce kamp alanını gözden geçirdim. "Sana anlatabiliriz, ama önce, buradaki herkesin durumu iyi mi?"

"Evet," diye cevapladı Jade.

"Emin misin? Çadırları baştan sona aradın mı?"

"İki kez," diye cevapladı Cyrus, kollarını kavuşturarak. "Şimdi, lütfen bize ne olduğunu anlatır mısın?"

Sinirleri gerilmeye başlamıştı ve onu daha fazla bekletirsek ne olacağını görmek istemiyordum. Emilie, Reyna'yı mağarada kovaladığını anlattı ve ben de ona ulaşmadan önce yaşanan her korkunç anı dinlemek zorunda kaldım. Dişlerimi sıktım ve gelecekte daha iyi olacağıma, daha iyi davranacağıma yemin ettim.

Reyna ile nasıl dövüştüğünü anlatırken, benim endişeli bakışlarımı fark etti ve "Ben iyiyim" diye fısıldayacak kadar uzun bir süre durakladı.

Elimi alnıma götürdüm ve son birkaç ayda oluşan stres çizgilerini masaj yaptım.

Hikayede benim girdiğim noktaya geldiğinde, ben devraldım. Cyrus ve Jade büyük bir dikkatle dinlediler ve neyse ki sözümü kesmediler. Emilie'nin Reyna'nın kalbini söküp çıkardığını onlara nasıl anlatacağımı bilemedim — bu şiddetli ve kanlı bir olaydı ve onların bunu duymasına gerek olmadığını düşündüm. Ama Emilie bu bilgiyi seve seve verdi.

"Ladon'un kılıcını aldım ve onu bıçakladım. Defalarca. Göğsünü kare şeklinde kestiğimde kalbi oldukça kolay çıktı."

Hiçbir duygu göstermeden söyledi. Soğuk ve kendinden emin bir şekilde. O anda onu o kadar çekici buldum ki, neredeyse dudaklarımı tekrar dudaklarına yapıştırıyordum.

Jade de aynı derecede etkilenmiş görünüyordu. "Aferin. Sanırım buradan çıkmalıyız. Ama gelgitin çekildiğinden emin değilim."

"Muhtemelen çekilmemiştir," dedim. "Muhtemelen birkaç saatimiz var."

Etrafına baktı ve gözleri yemek çadırına takıldı. "Eminim zaferimizi kutlamak için bir şişe içki vardır."

Cyrus gözlerini devirdi, sanki en son olmak istediği yer bizimle birlikte bir mağarada içki içmekmiş gibi görünüyordu. Bu canımı yaktı, ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ona içki içip eğlenmek için bir akşam değil, daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Ya da belki de içki içerek geçireceği bir gece tam da ihtiyacı olan şeydi.

Jade çadıra girip üç koyu renkli şişe ve bir sepetle geri geldi. Sepetin içine baktığımda iki somun ekmek gördüm.

"Alkolü emmesi için," diye açıkladı. "Hepimiz sarhoş olursak yolculuğun çok güvenli olacağını sanmıyorum."

Gülümsedim, Emilie de öyle. Cyrus'a umutla baktık, en azından bu gece için her şeyi bir kenara bırakıp bize katılmasını umuyorduk.

Bekledi, beni nefesimi tutmaya zorladı, sonunda Jade'in elinden bir şişe aldı ve kapağını açtı. Şişeyi kaldırdı ve düz bir sesle "Şerefe" dedi.

Uzun bir yudum aldı ve şişeyi bana uzattı.

Bir yudum almadan önce, onun duygularını tekrarladım. "Şerefe, kardeşim."

'ın Otuz Sekizinci Bölümü

Ladon

Baumheim'ın Mücevheri'ne vardığımızda güneş gökyüzünde yükseliyordu. Üç şişe şarabı başarıyla bitirdikten sonra, sabahın erken saatlerinde mağaradan çıkmadan önce birkaç saat uyku çekmiştik.

Şimdi, eşyalarımızı toplayıp eve dönmek için Kral Marsden'ın kalesine geri dönüyorduk. Reyna'nın öldüğünü bilmek bana inanılmaz bir his veriyordu. Sonunda rahat nefes alabiliyordum.

Ama her düşündüğümde, Renoa'da kalmamın yasak olduğunu hatırlıyordum. Eve gidip eşyalarımı toplayabilirdim, ama ondan sonra şehirden ayrılıp Fort Malek'e dönmem gerekiyordu. Bir zamanlar, Emilie'yle ya da Cyrus ve annemin çocukça talepleriyle uğraşmak zorunda kalmamak için Fort Malek'e dönmeyi çok istemiştim.

Ama çok şey değişmişti. Aileme ve Emilie'ye yakın olmak istiyordum. Birlikte olmak için gerekliyse, onun da beni Fort Malek'e kadar takip edeceğinden şüphem yoktu, ama bunu yapmak zorunda kalmamalıydı.

Gem'e yaklaşırken bir muhafız kapıyı açtı. Bizi önceki ziyaretimizden tanıdığı belliydi. Yırtık pırtık ve kanlı giysilerimizi görünce ne düşündüğünü merak ettim.

Kalenin içinde, ilk günkü ev sahibi bizi karşıladı; önce gülümsedi, sonra görünüşümüzü görünce dehşete kapıldı. "Oh, temizlenmelisiniz. Size ekstra havlu göndereceğim ve Kral Marsden'a geri döndüğünüzü haber vereceğim. Sanırım sizi kahvaltıda bekliyordu, ama ona biraz gecikeceğinizi söyleyeceğim."

Marsden Kralı'nın, şu anki halimizle kahvaltıya gidersek vereceği tepkiyi hayal ederek güldüm. Kum, kan ve terle kaplıydım ve yıkanıp temiz giysiler giymeyi iple çekiyoordum. Kaslarım ağrıyordu ve derimdeki yanık izleri, tahmin ettiğim gibi bana acı veriyordu.

Mümkün olduğunca çabuk duş aldım, iltihaplı cildimi nazikçe yıkadım ve kuruladım. En azından kabarcıklar oluşmuş cildimi tahriş etmeyen bol bir gömlek ve pantolon getirmiş olduğum için şükrettim. Belki kalede yanık kremi verebilecek bir şifacı vardı. Ama bu muhtemelen iç organlarımda işe yaramazdı. Sanki lav yutmuş ve damarlarıma enjekte etmişim gibi hissediyordum. Şarap muhtemelen yardımcı olmamıştı, ama o anda sonuçları hiç düşünmemiştim.

Sadece su içip, vücudum iyileşene kadar sabretmem gerekiyordu. Umarım Emilie de çok fazla acı çekmemiştir.

Aşağıdaki yemek odasına indiğimde, Vincent, Jade ve Emilie çoktan oturmuş, tabaklarını meyve ve harika kokan bir tür kahvaltı güveciyle dolduruyorlardı. Midem guruldadı ve ağzım hemen sulanmaya başladı.

"Günaydın Ladon," dedi Vincent beni görünce. "Bayanlara Baumheim'da geleneksel kahvaltımızın bu olduğunu anlatıyordum. Sen gitmeden önce bunu seninle paylaşmak güzel olur diye düşündüm."

"Teşekkürler," dedim ve Emilie'nin yanına oturdum. Vincent benim için bir tabak doldurmaya başladı. "İçinde ne var?"

"Şundan bundan. Elimizde ne varsa karıştırdık: patates, yumurta, peynir, mantar. Anladın sen."

"Kulağa harika geliyor."

Tabağı bana uzatmadan önce, "Biraz tost ve meyve de al. Dengeli bir kahvaltı, güne başlamak için en iyi yoldur," diye ekledi.

Gülümsedim ve tavsiyesine uydum, onu bıraktığımızdan daha iyi bir ruh hali içinde olmasına sevindim.

Cyrus birkaç dakika sonra içeri girdi ve lezzetli yemek için onay ve şükran dolu mırıldanmalar dışında neredeyse sessizce yemeğimizi bitirdik.

"İtiraf etmeliyim ki, geri döndüğünde Reyna'nın da seninle birlikte olacağını düşünmüştüm. Ona ne olduğunu bilmek istiyor muyum?" Hepimiz masanın etrafında gergin bir şekilde birbirimize baktık, ama Vincent güldü. "Buna cevap vermenize gerek yok. En azından şunu söyleyin bana: Yakın gelecekte vatandaşlarımın rastlayacağı bir ceset olacak mı?"

Cyrus başını salladı. "Hayır. Ceset bulmayacaksın."

"Bu iyi." Vincent bana döndü. "Oğlumun yüzüğünü geri getirdiğin ve olanları paylaştığın için de teşekkür etmek istiyorum. Ömrümün geri kalanını bunu bilmeden geçirebilirdim ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Boğazımı temizledim. "Rica ederim. Bu olaydan dolayı üzgünüm ve daha iyi haberler getiremediğim için özür dilerim."

Kralın gözleri buğulandı, ama elini yüzüne götürüp gülümsedi. "Peki o zaman. Gitmeden önce sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Cyrus. "Çok misafirperver davrandınız. Sizden başka bir şey isteyemezdik."

"Harika. Lourova'ya güvenli bir yolculuk geçirmenizi dilerim ve bir dahaki görüşmemiz için çok fazla zaman geçmesine izin vermeyelim, Cyrus."

"Katılıyorum dostum."



Jade, mürettebatını rekor sürede topladı. Neyse ki, günün erken saatleri olduğu için çoğu henüz içmeye başlamamıştı ve hemen yelken açmaya hazırды.

Cyrus kaptanla birkaç kelime konuştu ve biz farkına bile varmadan gemi limandan uzaklaşmaya başladı. Güneş artık gökyüzünde yüksekti ve gökyüzünde birkaç bulut vardı. Umarım hava böyle kalır ve denizi geçerken dalgasız bir denizle karşılaşırız.

Jade hemen güverte altına indi ve Cyrus da onu takip etti, Emile ve beni güvertede bıraktılar. Elini tuttum ve onu

bağırsağa götürdüm, oturup Baumheim'ın uzaklaşmasını izleyecek bir yer bulduk.

"Yanıkların nasıl?" diye sordum ve kolunu çevirerek iyice bakmak için. Benimkilerle aynı birkaç kızarıklık iz vardı, ama sanki şimdiden iyileşmeye başlamış gibi görünüyordu. Kaşlarımı çattım. "Merhem var mı?"

"Var."

"Ve benimle paylaşmayı düşünmedin mi?"

Gözlerini devirdi. "Tabii ki düşündüm. Kahvaltıya yanımda getirdim, ama yemeğe başladığımızda aklımdan çıktı."

"Şu anda yanında var mı?"

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Bir saniye izin ver."

Emilie güverte altına indi ve birkaç dakika sonra sırt çantasını taşıyarak geri döndü. Çantayı açtı ve yanık merhemini çıkardı. "Sizin için...?"

"Beni ovmak mı? Evet, prenses."

"Seni dövmeyeceğim sanma, Ladon. O kabarcıklar olsa bile."

Gülerek gömleğimi çıkardım, böylece yanıklarımın hepsine merhem sürebilirdi. Parmaklarına biraz merhem aldı ve göğsümü nazikçe ovmaya başladı. Onu dikkatle izledim, parmaklarının tenimi okşamasından zevk aldım. Sonra özellikle acı veren bir şişliği ovuşturdu ve ben tısladım.

"Üzgünüm," dedi.

"Öyle olma. Ellerinin üzerimde olmasını gerçekten çok seviyorum. Bir dahaki sefere yanmamışken tekrar yapmalıyız."

Emilie gülümsedi ve dudağını ısırды. "Sen dayanılmazsın." "Hoşuna gidiyor," diye alay ettim.

Cevap vermedi ama nazik elleriyle merhemi sürmeye devam etti. Parmakları pantolonumdan dışarı çıkan kıl izine tehlikeli bir şekilde yaklaştığında aklıma günahkar düşünceler geldi.

"Emilie," diye düşük, boğuk bir iniltiyle söyledim. "Bunun nereye varacağını görmek ve senin vücudumu keşfetmeni izlemek ne kadar hoşuma gitse de, bu teras bunun için uygun bir yer değil bence."

Yanakları pembeleşti ve elini geri çekti, ama yüzündeki ifadeden, zihninin hala lezzetli düşüncelerle dolu olduğunu anlayabiliyordum.

Onun ensesini tuttum ve yüzünü bana doğru kaldırdım. "Hey. Bana dürüstçe bir şey söyle."

Emilie'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Senin gerçek olduğuna ve hayatın beni sana yönlendirdiğine inanamıyorum. Seni her zaman yanımda tutmak, ellerimi üzerinde tutmak istiyorum, böylece senin hayal gücümün bir ürünü olmadığını bilebilirim. O dağın içinde ölmediğimi bilmem gerekiyor."

Sağ elimi boynunda tutarken, sol elimle onun elini tutup dudaklarına götürdüm ve bileğinin içini öptüm. "Sen hayattasın ve ben de çok gerçeğim, prenses."

"Söz veriyor
musun?"

"Söz
veriyorum."



Yolculuğumuzun sadece bir günü kalmıştı ve neredeyse tüm bu süre boyunca kardeşimle hiç konuşmamıştım. Sanki bir kez daha benim varlığımı unutmuş gibiydi. Görevimiz bittiğine göre, beni görmezden gelmekten memnun görünüyordu.

Ellerimi boğazına dolamak ve onu boğmak istedim... dostça, kardeşçe bir şekilde. Bir insanın aptal olduğunu fark etmesini sağlayan türden bir şekilde.

Emilie bir şeyler atıştırmak için odadan çıkmışken, ben artık dayanamayacağıma karar verdim. Yataktan kalkıp yan odanın kapısını çaldım.

"Cyrus," diye bağırdım. "Cyrus, konuşmamız lazım."

Cevap vermediğinde, kapıyı biraz daha yumrukladım. İçeride olması gerekiyordu. Sabah boyunca kapıların açılıp kapanma seslerini ve koridordaki ayak seslerini dinlemiştim.

Vazgeçmek üzereydim ki kapı açıldı. Jade bana gözlerini kısarak baktı. Saçları dağınıktı, sanki yataktan yeni kalkmış gibiydi. "Ne istiyorsun?"

"Kardeşim. İçeride mi?"

Kapıyı daha fazla açtı ve onu içeride, hala yatakta yatarken görebildim. Gömleği yoktu ve sakalı dağınıktı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve genel olarak dağınık görünüyordu.

Rüzgâr yelkenlerimden çıktı ve "Konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda sesim acınası bir hal aldı.

Göğsü ağır bir nefesle yükseldi ve başını eğdi. "Evet. Sanırım."

"Mürettebat salonunda buluşalım mı?" "Tabii. On beş dakika sonra gel."

Kapıyı kapatıp salona koştum ve boş masaya oturdum. Tanrıya şükür mürettebat çok erken uyanıp kahvaltı etmişlerdi. Eğer herhangi biri ortalıkta dolaşıyor olsaydı, onlara gitmelerini söylemek için bağıırdım.

Gergin bir şekilde bekledim, masanın üstüne parmaklarımla vurarak, birkaç saniyede bir merdivenlere bakarak Cyrus'u görmeyi umuyordum. Her ses duyduğumda başımı kaldırıp hayal kırıklığıyla tekrar eğiliyordum.

Sonunda Cyrus ortaya çıktı ve yavaşça karşımdaki koltuğa oturdu. Bana boş bir ifadeyle baktı, bu da ona çok erken baskı yapıp yapmadığımı sorgulamama neden oldu.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanarak boğazımı temizledim.

"Nasılsın?" Cyrus sadece kaşlarını kaldırdı.

Tamam, bu konuşmayı başlatmak için aptalca bir yoldu. Ama daha önce hiç böyle bir durumda bulunmamıştım.

Elimi yüzümden sildim, avucumda ter olduğunu hissettim. "Dinle, güvenini boşa çıkardığımı biliyorum ve onu geri kazanmak için çok çalışacağım. Lütfen, bunların hiçbirini kasten yapmadığımı söylediğimde bana inan."

"Neyi?" diye sordu. "Bunu yapacaksak, tamamen dürüst olmalıyız. Değil mi? Öyleyse söyle. Ne yaptın?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Emilie'ye kasten aşık olmadım."

Gözlerini kırptı ve çenesinin sinirden titrediğini gördüm.

"Onu bu kadar seveceğimi bilmiyordum. Ve ikinizin arasına girmek ya da nişanınızı bozmak gibi bir niyetim yoktu. Sen benim kardeşimisin, Cyrus. Seni seviyorum ve seni asla kasten incitmem."

Başını geriye eğdi ve tavana bakarak, "Bana yalan söylemek? Bu kasıtlı mıydı?"

Başımı eğdim ve masanın üzerine uyuşmuş bir şekilde daireler çizdim. "Evet, sanırım bu benim verdiğim bir karardı. Ne olursa olsun, sana söylemeyi planlıyordum. Sadece doğru anı bekliyordum."

"Çünkü gerçeği söylemezsen onunla birlikte olamazdın."

Nasıl tüm bunlara karşı bu kadar duygusuz olabilirdi? Onun sempatisini hak etmiyordum, ama onu hiç bu kadar kalpsiz görmemiştim.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Çünkü doğru olan buydu" dedim.

Cyrus başını çevirdi, bu konuşmadan açıkça sıkılmıştı. Bu durumu düzeltmek için başka ne söyleyebilir veya yapabilirim bilmiyordum.

Başımı sallayarak iç geçirdim. "Gerçekten çok üzgünüm, Cyrus. Onu sevdiğim için değil, seni incittiğim için. Hayatım boyunca sana hayranlık duydum. Seni çok takdir ediyorum ve senin için her şeyi yaparım. Umarım bir gün bana inanırsın."

Cyrus bana bakmaya tenezzül etmedi ve ben de vazgeçme zamanının geldiğini anladım. Bu şekilde onunla hiçbir yere varamayacaktım. Ayağa kalkıp başka bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyecek başka bir şey kalmadığını fark ettim. Son bir kez kardeşime sırtımı döndüm ve merdivenlere doğru yürümeye başladım.

"Bekle," dedi boğuk bir sesle.

Kafamı o kadar hızlı çevirdim ki, bir çatırtı duyduğumu sandım.

"Ben... seni affedebilirim."

Bekledim, göğsümde umut yeşerdi.

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum," dedi kardeşim sessizce, "ya da nasıl olacağını. Ama ben

yapabilirim

sanırım."

"Anlıyorum."

Gözlerini kaldırdı ve sonunda bana bakarak basitçe şöyle dedi: "Renoa'dan ayrılmanı istemiyorum."

"Ben de gitmek istemiyorum."

"Kalabilirsin. Emilie de. Ama ilişkini benim önümde sergilemesen çok sevinirim. Bunu yapabilir misin?"

"Elbette." O etrafta olduğunda, halka açık yerlerde sevgimizi göstermeyi en aza indirebilirdim. Ve bu onu mutlu edecek ve ilişkimizi iyileştirecekse, hayır diyemezdik. Eve dönmem karşılığında küçük bir ricaydı.

Eve. Eve dönüyordum.

Bölüm Otuz Dokuz

Emilie

RENOA GÖZLERİMİ DÖVÜYORDU. Bacaklarım bu kadar sert olmasaydı, dizlerimin üzerine çöküp kale bahçesinin dışındaki toprağı öpebilirdim. Sadece bir kat merdiven daha çıkmam gerekiyordu...

"Tanrım!" diye bağırdı Sophia önümüzden. Kale kapısından koşarak çıktı, doğrudan bize doğru, eteği arkasında çılgınca dalgalanıyordu. Kollarını uzatmış, sanki hepimizi kucaklayacakmış gibi duruyordu.

Ve tam da öyle yaptı. Önce oğulları, sonra ben ve Jade. Sevinç gözyaşları döktü ve her zamanki teatral tavırlarını sergiledi, ama onu gördüğüm için ben de çok mutlu oldum ve ağladım.

Bir an geri çekildi, elleriyle ağzını kapatmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Başardın mı?"

Ladon'un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Evet."

Sophia yine gözyaşlarına boğuldu ve kolunu kullanarak gözyaşlarını sildi. İçki içtiğini hiç sanmıyordum; sadece ailesini geri kazandığı için çok mutluydu.

"Sophia," dedim yumuşak bir sesle. Onu teselli etme isteği çok güçlüydü.

Parlayan gözleri benimkilerle buluştu ve gözyaşları kurudu. "Hoş geldin," dedi ve beni ikinci kez kucakladı. Nefes almaya bile fırsat bulamadan beni sıkıca sarıp omuzlarımdan tuttu.

Çok fazla irkilmeye çalışmadım — kollarımda hala kabarcıklar vardı, ancak hızla kayboluyorlardı — ama tabii ki o bunu fark etti. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"İyiyim," diye onu rahatlattım. "Aslında iyiden de öteyim."

Bir an beni izledi, sonra doğruyu söylediğime karar verdi. "Geri dönmene çok sevindim. Ve oğullarıma da."

Onları tekrar kucaklayabilmek için beni bıraktı ve ben de onların yüzlerindeki ifadeye güldüm. Anneleri aşırı endişelenmeye meyilliydi, ama oğullarının yaşadıkları onca şeyden sonra, belki de bu hiç de aşırı değildi.

Ladon yumuşadı ve onu sıkıca sarıldı, Cyrus ise kurtulmak için elinden geleni yaptı.

"Siz ikiniz en az elli yıl boyunca beni bir daha terk edemezsiniz."

Ben güldüm. Onları kilitli tutmasının imkânı yoktu, ama elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

"Ve sen, canım," dedi, Jade'i tekrar kollarına sarıp sarmaladı. Jade'in yüzünde tiksinti vardı, ama Sophia'ya bırakmasını söylemeye cesaret edemedi. O bile Sophia'nın Osavian'ın gerçek lideri olduğunu anlıyordu. Cyrus'un annesi olarak, en az onun kadar, hatta belki daha fazla güce sahipti. Sözleri onu etkiliyordu ve Jade ona karşı gelirse aptal olacaktı. "Sadece deri ve kemik kaldın. Hadi biraz yemek yiyelim. Aç mısın? Yemek yedin mi?"

"Bunu yapmana gerek yok anne," dedi Cyrus, yüzü çökmüş bir halde. Bunun seyahatin yorgunluğundan mı yoksa ihanetin üzüntüsünün sonunda onu yakalamasından mı kaynaklandığından emin değildim. Sage Harbor'a inmeden önce Ladon ile bir konuşma yaptıklarını biliyordum, ama Ladon, Cyrus'un henüz bu konuyu kapatmaya hazır olmadığını açıkça belirtmişti. Hâlâ öfkesi ve hayal kırıklığına tutunuyordu ve bu yüzünden okunuyordu.

Sophia da benzer bir şey fark etmiş olmalıydı, çünkü başını yana eğdi ve en büyük oğlunu değerlendirirken gözlerini kısarak baktı. "Bir sorun var."

Kimse konuşmadı, çünkü hiçbirimiz mevcut durumu gündeme getirmek istemiyorduk. Sophia, Ladon ve benim hakkımda zaten bilgi sahibiydi, ancak bunu şimdi açıklamak zor olacaktı. Cyrus, son öğrenen kişinin kendisi olduğunu anlayacaktı

son öğrenen kişi olduğunu anlayacaktı ve bunun onun keyfini yerine getireceğini sanmıyordum.

Oğulları arasında bakışlarını gezdirdi ve Ladon bana baktığında, Sophia sonunda anladı. Tek yapması gereken bana hızlıca bir bakış atmaktı ve anladı. "Oh."

Bu tek kelime Cyrus'un çöküşü oldu. İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Biliyor muydun?"

Sophia yutkundu, gözleri yere düştü. "Biliyordum." "Ve bana da söylemedin."

Sempatik sesi, ebeveynin azarlama sesine dönüştü. "Bu benim işim değildi. Ve ben, hepinizin beni bir kez daha terk ettiğinizde veda etmek için uyanmanızı tanrılara dua etmekle biraz meşguldüm."

Cyrus alaycı bir şekilde güldü ve Sophia'nın gözleri kısıldı.

Onu daha fazla azarlamadan önce, Jade aniden kenara çekildi ve çantasını aldı. "Bu benim katılmam gereken bir konuşma değil. Akşam yemeği teklifin için teşekkürler Sophia, ama bu akşam gelmeyeceğim."

Ladon elini sırtıma koydu. "Emilie, sen de gitmelisin. Biraz dinlen ya da Selene'yi gör. Yemek zamanı gelmeden seni bulurum."

Selene'yi görmek istesem de, uyumadan hiçbir şey yapabileceğimi sanmıyordum. Uzaklaşmaya başladım, ama Cyrus sertçe, "Sen de onunla gitmelisin. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok." dedi.

"Cyrus!" Sophia azarladı. "Kardeşine böyle konuşma."

"Sorun değil anne," dedi Ladon. "İhtiyacı olduğu kadar zaman alabilir."

"Her şeyi sindirmek için zaman ayırması, sana öyle davranabileceği anlamına gelmez. Git hadi. Kardeşine söyleyecek birkaç sözüm daha var."

."

Ladon, Cyrus'u savunmak için kalmayı tercih edermiş gibi görünüyordu, ama Cyrus onu tanımayı reddettiğinde, pes etti. Bana dönüp donuk bir sesle, "Gidelim," dedi.

O yol gösterirken, neredeyse hiç konuşmadan odama doğru yürüdük. Odama vardığımızda, kapının eşiğinde durdum. "Burada kalabileceğimi sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ladon, beni kenara iterek odaya bakmak için. Gördüğü kadarıyla bir sorun yoktu ve bana şaşkınlıkla döndü. "Renoa'da kalmak istemiyor musun?"

"Hayır," dedim hemen. "Öyle değil. Sadece... Cyrus'un odası koridorun karşısında. Ve bu yatak odası, onun karısı olacağımı düşündükleri zaman bana verilmişti. Şimdi burada kalmak yanlış geliyor. Onunla beklenmedik bir şekilde karşılaşmak istemediğimden bahsetmiyorum bile. En azından, duygularını netleştirene kadar bir süreliğine."

Ladon dişlerinin arasından nefes aldı ve parmaklarını kapı çerçevesine vurdu. "Anlıyorum. Yaşam alanımın benim tarafında boş bir yatak odası var. Seninle beklenmedik bir şekilde karşılaşmaktan çok mutlu olurum."

O sıırttı ve ben onun cazibesine karşı koyamadım. Onu reddedebilecek durumda değildim. İşsiz ve beş kuruş param olmadan başka nereye gidebilirdim ki? Artık hayatım bana ait olduğuna göre, çözmem gereken bir başka konu daha vardı.

"Bana uyar," dedim ona. Odaya bakındım, her şeyi toplayıp kalenin diğer tarafına taşıma fikri beni üzdü. "Bu gece senin odanda kalsam nasıl olur?"

Bu ilk kez olmayacaktı. Platonik bir ilişki sürdürmemiz gerekirken bile gecelerimizin çoğunu birlikte geçirmiştik, ama o zamanlar onun bana teselli vermesi ve kendimi güvende hissetmemi sağlaması için ona ihtiyacım vardı. Şimdi ise sadece onun yanımda olduğunu hissetmek istiyordum. Derin uykudayken yüzünün nasıl rahatladığını görmek istiyordum.

"Evlenden önce benimle geceyi geçirmek mi istiyorsun? Skandal, Emilie."

Gözlerimi devirdim. "Bu evet demek mi?" Kıkırdadı. "Tabii ki."

Kolumu beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm, kalp atışlarını dinledim. "Eve döndüğüme çok sevindim."

"Ben de, prenses. Ben de."



Akşam yemeğini kaçırdık ve ertesi sabah geç saatlere kadar uyuduk. Ladon'un perdeleri kapalıydı, bu yüzden gözlerimi açtığımda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Kolu belime sıkıca sarılmıştı ve hareket etmek istemiyordum, ama mesanem başka türlü istiyordu.

Kolunu nazikçe hareket ettirerek yataktan kalkıp banyosuna girdim. Bazı eşyalarım çoktan taşınmıştı: diş fırçam ve diş macunum, tarak ve biraz losyon. Zaten hakkımı saklı tuttuğumu düşünerek dudaklarım gülümsedi. Kendi odam olsun ister miydim ki? Birlikte yaşamamız gerçekten o kadar uygunsuz mu olurdu?

Muhtemelen. O bir kral değildi, ama yine de bir prensdi. Öngörülebilir gelecekte birbirimizin odalarına gizlice girmeye alışmamız gerekecekti. Ama o kadar da kötü olmazdı. Yapmamamız gereken bir şeyi yapmanın verdiği bir heyecan vardı ve umarım bu heyecan hiç kaybolmazdı.

Tazelendikten sonra yatağa geri döndüm. Ladon hala huzur içinde uyuyordu. Üstü çıplaktı ve yanıklarının güzelce iyileştiğini görebiliyordum. Tanrıya şükür, muhtemelen iz bırakmayacaktı. Zaten yeterince izimiz vardı.

Gözlerim, bileklerimi ve onun bileklerini yaralayan sarmaşıklara takıldı. Bazı günler, onların orada olduğunu unutuyordum. Diğer günler ise, Ladon ile olan kopmaz bağımı hatırlatıyorlardı. Kaçışımızın hemen ardından, onlar sonsuz bir lanet gibi gelmişti, ama son zamanlarda öyle hissetmiyordum. Reyna öldüğünden beri.

Onu öldürdüğümünden beri.

Gülümsedim ve derin bir nefes aldım.

"Ne düşünüyorsun?"

Şaşırdım ve Ladon'a baktım.

Yaklaşarak elini battaniyenin altına soktu ve uyluğuma dokundu. Giydiğim saten gecelik kalçama kadar kaydı.

"Seni uyandırdım mı?"

Sesi, yarısı yastığa, yarısı saçlarıma doğru konuşurken boşuktu. "Hayır."

"Mm-hmm," diye mırıldandım, ikna olmamış bir şekilde. Onun sıcak göğsüne sokuldum. Vücudundan ısı yayılıyordu ve bir an durup köprücük kemiğini öptüm.

Ladon'un bacakları benimkilerle dolandı, biri daha yukarı kayarak uyluk kısmı çıplak vücuduma bastırdı. Sıcak, pürüzsüz tenimi ve külot giymediğimi fark edince inledi.

"Siktir," diye inledi ve yüzümü düzgün görebilmek için dönerek bacağımı okşadı ve kıcıma doğru ilerleyerek beni inletecek kadar sıktı. "Bana ne yaptığını biliyor musun?"

Sırıttım ve dudağımı ısırdım. "Hayır. Bana söyleyebilir misin?"

Kalçaları benimkilere bastırdı ve sert penisinin külotunun üzerinden amıma bastırdığını hissedebiliyordum. Penisini klitorisime ulaşana kadar amımın içinde kayarken inledim. Penisini iç çamaşırına bastırıyordu ve ben onu serbest bırakmaktan çok mutluydum.

Ladon öne eğilip beni öptü, alt dudağımı dişlerinin arasına çekti. Elim karnının üzerinden kayıp külotunun içine girip testislerini dikkatlice okşarken, göğsü zevkten titredi.

Tutku ve *ihtiyaç* karnımda birikti ve ben onun dudağını emdim, diğer elini tutup göğsüme götürdüm. Elbisemin üstünden göğüslerimi okşadı, ince kumaştan meme uçlarım görünüyordu.

Bir eliyle hala kıcıma kavrayan Ladon, beni sırt üstü çevirdi ve bacaklarımın arasına kayd, kalçalarını sürterek ve yuvarlayarak boynumdan aşağı doğru emdi.

Nefesim kesik kesikti ve o bana sıkıca bastırırken iç çamaşırını çıkarmaya çalışıyordum. "Ladon. Seni *hissetmek* istiyorum" diye inledim.

"Hissedeceksin prenses. Ama seninle acele etmek istemiyorum."

Yetenekli bir şekilde geceliğimi başımdan çıkardı, bir kenara attı ve dudaklarını boynumun çukuruna geri getirdi. Acele etmeden, ağzını vücudumda titizlikle aşağı doğru hareket ettirdi, emdi, ısırdı ve yaladı. Dilini meme ucuma değdirdi, sonra onu ağzına aldı ve mırıldandı.

Başımı yastığa vurarak, dudağımı ısırdım ve ecstasy çılgılığını bastırmaya çalıştım. Onun penisine ulaşamadım, bu yüzden parmaklarımı

parmaklarımı saçlarına geçirdim. Henüz göbek deliğimi bile geçmemişti, ama ben zaten aklımı kaybetmemek için mücadele ediyordum.

Başını daha aşağıya itmeye çalıştım, ama o hassas tenime karşı kıkırdadı.

"Sabırlı ol, Emilie."

Sabır neydi? Bu kelimeyi daha önce duyduğuma emindim, ama ne anlama geldiğini hatırlayamıyordum. Aklımda sadece tat, dokunma ve bacaklarımın arasında hissettiğim titreşim vardı.

"Lütfen," dedim, bana acıyıp amıma hak ettiği ilgiyi göstereceğini umarak.

İsteğimi görmezden geldi ve vücudumda aşağı doğru ilerlemeye devam etti, karnıma ve sonra da alt karın bölgeme öpücükler bırakarak. Amıma o kadar yakındı ki, sıcak nefesi vücudumdaki her siniri canlandırıyordu. Sadece Ladon'un tatmin edebileceği bir özlemle titriyordum.

Ama klitorisimi es geçip, bunun yerine iç uyluklarımın üzerine ısırik izleri bırakmayı tercih etti. Ne kadar ıslak olduğumu, onun içime girip beni spermleriyle doldurmasına hazır olduğumu görmek zorundaydı. Bu düşünceyle kendimi sıktım ama sıkacak bir şey bulamayınca inledim.

Beni oyalamaya ve çaresizliğin içine sürüklemeye devam ettiği için, uzanıp klitorisimi kendim okşamaya çalıştım. Parmaklarım hassas tomurcuğuma neredeyse ulaşmışken, bileğimi yakaladı ve yanıma sabitledi.

Kötü bir sırıtışla, acımasız görevinden başını kaldırdı. "Bunun için seni cezalandırmalıyım."

Onun altında kıvrandım. "Yapma."

"Tamam. Bu sefer nazik olacağım. Bir dahaki sefere, seni nefes nefese ve kıvranırken bırakacağım ve ben izin verene kadar boşalmama izin vermeyeceğim."

Zaten öyle yapmıyor muydu? Hemen boşalmazsam, yanıp kül olacaktım.

"Bacaklarını aç prenses. O güzel amcığı görmek istiyorum."

Dizlerim zaten açıktı, ama daha da açtım, her yerimi görmesine izin verdim. Açıkta ve savunmasız olmam önemli değildi; onun yanında korkularım ve rahatsızlığım yoktu.

Sonra dudakları klitorisime bastırđı ve emdi, dilini tomurcuğumun üzerinde gezdirip dudaklarımı ağzına çekerek. Dilini döndürdü ve boğazımdan nefes nefese bir inilti çıkardı.

Parmağını içime soktuğunda, sırtım yataktan kalktı. Tek parmak bir alaydı ve o bunu biliyordu.

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar çarşafı sıkıttım.

O benimle oynamaya devam etti. Ben bu kadar acınası bir haldeyken, o nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu? Tüm vücudum titremeye başladı ve gözlerim geriye devrildi.

Bir parmak daha eklediğinde, birkaç saniye içinde kendimi kaybetmek üzereydim.

Ladon içime girdi ve iç duvarlarımı okşadı. Parmaklarını nazikçe içeri ve dışarı hareket ettirirken, aynı anda yukarı doğru bastırđı ve görüşümü daraltan bir noktaya ulaştı. Birkaç kez daha ittiğinde, parmaklarının etrafında titriyor ve kontrolsüz bir şekilde sallanıyordum.

Uyluklarım onun başını sıkıttı ve ben sadece omurgamdan yukarı doğru yayılan sonsuz coşkuya ve bacaklarımın arasındaki bitmeyen spazmlara odaklandım.

Titremelerim dinince, bacaklarımı indirdim ve Ladon'un dudaklarını yalayıp parmaklarını emdiğini gördüm. Bu manzarayı görünce amım tekrar kasıldı.

O bacaklarımın arasına diz çöktü ve gözlerim onun külotundaki ereksiyona takıldı. Şimdi dudaklarımı yalamak sırası bendeydi; onun uyarılmasını tatmak ve benim az önce yaşadığım zevki onun da yaşamasını izlemek istedim.

Dirseklerimin üzerine yaslandım ve alt dudağımı ısırarak oldukça açık bir şekilde onun penisine baktım. O da hiç tereddüt etmeden yatağın ucundan atladı, beni ayak bileğimden yakaladı ve aşağı çekti.

O beni yataktan kaldırırken ben çığlık attım ve bacaklarımı onun gövdesine doladım. "Ne yapıyorsun?"

Elleri uyluklarımı kavradı, kollarım omuzlarını sardı ve göğüslerimi göğsüne bastırdım. Terden kaygandım ama ona yakın olma fırsatını asla geri çevirmezdim.

Beni odanın karşısına, banyosuna taşıdı ve devasa küvetinin kenarına oturttu. Benden öteye uzanarak

sıcak su küveti doldurmaya başlayana kadar muslukları çevirdi. "Suya gir," diye emretti.

"Peki ya sen?"

Hayal kırıklığıyla başını eğdi. "Sanki cezalandırılmak istiyormuşsun gibi."

Göğsümü bir sıcaklık kapladı ve ben dönüp ayak parmaklarımı suya daldırdım. Küvete girince kaslarım yavaşça gevşedi. Kavga ve seyahat yüzünden kaslarımın ne kadar ağrıdığını fark etmemiştim. Bir koltuk bulup başımı küvetin kenarına yasladım.

Orgazm sonrası coşku ve banyonun rahatlığı arasında, neredeyse gözlerimi kapatıp uykuya dalacaktım. Ama göz kapaklarım kapanmadan hemen önce, Ladon'un külotuna uzandığını gördüm. Gözlerim birden açıldı.

Ladon, gözlerini benimkilere sabitleyerek külotunu indirirken kıkırdadı. Sanki bana aşağı bakıp onun penisini görmeye cesaret etmemi istiyor gibiydi. Gözlerimi onunkilerden ayırmayacağımı görmek için beni sınıyordu.

Elimden geleni yaptım, ama iç çamaşırının yere düştüğünü duyduğumda, gözlerim yere indi ve onu görünce bacaklarım kaskatı kesildi. Sert ve mükemmel uzunlukta, soluk teninde kolayca görülebilen bir damar vardı. Penisini kavradı ve birkaç kez pompaladıktan sonra küvete doğru yürüdü ve içine girdi.

Ladon, su omuzlarına ulaşana kadar battı, kollarını belime doladı ve beni üstüne çekti. Küvetin kenarına yaslanarak, güzel gümüş mavisi gözleriyle bana baktı. Elleri suyun altında uyluklarımın üzerine kondu ve ben sabırla başka bir emir bekledim.

Gözleri sessizce cesaret vermek için aşağıya ve sonra tekrar bana doğru kaydı.

Ellerimi göğsünden aşağıya doğru kaydırıp tekrar suya daldırdığımda, ellerimden su damladı ve onun sertleşmiş penisinin beni beklediğini fark ettim.

Ellerimi onun penisi üzerinde gezdirmeye başladığımda, başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Basıncı değiştirip aynı anda bükerek hareket ettim. Derin nefes alıp verirken göğsü şişti ve ağzı açık kaldı.

"Ahh, lanet olsun," diye inledi. Ellerini kaldırdı ve yüzünü ovuşturdu.

Ona bunu yapabildiğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Onu sınırına kadar götürebildiğimi ve ona en üst düzeyde tatmin verebildiğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

Başparmağımla penisinin başını ovuşturdum ve onun titrediğini hissettim. Karın kasları gerildi ve bu muhteşem manzara beni büyüledi. Onun tanrı gibi vücudunun her santimini ezberlemek istedim.

Öne eğildim, göğsündeki bir damla suyu yaladım ve dilimi boynuna kadar gezdirdim. Ağız benim için zaten açıktı, bu yüzden onu öptüm ve dilimi onun diliyle dolandırdım.

Dizlerimin üzerine çökerek, penisini girişime yönlendirdim ve her santimini tadını çıkararak üzerine oturdum. Oturduktan sonra sallanmaya başladım, duvarlarım onu sıkarken penisi içime girip çıkıyordu. Ellerim saçlarına dolandı ve her itişte meme uçlarım ona sürtündü, omurgamda karıncalanma hissi uyandırdı.

Su küvetin kenarlarına çarparak, bir kısmı mermer zemine dökülüyordu. Bir anda Ladon içime girmeye başladı, aşağıdan bana doğru itiyordu. Vücudum titredi ve tekrar boşalmaya çok yaklaştım.

"Ladon," diye bağırdım.

Sormadan, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Aramıza uzandı ve klitorisimi nazikçe ovuşturdu. Birkaç saniye sonra, onun etrafında titriyordum.

İnledim, başım öne doğru eğilerek göğsüne yaslandı. Ladon birkaç kez daha sertçe ve tüm gücüyle içime girdi, sonra o da boşaldı.

Hayatım buna bağlıymış gibi ona sarıldım, her nefes alışında vücudunun benim altımda nasıl genişleyip daraldığına odaklandım. Kalp atışlarım yavaşça normale döndü, onunla aynı hızda.

Gerçekliğe dönmem biraz zaman aldı, ama döndüğümde Ladon'un kollarında dönerek onu düzgünce görebildim. Sürpriz bir şekilde, o zaten bana bakıyor ve omzumda daireler çiziyordu.

Onun bakışları altında tamamen yok olana kadar farkında bile olmadığım bir endişe duygusu vardı. Onun yanında kendimi tamamen rahat hissediyordum. Ona tüm sevgimi ve bağlılığımı vermiştim ve gözlerindeki bakıştan bunun farkında olduğunu anladım.

Anlamamış olma ihtimaline karşı, ona söyledim. "Ladon Castelli, sen benim her şeyimsin. Seni ne kadar sevdiğimi kelimelerle anlatamam ve sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Gözleri yumuşadı. "Buna gerek yok prenses. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Başka bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama tereddüt etti.

Boynunu okşadım ve gözlerine baktım. "Ne var?"

Bir kez olsun yanakları pembeleşti ve bu *gerçekten* merakımı uyandırdı.

"Ladon... bana dürüstçe bir şey söyle."

Benden kaçamayacağını bilerek, alaycı bir kahkaha attı. Yüzü birdenbire çok ciddi bir hal aldı ve ellerini belime koydu. "Dürüst olmak gerekirse, beni nasıl daha iyi bir insan haline getirdiğini düşünüyorum. Bu hayatta senden daha çok istediğim tek bir şey bile aklıma gelmiyor."

Dudaklarını yaladı ve gergin bir şekilde yukarı baktı, sonra bakışları tekrar bana takıldı. "Düşünüyorum da... Bu hayatın çılgınca olduğunu düşünüyorum. Hayal edilebilecek en kötü şeylerden biri nasıl bu kadar güzel bir şeye yol açabilir? Hayat beklenmedik ve her an sona erebilir, ve tek düşünebildiğim, ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğim. Tüm iniş çıkışlarla birlikte."

Kalbim bir an durdu ve kaşlarımı kaldırdım. "Ne diyorsun?"

Bana çarpık bir gülümseme attı. "En karanlık gecelerimde sana aşık oldum, ama en parlak günlerimde de seni istiyorum. Emilie Duval, benim karım olmanı istiyorum."

Ağzımı elimle kapattım, tamamen suskun kalmıştım. Ona cevap vermeden önce nefesimi toplamam gerekiyordu. Elim kalbimin üzerine gitti ve cevap verdim, "Evet. Tanrılar, evet."

Bonus Bölüm

Cyrus

MASAM TAMAMEN dağınıktı. Düzenlemeye odaklanmaya çalıştım, ama bu boşuna bir çabaydı. Bütün bu işleri halletmek için lanet olası bir asistan ya da sekretere ihtiyacım vardı.

Ben yokken Ladon pek fazla evrak işi yapmamıştı, ama ben de öyle olmasını tercih ediyordum. Benim istediğim gibi yapması imkansızdı ve yine de yeniden yapmak zorunda kalacaktım. Yine de bu, ona kızmamı engellemedi.

Katlanmış bir kağıt parçası aldım ve açtım, ilk paragrafı okuduktan sonra çöp yığınınına attım. Beynim tekrar bulanıklaşana kadar bu yöntemi üç kağıt parçası daha için sürdürdüm.

İç çekerek, parşömeni yere attım ve sandalyeme yaslandım. Ofisim sessizdi ve kaledeki kargaşadan uzaktaydı. Koridorda yürüyen ya da kapımın dışında dedikodu yapan tek bir kişi bile duyamıyordum ve bu durum hoşuma gidiyordu.

Özellikle de geçen ay parti planlamalarıyla dolu geçtiği için.

Ladon ve Emilie'nin nişan partisi.

Çalışmam gerektiğini söyleyerek bu kargaşanın çoğundan başarıyla kaçmıştım, ama sonsuza kadar saklanamazdım. Parti bu akşam olacağı için.

Gözlerim duvardaki saate kaydı.

Parti on dakikadan az bir süre sonra başlayacaktı.

Benim yokluğumu fark ederler miydi ki? Belki fark ederlerdi ve bunun en iyisi olduğuna karar verirlerdi. Herkes kutlama yapmaya çalışırken kimse huysuz birinin etrafta olmasını istemezdi. Çoğu çift, gelinin eski nişanlısını davet etme zahmetine girmezdi... ki o da damadın kardeşi idi.

Tanrım, bunu düşünmek bile kulağa berbat bir karışıklık gibi geliyordu.

Belki birkaç dakika ortaya çıkıp, kimse fark etmeden kaçabilirim. Hasta olduğumu söyleyebilirim. Annem kızabilir, ama sonra unuttur. Akşam boyunca şımartacağı başka bir oğlu var, bana zamanını harcamasına gerek yok.

İki dakika kaldı...

İnledim ve dirseklerimi masaya dayayarak başımı gömdüm. Partiyi terk etmek için o kadar çok plan yapıyordum ki, birinin kapıma yaklaştığını duymadım.

Kapı çalındı ve ben başımı ellerimden kaldırmadan Jade, Aria'da onunla aynı ranzayı paylaştığımdan beri gördüğümde daha fazla kaslı kollarını ve tenini gösteren dar bordo bir elbise giymiş olarak kapıdan içeri daldı.

Beni görünce aniden durdu ve sinirli bir şekilde yüzünü buruşturdu. Koyu renk kaşları birbirine yaklaştı ve çilek kırmızısı dudakları somurtkan bir ifadeye büründü. "Ne yapıyorsun?"

"Aynı soruyu ben sana sormalıyım."

Bu, iznim olmadan ofisime ilk kez daldığı zaman değildi. Bu bir alışkanlık haline gelmişti. Bunun nedenini arkadaşlarının olmamasına ve temel görgü kurallarından yoksun olmasına bağlıyordum.

Donmuş halinden kurtulup masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu, ayaklarını koyu renkli ahşap masaya ve dağınık kağıtlarımın üzerine koydu, sanki burası onun malıymış gibi.

Ben alaycı bir şekilde güldüm, o da masum bir ifade takındı, neden sinirlendiğimi anlamamış gibi davrandı. Beni sinirlendirecek tüm noktaları bulup tekrar tekrar baskı yapma konusunda ustaydı.

"Ayaklarını masamdan çek, Jade."

Gülümsedi ama dediğimi yaptı. "Vay canına, bugün pek nazik değilsin, değil mi? Şu anda bir nişan partisinde olman gerektiğini biliyor musun?"

Saate baktım ve tabii ki parti tam bir dakika önce başlamıştı.

Bakışlarım ona döndü. "Bunu söylemek için mi buraya geldin?" "Hayır," dedi hafifçe. Sonra eteğinin altından

ve uyluğundaki bir kayışı ortaya çıkardı, sonra gözlerindeki zümrütle uyumlu küçük yeşil bir şişe çıkardı. Şişeyi açıp dudaklarına götürerek hızlıca bir yudum aldı, sonra kapağını kapatıp bana uzattı. "Buraya geldim çünkü mutsuz olacağını biliyordum ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun."

"Defol."

"Neşelen, Huysuz Kral."

"Jade," diye
homurdandım.

Matara işaret etti. "Bitiş. Ya acını dindirecek ya da içindeki en kötü yanını ortaya çıkaracak. Her iki durumda da benim için ilginç olacak."

"Hiç dinliyor musun?"

"Hayır," dedi açıkça.

"İnanılmazsın."

"Teşekkürler."

Sabrimi sınıyordu ve benim sabrım kalmamıştı.

Onun bu kadar konuşkan olmadığı günleri özliyordum. Meğer, sesini bulmak için başka birinin acısına ihtiyaç duyuyormuş. Ve ben de onun ilham perisi olan üzgün adamdım.

Matara kapağını çevirip çıkardım ve uzun bir yudum aldım. Nane ve çiçek gibi bir tadı vardı. En sevdiğim tat değildi ama yine de gerginliğimi atmak için bir yudum daha aldım.

"Daha fazlası da var," dedi. "Bu partiyi bırakıp senin sarhoş olmanı izleyebiliriz. Belki ağlarsın bile."

Bunu biraz fazla coşkulu bir şekilde söyledi ve ona inat, şişedeki likörü bitirdim, dudaklarımı yaladım ve boğazımı yakmasına izin verdim.

Onu masama sertçe vurdum ve gösterdiğim güçle parçalanmadığına şaşırdım. Sonra ayağa kalktım ve gömleğimi silkeledim.

Jade tiksinti dolu bir bakışla beni süzdü. "Giyeceğin bu mu?"

"Nesi var ki?"

Omuz silkti ve ayağa fırladı. "Hiçbir şey. Gidelim, Huysuz Kral."

Gözlerimi o kadar sert çevirdim ki, görme yetimi kaybedebileceğimi sandım. "Neden hala burada olduğunu hatırlat bana."

"Çünkü bir anlaşmamız var ve senin anlaşmanın şartlarını yerine getirdiğinden emin olmam gerekiyor."

Doğru. Kardeşimin bir başka talihsiz hatası. Evet, hayatımı kurtardı, ama ne pahasına?

Odayı geçip kapıyı açtım ve Jade'e önümden yürümesi için elimi salladım.

Geçerken gülümsedi ve "Vay canına, ne centilmen bir adam" dedi.

"Buna alışma" diye homurdandım.

"Asla alışmam."

Teşekkür

Vay canına, bunun tamamladığım beşinci kitap olduğuna inanamıyorum. İlk günden beri benimle olan herkese çok teşekkür ederim — kitap kurdu en iyi arkadaşlarıma, yazar arkadaşlarıma ve yazarlık işleri araya girip çok zamanımı aldığımda sabırlı ve anlayışlı olan arkadaşlarıma ve aileme. Zor zamanlarda bile beni ve hayallerimi desteklemeye devam etmeniz benim için çok değerli.

Birkaç kitap tutkunu influencer'a özel bir teşekkür etmek istiyorum, çünkü Nights of Obedience'ı her paylaştığınızda, bu fark edilir bir etki yarattı. Sizler olmasaydınız, "Best of BookTok" afişi olmazdı! Kylie, Kirsten, Margaret, Lex, Kaila ve daha pek çok kişiye teşekkür ederim!

Tüm beta okuyucularıma, editörlerime, sokak ekibi üyelerime ve sanatçılara - size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem!

Ve Ladon ve Emilie'yi benim kadar seven tüm okuyuculara, takip ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Bir sonraki kitapta görüşmek üzere



Rachel Mays'in kitaplarının listesi için lütfen
www.authorrachelmays.com adresini
ziyaret edin.

İçindekiler

- [1. Birinci Bölüm](#)
- [2. İkinci Bölüm](#)
- [3. Üçüncü Bölüm](#)
- [4. Dördüncü Bölüm](#)
- [5. Beşinci Bölüm](#)
- [6. Altıncı Bölüm](#)
- [7. Yedinci Bölüm](#)
- [8. Sekizinci Bölüm](#)
- [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
- [10. Onuncu Bölüm](#)
- [11. On Birinci Bölüm](#)
- [12. Onikinci Bölüm](#)
- [13. On Üçüncü Bölüm](#)
- [14. On Dördüncü Bölüm](#)
- [15. On Beşinci Bölüm](#)
- [16. On altıncı bölüm](#)
- [17. On Yedinci Bölüm](#)
- [18. On sekizinci bölüm](#)
- [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
- [20. Yirminci Bölüm](#)
- [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
- [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
- [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
- [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
- [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
- [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
- [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
- [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
- [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
- [30. Otuzuncu Bölüm](#)
- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)

[34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
[36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
[37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
[38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[40. Bonus Bölüm](#)
[Teşekkürler Ayrıca](#)
[Rachel Mays](#)
[tarafından](#)



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

